

OM
OY
AAR
L

DR. ZACCONE

Ο
ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΤΗΣ
ΒΛΑΒΙΑΛΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ВІБЛІОФНКА

АДМБ'

PIERRE ZACONÉ

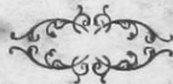
Ο
ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΛΛΕΒΙΛΛΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΤΙΤΟΥ Γ. ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΟΥ

(Άδεια τοῦ Ἀπ. Γ. Π. Υπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως).

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1888

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Γ Γ ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ ΚΑΙ Σαc

Γαλατζ, Ὀδὸς Καραντινα Γκιουμαδς Χαν Ἀρ. 9

ΤΗ:

ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΜΝΗΜΗ:

ΤΟΥ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΟΥ ΕΝΘΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΒΑΛΛΙΑΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΜΕΓΑΘΥΜΟΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙΣ

ΑΥΤΟΥ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΙΣ

ΜΑΡΤΙ ΚΑΙ **ΠΑΝΑΓΗ**

ΤΗΝ

ΒΙΒΛΟΝ ΠΑΤΡΙΗΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ ΕΥΣΕΒΑΣΤΟΣ

Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

ΓΙΤΟΣ Γ. ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΛΛΕΒΙΛΛΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΔΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἐνθυμοῦνται βεβαίως πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν, ἣν προὐκάλεσε κατὰ τὸ ἔτος 1875 τὸ ἐν τῷ δάσει τῶν Ἀρδεννῶν διαπραχθὲν τρομερὸν δρᾶμα οὐτινος ἡ μυστηριώδους ἀνακάλυψις ἐπὶ πολὺ ἔμενεν ἀνεξιχνίαστος, παρὰ τὰς δραστηρίους προσπάθειας τῆς ἀστυνομίας. Εἶναι ἐν τῶν παραδοξοτέρων γεγονότων, ἅτινα ἐμεγαλοποίησαν ἐν ταῖς ἐγκληματικαῖς χρονικοῦς τῆς Ἀργῶνις ἀκόμη δὲ μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἠμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ ἐντὸς τῶν μεμακρυσμένων ἐκείνων ἐπαύσεων, εἰμὴ μετὰ φράσης.

— Ἦτο ἡ τρίτη Ἀπριλλοῦ.

— Τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὰς καινὰς παραδόσεις, ὁ Δικαίος Κουρτέν, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πέτρου Λελωρραῖν, ἐγκαταλείψας τὴν μάστιγαν ἐν ἣ διεχέμαζον τὰ ποίμνια τοῦ κυρίου αὐτοῦ, κατήλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του καὶ φρουρούμενος ὑπὸ δύο μεγάλων ἀρδαινναίων κυνῶν, εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ἐ ρ υ θ ρ ε ς Ο ἰ κ ί α ς, κεμένην εἰς τινὰ τῶν στενοτέρων φαράγγων τοῦ δάσους.

— Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀνήκουσα τῷ Πέτρῳ Λελωρραῖν, κατοικεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Συνήθως ὅτε οἱ κύνες διέκρινον τὴν εἰσοδὸν τῆς φάραγγος, ἐν ἣ

Εκείτο ἡ οἰκία, παραδίδοντο εἰς ἐνδείξεις προδήλου χάρες καὶ εἰς ὑλακὰς εἰς ἃς ἠναγκάζετο νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἐν τῇ ἐπαύλει διαμένων κύων.

Παραδόξως τὴν φορὰν ταύτην ἔστησαν πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς φάραγγος, σιωπηλοὶ, ὑσφραίνόμενοι τὸ ἔδαφος, ἔντρομοὶ, ἀνήσυχου, ἔχοντες τὰ ὄτα ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω.

— Λαιπὸν Ardent!... λαιπὸν Pataud!... τί εἶναι λαιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Δικαῖος Κουρτέν ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς θέσεως ταύτης τῶν συντρόφων αὐτοῦ.

Ἐντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὑψώσαν τὸ ρύγχος αὐτῶν, ἀνώρθωσαν τὰς ὑποκάνθους τρέχας των καὶ ἤρξαντο θλιβερώς ὠρυόμενοι.

Ἐὐθιγὸς τοῦ παμνίου ἤρξατο νὰ ἀνησυχῇ.

Τείνας τὸ οὖς περιέμενεν ἐλπίζων νὰ ἀκούσῃ τὰς ὑλακὰς τοῦ κυνὸς τῆς ἐπαύλειως.

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης καὶ σκυθρωπῆς φύσεως οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος οὐδὲ εἶς ἦχος, οὐδὲ ἡ ἐλάχιστη φωνὴ ἠκούσθη.

Ὁ Κουρτέν ὠχράσεν.

— Οἱ κύνες μοὶ προμηνύουσι θάνατον, ἐψιθύρισε σταυροκοπούμενος.... Τί συνέβη λαιπὸν ἐν τῇ ἐπαύλει; ;

Ταῦτα σκεπτόμενος ἐπιλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του σάλπιγγα κρεμαμένη ἐκ τῆς ζώνης του καὶ ἐξήγαγε δύο βξεῖς καὶ ἀπέπιπας φθόγγου, σπινεὶς ἀστραπιαῶς διαθάντες ἦρ καὶ πεδιάδας, ἀντήχασαν ἠχηρῶς ἐπὶ τῶν γρακτωδῶν ἐκείνων ὄγκων. Ἄλλ' οὐδεμία τῶν ἐδόθη ἀπάντησις ἐκ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου.

Ἡ σιγὴ αὕτη ἤρκεσεν ὅπως πληρώσῃ τρόμου τὴν ψυχὴν τοῦ παμνίου.

Ἐσκέψθη ὅτι οὐδεμίαν δαθείσας ἀπαντήσεως εἰς τὸ σύνθημά του, βεβαίως δυστυχία τις συνέβη εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαύλειως. Ὡς γενναῖος δὲ καὶ καρτερικὸς ὁ Δικαῖος Κουρτέν ἤρξατο προ-

χωρῶν μετὰ τοῦ παμνίου του καὶ ἐμψυχῶνεν διὰ τῆς φωνῆς του τοὺς κύνας, μέχρις οὗ τέλος διήλθε τὴν φάραγγα.

Τὸ πόμικνον διελθὼν τὸν ἀνοικτὸν περίβολον διεχύθη ἐν τῇ αὐλῇ. Ζῶά τινα προὐχώρησαν μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ σταύλου, οὐτινος ἡ δίφυλλος θύρα ἐφαίνετο βεβαίως ὀθροθεῖσα ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω.

Φθάσαντα ἐκεῖ ὡπισθοχώρησαν ἔντρομα.

Ταῦτοχρόνως ὁ Δικαῖος Κουρτέν διέκρινεν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἔχνη παραδόξων βημάτων, ἅτινα τῶν ἦσαν γνωστότατα, καὶ μεγάλας μαῦρας κηλίδας, αἵτινες ὠμοιάζον πρὸς αἷματος πεπηγῆτος.

— Λύκοι! εἶπε χαμηλοφῶνως φρίττων.

Παρατηρῶν δὲ τὴν ἀντόθησιν ἣν προῦξένουν τὰ ζῶά του ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ σταύλου, ἔδραμεν ἐκεῖ.

Ἐμπροσθέν του, πρὸ τῶν ποδῶν του, ἔκειντο σκελετοὶ ζῶων! τρεῖς σωροὶ ὀστέων!

Ταῦτα μόνον εἶχον ἀφήσει οἱ λύκοι ἐκ δύο ἀγέλαδων καὶ ἐνὸς ἔππου, εὐμασκομένων ἐν τῷ σταύλῳ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ δυνηθῶσιν οἱ λύκοι νὰ εἰσχωρήσῃσι μέχρι τῆς αὐλῆς τῇ Ἐρυθρῶς Οἰκίας, μετὰ τῶσαυτης θρασυτήτος, διὰ νὰ ἐκτελέσωσιν ἄνευ φόβου τὴν φθορὰν ταύτην χωρὶς οἱ κύριοι νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκδιώξωσιν αὐτούς, οὐδὲν ἔτερον ἠδύνατο νὰ υποθέσῃ ὁ Δικαῖος Κουρτέν, ἢ ὅτι ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς, ἢ ὅτι ἐγκατελείψαν τὴν ἐπαυλιν.

— Νεκροὶ! . καὶ οἱ τρεῖς!....

Ἡ σκέψις αὕτη ἐφάνη λίαν ψυχρὰ τῷ Δικαίῳ Κουρτέν ἀπέκρουσεν αὐτὴν ὡς ἀδύνατον· ὁ Λελωρραῖν ἦτο ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του. Ἡ σύζυγός του ἦτο μολὶς τριακονταπενταετῆς ἢ διὰ θυγάτηρ των συνεπλήρου ἤδη τὸ δέκατον ἔτος· καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν ὕμεις καὶ ρωμαελοὶ, οὐδεμία δὲ οὐδέποτε ἐπιδημία προσέβαλλεν αὐτούς.

“Ὅσον δ’ ἀφορᾷ τὸ ἐγκλημα, τοῦτο οὐδὲν ἔραυτάσθη ὁ ποιμὴν.

“Ἐγκλημα εἰς τὸ μέρος τοῦτο... Οὐδέποτε συνέβη!

Τὸ μόνον ὅπερ ὑπέθετεν ἦτο ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἐπαύλεως....
ἐν ταξείδιον ἔως!

“Ἐγκατάλειψις. Ποῖον ἄραγε τὸ προκαλέσαν αὐτὴν αἴτιον!

Ταξείδιον. Ἄλλ’ οἱ λύκοι δὲν ἐπιλοιάζον τὰς κατοικίας, εἰμὴ ἐν καιρῷ χειμῶνος· διὰ νὰ δυνηθῶσι δὲ νὰ ἐισχωρήσωσιν ἐντὸς τοῦ περιβάλλου, ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι οἱ κύριοι ἀνεχώρησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμῶνος, καθ’ ἣν δηλονότι ἐποχὴν αἱ ἀτραπιεῖ εἶναι ἀδιάβατοι, ἀν οὐχὶ διὰ τὸν κύριον, τοῦλάχιστον διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα των· ὅπερ, δὲν ἦτο παραδεκτόν.

“Ἐν τούτοις ὁ τρέμος ἤρchiσε νὰ κμαεῖ τὸν Δικαῖον Κουρτέν,

— Λυθέντα Πέτρε, ἔκραξεν ἀπολειπούση τῆ φωνῆ.

Αἱ ὠρυγαὶ τῶν κυνῶν του ἐδιπλασιάζοντο.

“Ἰσταντο ὅπισθεν αὐτοῦ ἔχοντες τὴν οὐρὰν ἐστραμμένην πρὸς τὰ κάτω, τὸ δὲ ρύγχος τεταμμένον. “Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ζῶα αὐτὰ ἐξέτινον τὰ λευκὰ των ρύγχη καὶ ἔστρεπον τοὺς μεγάλους, ὠραίους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς των πρὸς αὐτὸν, ὡσεὶ ἐρωτῶντα.

Μεγάλαι σταγόνες ἰδρωτός, ἐστόλιζον ὡσεὶ μαργαρίται τὸ ἥλιοκαεὶ πρόσωπον τοῦ ποιμένος.

“Ἐπανέλαβε τὸ θάρρος του καὶ διηυθύνθη ἕνα κρούση τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως.

Πάντοτε ἡ αὐτὴ σιγή!

Προσεπάθησε νὰ ἀνοίξῃ αὐτὴν, ἀλλ’ ἦτο κεκλεισμένη ἔσωθεν.

“Ὁ περιβάλλων ἐσχημάτιζε κύκλον, σχεδὸν ἐντελῆ, οὐτινος τὰ δύο ἄκρα ἔληγον πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς φάραγγος· δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἔκειντο σταυλοὶ, ἀμαξοστάσια, σιτῶνες, ἅπαντα δηλονότι τὰ παραρτήματα τῆς ἐπαύλεως, ἔνθα παραδίδεται τις εἰς τὴν περιποίησιν τῶν ζώων.

Ἡ οἰκία ἦν κατώκιοι ἐκεῖτο εἰς τὸ βῆθος, προστατευομένη ὑπὸ ἰσχυροῦ ἐκ σχοίνων φράκτου, πετυκνωμένων καὶ ἀδιαπεράστων. Ἐχον κτίσει αὐτὴν ἐπὶ τεσσάρων βαθμίδων ἕνα προφυλάττειται ἐκ τῆς εἰσροῆς τῶν ὑδάτων, ἄτινα χάρις εἰς τὸ κατωφέρει τῆς γῆς ἔρρον ἐν εἰδῆ ποτίστρας καὶ ἐχάοντο διὰ μέσου τῶν ἀφανῶν ρωγμάτων. Συνέκειτο ἐξ ἰσογαίου καὶ ὑπερφύου. Τὸ ὑπερφῶν ἐρωτίζετο ἐπὶ τῆς προσόψεως διὰ φωταγωγῶν, τὸ δὲ ἰσόγαιον διὰ δύο θυρῶν κεκλιμένων ἀπὸ κτίσεως αὐτοῦ, δύο μέτρα ἄνωθεν τῆς ἐπιρριείας τῆς γῆς. Ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ παρατηρήσῃ τις ἐντὸς τῆς οἰκίας διὰ τίνος τῶν ἀραιωμάτων, ἐξ ὧν ἦσαν πλήρη τὰ γεῖσα ἄνευ τῆς βοηθείας κλιμακῶς ἢ θράνου.

“Ὁ ποιμὴν θέσας κενὸν βαρέλιον, ὅπερ μετέφερον ἕκ τινος τῶν ἀμαξοστασιῶν, κάτωθεν τῆς παρὰ τῆς θύρας θυρίδος, κατώρρωσε νὰ φθίσῃ μέχρι τῶν ὑέλων αὐτῆς, δι’ ὧν εὐτόλμως ἐβύθησε τὸ βλέμμα του ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

Τὸ θέαμα ὅμως ὅπερ προσέβαλλε τοὺς ὀφθαλμούς του ἦτο τόσῳ τρομερὸν καὶ ἀπροσδόκητον, ὥστε πάραυτα τὸ πρόσωπόν του ὠχράσε, ψυχρὸς δὲ ὑδρῶς περιέβρεξεν αὐτόν. Κλονιζόμενος ἐπὶ τῶν κνημῶν του κατώρρωσε μετὰ πολλοῦ κόπου νὰ καθεσθῆ ἑκστατικῶς καὶ τρέμων καὶ μετ’ ὀλίγου ἤρχατο κυλιόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κραυγάζων γοερώς.

Πάραυτα σφοδρὸς ἠγέρθη περίξ αὐτοῦ θύρῃς, προσερχόμενος ἐκ τῶν μυκηθμῶν τῶν βοῶν, ἀναμειγμένῶν μετὰ τῶν παρατεταγμένων ὑλακῶν τῶν κυνῶν, ὅστις ἀφύπνυσε τὴν πένθιμον ἠχῶ τῶν βοθειῶν ἐκείνων φαράγγων! . . .

Μετὰ τινος ὥρας ὁ Δικαῖος Κουρτέν εὐρίσκειτο εἰς Βουζιέρας ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ εἰσαγγελείως τῆς δημοκρατίας.

“Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐκαθέσθη ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ὁ δὲ ποιμὴν ἵστατο ἔμπροσθέν του, ἔχων τοὺς ὤμους κεκαλυμμένους διὰ τοῦ χονδρῶ

επικυφωρείου του, τὰς δὲ χεῖρας ἐστηραγμέναις ἐπὶ τῆς σιδηροδέτου
ράβδου του, ἣτις ἦν τὸ οὐσιῶδες σύμβολον τοῦ ἐπαγγέλιματός του.

Ὁ δικαστὴς συνωφρυνόμενος καὶ αὐστηρὸς, βοηθούμενος ὑπὸ τινος
γραμμικατέως ἐτάμου νὰ γράψῃ τὴν κατάθεσιν, — παρετήρουν τὸν
Δικαῖον Κουρτέν μετὰ συμπαιθείας καὶ ἐνδιχφρόνους.

Ὁ τελευταῖος μάλιστα τοσοῦτον συνεκινήθη, ὥστε ὁ εἰσαγγελεὺς
ἠναγκάσθη πρὸς στιγμὴν νὰ δικιόβῃ τὴν ἀνάγκαιον του μέχρις οὗ
οὗτος ἐπαναλάβει τὴν ἀταραξίαν του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς ἀναβολῆς, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔγραψεν
πολλὰς ἐπιστολάς.

Ἐπὶ τῷ ἤχῳ τοῦ κωδωνίσκου, ἐνεφανίσθη ὁ κλητὴρ τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἄς φέρωσιν εἶπε, τὰς ἐπιστολάς ταύτας ὅσον τάχιόν. Ὑ-
παγε ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἶπε εἰς τὸν λοχαγὸν ὅπως
μετὰ μίαν ὥραν ἦ ἕτοιμος ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς Αἴνης, πρὸ
τῆς εἰσόδου τῆς ὁδοῦ δὲ Βουζανού. Ταυτοχρόνως εἰδοποίησον εἰς
τὸν χρυσοῦν λέοντα ὅτι χρειάζομαι ἄμαξιν διὰ τέσσαρα ἄτομα εἰς
τὸ αὐτὸ μέρος. Ὑπαγε!

Ὁ κλητὴρ προσκλίνας ἐξῆλθεν.

Εἶτα ὁ εἰσαγγελεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν Δικαῖον Κουρτέν:

— Ἦδη, τῷ εἶπε, νομίζεις ὅτι ἐβρίσκεσαι εἰς θέσιν νὰ ἐξακο-
λουήσης τὴν μαρτυρίαν;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ ποιμὴν.

— Ἐμπρὸς λαίπν, ἄρχησε τὴν ἀφήγησίν σου, ἀφ' ἧς στιγμῆς
παρετήρησας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐπαύλειος. Εἶπες ὅτι τὸ πρὸ τῶν
ἑμμάτων σου παρουσιασθὲν θέμα, ἦτο τὸσῶ προμερὸν, ὥστε μὴ
δυνάμενος νὰ ἀνθῆξῃ ἐπὶ τῇ θέξ τούτου, ἐπαίσιος ἀναίσθητος.....

— Ἐχει καλῶς;

— Κάλιστα.

— Ἐξακλουήθησον τότε.

Ὁ Δικαῖος Κουρτέν, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὡσεὶ
διώκων σάψιν τινὰ ἣτις τὸν ἐστενωχῶρει, καὶ ἐπανέλαβε τὸν λόγον.

— Εἶχον πῆσαι εἶπεν ἀναίσθητος πρὸ τῆς τρομερῆς ἐκείνης εἰ-
κόνας, ἣν εἶχον ἐνώπιόν μου· πόσον διήρκεσε τοῦτο; ἀγνοῶ. Συν-
ῆλθον ἐκ τῶν θαυπεμάτων τῶν κυνῶν μου, οἵτινες ἔλειγον τὸ πρό-
σωπόν μου καὶ ἐκ τοῦ θορύβου ὃν προῦξένουν τὰ ζῶα μου, τὰ μὲν
βελῆζοντα τὰ δὲ μυκώμενα καὶ λείχοντά με ἀλληλοδιαδόχως. Ἐ-
ζήτησα πρὸς στιγμὴν νὰ ἀνέλθω ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ βαρελίου ὅπως
παρὰ τῆ ἡσῶ, φοβούμενος μὴ ἔγεινα παίγιον κακῆς τινος μαγείας·
πλὴν, δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ πράξω τοῦτο.

Ἐκτὸς δὲ ἐμαυτοῦ ἂν, τρέμων, εἰσῆγαγον ἐν βίᾳ τὸ πομινὸν μου
εἰς τοὺς σταύλους καὶ ἔκλεισα τὰς θύρας. Θέσας τότε τὸ διὰ-
φραγμα ἐγκατέλειψα τὴν ἑπαυλίαν. (ὁ κύνες μου ἠθέλησαν νὰ
μὲ ἀκολουθήσωσιν ἠπειλήσα αὐτοὺς διὰ τῆς ράβδου μου καὶ τὰ
καλὰ ζῶα κατεκλείσθησαν πρὸ τῆς θύρας τῶν σταύλων. Τότε ἤρ-
χισα διατρέχων τὴν φάραγγα, προσκορούαν κατὰ λίθων καὶ δένδρων,
προσκοπτῶν, ὀλισθαίνων ὡς μέθυος, ὕπερ διήρκεσε μέχρι τῆς στιγ-
μῆς ἐκείνης, καθ' ἣν εὐρέθην ἐπὶ τῆς μεγάλῃς ὁδοῦ.

— Ἐπὶ τίμιν σκοπῷ ἐγκατέλειψας τὴν ἑπαυλίαν;

— Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ φθάσω εἰδῶ καὶ σὰς ἀφηγηθῶ πᾶν
ὃ, τι εἶδον.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ἔφθασας μετὰ τοῦ ποιμνίου σου εἰς τὴν
Ἐρυθρὰν Οἰκίαν;

— Κατὰ τὴν ἐνάτην τῆς πρωίας.

— Ἦ ὦρα αὕτη ἔχει μερίστην σπουδαιότητα. Εἶσαι βέβαιος
ὅτι δὲν ἀπατάσαι;

— Σχεδὸν, κύριε.

— Δὲν ἔχεις οὐδὲν ἄλλο νὰ φανερώσης;

— Οὐδὲν κύριε.

τις νεωστὶ ἐντιπούμενα ἀνθρωπίνα βήματα. ἦσαν τὰ τοῦ ποιμένου.

Αἱ λίθιναι βραχίαιδες ἦσαν καθαρὰ καὶ σπιλιπκὰ, οὐδὲν ἔχονος πηλοῦ ἢ ἀργιλώδους γῆς παρυσιάζουσαι.

Πλησίον τοῦ σταύλου, ἔκειντο αἱ σκελετοὶ τῶν ὑπὸ τῶν λύκων κατασπαρχθέντων ζώων, τοῦθ' ὅπερ ἐδήλου εἰσβολὴν νεωστὶ γενομένην. "Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς τῆδε κακίαις μαύρας ἐξ αἱματος κηλίδας, ὁ ἱατρὸς ἐφρόντισεν ἀποσπάσας αὐτάς μετὰ τεμαχίων γῆς, καὶ θέσῃ ἐντὸς σκεύους, ὅπως βραδύτερον ἀναλυθῇ αὐτάς.

Ὁ ἱατρὸς ἐρωτηθεὶς, πρὸ πόσου καιροῦ κατεβροχθίσθησαν ὁ ἵππος καὶ αἰδύο ἀγελάδες, ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ συμβῆναι τοῦτο ἀνήγατο πρὸ μηνός. Ἡ πληροφορία αὕτη ἦτο σπουδαιωτάτη. Ἐβεβαίωσεν ὡσαύτως, ὅτι τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῶν θυροφύλλων ρήγματα, προήρχοντο ἐκ τῶν λακτισμάτων τοῦ ἵππου καὶ τῆς ἐπανειλημμένης πίσεως τῶν δύο ἀγελάδων, προσπαθούντων καὶ ἐξέλθωσι πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πείνης ἧτις τοὺς ἐπέβαλλε τὸν θάνατον. Ταῦτα πάντα ἀπεδείκνυν ὅτι ἐὰν ἐγκλημὰ τι συνέβη, διότι οὐδεμία εἰσέτι ὑπῆρχεν ἀποδείξις, συνέβη ἐν καιρῷ ἡμέρας ἢ πρὸς τὸ ἐσπέρας, καθ' ἃν δηλονότι χρόνον ἢ ἡμέρα τοῦ περιβόλου ἦτο εἰσέτι ἠνεωγμένη.

— Πρὶν εἰσελθῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ἐπισκεφθῶμεν τὰ παραρτήματα. Σὺ δὲ, Κουρτέν, ἐὰν ἴδῃς ἰδιαιτέρως ἄξιόν τι σημειώσεως, εἰδοποιήσον μας.

Διέτρεξαν λοιπὸν τοὺς σιτώνιας, τοὺς οἰωνῶνας, τοὺς σταύλους, τὰς ἀποθήκας, τὸ γαλακτοκομεῖον, καὶ τοὺς ὄρνιθωνας.

Τὰ πάντα εὐρίσκοντο ἐν τάξει, τὰ ἐργαλεῖα ἔκειντο ἐν τῇ συνήθει αὐτῶν θέσει, αἱ προμήθειαι ἦσαν ἀνεπαρῆαι, οὐδεμία κλοπὴ τῆς φοβῆς ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀποθήκῃ, ἧτις εὐρίσκατο ἐν ἀφρονίᾳ, οὐδὲ ἐν τῇ τῶν δημοπρακτῶν.

Μέγα τοῦδε οὐδὲν ἔχονος κλοπῆς ἀνεκαλύφθη.

Ἡ ἀπόλεια τῶν ἐν τῇ αὐτῇ εὐρισκομένων ζώων, ἐξηγεῖτο εὐκολώτατα ἢ κατεβροχθίσθησαν ὑπὸ τῶν λύκων, ἢ καταληφθέντα ὑπὸ τῆς πείνης, κατέφυγον εἰς τὰ δάση, ἐνθα καὶ ἔμεινον.

Ἡ ὑπόθεσις περιπλέκετο.

Δεν συνέβη ἀρὰ γε ἐγκλημα;

Τιαύτη ἦτο ἡ τὸν εἰσαγγελεῖα καταλαβοῦσα σκέψις.

— Ἦδη εἶπε μεταβῶμεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Ἄλλ' ἡ θύρα εἶναι κεκλεισμένη ἔσωθεν, παρετήρησεν ὁ Δικαῖος Κουρτέν.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα κλειθροποιὸς ὅστις καὶ ἐνεργήσῃ τὴν ἀνέψιν αὐτῆς, θὰ λάβῃς τὴν καλωσύνην, Κουρτέν, καὶ ἀνέλθῃς ἐπὶ τοῦ βαρελίου, καὶ θραύσῃς μίαν ὕελον, καὶ στρέψῃς τὸ ζύγωθρον καὶ ἀνοίξῃς τὴν θυρίδα καὶ οὕτω καὶ εἰσέλθῃς ἐν τῇ οἰκίᾳ. τότε θὰ σοὶ εἶναι εὐκόλον καὶ ἀνοίξῃς ἔσωθεν.

Ὁ Δικαῖος Κουρτέν προὐχώρησε κλονούμενος, πρὸς τὸ βαρέλιον.

Ἄλλ' αἴφνης ἔστη.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν. Οὐδέποτε θὰ τολμήσω καὶ ἀψηφῆσαι τοιοῦτον θέαμα.

— Τόσω λοιπὸν εἶναι τρομερόν; εἶπεν ὁ δικαστής.

— Ἴδετε μόνος! ἀπεκρίνατο ὁ ποιμὴν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς στηραχθεὶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κουρτέν ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ βαρελίου καὶ παρετήρησεν ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἀκουσία ἀνασκήρτισις κατέλαβεν ἀμέσως τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ἤρξατο καὶ ταλαντεύεται.

— Εἶναι φρικτὸν τρόνον! εἶπεν, ἀπαλειπούσῃ τῇ φωνῇ καὶ κατῆλθεν.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε; κύριε εἰσαγγελεῦ, ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς τῆς ἀστυνομίας.

— Οὐχί ὑμεῖς λοχαγὲ, εἶπε ζωηρῶς ὁ δικαστής, ἀλλ' εἷς τῶν ἀνθρώπων σας....

Ὁ λοχαγὸς στραφείς πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην του:

— Ἐκτέλεσον τὴν διαταγὴν, εἶπεν ἀνυπομόνως.

Ὁ ἐνωμοτάρχης σπεύσας ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς θυρίδος, τότε ἡ περιέργεια ἐκάστου τῶν παρεστώτων ἤρξατο παραδόξως ἐγειρομένη θρασύς δι' τὴν ἕλκον εἰσήγαγεν ἀποτόμως τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ἔσω ἤγειρε τὸ ζύγωθρον καὶ ἀνέψιξε βιαίως αὐτήν.

Πάραυτα δυσώδης καὶ πνιγρὰ ἀποφορὰ προσέβαλεν αὐτόν.

Παρελθούσης ὅμως ταχέως τῆς μικρᾶς ταύτης στενοχωρίας, ὑπερπήδησε τὸ ὑπομόγιον τῆς θυρίδος καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

Ἐπὶ μικρὸν περιέμενον οἱ λοιποὶ ἐξῶθεν ἀγωνιαῶς, μέγχις οὐδ' ὁ ἐνωμοτάρχης ἐβάνη πρὸ τῆς ἠνεωγμένης θυρίδος.

— Ἡ θύρα εἶναι κεκλεισμένη διὰ κλειδῶς, εἶπεν, αὕτη δὲ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ.

— Ἀπόσπασον αὐτὸ διὰ τοῦ σφαιρώματος τῆς λαβῆς τοῦ ζιφους σου, τῷ διέταξεν ὁ λοχαγός.

Ξηρὸς ἠκούσθη κτύπος καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἦτο ὠχρότατος.

— Χίλια ἄγριοι διάβολοι! εἶπε, ζητῶν ὄψως διὰ τῆς φράσεως ταύτης ἐκφράση τὸν τρόμον καὶ τὴν φρίκην ἣν ἠσθάνθη.

— Προπορεύομαι, κύριοι, σεῖς δὲ ἀκολουθεῖτέ με, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἀνερχόμενος τὰς βαθμίδας καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ.

Φωνὴ τρόμου ἐξῆλθε τοῦ στόματος πάντων.

Φαντάσθητε τρία πτώματα, κείμενα ἐπὶ τινος τραπέζης, ἐφ' ἧς διακρίνονται εἰσέτι τὰ λείψανα ἡμιτελοῦς εὐωχίας.

Ὁ Πέτρος Λεωφοραῖν ἱστηριγμένος ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ τρι-

γώνου τῆς ἐστίας, φρίνεται παρατηρῶν τὰ γιγνώμενα διὰ τῶν ὀρθακλιμῶν οὐς κατὰ μέρος ἔραγον οἱ σκώληκες.

Ἡ κυρία Λεωφοραῖν, καίμην εἰς τὸ πλάγιον τοῦ συζύγου αὐτῆς στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ, ἔχουσα τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τοῦ κρηδέμου τῆς.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ παιδίον, ἐκεῖτο ἄντικρυ τῆς μητρὸς του, κρατοῦν διὰ τῶν χειρῶν του τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς εἶχεν ἱστηριγμένην τὴν κεφαλὴν.

Νέα ἰδέα ἐπήλθε τῷ νοήμονι δικαστῇ! καὶ μὲν, δὲν ἀπέχρυσεν, ὡς ἀδύνατον τὴν σκέψιν, ὅτι ὁ θάνατος τῶν τριῶν δυστυχῶν θυμάτων πιθανῶς νὰ ἦτο ἀποτέλεσμα ἐκουσίας ἢ ἀκουσίας δηλητηριάσεως, ἀλλ' ἕτερόν τι ἐβασάνιζεν αὐτόν, ἡ ἀπώλεια τῆς κλειδῶς. Ἐν τῷ μέρει τοῦτο ἐναπέκειτο τῷ ὄντι σπουδαιοτάτη λεπτομέρεια.

Ἐὰν ἐγένετο δηλητηριακῆς ἀκουσίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὸ αἶτιον τῆς κλειδώσεως τῆς θύρας καὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς κλειδῶς.

Ἐὰν ἀπ' ἐναντίας ἢ δηλητηριακῆς ἦτο ἐκουσία, τὸ μόνον ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ἦτο ὅτι, ὁ Πέτρος Λεωφοραῖν, πρὶν ἢ κλεισθῆ τὴν θύραν εἶχεν ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν κλειδῶν.

Ἄλλὰ ποῦ εὐρίσκειτο αὕτη;

Ἐπὶ τὸ κράτος ταιούτων σκέψεων εὐρίσκειτο ὁ δικαστής ὅτε ἠσθάνθη χεῖρά τινά ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη ζωηρῶς καὶ διέκρινε τὸν ἱατρὸν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν αὐτὸν ἐκπληκτος.

— Παρατηρήσατε! ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, δείξας εἰς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς τὸ λιθόστροτον.

Δείκναι τις τῆδε κακεῖσε, πολυάριθμα ἔχνη βημάτων, ὧν τὰς ἐκ πηλώδους γῆς ὑγρὰς περιφερείας εἶχε σεβασθῆ ἢ ἐκ τοῦ ὑπερῶου καταπίπτουσα κόνις, ἧτις καθίστα αὐτὰς ζωηροτέρας ἦσαν

ἔχνη ποδῶν ζωηρῶς ἐχρωματισμένα διὰ χρώματος βαθυτέρου καὶ αὐτῆς τῆς γῆς.

Μεταξὺ τῶν βημάτων τούτων ὑπῆρχεν ἓν, ὅπερ εἶλκυε πρὸ πάντων τὴν προσοχὴν ἐκάστου, ἦτο ἔχνος μικροῦ ποδός, μικροτέρου καὶ αὐτοῦ τοῦ παιδικοῦ, οὔτινος τὸ πέλμα τῶν ὑποδημάτων ἦτο εὐθὺ, ἄνευ ἤλων, ἔχων πτέρναν κατὰ τι μεγαλειότεραν τοῦ πενταδράχμου καὶ προσηρμωσμένον οὕτω πως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὥστε τὰ ἔχνη του ἦσαν ἀτελεῖ· οὕτω τὸ μέσον τοῦ κοιλώματος τοῦ ποδός καὶ τὸ ὕψος τῆς πτέρνας δὲν ἐφαίνοντο ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἴδετε! εἶπεν ὁ ἰατρὸς εἰς τὸν δικαστὴν. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ἔχνος τι ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ἐν τῷ μέρει τούτῳ παρουσίαν τετάρτου προσώπου κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τῆς οικογενείας Λεωρραῖν, ὅπως ἀγνώστου εἰς τὴν χώραν.

Τοῦτο ἀρκούντως ἀποδεικνύει τὸ σχῆμα τοῦ ὑποδήματός του.

— Τρόντι ἀνεκράξεν ὁ δικαστὴς ἐπιδοκιμάσας τοὺς λόγους τοῦ ἰατροῦ.

Τὸ ἔχνος τοῦτο ἀπετυπώθη μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐπὶ φύλλου χάρτου.

— ἌΠροῦχώρησε μέχρι τῆς θύρας, προσέθηκεν ὁ ἰατρὸς.

— Πόθεν συμπαιρένετε τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεύς.

— Θέλω σὰς ἀπαντήσῃ πάραυτα.

Ὁ ἰατρὸς ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς μεταξὺ ἄλλων ἀντικειμένων εὗρισκετο σταμνίον περιέχον ζῦθον καὶ τέσσαρα ποτήρια, ὧν τὸ μὲν ἡμιπεπληρωμένον, τὰ δὲ κενά.

Ἐλαβε τὸ ἡμιπεπληρωμένον, ἐβύθισεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸν δάκτυλόν του καὶ ἐστάλαξε ρανίδα ἐπὶ τῆς γλώσσης του.

— Παράδοξος γεῦσις ἐψιθύρισεν.

Εἶτα θερμάνας ἐν τῶν κενῶν ποτηρίων ἐντὸς τῶν χειρῶν του ὁσφράνθη αὐτό.

— Τὸ *Stramonium datura*! ἀνεφώνησεν, φυτὸν δηλητηριῶδες καὶ ναρκωτικὸν, ἀναλόγως τῆς λαμβανομένης δόσεως.

Ἦτο ἀρὰ γε δηλητηρίασις ἢ ἐπιφέρουσα τὸν ἄμεσον θάνατον ἢ ἀπλοῦς ὑπνωτισμὸς, συνεπάγων τὴν ἀναισθησίαν καὶ νάρκωσιν;

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος εἶναι δύσκολος. Ἐν τούτοις ἡ παρουσία ξένου προσώπου, ὅπερ ὑπέδειξαν τὰ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ὑφιστάμενα ἔχνη, καθίστατο βεβαία διὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ τετάρτου ποτηρίου.

Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο σαφές· δὲν ἦτο πλέον αὐτοκτονία ἀλλ' ἐγκλημα.

Ξένος εἰσελθὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παρακαθήσας ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῶν τριῶν θυμάτων τραπέζῃ ἔχυσε ἑδῶσιν τινὰ τοῦ *Stramonium datura* ἐντὸς τοῦ σταμνίου, ἐξ οὗ ἔπιεν ἡ οικογένεια Λεωρραῖν, ὡς μαρτυροῦσι τὰ τρία κενὰ ποτήρια, ἐνῶ τὸ τέταρτον ἔμεινεν ἀναμφιβόλως ἄθικτον.

Οὕτως ὁμιλῶν ὁ ἰατρὸς ἐξήταξε τὰ τρία πτώματα.

Εἶπωμεν ὅτι ἡ νέα Λεωρραῖν εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν τὴν τράπεζαν. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ τράχηλος τοῦ παιδιοῦ ἦτο γυμνός. Ὁ ἰατρὸς διακρίνας τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ριγῆσῃ. . . . Εἰς τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ ἰνίου, ἐφαίνετο σταγῶν πεπηγὸτος αἵματος ὁμοία μακρῇ κηλίδι.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἐψιθύρισε γενόμενος προσεκτικώτερος.

Ρίψας δὲ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὄνυχός του τὸν θρόμβον τοῦ αἵματος, ἀνεκάλυψεν εἶδος τριγώνου σχασμοῦ.

— ὦ! ὦ! προσέθηκε, τὸ ἐγκλημα καθίσταται πολυπλοκώτερον. Ἀναίξας δὲ θιχθόν, ἐξήγαγε τρίγωνον ἀμβλὺ μαχαϊρίδιον, ὅπερ εἰσήγαγεν ἐν τῇ πληγῇ.

Εἶτα δεικνύων τὸν Λεωρραῖν καὶ τὴν σύζυγόν του, εἶπεν εἰς τοὺς χωροφύλακας διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ ἀσθενοῦς:

— Ἐγείρατε τὰ δύο ταῦτα σώματα.

Οἱ χωροφύλακες ὑπήκουσαν.

Ἡ ψυχικὴ ἀγωνία πάντων ἠδῆξαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Ὁ ἱατρὸς ἀνατρέψας πάραυτα τὰ δύο πτώματα, διέκρινεν ἐπὶ τῶν ἰνῶν αὐτῶν τὴν αὐτὴν μὲ τὴν ἐπὶ τῆς παιδὸς πληγὴν.

— Λοιπὸν, ἀνέκραζεν ἰ εἰσαγγελεύς.

Λοιπὸν! ἀπεκρίνατο ὁ ἱατρὸς, ἥδη διερωτήσθην καὶ δύναιμαι νὰ σὰς ἀφηγηθῶ τὰ πάντα ὡς συνέβησαν.

Χωρὶς δὲ νὰ περιμελῆ νὰ μαντεύσῃαι τοῦτο, ἐξηκολούθησε μεθ' ἑαυτοῦ ἰδιαιτέρως σπουδαϊότητος, ὅπερ ἐμπνέει σέβας εἰς τοὺς ἀκούοντας :

— Ὁ Λεωρραῖν, ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ των, εἶπε, δὲν ἐδηλη-
τραθήσαν, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπεικομήθησαν διὰ τοῦ Stramonium
datura χρησιμεύσαντος ὡς ναρκωτικῶ.

Ἐν τῇ ἀνασιθῆτῃ ταύτῃ καταστάσει διατελούντες, ἐκεντήθη-
σαν κατὰ τὸ ἰνὸν δι' εὐθείας ἀμβλύας καὶ τριγωνικῆς λεπίδος. Ὁ
θάνατος ὑπῆρξεν ἀκαριαῖος, ἄνευ τῆς παραμικρῆς αἰσθήσεως τῶν
θυμάτων ἢ ἐκχύσεως αἱματος, ὅπερ δὲν κατώρθωσεν ἐντελῶς ὁ δολο-
φόρος, καθόσον πιστοποιούμεθα, ὅτι ἐγένετο μικρὰ ἐκχυσις αἱμα-
τος. Εἶτα ὁ δολοφόνος ἀπεσύρθη, κλείσας τὴν θύραν καὶ συνεπά-
γων τὴν κλειδα ἣν ἔρριψεν ἐν τινι χαράδρῃ. Ἰδοὺ πᾶν ὅτι συνέβη
ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ πρὸ ἐνὸς μηνῶς.

Προσέτω ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἐν καιρῷ ἡμέρας, διότι οὐ-
δὲν εὑρομεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔχνος ἐκ τῶν πρὸς φωτισμὸν χρησίμων.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ δίκαστής, παρόμοιον κακούργημα ὤ-
ρεψε νὰ ἔχη ἐν ἐλατρίῳ.

— Τοῦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι ἡ κλοπή... ἐκτὸς ἄν...

— Ἐξἠκολούθησάτε.

— Ἐκτὸς ἂν πάντα ταῦτα δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀπανθρώπου
ἐκδικήσεως.

— Τοῦτο ἀκρῶς πρέπει νὰ ἀνακαλύψωμεν.

Ὁ δίκαστής ἀπηθύβη τον λόγον τῷ Δικαστῇ Κουρτέν.

— Γνωρίζεις ἐὰν εἶχεν ἐχθροὺς ὁ Πέτρος Λεωρραῖν ;

— Ἦ! οὐχί, κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ ποιμὴν. Ὁ αὐθέντης ἦτο ἄν-
θρωπος δίκαιος πρὸς τοὺς ὑπηρέτας, καὶ καλὸς πρὸς τοὺς πτω-
χοὺς.

— Τίς ἦτο ἡ κατάστασις τῶν ὑποθέσεως αὐτοῦ ;

— Ἦτο εὐπορώτατος, δραστήριος καὶ ἐργατικὸς, ἢ δὲ σύζυγός
του ἀγαθὴ καὶ οἰκονόμος.

— Οἰκιακὴ εὐδαμονία ὑπῆρχεν ἐν τῇ οικογενείᾳ.

— Οὐδέποτε εἶδον σύζυγους ἀγαπωμένους τρυφερώτερον.

— Ταῦτα πάντα εἶναι παραδοξώτατα.

— Μόνη ἡ πλεονεξία ἐπέφερε τὴν δολοφονίαν.

— Ἐπισκεφθῶμεν τὴν οἰκίαν, εἶπε τέλος ὁ δίκαστής. Ἀλλὰ
κάνω καλὸν νὰ ἐρευνησῶμεν πρότερον τὰ πτώματα.

Ἡ ὀχληρὰ αὕτη ἐργασία ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων.

Εὑρον ἐπὶ τοῦ Πέτρου Λεωρραῖν, δερμάτινον βλαάντιον περιέχον
εἰκοσάδα δραχμῶν ἐν δὲ τῷ θυλακίῳ του ἀργυροῦν ὠρολόγιον.

Ἡ σύζυγός του εἶχεν ἐπίσης ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτῆς λεπτά τινα
νομίσματα.

Ἡ Παυλίνα τὸ τέκνον των ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤτων χρυσαὶ ἐνώτια.

Ἄρα τὰ τρία θύματα δὲν εἶχον οὐδὲ ἐρευνηθῆ, οὐδὲ ἀπογυμνωθῆ.

Τοῦτο ἐφάνετο ἀπίθανον.

Ὅτε ὁ δίκαστής ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρακείμενον δω-
μάτιον, οὐτινας ἢ ἔσοδος ἔκειτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἐστιατορίου, ὁ ἱα-
τρὸς ἐσταμάτησεν αὐτόν.

— Νομίζω τῷ εἶπεν ὅτι ἠθελεν εἰσθαι ἰμάτιαον τὸ νὰ ἐρευνῶ-
σωμεν ἐπὶ τούτου τοῦ μέρους.

— Διατί;

— Διότι τὰ ἔγνη τῶν βημάτων, δὲν φαίνονται εἰμὴ μέχρι τῆς τραπέζης, τὸ δὲ μεταξύ διάστημα τοῦ μέρους τούτου καὶ τοῦ ἄκρου τοῦ δωματίου δὲν φέρει οὐδὲν ἀνθρώπινον ἔγνος.

Ἐ δικαστῆς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν ἐν εἰδει ἐπιδοκιμασίας.

— Ἀληθῶς! εἶπεν. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μὲς βεβαιώσῃ ὅτι ὁ αὐτομαγὸς τῆς τριπλῆς ταύτης δολοφονίας δὲν ἔλαβε προσφιλῆς, αἵτινες μὲς διαφεύγουσι. Πᾶν ἔγκλημα ἔχει αἰτίον τι, οὐνόδηποτε ἐλατῆριον, ἐὰν τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μῖσος, εἶναι ἡ φιλοκέρδεια, καθήκον δὲ ἡμῶν εἶναι νὰ μὴ παραμελῶμεν οὐδὲν, ἵνα ἀνακαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἐλθετε! Ἐλθετε! σπεύσωμεν.

Λέγων ταῦτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐχρηστούμεν ὡς κοιτῶν εἰς τὸ ζεῦγος Λεωφοραῖν· εἰς τὸ βᾶθος εὐρίσκοντο χωρίσματα εἰς ὃ ἐκοιμᾶτο τὸ πικίδιον.

Τὰ πάντα εὐρίσκοντο ἐν τάξει.

Τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῆς κόψεως, ὡς καὶ τὸ τοῦ ἐτέρου δωματίου, ἀλλ' ἐπ' οὐδενὸς ἐπίπλου ἐφαίνοντο ἔγνη χειρῶν, ἢ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους ἔγνη βημάτων. Ὡστε ἐξ ἄπαντος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐγκλήματος οὐδεὶς ἐξωθεν ἐλθὼν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο.

Αἱ κλειδῆς εὐρίσκοντο ἐπὶ τῶν κλειθρῶν. Ἀνέωξαν αὐτά.

Ἐβρον ἐν τινι μικρῷ γραφεῖ εἶδος σημειωματαρίου, ἐν ᾧ ὁ Πέτρος Λεωφοραῖν ἔγραφε τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τῆς οἰκίας, ἐν δὲ τῷ ταμίῳ τοῦ γραφείου τούτου, ποσότητες οὐχὶ εὐκαταρόνητον χρησῶν νομισμάτων, τίτλους νινιας ἰδιοκτησίας καὶ ἀποδείξεις παραλαβῆς ἀποθήκης τινὸς τῆς τραπέζης τῆς Βουζιέρης. Τὸ ἄρμάριον καὶ αἱ ἐμακρυθῆσαι ἦσαν πλήρεις ἀσπρορούχων καὶ ἑτέρων ἐνδυμάτων ἐξ ὧν οὐδὲν ὑπεξήρθη. Ἐντὸς οὐρτου εὐρίσκοντο μικρὸν κιβώτιον ἐμπεριέχον πολλὰ κοσμήματα τῆς κυρίας Λεωφοραῖν, ἕτινα διετίλουν ἀθικτα.

— Οὕτω τὸ αἶτιον τοῦ ἐγκλήματος διέφευγε τὰς ἐρεῖνας τοῦ δικαστοῦ.

Ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ διαπραχθῇ τριπλῆ δολοφονία ὑπὸ τοῦ μῆλλον δραματικούς ὄρους, ἐὰν οὐδὲ τὸ μῖσος, οὐδὲ ἡ φιλοκέρδεια ἦναι τὰ ἐλατῆρια τὰ ὄπισσαντα τὸν βραχίονα τοῦ δολοφόνου;

Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸ προφανὲς τοῦ πράγματος

Μόνον ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δολοφόνου ἠδύνατο νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἀλλὰ τίς ἦτο οὗτος; Τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ συλλάβωσιν αὐτόν;

— Φρονεῖτε, λατρεῖ, ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιχειρήσωμεν αὐτοψίαν; ἠρώτησεν ὁ δικαστῆς.

— Οὐχί! πρέπει πρότερον νὰ μελετήσω ἐὰν εἰσὶν ἀληθῆ τὰ ὑπ' ἐμοῦ προλεχθέντα. Διὰ νὰ συμπληρώσω δὲ τὴν μέχρι τοῦδε ἐκθεσίαν μου θὰ μοὶ ἴσκει νὰ θέσω εἰς ἀντίδρασιν τὸ ἡμιπλήρωτον τοῦτο ποτήριον, οὐτίνος ἐπιθυμῶ νὰ ἀναλύσω τὸ ἐμπεριεχόμενον.

Ἀπερασίσθη ὅπως αἱ δύο χωροφυλάκες καὶ ὁ ποιμὴν μείνωσιν ἐν τῇ ἐπαύλει μέχρις οὗ ἐνταφιασθῶσι τὰ πτώματα. Ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς μετὰ τοῦ γραμματέως ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ λοχαγοῦ τῆς χωροφυλακῆς ἐπιστρέψωσιν εἰς Βουζιέρης.

Πάντες ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατέχοντο σκέψεων.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδὲν εἶχον τεκμήριον ἐπιτρέπον εἰς αὐτοὺς νὰ ἐλπίζωσι τὴν προσεχῆ ἀνακάλυψιν τοῦ αὐτομαγῶ τοῦ τραγικοῦ τούτου ἐγκλήματος, ἕκαστος δὲ ἠσθάνετο ὅποιαν εὐθύναν ἀνελάμβανεν.

Τὴν ἐπαύριον ἤρξατο λεπτολόγως ἔρευνα· παντοειδῆς ἐγένοντο ἀνακρίσεις· ἐξήτασαν τοὺς κατοίκους, τοὺς ξενοδόχους, τοὺς ἐνοικοκιστὰς ἀμαζῶν. Ἐδῶθησαν διαταγαὶ εἰς τοὺς ἰκανωτέρους τῶν ἀστυνόμενων καὶ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ὁ τόπος διηλυκακῶθη καθ'

ἑλας τὰς διευθύνσεις, καὶ διηρηνύθη μέχρι τῶν ἀπωτάτων αὐ-
τοῦ μερῶν.

Μάταιος κόπος!

Ὁ δολοφόνος διετέλει ἀνεξήγηστος.

Πάντοτε δύο σπουδαῖα ἔμενον κατατεθειμένα ἐν τῷ δικυγρα-
φικῷ φακέλῳ, ἡ τῆσις τοῦ Ἰνίου τῶν θυμάτων καὶ τὰ ἴχνη τῶν
ποδῶν τοῦ κακούργου.

Πολλὰ ἐγένοντο ἀποτυπώματα τῶν ἰχνῶν τούτων, ἅτινα ἀ-
φθόνως διεμοιράσθησαν, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς βάσις εἰς τὰς ἐρεῦ-
νας, ἅς εἶχον σταθεροῦς ἀπορρασίσει νὰ ἐπαναλάβωσι μεταγενε-
στέρας.

Ἐν τῷ μεταξύ ἕνα συμμοροβῶσι μὲ τὴν συνήθη τῆς ἀστυνο-
μίας ἐργασίαν, ἥτις συχνάκις τελεσφορεῖ, ἀπεράσισαν νὰ ἐγκατα-
λείψωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ὑπόθεσιν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ φρι-
νομενικὴ αὐτῆ διακοπὴ ἤθελεν ἐμπνεύσει εἰς τὸν ἐγκληματίαν τὴν
ψευδῆ ἐλπίδα τῆς ἀτιμωρησίας, καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἤθελε βραδύνει
ἕπως ἡμέραν τινὰ παραδοθῆ μόνος.

Πρὸ πολλοῦ ἐπίστευον ὅτι τὸ ἐγκλημα τοῦτο δὲν ἤθελε μείνει
μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, διότι δὲν σταματᾷ τις εὐκόλως ἐν τῇ
ὁδῷ τοῦ ἐγκλήματος· ὅταν δὲ ὁ πούς ὀλισθήσῃ ἀπαξ ἐν τῇ ὁδῷ
τοῦ αἵματος, πρέπει νὰ διέλθῃ αὐτὴν μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς!

Ἐξ παρηλθον μῆνης χωρὶς οὐδεμίαν ἀνακάλυψιν νὰ δικαιώσῃ
τὰς καλὰς προβλέψεις, τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀστυνομίας. Τέλος περὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν δηλονότι ἐποχὴν πᾶσα περὶ
ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόμου ἐλπίς ἀπέπτη, νέον συμβῆν δραματικώ-
τερον καὶ μυστηριωδέστερον τοῦ πρώτου, ἐπελθὼν αἰφνιδίως, ἐπεν-
θύμισεν εἰς πάντας τὸ ἐγκλημα τῆς Ἀργώνης, παρουσιάσαν νέον
αἰνίγμα εἰς τοὺς Οἰδίποδας τῆς ἑδοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ!

II

Κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους
γίνεται ἐν Μασσαλία μεγάλη ἀγορὰ παρηκολουθημένη ὑπὸ παιγι-
δίων καὶ διασκέδασεων, ἅτινα προσελκύουσι συνήθως ἐν τῇ προ-
τευούσῃ τοῦ διαμερίσματος τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ρήνου ἅπαντα τὸν
πληθυσμὸν τῶν προαστείων καὶ τοὺς κατοίκους τῶν πέριξ δῆμων.

Πλησίον τῆς Μασσαλίας εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖνο τῆς γῆς, ὅπερ ἐξέ-
χει πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀντικρυ τῆς νήσου Βακτονῶ, κεῖται μικρὸς
τις δῆμος, ὀνομαζόμενος ὁ τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐνούμενος μετὰ
τῆς Μασσαλίας δι' ἀδιακόπου σχεδὸν σειρὰς ἐπαύλειων ἢ ἐξοχικῶν
οἰκιῶν.

Τὴν Κυριακὴν ταύτην ἄσαι αἱ ἐπαύλεις ἔμειναν ἐγκαταλειμ-
μέναι, τὸ δὲ χωρὶν σχεδὸν ἔρημον. Ἰδιοκτῆται, ἔμποροι, γιωργοί,
πάντες ἔλαβον τὴν εἰς Μασσαλίαν ἄγουσαν, ἵνα συμμετάσχωσι τῆς
ἐροτῆς.

Μεταξὺ τῶν ὀλιγαριθμῶν κατοίκων, οἵτινες ἔμενον εἰς τὸ προά-
στειον, ἦτο καὶ ὁ κύριος Βαλεντίνος, ἰδιοκτῆτης ἀπεράντου ἀπο-
θήκης ζύλων, προτιμήσας νὰ μείνῃ πλησίον τῆς νεαρῆς συζύγου
του, ἥτις εὐρίσκειτο ἐν προεχωρητικῇ ἐγκυμονίῃσει.

Ἦτο τὸ θελκτικώτερον ζεῦγος τῶν περιχώρων τῆς Μασσαλίας.

Ὁ κύριος Βαλεντίνος ἦτο τρακονταπενταετῆς παύλου.

Ἦτο ἔγγαμος πρὸ δέκα σχεδὸν ἔτων, καθ' ἃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον
νέρας ἐπεσκότισε τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν ἀπελάμβανεν.

Αἱ ἐργασίαι του τῷ ἀπέφερον ὅσα ἐπεθύμει, ἐν δὲ τῇ ἀγορᾷ τῆς
Μασσαλίας ὁ λόγος τοῦ κυρίου Βαλεντίνου ἰσοδυναμεί μετὰ τὴν ἐδραιο-
τέραν τῶν ὑπογραφῶν.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ταύτην ὁ κύριος Βαλεντίνος ἔδωκεν ἄδειαν

ἀπουσίας εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ξυλοποθήκης του καὶ εἰς δύο ὑπαλλήλους κατοικοῦντας ἐν τῇ οἰκίᾳ. Οὗτος δὲ μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ διήλθον τὴν ἐσπέραν καθήμενοι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, κρατούμενοι διὰ τῶν χειρῶν, τὸ δὲ βλέμμα ἔχοντες προσκλιμένον ἐν τῷ ἔριζοντι, ὅστις ἐγκυλοῦτο τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ ὀνότου ἡλίου.

Ἦτο ἐσπέρα, ἦν πάντες ἠλόγουν.

Συναμιλουν ἐπὶ πολλὰς ὥρας συνμιθιόμενοι, ἐρευνόντες τὸ μέλλον, καὶ τραφερῶς εὐχόμενοι διὰ τὸ παιδίον, ὅπερ ἡ νεκρὰ γυνὴ ἔσπεν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς καὶ ὅπερ ἔμελλε μετ' οὐ πολλὴν ἐπαυθῆσθαι τὴν εὐδαιμονίαν των.

Ἦ νύξ ἐπέληθεν, ὁ ὕπνος ἤρχισε νὰ βαρύνῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ ἀπεσύρθησαν ἐν τῷ κυτῶνι των.

Οὐδέποτε ἦσαν τύφω εὐδαίμονες.

Μίαν μετὰ ταῦτα ὥραν βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευε περὶ τῆς οἰκίας των.

Τί συνέβη τότε; ταῦτο ἤθελον εἰσθαὶ δυσκολώτατον νὰ ἴδωσι τὶς ἀκριβῶς.

Ἦ ἐν Μασσαλίᾳ ἔορτὴ διήρκεισε μέχρι προχειρωτικῆς νυκτός.

Οὐδεὶς εἰσέτι ἐσκέπτετο ἵνα ἐπιστρέψῃ οἰκαδὲ τῶσαν ἢ δραμερὰ καὶ καθαρὰ ἀτμόσφαιρα προσεῖκυν εἰς τὸν περίπατον ἢ ἐκράτει εἰς τὰς ἡδονάς.

Ἐν τούτοις περὶ μίσας νύκτας, μέλαν νέφος ὑψώθη αἰρήνης ἐν τῷ ἔριζοντι. Βαθυῶδον ἐξετείνετο, διελύθη δὲ ἀπρὸ κατέλαβε μέγα μέρος τοῦ λιμενίσκου. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐξ Ἰλυτολῶν, δηλονότι ἐκ τοῦ σημείου ἐκείνου ἐξ οὗ σπανίως προέρχονται νέφη καὶ βροχῆ.

Τὶς ἀράγε ἢ παράδοξος αἰτία ἢ δικαιολογούσα τὴν αἰφνῆδιον ταύτην τοῦ ὑρανοῦ ἀκαίρων;

Πέρκυρα ἀνερένησαν ζωηρὰ φλόγες διασχίζονται τὸ σκότος τῆς νυκτός καὶ ῥπτοῦσαι μακρῶν τὴν ὀλεθρῶν καὶ ἀμυθρῶν αὐτῶν λάμψιν, αἵτινες ἔλυσαν τὴν γενικὴν ἀπορίαν:

Ἦτο πυρκαϊὰ! Πυρκαϊὰ τρανερὰ, καταστρέφουσα τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ πορασίου.

Φωναὶ: πυρκαϊὰ! πυρκαϊὰ! ἠκούσθησαν ἐκ τοῦ πλήθους. Μυρῖαι συγκεχυμέναι φωναὶ ἠκούοντο. Ὅλον τὸ ἀνήσυχον ἐκεῖνο καὶ ἔντρομον πλήθος, ἔτρεχε τῆδε κακεῖθε, ὠθῶν καὶ ὠθούμενον, ἔρωτῶν, καὶ τέλος προσπαθοῦν πανταιοτρόπως νὰ μάθῃ τὸ κύριον τῆς καταστροφῆς μέρος.

Ἄλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀληθῆ ἀπάντησιν καὶ οὕτως αἱ εἰκασταὶ ἠῤῥξανον.

Ἐν:ὸς ὀλίγου ἀπασαὶ αἱ ἀντλῖαι τῆς πόλεως διηυθύνοντο πρὸς τὴν αἰματηρὴν λάμψιν, ἣτις ἐχρωμάτιζε τὸν ἄρζοντα.

Τὰ παιγνίδια αἰρήνης ἐπαύσαν. Αἱ ὕδαι τοῦ Αἰῆ, τῆς Ρώμης, τῆς Καννεβίερης, αἱ Βασιλικαὶ πλατεῖαι, Castellane καὶ Saint-féréol, αἱ δεινροστοιχίαι τοῦ Μειλλᾶν, ὁ περίξ τοῦ λιμένος περίπατος, ἀπασαὶ αἱ βρέθουσαι περιέργων ὕδαι, αἱ πρὸ μικροῦ πλήρεις ζωῆς καὶ χαρῆς, ἦσαν ἡδὴ κεναὶ σιωπηλαί, κατηρεῖς.

Τούτῳ δὲ διότι ὁ ἀγροτικὸς πληθυσμὸς, καταληρθεὶς εἰς ἀνησυχίας καὶ φοβούμενος ἐκ πυρκαϊκῆς, ἦς ἡ διεύθυνσις τῶ ἦτο ἀγνωστος, ἤρξατο τρέχων τὴν συντομωτέραν ὁδὸν τὴν εἰς τὸ χωρίον τοῦ ἀγρουσαν, εἰς τὸν ἀγρὸν του, εἰς τὴν ἀπειλουμένην ἔπαυλιν του. Καθ' ἦν ὅμως σιγμὴν διέβαινον αἱ ἀντλῖαι ἠκούσθη φωνή: ἡ πυρκαϊὰ εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον, πάντες δὲ ἔσπευδον νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῶν πυροσβεστῶν.

Ἦκούε τις ἐν τῇ ἐξοχῇ τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν κρούοντας τὸ πένθημον, τὴν σάλπιγγα ἀποπέμπουσας τοὺς ὀρεῖς ἤχους τῆς καὶ καθ' ἀπασαν τὴν νύκτα δέικμεν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνδραῖς, φέρον-

τα περικεραλαίας, ἡ κρατοῦντας ἀνημένας δάδης, ὠθοῦντας διέβρως καὶ κραυγάζοντας: Εἰς τὸ πῦρ! λέξιν πενήμιως καὶ τρομερῶς ἀντηχοῦσαν.

Ταῦτα ἤρκουσ' ὅπως διασπεύρωσι τὸν τρόμον!

Τέλος, ἔφθασαν εἰς Ἅγιον Νικόλαον αἱ πρῶται βοήθειαι, τότε δὲ μόνον ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ τὸ συμβάν.

Ἡ πυρκαϊὴ εἶχεν ἐκραγῆ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Βαλεντίου, ὅτε δὲ ἔφθασαν αἱ πρῶται βοήθειαι, ἡ αἰκίη κειμένη εἰς τινα γωνίαν τῆς ξυλαποθήκης περιστοιχεῖτο ὑπὸ τῶν φλογῶν, αἵτινες καθίστων ἀδύνατον τὴν εἰς αὐτὴν προσπέλασιν.

Τι ἄρχεγε ἔγεινεν ὁ κύριος Βαλεντίου καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ; Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη σκίψις, ἡ πρώτη φωνὴ ἐκάστου. Ἐβλήτισαν αὐτοὺς πανταχοῦ, τοὺς ἐκάλουσ' ἐκ μακροῦ φωνῶν, ἀλλ' οὐδεμία ἀνθρώπινος φωνὴ ἀπεκρίνατο εἰς τὰς ἀπελπιστικὰς ταύτας φωνάς, ὥστε πάντες ἐπίστευσαν κατ' ἀνάγκην, ὅτι καταληθρῆντες οἱ δυσσυχεῖς ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου τῶν ὑπὸ τῆς πυρκαϊκῆς, ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας, ἡ ἐκάησαν.

Τοῦτο ἦτο τρομερόν!

Ἐπράξαν πᾶν ὅ, τι ἦτο δυνατόν κατέκλυσαν τὴν αἰκίαν ὕδατος καὶ οὕτω μετὰ τινος ὄρατος, οὐχὶ βεβαίως ἀνευ κινδύνου, κατῴρθησαν τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρός.

Φρονίμως ὅμως ποιῶντες ἐμπόδισαν τὴν εἰσοδὸν εἰς τοὺς ζητουμένους νὰ εἰσέλθωσιν ἐν τῇ ἐτοιμορρόπῃ οἰκίᾳ, λαβόντες τὰς ἐν περιουσίᾳ περιπτώσεις συνθήσεις προφυλάξεις.

Ἐδέησε λοιπὸν ν' ἀνακληθῆ τοῦτο διὰ τὴν μεθάρκωσιν, ἕνα βεβαιωθῆαι περὶ τῆς τύχης τοῦ κυρίου Βαλεντίου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, πᾶς τις δὲ ἐνοεῖ μεθ' ὑποίας ἀνυπομονησίας ἀνεμνετα παρὰ πάντων ἡ στήμη αὐτῆ.

Οὔτως, ὅτε εἶδον τὸν δῆμαρχον βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἱατροῦ, ἐροδιασμένον διὰ νομίμων ἀποδείξεων, εἰσερχομένους ἐν τῇ κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἐμπρησθείσῃ αἰκίᾳ ἡθάνθησαν πάντες δειλιαν καὶ τρόμον.

Ἡ δημοσία περιέργεια δὲν ἐβράδυνε νὰ ἱκανοποιηθῆ. Ὁραιομεν ὅμως πρὸς προσέσωμεν ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀμφιβέβη περὶ τῶν φρικτῶν ὑπονοιῶν ἅς περιέμενον οἱ δικασταί.

Ὡς περιεμένετο, εὔρον τὸν κύριον Βαλεντίου καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ νεκροὺς ἐξηπλωμένους ἐπὶ τῆς ἐν τῷ καιτῶν κλίνης των. Ἄλλὰ τὸ τοὺς παρεστῶτας ἐκπλήξεν καὶ τὸ εἰς αὐτοὺς προξενήσαν εἶδος δυσιστάξιμος τρόμου, ἦτο ὅτι ἡ πυρκαϊὴ εἶχε σεβασθῆ τὸν θάλαμον, ἀφήσασα αὐτὸν σφῶν καὶ ὅτι οἱ δύο σύζυγοι οὐδ' ὅλας εἶχον προσβληθῆ ὑπὸ τοῦ πυρός.

Εἶχον λοιπὸν ἀποθάνει ἐξ ἀσφυξίας . . . Ἦτο ἀδύνατον! . . .

Οὐδεμία συστολὴ τῶν μυῶν ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν, ἡ μορφή των ἦτο ἤρεμος, οἱ δύο σύζυγοι ἐκρατοῦντο ἐκ τῆς χειρὸς, ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι ἀπεκοιμήθησαν ἐν γαλήνῃ ἕνα ἐγεγῆσσι μειδιῶντες ἐν τῷ θάνατῳ!

Ὅποιον ἄρχεγε τὸ μυστήριον τοῦτο! . . .

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος τούτου, ἐναπέκειτο μόνον εἰς τὸν ἱατρὸν, ἐφ' οὗ τὰ βλέμματα πάντων ἐστρέφοντο.

Ἀνέλαθε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτου καὶ ἐπληρώσατε τὰ δύο θύματα, ἐξετάσας ἐν ταύτων μετὰ βαθείας προσοχῆς.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ δέκα λεπτά.

Κατ' ἀρχὰς ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸν συνωφρομούμενον, ὅπερ ἐδήλου ἀβεβαιότητα ἡ ἀμφισβολίαν λαβῶν ὅμως τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Βαλεντίου, ἔβλεπε τὰ δέματα, ἀνέμιζε τὰ βλέφαρα καὶ τὰ χεῖλη καὶ ἠγέρθη ἀφῆνης με ἀπαστρέπτουτας ὀφθαλμούς.

Τὶ ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ νομάρχης, ὅστις ἵστατο πλησίον αὐτοῦ.

- Τοῦτο εἶναι παράδοξον! ἀπεκρίνατο ὁ ἰατρός.
 — Ἰσιπτόν . . .
 — Ἴδετε ἐδῶ, εἰς τὸν αὐχέναν.
 — Λοιπόν . . .
 — Λοιπόν . . . ἡ μακρὴ αὐτὴ κηλὶς . . . σχεδὸν ἀφανής . . .
 — Τῶντι . . .
 — Τοῦτο εἶναι! . . . τὸ πᾶν εἶναι ἐδῶ! . . .
 — Τί εἶναι λοιπόν; . . . ὁμιλήσατε . . . τί τρέχει;
 Ὁ ἰατρός ἀνέπνευσε θυροβυδῶς.

— Ἐκείνο ὅπερ συνέβη, κύριε, εἶπε βαθέως συγκεκινημένος, εἶναι ὅτι ἡ καταστροφικὰ τὸ οἰκῆμα τοῦτο πυρκαϊκῆ, οὐδὲν ἔτερον εἶναι, εἰμὴ συμβᾶν δευτερευόν· πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἀπειράκις μισητοτέρου, οἱ δὲ δύο δυστυχεῖς οὗς ἔχομεν ἐνώπιόν μας ἐδολορονήθησαν . . .

— Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Ἀνεψήθη ὅπῃ ἐν τῷ αὐχένι ἐκλάσσει τῶν θυμῶν, τὸ δὲ *Stramonium datura* ἐπέφερε τὸ τέλος! Ἡ πληγὴ ἐγένετο δι' ἐγκλημάτων ὀξείας, εὐθείας καὶ τραγωνικῆ! Τοῦτο εἶναι προφανές . . . Ἡ δὲ πυρκαϊκὴ ἐτέθη κατόπιν τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος, ἦν ἀραιρῆση πᾶσαν περὶ τούτου ὑπόνοιαν!

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ἰατροῦ ἠκούσθησαν ὑπὸ πάντων τῶν παρευρισμένων μετὰ τρόμου καὶ ἐγένοντο αἰτίων νέων ἔρευνῶν, αἵτινες ἐπεβεβαίωσαν τὰς πηγουμένης.

Ἦτο εὐκολον τῶντι νὰ ἐνωθήσῃ τις ὅτι ἡ πυρκαϊκὴ ἤρχισεν εἰς πολλὰ ταύτοχρόνως μέρη. Ἀποδείξεις δὲ τούτου ἦτο, ἡ ἐντὸς μεμονωμένου πύλῃς δωματίου τῆς οἰκίας, ὅπερ ἐπίσης εἶχε σεβασθῆ τὸ πῦρ, εὐρεσις ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ἃς ἡ κακουργὸς χεῖρ, εἶχε συναθροίσει ἐκεῖ.

Λοιπὸν εἶχε συμβῆ ἐγκλημα, δολοφονία, ἡ δὲ πυρκαϊκὴ οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰμὴ τὸ συμπλήρωμα αὐτῆς. Σκοπὸς δὲ τοῦ κακουργοῦ ἦτο ὅπως διὰ τοῦ πυρὸς ἐξαλείψῃ τὰ ἔγνη τοῦ κακουργημάτων του.

Ἡ αὐτὴ χεῖρ ἦτο ἀράγῃ ἡ ἐν διαστήματι ἐξ μηνῶν προσβαλοῦσα τὸν Πέτρον Λεωρραῖν, τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῶν, ὡς καὶ τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Βαλεντινίου;

Εἰ καὶ αἱ ὑποθέσεις αὐτὰς ἐραίνοντο εἰς πάντας τερατώδεις, τρομεραὶ, ἐντελῶς ἀπίθανοι, ἐν τούτοις ὑπῆρχε μεγίστη σχέσις μετὰ τῶν δύο ἐγκλημάτων. Ἀμφότερα διεπράχθησαν ἐν ἐρημίᾳ καὶ ἐν καιρῷ ἐλλείψεως βοηθειῶν· τὸ ὑπὸ τοῦ δολοφόνου ἐκλεχθὲν ὄπλον, δι' ἀμφοτέρων, ἦτο εἶδος τραγωνικοῦ ἐγγυαλίου, μαχαριδίου εἰδικοῦ σχήματος.

Ἐσπευσαν νὰ ἐρευνηθῶσιν εἰς τὰ εἰρήτεια καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ πυρὸς προσβληθέντα μέρη τῆς οἰκίας. Ἐκεῖ μὲν οὐδὲν ἔγχετο ἐξαινετο κλοπῆς, ἐδῶ δὲ εὗρον ὄγκους χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, οὗς ἐκείνητο ὁ ζυλέμπορος.

Ταῦτα πάντα τοῖς ἐπενεθύμιζον τὸ ἐγκλημα τῆς Ἀργωνίας, ὅτι οὗτος ὁ ἔνοχος ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὰς προσπάθειάς πάντων!

Τὰ πάντα μέχρι τοῦδε ἦσαν ἀληθῶς περιέργα.

Δύο διαδοχικὰ ἐγκλήματα ἄνευ προφανοῦς αἰτίας, ὧν τὸ ἐλαττήριον οὐδεὶς ἠδύνετο νὰ μαντεύσῃ.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη διεξήχθη ἐν Μασσαλίᾳ, ὡς καὶ ἐν Ἀργώνῃ, μετὰ τοσαύτης ἱκανότητος ὄσον καὶ θράσους, ἡ δὲ δημοσία γνώμη παραρωγίσθη καὶ δικαίως, κατὰ τοῦ νέου τούτου αἰνίγματος τοῦ ὡσεὶ προκαλοῦντος τὴν ἀδύνατον ἀστυνομίαν.

Ἦτο ἀράγῃ ὁ αὐτὸς δολοφόνος, ὁ ἐνεργήσας πρὸς Βορραῖν καὶ Μεσημβρίαν;

Δὲν ἤρχισεν νὰ δοθῇ εἰς τοῦτο ἡ δέουσα ἀπάντησις, διότι ἡ δραστηριότης μετ' ἧς διεξήγοντο αἱ ἔρευναι, κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ

πείρξ τῆς πυρποληθείσης οἰκίας, ἔχνη βημάτων, ἄτινα ἀπετυπώθησαν μετὰ μεγίστης φροντίδος καὶ ἄτινα μαθηματικῶς ἐξετασθέντα, ἐφαινότο ἀκριβῶς ὅμοια πρὸς τὰ ἐν Ἀργωνῇ ἀποτυπωθέντα! . . .

Τοῦτο ἦτο ἀνατιθέμενον!

Οὐδεὶς πλέον ἀμφέβαλλεν.

Ἄλλ' ὅπουτον συμφέρον, ὅπουτον πάθος ὤθει τὸν ἄθλιον τοῦτον; Τίς ἄραγε ὁ μυστηριώδης καὶ τρομερὸς σκοπὸς του;

Ἡ ἀστυνομία ἐθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς νέας ταύτης ἀνακαλύψεως, ἤρξαστο τοῦ ἔργου τῆς.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπιθυμῶν νὰ διευθύνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰς ἐρευνας, ἦλθεν εἰς Ἄγιον Νικόλαον. Ἡ Μασσαλία καὶ τὰ περίχωρα ἠρενήθησαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἔθηκε μυστικούς ὑπαλλήλους εἰς πάντα τὰ ἐπὶ τῆς παραλίας κείμενα ἄθλια ξενοδοχεῖα, τὸ δὲ διαμέρισμα διηλυκώθη ὑπὸ τῶν ἱκανοτέρων ἀστυνομίων τῶν Παρισίων.

Οὐδαμῶ ὅμως ἠδυνήθησαν νὰ εὕρωσι τὸν ἔνοχον πράγμα παράδοξον διὰ τὰ δικαστικὰ γρονικὰ.

Πάντες ἀπληκίσθησαν!

Ἐν τούτοις, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐγένετο ἡμέραν τινα αἴφνης ἄφαντος ἐκ Μασσαλίας, ἄνευ οὐδεμῶς αἰτίας δικαιολογούσης τὴν φαινομενικὴν ταύτην διακοπὴν τῶν ἐρευνῶν του, ἔλθων εἰς Παρίσιος χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τοὺς ὑπαλλήλους του.

Ἀπρόοπτόν τι συμβῆν ἔπερ δὲν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς οὐδένα, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ τοῦ ταχύτερου σιδηροδρομικοῦ ἐργμοῦ.

Ποῦτον ἄραγε τὸ ἐπεισώδιον τὸ δικαιολογοῦν τὴν ταχεῖαν ταύτην ἐπιστροφήν.

Τοῦτο θέλει μάθει ὁ ἀναγνώστης βραδύτερον.

III

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἔφθασεν εἰς Παρίσιος τὴν πρῶταν ἡμέραν ἐνωρὶς, πρώτη δ' αὐτοῦ φροντίς ἦτο νὰ προσκαλέσῃ παρ' ἑαυτοῦ τὸν Buvard ἕνα τῶν δραστηριοτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῆς ἰδοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ.

— Θὰ μεταβῆς τῷ εἶπεν, εἰς τὴν ὁδὸν Addale, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τούτου ὑποδεικνυμένην διεύθυνσιν καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ φλυαρήσῃς μετὰ τοῦ οἰκοφύλακος.

— Τοῦτο δὲν θὰ ἦτο δύσκολον.

— Ἐν τῇ ὑποδεικνυμένῃ οἰκίᾳ κατοικεῖ κάποιος κύριος Λεδοῦκ· ἐπιθυμῶ νὰ γνωρῶς, ἐποῦς τις ἦτο ὁ ἀνθρωπος οὗτος, τὴν ἡλικίαν του δηλαδὴ, τὸ ἐπάγγελμά του, τὰ ἦθη του, πρὸ πόσου καιροῦ κατοικεῖ ἐν τῇ ἰδοῦ ταύτῃ καὶ τίνα τὰ πρόσωπα τὰ ἐπισκεπτόμενα συνήθως αὐτόν. Ἐνοεῖς καλῶς δὲν ἔχει οὕτω;

— Κάλιστα.

— Ἀφοῦ μάθῃς πάντα ταῦτα ἐλθὲ νὰ με εὕρῃς... μετὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν ὠφελίμως καὶ νὰ σκεφθῶμεν τὸ συμφερότερον διὰ τὴν ὑπόθεσιν.

— Τοῦτο μόνον;

— Τοῦτο.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν ὠφελῶ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ὁδόν;

— Πάραυτα· εἶναι ἡ ἕξδῃ ὥρα, δύνασαι νὰ ἐπιστρέψῃς κατὰ τὴν ἐννάτην.

— Τωόντι.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐμπιστεύομαι εἰς τὸ διορατικὸν καὶ τὸν νοῦν σου... Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι εὐρισκόμεθα ἐπὶ ἰχνῶν τῇ βοηθείᾳ

των ὁποίων θέλομεν διαφωτίσει τὴν δικαιοσύνην περὶ τοῦ ἐγκλήμα-
τος τῆς Ἀργῶνης καὶ τῆς Μασσακίας.·

Ὁ Buvard δὲν ἠρώτησέ τι πλέον ἔχαίρειται τὸν κύριόν του
καὶ ἐξῆλθε βιαίως.

Καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβησαν τὰ γεγονότα, ὧν τὴν ἀφήγησιν ἤδη
ἐπιχειροῦμεν, κατ'ὅσῳ πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ,
ἄνθρωπός τις, ὀνόματι Κυπριανὸς Λεδοῦκ, ἐξασκῶν ἐπάγγελμα, ὅ-
περ δυσκόλως δύναται τις νὰ κατατάξῃ εἰς τάξιν τινὰ καὶ οὔτι-
νος τὰ ἔσοδα τῶ ἤρκουν ἐν τούτοις νὰ ζῆ.

Ὁ κύριος Κυπριανὸς Λεδοῦκ ἦτο πρόσωπον παραδοξότατον. Πρώ-
την μεθιότης τῆς σχολῆς τῶν χειρογράφων, πρώην ἀρχιεπισκόπου καὶ
εἰδήμων τῆς τῶν παλαιογράφων ἀναγκώσεως, πρώην συμβολαιο-
γράφος καὶ κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦττον κάτοχος τῆς νομικῆς τιμώ-
τατος, ἀφελῆς ἐνόσπε, ἀλλὰ πανούργος, ὑπομονητικὸς καὶ ἐρευνη-
τῆς μέχρις οὗ ἡ ἐπαγγελματικὴ του φιλαυτία ἐκινδύνευε. Τέλος,
περίεργος καὶ φύσει ἀλλόκατος ἀρωσιωμένος εἰς τοὺς φίλους του,
τοῦ ὅπερ ἠθέλειν ἀφύκτως καταστήσει αὐτὸν δυστυχῆ, ἐν δὲν
εἶχεν εἰσόδημα χιλιῶν λιρῶν αἰτίνας οὐδὲ εἰς ἀπώλειαν οὐδὲ εἰς
κατάσχεσιν ὑπέκειντο.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Βοναπέρτου, ἀπαντᾷ τις ἀμιστερόθεν
τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ τὴν ὁδὸν **Appay** ὁδὸν
ἤσυχον, σεμνὴν, καὶ καλῆς φήμης, ὅσον δηλονότι ἠδύνατο νὰ ἐπι-
θυμήσῃ ἄνθρωπος μετρίως περυσίας, ἔχων τὴν ἐργασίαν του τα-
κτοποιημένην.

Ἐνταῦθα εἰς τὴν δεκάτην ὄροφον τῆς οἰκίας τῆς σχηματιζούσης
τρίγωνον μετὰ τῆς ὁδοῦ Φουρστεμβούργου, ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ
μετέφερε τὸ γραφεῖόν του, μετακομίσας εἰς αὐτὸ τὰς πολυαριθμῶς
συλλογὰς αἱ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνῆβραϊας. Τὸ γραφεῖον τοῦτο συν-
ίστατο ἐξ ἑνὸς μεγάλου δωματίου ἔνθα βλέπει τις συστηματικῶς

τοποθετημένους ὡς ἐν βιβλιοθήκῃ χάρτας τινὰς ἐπιγεγραμμένους
διὰ στοιχείων καὶ ἀριθμῶν. Εἰς τὸ βῆθος τοῦ δωματίου διακρίνει
τις ὀγκώδη βιβλία ἐπὶ τῶν ὁποίων φαίνονται τὰ αὐτὰ ὡς καὶ ἐπὶ
τῶν χαρτῶν στοιχεῖα καὶ ἀριθμοί. Εἶναι ἡ ἱστορία χιλιῶν οικο-
γενειῶν, ὧν οἱ δῆδοχοί εἰσιν ἀμφισβητήσιμα ἢ τῶν ὁποίων δὲν
ὑπάρχουσι κληρονόμοι.

Ὁ Κυπριανὸς διέγει βίον κακωνισμένον ὡς τὸ χρονόμετρον· ἐξ-
έρχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν περίπατον κατὰ τὴν ὁδοῦν ὦραν
ἐπανέρχεται τὴν μεσημβρίαν, γευματίζει, ἀναγιώσκει τὴν ἐφημε-
ρίδα του καὶ δέχεται τοὺς πελάτας αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι
τῆς τετάρτης.

Ὁ βίος του οὐδὲν ἔχει, οὕτως εἰπεῖν, τὸ μυστηριώδες, ἀπὸ τρα-
κοντα δὲ ἐτῶν ζῆ ἐνταῦθα, διακριτικὸς, ἐνάρετος, οἰκονόμος, χωρὶς
οὐδέποτε νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν εἰς τοὺς γείτονάς του,
οὐδ' αὐτοὶ εἰς ἐκεῖνον.

Καθ' ἣν ἡμέραν εἰσήλθομεν ἐν αὐτῷ, εἶχε σημάνει μεσημβρία.

Ἐκλήθη εἰς τὸ γραφεῖόν του γευματίζων μὲ ὀλίγον κρέας κρέον
καὶ ὀλίγον ἄρον ἐν ἔβραζε μὲ καθαρὸν ὕδωρ.

Ἐσκέπτετο ἄρα γε περὶ ἐτέρου πινός πράγματος; οὐδεὶς ἠδύ-
νατο νὰ ἀπαιτήσῃ εἰς τοῦτο.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην δύο ἐπανειλημμένοι κτύποι ἡκού-
σθησαν ἐπὶ τῆς θύρας.

— Εἰσέλθετε! εἶπε διὰ φωνῆς ζωηρῆς καὶ σταθερῆς.

Ἡ θύρα ἐστράφη βραδείως περὶ τοὺς στρόβιγγάς της, καὶ ἀγνω-
στὸς τις εἰσήλθε.

Ἐφαίνετο πεντηκονταετῆς ἐνδεδυμένος διὰ μακροῦ ἐπενδύτου
(redingote) ἔχων τὸν πώγωνα βαθέως κεκαρμένον, τὸ βέδισμα
πανούργου, καὶ τὸ βλέμμα ὑπαυλον.

Ὁ κύριος Κυπριανὸς Λεδοῦκ; ἠρώτηθεν ὁ ἀγνωστὸς.

Ὅτος ἠγέρθη παρατηρῶν προσεκτικῶς τὸν ἐπισκεπτήν του.

— Ἐγὼ εἰμὶ κύριε, ἀπεκρίνατο ἐξακολουθῶν τὰς ἐρεῦνας του.

— Λοιπὸν, ἐπανελάθειν ὁ ἀγνωστος, θέλω εἶσθαι ὑπόχρεως ἐὰν λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

— Διατί;

— Ὅζ σὰς εἶπω τοῦτο καθ' ἑδὼν.

— Ἄλλὰ τίς εἶσθε;

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μᾶθῃτε τοῦτο;

— Μὰ τὸν Θεόν! ἡ ἐρώτησις εἶναι γελοῖα.

— Καλῶς λοιπὸν, ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ θέλετε ἐννιῆσαι.

Ὁ ἀγνωστος τῷ ἐνεχείρησε τὸ ἐπισκεπτήριόν του ἐρ' οὐ ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ ἀνέγνωσε τὰς ἀπλὰς ταῦτας λέξεις.

Βουβάρδος, ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

— Ἔστω! εἶπε, συγκατανεύω, κατὰ τὴν πρόσκλησιν νὰ σὰς ἀκολουθήσω· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε ἀρνηθῆ νὰ μοὶ εἴπητε ποῦ θὰ ὑπάγωμεν.

— Εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

— Δύνασθε ἐπίσης νὰ μοὶ εἴπητε τίς ἡ ἀνάγκη τῆς παρουσίας μου;

— Ὅσον ἀφορᾷ, τοῦτο θέλει σὰς τὸ εἶπῃ ὁ διευθυντής.

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ οὐδεμίαν ἐτίραν προέβαλλεν ἀντίρρησην.

Ἠγέρθη, διηυθέτησε τοὺς δικογραφικοὺς φακέλους του, αἵτινες ἔκειντο ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ἔθηκεν ἐν χαρτοφυλάκιον ὅπου ἐφυλλομέτρα γευματικῶν, ἐντὸς μεγάλου σιδεροῦ ἀρμαρίου, ὅπερ κατεῖχεν ἅπαντα τὸν πρὸς τὸ βᾶθος τοῖχον καὶ ἐπανήλθεν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ὅστις περιέμενεν.

— Ἦδῃ τῷ εἶπεν, εἰμὶ εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Λοιπὸν ἄς ἀναχωρήσωμεν, ἐπανελάθειν ὁ Βουβάρδος, τὸ δὲ χημα εἶναι ἔτοιμον καὶ μετ' ὀλίγον θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν διεύθυνσιν.

Τῶντι μετὰ δέκα λεπτὰ εἰ δύο ἄνδρες κατέρχοντο τῆς ἀμάξης εἰσερχόμενοι ἐν τῷ διαδρόμῳ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καταστήματος, ἔνθα ἐπὶ τέλους διέκριεν ἓν τι ἀντιπαλάμῳ νεαρὸν γραμματεῖα.

Ὁ Βουβάρδος ἠρώτησε τὸν νέον διὰ τοῦ βλέμματός ὅστις ἀφροῦ ἀπήνησεν εἰς αὐτὸν διὰ σημείου καταφατικῶ ἀνέωξε θύραν ὀδηγήσας ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸν Λεδούκ. Πάραυτα αὐτὸς εὗρέθη ἔμπροσθεν νέου προσώπου, ὕπερ ἤτο αὐτὸς αὐτὸς ὁ διευθυντής τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος! ἠρκέσθη νὰ εἶπῃ ὁ Βουβάρδος καὶ ἀπεσῶρθη.

— Εἰς τίνα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ; ἠρώτησεν ὁ Λεδούκ διὰ φωνῆς ἠρέμου.

— Εἰμὶ ὁ διευθυντής τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Ἄ! κάλλιστα ἀπεκρίθη ὁ Λεδούκ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀνώτατος αὐτὸς πράκτωρ τῆς ἀστυνομίας ἤρξατο ἐξετάζων τὸν τελευταῖον τοῦτον, τὸ δὲ ζωηρὸν τοῦ βλέμματός προσεπάθει νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν βαθυτέρων πτυχῶν τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν καλῶς τὴν στήσιν του ἤθελον εἶσθαι καλὸν νὰ ὑπενηυχῶμεν ὅτι ὁ Λεδούκ ἤτο μικροῦ ἀναστήματος καὶ ἀδύνατος, ὅτι τὸ βᾶδιμά του ἤτο ταπεινότατον, ὅτι τέλος εἶχεν ὄλα τὰ συστατικὰ ἀνθρώπου ἀγαθωτάτου.

Ἦτο δύσκολον νὰ ἀνακαλύψῃ τις μέγαν ἐγκληματικὴν ὑπὸ τὸν ταπεινὸν τοῦτον καὶ μετριώρον τύπον!

Ἐν τούτοις ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας παρατηρῶν τὸν πρὸ αὐτοῦ ἰστάμενον καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀνακαλύψῃ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του πᾶν ὅ,τι ἠλπίζε νὰ εὗρῃ, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του ἐπισκεπτήριον ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἔραψε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶθε ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους, μὴ ἀποσύρων τοὺς ἐφθάλμους ἐκ τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν οὗτος.

— Τῷδεντι ἀρχιεπίσκοπος μαθητὴς τῆς σχολῆς τῶν χειρογράφων πρώην γυμνασιάρχης καὶ διευθυντὴς τῆς γενεαλογικῆς ἀκαδημίας.

— Εἶθε πολυάσχολος;

— Ἀνυλόγως τῶν περιστάσεων.

— Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην;

— ὦ! κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὁμολογῶ ὅτι αἱ ἐργασίαι ἔχουσι καλῶς. . . . Εἰς τοιοῦτον μέγιστα σημεῖον ὥστε ἀγνοῶ πού νὰ προφθάσω.

— Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν σὰς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ταξιδεύητε.

— Ὁ Λεδούκ ἤγειρε τὴν κεφαλήν.

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἀβεβαίου.

— Ἐ! Καὶ ἐν τούτοις εἶναι πρᾶγμα σαφέςτατον. Λέγω ὅτι ἡ πληθὺς τῶν ὑποθέσεων σὰς δὲν σὰς ἀπασχολεῖ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ σὰς ἐπιτρέπη ταξιδεῖόν τι, ὡς ἐκεῖνο ὕπερ ἐπεχειρήσατε τελευταίως.

— Ὁ Λεδούκ συναφρῶσθη.

— Τὸ γνωρίζετε ἀπεκρίθη.

— Τὸ ὁμολογεῖτε λοιπόν!

— Διατὶ νὰ τὸ κρύψω;

— Ἦθελον εἶσθαι ἀνωφελές, τῷδεντι, διότι κρατῶ ἀπόδειξιν τοῦ β, τι πρὸ δύο ἡμερῶν εὗράσκεσθε εἰς τὸ πρόστατον τῆς Μασσαλίας, ὅπου ἀπωλέσατε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο ὕπερ εὔρον ἐγὼ αὐτὸς εἰς τὰ περίξ τοῦ ἁγίου Νικολάου.

— Ὁμιλῶν δὲ ταιουτοτρόπως ἔδειξεν εἰς τὸν Λεδούκ ἐπισκεπτήριον κεκλιδομένον ὑπὸ κόνεως καὶ βορβόρου ἐπὶ τοῦ ὑποπόδιον ὅμως ἠδύνατο εἰσέτι ν' ἀναγνώσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διευθυνσίν του.

— Δὲ λαιπὸν! τίνι τρόπῳ θέλετε ἀποκριθῆ εἰς τοῦτο! ἐπέμενε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

— Ὁ Λεδούκ ἐκίνησε βραδείως τὴν κεφαλήν.

— Δι' ὀλίγων τινῶν εἶπεν, ὅτι δηλ. πρέπει τις πάντοτε νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν τὴν τύχην.

— Τέλος παραδέχεσθε ὅτι κατήλθετε εἰς ἄγιον Νικόλαον;

— Κἀλλιστα.

— Εὗράσκεσθε ἴσως ἐκεῖ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἐγκλήματος;

— Ὅχι, κύριε, διότι ἀκριβῶς χάριν τοῦ τρομεροῦ τούτου νέου ἀπεράσιον τὸ ταξείδιον τοῦτο.

— Ἴδού μία ὁμολογία ἣτις ἔχει τὴν σπουδαιότητά της.

— Τὸ ἀναγνωρίζω.

— Ἐπὶ τίνι σκοπῷ ἐγκατελείψατε τοὺς Παρισίους μεταβαίνων εἰς ἄγιον Νικόλαον;

— Ἐπεθύμουν ἵνα ἴδω αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ θέατρον τοῦ ἐγκλήματος. . . . ἀπεκρίθη, καὶ τοῦτο χάριν ἀτομικῶν λόγων, δηλονότι ἵνα βεβαιωθῶ περὶ γεγονότων τινῶν ἄτινα ἰδίως μὲ προσέβαλον.

— Ἐξηγήθητε καθαρώτερον!

— Εἶναι δύσκολον, θέλω ἑμῶς προσπαθῆσαι. Πρῶτον δι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους λόγους περὶ ὧν σὰς ἠμίλησα, ἐταράχθη ὑπὸ τοῦ φόνου ὅστις, διεπράχθη πρὸ ἐξ μηνῶν ἐν Ἀργῶνῃ, ὅτε δὲ ἤκουσα τὴν ἐν ἀγίῳ Νικολάῳ νέαν δολοφονίαν λάμψις τις διήλθεν τοῦ πνεύματός μου.

— Δι' ἐμὲ δὲν ἦτο πλέον ἀμφίβηλον ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ Λεωφραίν, καὶ ὁ τοῦ κυρίου Βαλεντίνου δὲν ἦτο εἰμὴ ὁ αὐτός· μετέβην δὲ εἰς ἄγιον Νικόλαον ἵνα ζητήσω ἐνδείξεις αἰτινες ἤθελον δικαίως τὰς ὑπονοίας μου.

— Καὶ ἡ πεποιθήσις αὕτη; ἠρώτησεν ὁ ἀνώτατος πρᾶκτωρ, ἐκπληκτος ἐκ τῶν λόγων καὶ προπάντων ἐκ τῆς σταθερᾶς πεποιθήσεως τοῦ Λεδούκ.

- Ἄβτη ἐσηματίσθη σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ τελευταῖος.
 — Λοιπὸν, ἰσχυρίζεσθε ὅτι ἦτο ἡ αὐτὴ δολοφόνος χεὶρ ;
 — Περὶ τούτου ἐμὶ βέβαιος.
 — Διὰ νὰ εὐρίσκησθε εἰς τὸ καταφακτικὸν τοῦτο σημεῖον, βεβαίως θὰ γνωρίζετε τὸν ἔνοχον.
 — Πιστεύω, τρώντι, ὅτι γνωρίζω αὐτόν.
 — Καὶ θὰ δυνήθῃτε νὰ τὸν ὑποδείξητε εἰς τὴν δικαιοσύνην !
 — Ἴσως !
 — Ἄ ! εἶπατε τέλος, εἶπατε πᾶν ὅ,τι γνωρίζετε, ἐπέμενον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ ἐποιήσατο σφοδρὰν χειρονομίαν.
 — Οὐδὲν περιπλέον δύναιμι νὰ προσθήσω, ἀπεκρίθη σταθερῶς. Τὰ ἐπαγγελματικὰ μου, καθήκοντα μοὶ ἐπιβάλλουσι τὴν μεγαλειότητα ἐξιμνάζειν. Πᾶν ὅ,τι λέγεται πᾶν ὅ,τι πράττεται ἐν τῷ γραφεῖῳ μου οὐδέποτε θὰ γείνη γνωστὸν εἰς οὐδένα.
 — Οὐδ' εἰς τὴν δικαιοσύνην ;
 — Οὐδ' εἰς τὴν δικαιοσύνην

Ὁ ἀρχιστυνομίος ἐποιήσατο κίνησιν δηλοῦσαν τὸν ἀνυπομνήτων καὶ τὸν θυμὸν του.

— Ἄ ! προσέξατε, κύριε Λεδούκ, εἶπεν ἐγειρόμενος, διότι ἐὰν ἐπιμένετε εἰς τὴν παράλογον ἀξίωσιν τῆς σιωπῆς ἣν τὸ ἐπάγγελμά σας ὡς δὲν δικαιολογεῖ, δὲν θὰ ἐξέλθῃτε ἐντεῦθεν εἰμὴ ὡς κατὰδικος κατηγορούμενος ἐπὶ συνενοχῆ.

Σκίφητε !

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος προσέκλινεν.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε, ἀπεκρίνατο ἀλλὰ σὰς ὀμνύω ὅτι δὲν ἐβλήσω ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν λέγητε, δὲν εἶμαι ὡς νομίζετε· οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οὐδὲ αὐτὸς ὁ φόβος τῆς φυλακῆς θὰ μὲ ἀποσπάσῃ μυστικῶς, ἅτινα δὲν μοὶ ἀνήκουσιν. Νὰ μὲ φυλα-

κίσσητε ἐπὶ κατηγορίᾳ συνενοχῆς εἰς μιστὰ ἐγκλήματα. Εἰς τί θὰ σὰς χρησιμεύσῃ τοῦτο ; οὐδὲν μοὶ εἶναι εὐκολώτερον ἀπὸ τοῦ νὰ δικαιολογηθῶ καὶ νὰ σὰς προσκαλέσω νὰ ἀποδείξητε τὴν ἐνοχὴν μου. Ἐγὼ ἐν φυλακῇ ! προσέθηκε μετὰ τίνος σφοδρότητος. Ἄλλὰ τοῦτο θὰ ἐβεβαίωσεν τὸν ἔνοχον ὅτι ζητεῖτε ἐντελεῖ ἀτιμωρησίαν

— Πῶς τοῦτο ;

— Ναι ! διότι ἡ ἀγγελία τῆς καθιέρωσης ἡ ἐξουλοθρεύσεώς μου, ὅπερ ταυτὸν ἐστίν, ἤθελεν εἶσθαι εἰδοποιήσις ἐξ ἧς ἤθελεν ἐπωφεληθῆ ὁ ἔνοχος ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ἐνεργείας τῆς δικαιοσύνης. Ἐὰν μὲν ἐμὶ φυλακισμένος, σὰς διαφεύγει, ἐὰν δὲ ἐλεύθερος, ἔσομαι ἰσχυρὸς ὅπως ἀνὰ κλύψω αὐτόν.

— Διὰ τίνος μέσου ;

— Τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀπόρητόν μου.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας ἤρξατο μεγάλως βήμασι διασκελίζων τὴν αἴθουσαν.

Στιγμιαία σιγὴ ἐπεκράτησε.

— Προσμένω, κύριε ! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ, διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς· ἐμὶ αἰχμάλωτος ἢ ἐλεύθερος ;

— Εἶσθαι ἐλεύθερος ! ἀπεκρίνατο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας. Ἐνθυμεσθε ὅμως πάντοτε ὅτι δὲν πρέπει νὰ σὰς χάσωμεν.

— Σὰς ἔνοσθ, κύριε, ἀλλ' οἱ ὑπάλληλοί σας ἄς μὴ ἐργάζονται μετὰ ζήλου. Πᾶσα ἐπιδίεξις ἐπαγρύπνησις ἔσεται ἐν περιπλέον πρόσκομμα εἰς τὰ διαθέματά μου.

— Ὅθ' σὰς ἐπανῶω ;

— Καθ' ἣν ἡμέραν ἔσομαι ἰκανὸς ὅπως σὰς ὑποδείξω τὸν ἔνοχον καὶ σὰς φέρω τὰς ἀποδείξεις τῶν ἐγκλημάτων του, ἐγὼ αὐτὸς θὰ ἔλθω πρὸς ἐντάμωσίν σας. Τοῦτο δὲ ἔσεται τοῦ λοιποῦ ὁ σκο-

πὸς τῶν ἀναζητήσεών μου, αἵτινες εἰμι βέβαιος, ὅτι δὲν θέλουσι μείνει ἄκκοροι.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ ἐχαίρετισε τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος αὐτῆς.

Ἐνθὺ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ καταστήματι τῆς ἀστυνομίας. Ἰδοὺ τὸ τόσον παράδοξον ὄσον καὶ δραματικὸν ἐπεισόδιον ὅπερ ἐγένετο εἰς Βελλεβίλλην καὶ ὅπερ ἠδύνατο ἐὰν τότε ἐφανερωτο νὰ παρὰσχῆ τὴν κλεῖδα τῶν ἀμειβεθῆκότων ἕτινα διηγούμεθα.

IV

Ἐν Βελλεβίλλῃ ὑπάρχει παράδοξόν τι διαμέρισμα συγχείμενον ἐκ μικρῶν ἑδῶν, ἐντελῶς ἀγνώστων εἰς τοὺς Πικρισίνους τοῦ Βουλευτοῦ Montmarpre.

Αὐταὶ δὲ εἶναι αἱ ὁδοὶ Duée, Pixérécourt, Rigoles, καὶ τινες ἄλλαι ὧν τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουσιν.

Ἄπαν τὸ διαμέρισμα τοῦτο εἶναι ἤμερον, σχεδὸν ἄνευ ζωῆς. Τῆδε κακέῖσε ἀπαντᾷ τις παντοπωλεῖα, ὑπαροπωλεῖα, καὶ οἶνοπωλεῖα, χθαμαλὰς τινὰς οἰκίας ψοκοδομημένας ἐκ τεμαχίων ξύλων, γυψίνων πλακῶν, ἐνδιαιτήματα ἄθλια, ρυπαρὰ, γλοιώδη ἔσθην ὡς καὶ ἔξωθεν, ἐντὸς τῶν ὁδῶν κυλῆται πλῆθος ἀνθρώπων ὑπόπτων ὧν τὰ τῆς ὑπάρξεως μέσα ἦσαν πάντοτε μυστηριώδη. Τὰ ἀραιὰ ταῦτα οἰκήματα εἰσι κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διὰ τοίχων ἄνωθεν τῶν ὁδοῶν διακρίνει τις δοκίμα κήπων, δηλονότι τεμάχια γῆς κεχωρισμένα διὰ ξυλλίνων κιχλίδων καὶ πεφυτευμένα ὑπὸ θάμνων. Ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ βῆθει τῶν διαμερισμάτων τούτων ἔτινα οὐδὲ ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη οὐδὲ ἡ ὑπομονὴ δύνανται νὰ καταστήσωσι γόνιμα ὑψοῦνται περίπτερα, οὕτως ὥστε οἱ ἐξ αὐτῶν ἐξαερίζονται κηπί νὰ λαγύζωνται ὡς ἀληθεῖς φυλακαὶ ἐν αἷς ὁ

ἐξωτερικὸς θόρυβος ἀδυνατεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ ὧν οἱ ἐνοικιασταὶ δύνανται, ἐὰν ἐπιθυμῶσι, νὰ μένωσι πλέον μεμονωμένοι καὶ ἀγνωστοὶ ἢ, ἐὰν κατώκουν ἐν Σαχάρῃ. Ἐντὸς ἐνὸς τῶν περιπτεῶν τούτων κατώκει τὸ μυστηριώδες πρόσωπον περὶ οὗ πρόκειται νὰ ὑμνήσωμεν. Τίς ἦτο;

Ἦξεν ὁ, τι περὶ αὐτοῦ ἐγνώριζον ἦτο ὅτι πρὸ τινος καιροῦ κατώκει ἐκεῖ μεθ' ἑτέρου ὕσας ἐφαίνετο ὧν ὑπηρετῆς του, ἢ μᾶλλον ἐπιμελητῆς του.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀνομάζετο κύριος Γρηγόριος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριόν του.... δὲν εἶχεν ὄνομα οὕτως ὥστε ἐσοῦ ἐθίζον νὰ τὸν ὑπομάζωσιν ὁ ἀγνωστός τῆς Βελλεβίλλης.

Ἄλλως τε οὐδεὶς ἐβασάνιζε τὸ πνεῦμά του, δὲν ἦσαν οὔτε ἐχληροὶ οὔτε περέργοι. Οἱ προμηθευταὶ αὐτῶν ἐπληρώνοντο τακτικώτατα καὶ οὐδὲν πλέον ἐζήτουν.

Ἐζήρχετο κατὰ πᾶσαν πρῶταν ὕπας ποιήσῃτε τὰς προμηθείας καὶ ἐπανήρχετο ἀμέσως ἐν τῇ ὁδῷ Duée μὴ φαινόμενος πλέον καθ' ἕκασαν τὴν ἡμέραν.

Ἦτο τεσσαρακονταετής περίπου φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους του, οὐδέποτε δὲ ὠμίλει προκειμένου περὶ τοῦ κυρίου του.

Πρὸ πόσου καιροῦ ἦτο οὗτος θεράπων ἐκείνου; ὁ κύριος ἦτο νέος ἢ γέρων; ὑψηλὸς ἢ χθαμαλός;

Ἦγνούουν.

Αἱ θυράδες τῆς προσόψεως τοῦ περιπτεῶρος, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐκ τῆς ὁδοῦ Duée ἦσαν πάντοτε κεκλεισμέναι. Μόνον ἐκ τῶν πρῶτῶν ἐξέδων τοῦ κυρίου Γρηγορίου καὶ τῶν ὑψωνίων του ἠδύνατό τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ περίπτερον κατωφεῖτο.

Ἀπαξ μόνον περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἀπριλλίου 1875 δόλο γείτονες διηγούντο ὅτι εἶδον τὸν ἀγνωστόν τῆς Βελλεβίλλης ἀλλ' ἔ-

διδόν περὶ τοῦ μυστηριώδους τούτου προσώπου τόσον ἀντιθέτους πληροφορίας, ὥστε οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν.

Ὁ εἷς ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ ἄγνωστος ἦτο νέος, ὁ ἕτερος ἐβεβαίωτο ὅτι ἦτο γέρον — ὁ πρῶτος ἔλεγεν ὅτι ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἐνῶ ὁ ἄλλος ὠμνυεν ὅτι ἦτο χαμαλὸς καὶ παρηκμακῶς.

Οὐδέποτε συνεφώνουν, δι' ὅπερ καὶ τοὺς ἐχλεύαζον.

Ἐν τούτοις ἀμφοτέροι εἶχον δίκαιον, τὸ δὲ κωλύον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ συνενοηθῶσιν ἦτο ὅτι ὁ εἷς ἀπήντησεν τὸν αὐθέντην τοῦ Κυρίου Γρηγορίου πρῶταν τινὰ ὅτε ἐξήρχετο τοῦ περιπτέρου, ὁ δὲ ἕτερος ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καθ' ἣν στιγμήν, ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν πρῶταν ἦτο ἀνὴρ εἰσέτι νέος, τὴν ἐσπέραν γέρον, ἀρθρικός, σύρων τὰς κνήμας του.

Ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ γέρον καὶ ὁ νέος οὗτος ἀνθρωπος δὲν ἀπετέλουν εἰμὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον, τοῦτο ἤθελεν ἐπεξηγήσει πολλὰς κακὰς ὑποψίας. Εὐτυχῶς δὲν ἐσκέφθησαν τοῦτο καὶ τὸ μυστήριον δὲν ἀνεκαλύφθη.

Ἄλλως τε ὀλόκληροι παρῆλθον μῆνες μετὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἑκτακτον συνέβη.

Ἐξηκολούθουν βλέποντες ἀνακάμπτοντα τὸν κύριον Γρηγόριον· αἱ θυρίδες τοῦ περιπτέρου ἔμενον κεκλεισμέναι, οὐδέποτε ἤκούετο θόρυβός τις ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ὁ κύριος οὐδέποτε πλέον συνήντηθη μετὰ τινος γείτονος.

Ταῦτα μέχρι τῆς 5ης Σεπτεβρίου.

Ἦτο ἡμέρα Τρίτη.

Τὴν προτεραίαν παράδοξον νέον ἤρξατο κυκλοφοροῦν ἐν τῇ γειτονίᾳ ἐνθα τὸ περιπτερον ἐκεῖτο καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἔμαθον ὅτι ὁ ἄγνωστος ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρὸν ταξίδιον, προτιθέμενος νὰ ἐγκαταλειψῇ τὴν Βελλεβίλλην ἀγνοῶν ἐὰν ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ.

Αὐτὸς οὗτος ὁ κύριος Γρηγόριος ἐνεπιστεύθη τοῦτο εἰς τινὰ τῶν προμηθευτῶν, του. προσθέσας ὅτι ὁ κύριός του ἤθελε κρατήσῃ τὸ περιπτερον μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἤθελεν βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ὑποθέσεως, ἥτις θὰ ἀπήτει τὴν ἀναχώρησίν του.

Ὅσῳ ἀπρόοπτον καὶ ἂν ἦτο τὸ ἄκουσμα, δὲν προὔξενησεν ὄρωσ βαθεῖαν ἐντύπωσιν.

Τὴν πέμπτην Σεπτεμβρίου ὁ κύριος Γρηγόριος εἰσηλθε λίαν ἐνωρίς ἐν τῷ περιπτέρῳ καὶ προητοίμασε τὸ γεῦμα τοῦ κυρίου του.

Τὸ γεῦμα ἦτο λιετότατον, συγχείμενον ἐκ τινῶν τεμαχίων κρύου κρέατος ὅπερ εἶχε προμηθευθῇ ἐκ τοῦ πλησιεστέρου ξενοδόχου καὶ ἐκ δύο πινακίων ἀλλάντων οὓς ἠγόρασε παρὰ τινος ἀλλαντοπώλου.

Παρεσκεύασε τὴν τράπεζαν θέσας δύο πινίκια καὶ δύο φιάλας ἐξαιρέτου οἴνου Βορδιγάλων.

Ἐἶτα περιέμενε.

Τὰ πάντα ἐν τῷ ἐστιατορίῳ εὐρίσκοντο ἐν ἀπαξίᾳ, δηλοῦντα τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν.

Πλησίον τῆς τραπέζης ἐκεῖτο μάρσιπος ἡμιηνεωγμένος· εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης δύο σκεπάσματα τοῦ ταξιδίου, ἐπὶ δὲ τοῦ γραφείου, ἐν βιβλίον καὶ εἷς Ὀδηγὸς τῶν σιδηροδρόμων.

Ἡμίσεια ὥρα παρῆλθεν.

Ὁ κύριος Γρηγόριος ἔμενον ἀκίνητος.

Αἶφνης ἐσκήρῃσε, στραφεὶς δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ ἠκροάσθη.

Θόρυβος σχεδὸν ἀνεπαίσθητος ἤκούετο ἐν τῷ προδρόμῳ τῷ φέροντι ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, σχεδὸν δὲ πάραυτα ἐστράφη ἢ θύρα καὶ ἄτομόν τι ἐφάνη.

Ἦτο ἀνὴρ τριακοντούτης ἢ τεσσαρακοντούτης περίπου, οὐχὶ δυσειδής, ἔχων τὸ βλέμμα βαθύ καὶ ἀπλανές. Μελάγχρους, σχεδὸν ἐλαίόχρους, ὁ δὲ βλέπων αὐτὸν θὰ ἔλεγεν ὅτι τὸ δῆμα του διήλθε τὸ πῦρ τῶν τροπικῶν.

Τέλος παρόδοξος, ὡς λέγουσι δὲ τὰ δικαστήρια χεῖρ γυναικεῖα καὶ ποῦς παιδῆς!

— Εἶσαι θεράπων ἀκριβῆς, εἶπεν εἰς τὸν κύριον Γρηγόριον μετὰ μειδιήματος, ὅπερ ἐδήλωε τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ καὶ δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὸν ζῆλόν σου.

— Παρήγγειλας τὴν ἀμάρταν;

— Ναὶ κύριε.

— Ἐκτὸς τὴν δεκάτην ὥραν;

— Κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν θέλει περιμένει εἰς τὸ τέκος τῆς ἰδοῦ Διῆς ἔχω τὸν ἀρθεμόν, ἰδοῦ αὐτόν.

Ἐπὶ τούτοις ὁ κύριος Γρηγόριος ἔδωκεν εἰς τὸν κύριόν του τὸ δέλεον τῆς ἐνοικιασθείσης ἀμάρτας.

— Τὰ πάντα καλῶς, εἶπεν ὁ ἄγνωστος... βλέπω ὅτι, ὁ μάρσιπος εὐρίσκειται ἰδῶ μετὰ τῶν καλυμάτων τοῦ ταξιδίου... Οὐδὲν λαπὸν πλέον μᾶς ἀνησυχεῖ, ὥστε δυνάμεθα νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν. Κάθισον κύριε Γρηγόριε· ἀλλ' ἐπειδὴ θὰ διέλθωμεν πὴν νύκτα ἀγρυπνοῦν, πρέπει νὰ λάθωμεν θρησκευτικὴν τι κλινὰ μὴ παραμελήσωμεν νὰ δροσισθῶμεν διὰ τινων ποτηρίων Βαρδώ.

Ταῦτα λέγων ἐκαθέσθη, προσκαλέσας διὰ χειρονομίας τὸν κύριον Γρηγόριον νὰ καθίσῃ ἀπέναντι αὐτοῦ.

Ἔφαγε καὶ ἔπιε μετ' ὀρεξέως.

Τρώγων ἐξηκολούθει τὴν συναμίλλαν, ὁ δὲ κύριος Γρηγόριος ἔμενε συγκινημένος καὶ ἐκπληκτος ἐκ τῆς εὐμενείας μεθ' ἧς τῷ ὄμιλει ὁ κύριός του, ὅστις ἦτο παρὰ τὸ σύνθημα εὐθυμίας.

— Βλέπεις, φίλτατε κύριε Γρηγόριε, δὲν δύνασαι νὰ πιστεύσῃς πόσον εἶμαι εὐτυχῆς τὴν ἑσπέραν ταύτην. Τὸ μυστήριον ὅπερ μοὶ περιεκύκλου μέχρι τοῦδε δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχη λόγον ὑπάρξεως καὶ θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπανεύρω ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὴν θέσιν ἐκείνην ἣν ἀπ' εὐθείας μοὶ ἐπιτρέπουσιν ἡ περιουσία καὶ ἀνατροφή μου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου τοῦτο δὲν θέλει μὲ λυπήσει, διότι ἡ ἐρημικὴ αὐτῆ ὑπορῆς δὲν συνδέει μετὰ τῆς κράσεώς μου, ἤθελον δὲ ἀσθενήσει ἐὰν παρετίετο.

— Διατί δὲν εἶπες τοῦτο ἐνωρύτερον;

— Δὲν ἐτόλμων.

— Ὅποια παιδαριώδης σκέψις! ἐλπίζω ὅτι θὰ γείνης κοινωνικὸς ἐὰν ἀποκκτασταθῶμεν.

— Οὐδὲν ἔτερον ἐπιθυμῶ.

— Τί ἡλικίαν ἔχεις; κύριε Γρηγόριε.

— Περὶπου τεσσαρακοντούτης.

— Ἐγκατέλειψας κατὰ πρῶτον τὴν πατριδα σου, ὅτε εἰσῆλθες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου;

— Ναὶ, κύριε.

— Εἶσαι Λεμοβίκιος.

— Ἐξ αὐτοῦ τοῦ Λεμοβίκου.

— Ἐνθυμοῦμαι τῶνόντι· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Γρηγορίου ἰδανείσθης ἔνα μὴ ἐρυθριῶσιν οἱ φίλοι σου, ὅτινες ἤθελον καιρῶς προσβληθῆ ἔαν σὲ ἐγνώριζον ὡς ἐπιμελητήν.

— Καλῶς ἐμαντεύσατε, κύριε, ἀπεκρίθη. Πρέπει νὰ γνωρίζητε ὅτι ἡ οἰκογενεῖά μου δὲν ἦτο πάντοτε πτωχὴ. Ὁ πατήρ μου ὅστις ἀπέθανεν ἤδη, κατεστράφη ὑπὸ τινος συμβολαιογράφου παρ' ᾧ ἔεχεν ἑναποθέσει τὰ χρήματά του καὶ ὅστις ἐγένετο ἄφαντος ἀνεπιφύρων τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας μας. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ζήσωμεν καὶ τότε...

— Ὅνομάζεσαι Βοννὲ καὶ καλεῖσαι Γρηγόριος;

— Ἰδοῦ!

— Τοῦτο εἶναι λίαν εὐφύς... Ἄλλ' ἐλπίζω ὅτι ταῦτα πάντα ἐγγίξουσιν εἰς τὸ τέλος· ἐντὸς ὀλίγουθ' αὐ δώσω παρ' ἐμοὶ θέσιν

και μισθόν, ὥστε ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῶν Βοννέ νά δυνηθῆ ἄνευ αἰσχύου νά ὁμολογήσῃ εἰς Λεμοσικιόν...

— Ἄ! πῶς, θέλω ἀναγνωρισθῆ... .

— Καλῶς... μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου... καπνίσωμεν ἐν σιγάρῳ, μέχρις οὗ φθάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ ἄγνωστος ἠρεύνησε τὸ θυλακίον τοῦ ἐπενδύτου του μὴ εὐρῶν δὲ τὸ αἰτούμενον, ἐποίησε χειρονομίαν δηλοῦσαν τὴν ἐκπληξίν αὐτοῦ.

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπεν, ἐνθυμοῦμαι ἤδη! ἐλησμόνησα τὴν σιγαροθήκην μου ἐπὶ τῆς ἐστίας τοῦ κοιτώνο μου.

— Ἐπιθυμεῖται, κύριε, νά μεταβῶ ὅπως σᾶς φέρω αὐτήν;

— Ὁὰ σοὶ εἶμαι ὑπόχρεως.

— Ἀμέσως.

Ὁ κύριος Γρηγόριος ἠγέρθη, διήλθε τὴν θύραν τὴν φέρουσαν εἰς τὸν κοιτῶνα, οἱ δὲ βηματισμοὶ του ἠκούοντο ἐν ὅσῳ ἐζήτει τὸ αἰτηθὲν ἀντικείμενον. Ἐν τούτοις ὁ ἄγνωστος περιέμενε, εἶτα ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του φαλιδίον παραδόξου σχήματος καὶ ἐκπωματίας αὐτὸ ἔχουσε σταγόνας τινὰς ἐν τῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρισκομένη φιάλῃ.

Τοῦτο κατέστησεν ἐπὶ τινὰ στιγμήν τὴν μορφήν του ἀγρίου, κατόπιν ὅμως ἐπανελάβε τὴν συνήθη ψυχρότητα καὶ τὸ μειλίχιον αὐτοῦ.

Ἐπανελθὼν ὁ κύριος Γρηγόριος δὲν ἠδυνήθη νά ὑποπτευθῆ τίποτε.

— Ἴδου τὰ σιγάρκα εἶπε, προσφέρων εἰς τὸν κύριόν του τὴν φέρουσαν αὐτὰ θήκην.

Ὁ ἄγνωστος ἔλαβεν ἐν σιγάρῳ ὅπερ καὶ ἤναψεν.

Εἶτα παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Ἐννάτη καὶ ἡμίσεια! εἶπε. καιρὸς ὅπως προετοιμασθῶμεν

ἐμπρὸς, ἐν τελευταίῳ ποτήριον, κύριε Γρηγόριε καὶ θὰ μεταφέρῃς ἐν τῇ ἀμάξῃ τὸν μάρσιπον καὶ τὰ σκεπάσματα ταῦτα.

Ὁ κύριος Γρηγόριος πλησιάζας εἰς τὴν τράπεζαν ἔλαβε τὸ ποτήριον ὅπερ ἐπλήρωσεν ὁ ἄγνωστος.

— Εἰς ὑγείαν σου καὶ εἰς ὑγείαν πάντων τῶν Βοννέ τῶν ἐνεστώτων καὶ μελλόντων, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Ὁ αὐθέντης εἶναι πολὺ καλὸς εἶπεν ὁ Γρηγόριος, καὶ ἐκένω σε διὰ μιᾶς τὸ ποτήριόν του.

Ὁ ἄγνωστος παρετήρη αὐτὸν μειδιῶν καὶ προσμείνων τὸ τέλος.

Τοῦτο δὲν ἐβράδυνε νά ἐπέλθῃ.

Μόλις ὁ κ. Γρηγόριος εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριόν του, προτιθέμενος νά λάβῃ τὸν μάρσιπον ὃν ὤφειλε νά μεταφέρῃ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὅτε αἰφνης ἔστη ὠχρὸς, ἔντρομος, φέρων τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὸ στήθος του.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, κύριε Γρηγόριε; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος διὰ φωνῆς τοσοῦτον ἐπιτετηδευμένης.

— Ἐδῶ! ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς, ἠσθάνθη...

— Τί;

— Ὡσεὶ τρομερὰν διάρρηξιν.

— Τοῦτο θὰ παρέλθῃ.

— Θεὲ μου!

— Λάθετε λοιπὸν εἰσέτι ἐν ποτήριον οἴνου!...

— Οὐχί! οὐχί! περιμείνατε ἐμεῖ καλλίτερον.

— Ἀληθῶς; με θεωρεῖς εὐτυχέστατον, καὶ ὅμως ἤθελον ἀπομωνωθῆ...

Οὐδὲν ἔτερον προσέθηκεν.

Ὁ κ. Γρηγόριος ἐγένετο πελιδῶς· οἱ δάκτυλοί του προσκολλῶντο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνῶ οἱ ὀυχῆς του κατεξέσχιζον τὴν ὀθόνην.

— Νὰ πῶ! ὕδωρ! καίομαι! ἐφώναξεν ἀνοίγων ὑπερμέτρως τοὺς ὀρθλαμούς.

Ὁ ἄγνωστος ἴστατο ἀκίνητος.

— Ἄλλ' ἀποθνήσκω, βοήθειαν! ἐφώνησεν ὁ Γρηγόριος, κύριε, ὡσαυτέ με!

Ὁ ἄγνωστος παρετήρησεν ἐκ νέου τὸ ὠρολόγιόν του.

— Ἴδου πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίον, εἶπεν, μετ' ὀλίγον θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἀναχωρήσω μόνος.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ εὐσπλαγχνίσθητέ μοι!

— Μὴ φώναζε τοιοῦτοτρόπως!

— Ἄλλ' ὁ οἶνος αὐτὸς, ὃν ἔπιον ἤτο δηλητηριασμένος.

— Πιθανόν.

— Καὶ εἶθε ὅμως! ὅμως!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχοῦς διεκόπη ἐν τῷ λάρυγγί.

Ἐπείησεν ἐν πῆδημα ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης πριεδνήθη καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅθμα σπασμοδικοῦ τρόμου.

— Πλησιάζομεν πρὸς τὸ τέλος, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Ἄ! εἶθε εἰς δολοφόνο!... Σεῖς μ' ἐφρονεύτατε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου!

— Θεὲ μου! οὐδέποτε σᾶς ἔπαισα, σᾶς ἤμην ἀφωσιωμένος καὶ...

Ἀπέθανεν, ἐκτείνας σπασμοδικῶς τοὺς βραχίονάς του.

— Θέλεις νὰ γνωρίσῃς διατὶ ἀποθνήσκεις; εἶπε τέλος ὁ ἄγνωστος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ μονοτόνου. Καλῶς! θὰ σοὶ τὸ εἶπω ἀποθνήσκεις διότι ὀνομάζεσαι Βοννέ, συμφορὰ δὲ εἰς πάντας τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτου!

Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς δὲν τὸν ἤκουε πλέον.

Τελευταίον ἔσθημα εἶχε καταξέσχισαι τὰ στήθη του, σφοδρότα-

τος σπασμὸς εἶχε καταλάβει τὸ σῶμά του καὶ ἦδη ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀνάσθητος καὶ ἄπνους.

Ἦτο νεκρὸς.

Τὸ καλῶς περατούμενον εἶναι καλόν, εἶπεν ὁ ἄγνωστος πρακτικῶν τὸν σφιγμὸν του.

Εἶτα ἀνέφξε τὴν εἰς τὸν κήπον ἄγουσαν θύραν.

Διακούσης τῆς τρομερᾶς ταύτης σκηπῆς, ὁ οὐρανὸς ἦτο κεκλιμμένος ὑπὸ πυκνῶν καὶ μαύρων νεφῶν.

Εἶδος τίφωνος μετὰ βροχῆς εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἔσβησε τὰ κηρία.

Τὸ δωμάτιον εὐρέθη βεβυθισμένον ἐν παντελῇ σκοτίᾳ.

— Κάλιστα! εἶπεν ὁ ἄγνωστος, οὐδεὶς θὰ μὲ ἴδῃ... Καὶ βελτίως ἀκροποδητῆ, ἔλαβε τὸ θερμὸν εἰσέτι σῶμα εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὸ μετέφερεν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ κήπου.

Ἐνταῦθα εὐρίσκειτο ἐν θέσει ἐπιπέδῳ, εἶδος καταβάθρους κεκλεισμένης διὰ στρογγύλου λίθου στηριζομένου ἐπὶ ἐκτισμένης προσεσχῆς. Ἦγειρε τὸν λίθον, κατεβίβασε τὸ σῶμα ἐν τῇ καταβάθρῳ, θέσας πάλιν ἐπ' αὐτῆς τὸ βαρὺ σκέπασμα.

Εἶτα ἐπανῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἶς τῆς ἐξήρχετο μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τιμῶν, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ μάρσιπον καὶ σκέπασμα τοῦ ταξιδίου.

Κλείσας δὲ μετὰ προσοχῆς ὅπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν τοῦ κήπου τὴν εἰς τὴν ὁδὸν ἄγουσαν, διεκνήθη πρὸς τὸ μέρος εἶνα περιμένειν ἢ ἀμαζα τῆς εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ τὸν ἀρμυόν.

Ἄνελθὼν ἐλαφρῶς ἐπ' αὐτῆς:

— Σταθμὸς ἀγίου Λαζάρου! εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξήλατῆν κλείων τὴν θυρίδα, αὕτη δὲ ἀνεχώρησε δρομικῶς ὡσεὶ ὑπὸ καταγίτης ὠθουμένη.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

— — —

I

Τὴν 24 Ἀπριλίου τοῦ 1876, περὶ τὴν δεκάτην πρωτῆν ὥραν, εἰσῆλθεν ἐν τῷ λιμένι τῆς Μασσαλίας, τὸ ἀτμόπλοιοι Gambodge, προερχόμενον ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς, νοτιά αὐρα ἔπνεεν ἠδέως, ὅτε δὲ ἡ μεγαλοπρεπὴς ναῦς ἠγκυροβόλησε κατὰ μῆκος τῆς προκυμᾶς τῆς Joliette, ἡ γέφυρα ἦτο πλήρης ἀνθρώπων, ὧν αἱ ποικιλίαι ἐνδυμασίου παρίστων τὰς διαφόρους ἐθνότητας αὐτῶν.

Ἄμκ τὸ Gambodge προσεδέθη στερεῶς, μεγάλη κινητὴ γέφυρα ἐτέθη, ὅπως συνενώσῃ τὸ πλοῖον μετὰ τῆς προκυμᾶς, οἱ δὲ ἐπιβάται, ὧν αἱ ἀποσκευαὶ εἶχον ἦδη ἐξετασθῆ, ἔσπευδον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πλοῖον, ἕνα φθάσωσι ὅσον τὸ χεῖρον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν.

Ὁ ἀποβιβάσμῳ διήρκεσεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας· ἀκολουθῶς ἡ βοή καὶ ὁ θόρυβος κατέπαυσαν, τὸ πλῆθος ἠρξάμην καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πλοῖον εἶδεν ἀπερχομένους ἕνα μετὰ τὸν ἕτερον καὶ τοὺς τελευταίους ἐπιβάτας του.

Ὀλίγον περὶ αἶρω ἔστατο ἡ σκευαγωγὸς ἀμαξία, περιμένουσα τὰς ἐπιστολάς, ἃς ὑπάλληλος τοῦ ταχυδρομείου ἔμελλε νὰ μεταφέρει ἐν αὐτῇ, ὅπως μετακομισθῶσιν εἰς τὸ ἀκτατον γραφεῖον τῆς

εἰς Παρισίους κατευθυνόμενης ἀμαξοστοιχίας. Συνταξιδιώται τινες περιεδιάβαζον, οἱ δὲ ἔππου ἐσκήρων ἐξ ἀνυπομονησίας.

Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν στιγμὴν ἄνθρωπος ἐλαϊόχρους, ἐνδεδυμένος ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον, διήλθε τὴν κινητὴν γέφυραν καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο περίπου τριακοντούτης. Ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου αὐτοῦ, ἐζωγραφεῖτο μεγίστη σταθερότης, ζωηρὸν δὲ καὶ φλέγον ὄμμα προσετίθετο εἰς τὴν παρὰ ἄξον ἔκρηκσιν εἰς τὴν φυσιογνωμίας του.

Ἦκολουθεῖτο μέγα τιδὸς ὑπὸ ναύτου, κρατοῦντος ἐν τῇ χειρὶ μάρσιπον ἐκ κιτρίνου δέμματος καὶ φέροντος ἐπ' ὤμου ἀνελισσόμενον ταξιδιωτικὸν κάλυμμα.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κινητῆς γεφύρας ἔστατο ὁ τελώνης, πρὸς ὃν κατ' εὐθεῖαν διηυθύνετο ὁ ξένος.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν, ἐν καθαρευούσῃ Γαλλικῇ καὶ μετὰ μεγίστης εὐγενείας. Ἐρχομαι μακρόθεν, ἐλησμένησα δὲ νὰ πληροφορηθῶ πρὶν ἢ ἀναχωρήσω ἐκ τῆς ὄχθης, κατὰ ποῖαν ὥραν ἀναχωρεῖ ἡ ἀμαξοστοιχία τῶν Παρισίων, πιστεύω δὲ ὅτι θέλετε εὐχερῆσθη νὰ μὲ πληροφορήσῃτε.

— Ἡ κατ' εὐθεῖαν; ἠρώτησεν ὁ τελώνης.

— Ναὶ αὐτή.

— Εἰς τὰς δύο ἑκρεῖως.

Ὁ ταξιδιώτης παρετήρησε τὸ ὀρολόγιόν του.

— Μεσημβρία εἶπε. Νομίζω ὅτι ὅκ μοι εἶναι ὅλως ἀδύνατον νὰ περιμένω ὀλίγον ἐν Μασσαλίᾳ ὡς ἐπιθύμουν. Τέλος καθεὶς εἰς τὸ ἔργον του...

Διαρκῶντος τοῦ στιγμιαίου τούτου διαλόγου ὁ ναύτης τοῦ Camdodge εἶχε προσκαλέσει διερχόμενον ὄχημα, εἰς ὃ ἐναπέθηκε τὸν μάρσιπον, ὅστις αὐτὸν διεύργε τὴν ἐξέλεξιν τοῦ τελώνου.

Τούτο ἀκριβῶς ἐπεθύμει καὶ ὁ ταξιδιώτης.

Ἐχίρηνε τὸν τελώνην, ἔθηκε κρυφῶς χρυσοῦν νόμισμα ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ ναύτου καὶ ἀνήλθεν τοῦ ὄχηματος.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων δευτερολέπτων ἔφθασεν εἰς τὸν σταθμόν.

Ἐκεῖ ἐγεμμάτισεν εἰς τι ξενοδοχεῖον, ὅτε δ' ἐπλησίασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἤναψε σιγάρον καὶ κατέλαβε θέσιν ἐν τινι τῶν πρώτων διαμερισμάτων.

Ἡσυχία ἐβασίλευεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας· τὰ τελευταῖα δέματα εἶχον ἐναποτιθεῖ ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς τῶν ἀποσκευῶν ἀμάξης, οἱ ταξιδιώται ἔλαβον τὰς θέσεις αὐτῶν, ὁ δὲ σταθμάρχης βραδέως βαδίζων, ἔραψε τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀναχωροῦντος σιδηροδρομικοῦ εἰμοῦ, πρὶν ἢ δῶσῃ τὸ τελευταῖον σύριγμα.

Ἄλλ' αἴφνης μέγας θόρυβος ἠγέρθη ἐν τῇ κινήτῳ γραφεῖν τῆς διακίσεως τῶν ταχυδρομείων, ἡ δὲ ἐκ τούτου προξενηθεῖσα ταραχῆ, διέκοψεν ἀποτόμως τὰς τῆς ἀναχωρήσεως προετοιμασίας.

Εἴκοσι τετραγμῖνοι κεφαλαὶ παρουσιάστησαν εἰς τὰς θυρίδας καὶ μὲν ζητήματα διεσταυροῦντο, διχοτομοῦντα τὸν προξενηθέντα θόρυβον.

Ἐν τούτοις ὁ ἐπιβάτης ἐνδώσας εἰς τὴν γενικὴν περιέργειαν προτίθετο νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμάξης ὅπως πληρορηθῇ περὶ τῶν συμβαινόντων, ὅτε ταξιδιώτης τις βραδύνας, ἔφθασε πρέχων, ἕνα λάβῃ θέσιν ἐν τῇ διαμερίσματι, οὐτινος ἡ θυρὶς ἦτο εἰσέτι ἡμινεφεγμένη.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ νέηλος εἰσερχόμενος, ἄνευ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου θὰ ἔφθανον ἀκριβῶς ἕνα ἰδῶ τὸν σιδηροδρομικὸν εἰρὸν ἀναχωροῦντα.

Ταῦτα δὲ λέγων, ἔθηκε τὸν πῖλον εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἐτοποθέτησε τὸν μάρσιπόν του ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ, πλησίον τοῦ μάρσιπου τοῦ ξένου.

Ἦτο γέρον κατὰχλωμος πλὴν φαιδρῶς, οὐτινος οἱ ζωτρεῖ ὀρθαλμοὶ ἔλαμπον ὡς δύο πεπυρακτωμένοι ἀνθρακες, μικροῦ μᾶλλον ἢ ὕψηλοῦ ἀναστήματος, τὸ σύνολόν του παρῖστα ἀνθρωπὸν παρὰδούζον καὶ προπετῆ.

Ἦτο ἀπλοῦστατα ἐνδεδυμένος φέρων φαίδιχρον ἐπειθύντην, μάλινον βαθύ περιλαίμιον, τὸ δὲ μέτωπον ἔχων κεκαλυμμένον διὰ τοῦ πλατέος γύρου τοῦ μαλακοῦ πῖλου του.

Ἐν τούτοις ὁ ἄγνωστος ἔκαμε κίνημά τι ἀκούσιον, βλέπων τὸν νέηλον μετακινουντα τὸν μάρσιπόν του ὅπως τοποθετήσῃ τὸν ἰδικόν του καὶ ἀμέσως συνωφρώθη.

Ἄλλ' ὁ λεπτοφυὴς γέρον παρατήρησας τοῦτο ἐμιδιάσεν.

— Σύγγνωτέ μοι συναγματοάρχα!.. εἶπεν, φαιδρῶς· ἀλλ' ἐὰν τοῦτο δυσχερεστὴ ὑμᾶς θέλω θέσῃ τὸν μάρσιπόν μου ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους.

Ἄλλ' ὁ ξένος παρετήρησε τὸν γέροντα μετὰ πλεονας προσοχῆς.

— Συναγματοάρχα!.. ἐπανέλαθεν οὗτος ἀποτόμως... με γνωρίζετε λοιπόν;

— Οὐδόλως ἔχω τὴν τιμὴν ταύτην...

— Πόθεν γνωρίζετε λοιπόν;

— Ἐ! μὰ τὸν Θεόν, εἶναι φυσικώτατον· πρὸ ὀλίγου ὅτε ἔλαβον τὸν μάρσιπόν σας εἰς τὰς χεῖράς μου, τὰ βλέμματά μου διηθύνθησαν μηχανικῶς, ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀνέγνων: Ὁ σ υ ν τ α γ μ α τ ἄ ρ χ η ς Ρ ο θ ἔ ρ ο ς: λυποῦμαι ὅμως διότι ἡ ἀδικαιολογητὰ μου δυσηρέστησεν ὑμᾶς.

Ἄλλ' ὁ συναγματοάρχης δὲν ἀπήντησεν: ὁ θόρυβος ἐπεξετεινέτο ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῆς προκυμαίας καὶ ἡ προσοχή του προσεικλύσθη ἐκ νέου πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Πρὸς στιγμὴν μάλιστα ἔκλινε πρὸς τὴν ἄρξιν καὶ ἔκαμε νέον βῆμα ὅπως κατέλθῃ.

Ἄλλ' ὁ λεπτοφυὴς γέρον ἠμπόδισεν αὐτόν.

— Συγγνώμην, συνταγματάρχα, εἶπεν οὗτος. Ἐὰν προτιθεσθε νὰ κατέλιθτε ἕνα πληροφοροθήτη περὶ τοῦ συμβάντος, δύναμαι νὰ πληροφορησά ὑμᾶς.

Γνωρίζετε λοιπὸν τί συνέβη ;

— Γνωρίζω !... ὡς προεῖπον, εἶχον βραχῦναι ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἀνεχώρει, ὁρῶν δὲ χάριν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, ὅπερ μὲ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τοῦ νὰ διέλθω τὴν νύκτα εἰς Μασσαλίαν.

-- Τέλος, περὶ τίνας πρόκειται ;

— Ἰδοῦ! δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως ὅτι πρὸ μικροῦ ἔφθασε τὸ **Camdohge** προερχόμενον ἐξ Ἰνδιῶν ;

— Ἐπέβαινον αὐτοῦ, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἄ ! κέλυστα, βλέπω τφόντι τὸ χαλκόχρουν χρώμα ὑμῶν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλω.

Τὸ **Camdohge** λοιπὸν, ἔφερον ἐπιστολὰς σπουδαίας, τσόν διὰ τὴν Γαλλικὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν Ἀγγλικὴν κυβέρνησιν· αἱ ἐπιστολαὶ λοιπὸν αὗται, κεκλεισμέναι ἐντὸς ὀθονίων σάκκων μετηνέχθησαν ἐκ τῆς ὄχθης εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν διὰ φορτηγοῦ ἀμαξίης, ἣν συνώδευον δύο πιστοὶ ἄνδρες.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, ὅτε οἱ σάκκοι μετηνέχθησαν ἐν τῷ κινητῷ γραφεῖω, παρετηρήθη ὅτι ἦσαν διερωγότες.

— Ἐνωεῖτε τὴν ταραχὴν, ἣν ἡ ἀνακάλυψις αὕτη προὔξηνσεν· αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, προερχόμεναι ἐκ τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς, περιέχουσι πολλάκις σημαντικὰ ποσὰ, ἕθεν πᾶς τις δύναται νὰ ὑποβῆσθαι ὅτι πρόκειται περὶ θρασείας ἀποπειρᾶς κλοπῆς.

— Τφόντι.

— Ἄλλ' ἀπατῶνται.

— Πῶς τοῦτο ;

— Ἐξετάσεως γενομένης, τῇ βοήθειᾳ τῶν φύλλων ἐφ' ὧν φρον-

τίσονται νὰ χροκτώσῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν διαφόρων ἀλληλογραφῶν, τῶν ἐν ἐκάστῳ σάκκῳ ἐμπειρογμένων, ἐβεβαίωθη ὅτι δὲν λείπει εἰμὴ εἰς μόνος φάκελλος, ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Ἰ π ο υ ρ γ ὶ ν τῶν Ν α υ τ ι κ ὶ ν εἰς Παρισίους.

— Ἰδοῦ πᾶν ὅ, τι εἶναι παράδοξον.

— Δὲν ἔχει οὕτως ;

— Πᾶσαι δὲ αἱ ἐπιστολαὶ αἱ περιέχουσαι ἀξίας, εἰμὴν ἀθικταί ;

— Πᾶσαι.

— Τοῦτο εἶναι παράδοξον. Τὸ ἐπεισόδιον λοιπὸν περαιοῖται εἰς μικρὰ πράγματα, ἐρωτῶ δὲ τί μέλλουσι νὰ πράξωσι ;

— Ὁκ συντάξωσι πρακτικὰ. Ὁ διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων τοῦ κράτους θὰ ἐπιφορτισθῆ νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις καὶ ἐν τῷ μεταξῷ, ἐπειδὴ οὐδὲν πλέον μᾶς ἀναγκάζει νὰ μένωμεν ἐδῶ, θὰ ἀναχωρήσωμεν διὰ Παρισίους.

Πρὸς δικαιολογίαν τῆς προβλέψεως ταύτης τοῦ γέροντος, ἡχηρὸν σύριγμα ἀντήχησεν, ἡ μηχανὴ ἀνέπειψεν εἰς τὸν ἀέρα δύο ἢ τρεῖς βολὰς λευκοῦ καπνοῦ, ἡ δὲ ἀμαξοστοιχία ἐγκατέλειπε τὴν προκυμαίαν, μετὰ ταχύτητος δικαιολογούσης τὴν εὐλογον ἐπιθυμίαν πάντων, τοῦ ἐπανακτῆσαι τὸν ἀπωλεσθέντα χρόνον.

Θεωροῦμεν περιττὴν τὴν ἀρήγησιν τῶν κατὰ τὴν πορείαν συμβάντων ἐπεισοδίων, ἄλλως τε ὀλίγον ἐνδιαφερόντων.

Ἄμα ὡς ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων, ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος, λαβὼν τὸν μάρσιπόν του ἐν τῇ χεῖρι, ἔσπευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν, διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ σταθμεύουσι αἱ ἀμαξίαι.

Ἐν τούτοις πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆ, ἐστράφη πρὸς τὸν συνταξιδιώτην τοῦ ὅστις παρεκολούθει αὐτόν.

— Μεταβιβάνω εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, τῷ εἶπεν. Ἐὰν ἐπι-

θυμητε να σας φέρω μέχρι της οικίας σας, μετά μεγίστης μου ευχαριστήσεως; θά σας παρεχωρουν θέσιν εν τῇ ἀμάξῃ μου.

Ὁ γέρον ἐχαίρησεν.

— Σας εὐχαριστῶ πολὺ. συνταγματάρχρα, ἀπεκρίνατο· κατοικῶ ἐν τῇ ὁδῷ de l' Appaye.... δηλονότι συναικίαν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ δρομολογίῳ σας καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀνησυχῶσω ὑμᾶς.

— Πότε θὰ εἴπωμεν τὸ χάρη;

— Πᾶ! δὲν δύναται τις νὰ γνωρίζῃ... λέγωμεν πάντοτε καλὴν ἐντάμωσιν, καθόσον μάλιστα τοῦτο δὲν ὑποχρεοῦ εἰς τίποτε!... Ἄλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν ὑμῶν, ἐπιτρέψατέ μοι ὅπως προσφέρω ὑμῖν τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, ὅπερ πιθανόν ποτε νὰ σας χρησιμεύσῃ, ἐὰν ἐπιθυμητε νὰ προστρέξῃτε εἰς τὰς καλὰς μου ὑπηρεσίας... Πάντοτε ἔχει τις ἀνάγκην τοῦ ὑποδεεστέρου του.

Ταῦτα λέγων ὁ γέρον, ἐνεχείρησεν εἰς τὸν συνταγματάρχρην ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο ἐντυποί αἱ ἐξῆς λέξεις:

Κυπριαὸς Λεδοῦκ

Ἀρχαιοφύλαξ παλαιογράφος.

Εἶτα ἀπεχωρίσθησαν λαβόντες ἕκαστος ἴδιαν διεύθυνσιν.

II

Ὁ συνταγματάρχρῃς ἔθηκε τὸ ἐπισκεπτήριον ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του καὶ ἐγκατέλειπε τὸν σταθμὸν τῆς Λυῶν, διευθυνόμενος πρὸς τὴν γραμμὴν τῶν βουλευθάρτων.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ μόλις 25 λεπτῶν, εἰσῆλθεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου.

Δύο ὑπέρται ὑπέδύθησαν αὐτὸν, ὅτε κατήλθε τῆς ἀμάξης.

— Κύριε, ἐπιθυμεῖτε νὰ σας ἀπαλλάξω τοῦ μαρσίπου σας;

Ὁ συνταγματάρχρῃς τῷ ἔρριψε τὸ κάλυμα τοῦ ταξιδίου του.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ζήρως, θέλω νὰ φέρω τοῦτον ὁ ἴδιος, παραχωρήσατέ μοι μόνον πάραυτα ἐν δωμάτιον καὶ πρὸ πάντων διατάξατε νὰ ἐτοιμάσωσι καλὸν πῦρ διότι εἰμὶ κατὰ γράμμα πενηγῶς.

— Δὲν ἔχετε, κύριε, ἄλλην ἀποσκευὴν;

— Αἱ ἀποσκευαὶ μου θὰ ρηθῶσι βραδύτερον, ἀναβιδάσατε δ' αὐτὰς εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἰδοὺ τὸ ὄνομά μου.

Ἀνῆλθε τὴν εὐρεταν κλίμακα τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν ἐξώστην, ἀπέναντι τῆς ὑποίας ἔκειτο ἡ μέγλη αἴθουσα τῆς συνδιαλέξεως.

— Δωμάτιον 127ον, ἀνέκραξεν ὁ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐπιστατῶν ὑπῆρέτης.

Προσκλίνας δὲ πρὸ τοῦ συνταγματάρχρου:

— Ἐπιθυμεῖτε, κύριε, νὰ μὲ ἀκολουθήσητε; προσέθηκε μεθ' ὄφους περιποιητικοῦ

Ὁ συνταγματάρχρῃς ἠκολούθησεν αὐτὸν, ἀνῆλθε τὸν πρῶτον ὄροφον καὶ εἰσέδυσεν εἰς εὐρὸν δωμάτιον ἐν τῇ ἐστίχῃ τοῦ ὁποίου ἐσπινθορβόλει λαμπρὸν πῦρ ἐκ ξύλων δρυῶς.

— Ἐπιθυμεῖτε, κύριε, τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν ὁ ὑπῆρέτης.

— Οὐδὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀπήντησεν ὁ συνταγματάρχρῃς. Ἐπάπατε παρακκίῳ, μόνον ὅτι οὐδένα δέχομαι, πρὶν ἢ συμφῶν! Ἐνδυσθῶ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐνοχληθῶ. Ἔπαγε!

Ὁ ὑπῆρέτης χαιρετήσας ἀπῆλθεν.

Ἐνῶ αὐτὸς ἀπεμακρύνετο, ὁ συνταγματάρχρῃς ἔκλεισε τὴν θύραν διὰ διπλῆς στρῶφῃς τῆς κλειδῶς, λαβὼν δὲ τότε τὸν μάρτιπον ὃν εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀνέωξεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔθηκεν ἐπὶ τραπέζης πρὸ τῆς ὑποίας ἐκαθέσθη.

Οἱ διαπερστικοὶ ὀρθακμοὶ του ἐξέπεψαν πάραυτα ἀμυδρὰν ρλόγγα, ἐνεργητικὴ σύμπτυξις συνήνωσε τὰς πυκνὰς ἀρῶς του, αἱ δὲ ρώθωνες του συνεστέλλοντο.

Ἐν τούτοις ὁ πρὸ αὐτοῦ ἠνεμφημένος μάρσιπος οὐδὲν παρουσίαζε δικαιολογεῖν παρομοίαν ταραχήν.

Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον ἀντικείμενα στολισμοῦ, ὡς, χιτῶνες, ρινόμεντρα κεντημένα καὶ εὐδιάζοντα χειρόκτια, κατὰ μίμησιν τῶν γυναικῶν.

Μικρὰν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς ταῦτα ὁ συταγματάρχης.

Ἡ κτηνώδης χεὶρ τοῦ ἤρξατο ἱευνῶσα τὸ ἔνδον τοῦ μαρσίπου ῥίπτουσα σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χειρόκτια καὶ ρινόμεντρα· δὲν ἐστάθη δὲ, εἰμὴ ὅτε οἱ δάκτυλοι τοῦ ἤγγισαν τὸ βῆθος αὐτοῦ.

Τότε δι' ἀγρίας χειρονομίας, ὠθήσας ἐλαττήριόν τι κεκρυμμένον ἐντὸς πυκνοῦ ὑράσματος, ἀνέωξε τὸν διπλοῦν τοῦ μαρσίπου πυθμένα, ἐξ οὗ ἐξήγαγε φάκελον ἐσφραγισμένον διὰ μεγάλων ἐρυθρῶν σφραγίδων.

Ἐπὶ τῇ θέξ τούτου, ἐξέβαλε κραυγὴν.

Ἀπέσπασεν ἀποτόμως τὰς σφραγίδας, ἐξέσχισεν ἀνυπομόνως τὸν φάκελον διὰ τῶν ὀνύχων, ἤρπασε τὰ ἐν τῷ φακέλῳ ἐμπεριεχόμενα διάφορα ἔγγραφα καὶ ἐξέθηκεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐἶτα ἐξήτασεν αὐτὰ μετὰ μεγίστης ἡρεμίας.

Τὰ μὲν ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τοῦ Ποντισχερῶ, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Σαρδεναγῶρου, πολλὰ δὲ τέλως ἔφερον τὴν σφραγίδα τοῦ ἐν Καλκούτῃ Γάλλου προξένου.

— Ἀξιόλογα! ἀξιόλογα! αὐτὰ εἶναι! ἔλεγεν, οὐδὲν λείπει.

Ἄλλὰ τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο· ποῦ εἶναι; Ἀθλιός τις θὰ ἔκλειπεν αὐτὸ. Ἄ! οὐχί!

Ταυτοχρόνως αἱ χεῖρες τοῦ ἤγγισαν παραμηνῆν, ἥτις εἶχε διαφύγει τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ὀρμητικῆς τοῦ ἀναζητήσεως.

— Ἰδοὺ τοῦτο! ἀνέκραξεν ἐν θριάμβῳ, ἦμην ἀτίθαιος! εἶναι

ἢ διαθεβαλίσις τοῦ θανάτου. Ἐὰν δὲν ἐνήργουν ἐγκαίρως, τὸ πᾶν ἀπώλετο!

Συνέσπριξε μετὰ δυνάμειος τὸ στήθος τοῦ καὶ ἔρριψε τὸ ἄγγρον καὶ ὑποπτον βλέμμα τοῦ περὶ τὸ δωματίου.

Ἄλλ' ἦτο κατὰμονος, ἄλλως τε, οὐδὲν ἕτερον ἤκουε τις εἰμὴ τὸν μονότονον θόρυβον ἐν προὔξενον οἱ ταξιδιώται καὶ ὑπηρεταὶ διερχόμενοι τοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐμεδιάσεν ὑψῶνων τοὺς ὄμους.

Ῥίψας δὲ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐμπεριεχομένου τοῦ φακέλου, συνεσώρευσεν ἔγγραφα τε καὶ περιγραμμένας ἄς ἔρριπεν ἐν τῇ ἐστίῃ.

Πάραυτα φλόξ λάμπουσα ὑψώθη ἐν τῷ βῆθει τῆς ἐστίας καὶ τὰ πάντα ἀπετεφρώθησαν.

Θορυβωδῶς δὲ τότε ἀναπνεύσας ἠγέθη.

— Ἦδη οὐδὲν μὲ φοβίσει, εἶπεν· ἀπαιτεῖται χρόνος πλεόν τῶν τριῶν μηνῶν, ὅπως τὰ διπλότυπα τῶν ἐγγράφων τούτων φθάσωιν εἰς Γαλλίαν, ἕως τότε δὲ θὰ ἀποφύγω τὰ τελευταῖα προσκόμματα ἅτινα δύνανται νὰ μὲ παρεμποδίσωσι.

Ταῦτα εἰπὼν ἔβηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ κώδωνος καὶ μετ' οὐ πολλοῦ ὑπηρετῆς ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Αἱ ἀποσκευαὶ μου; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Πρὸ μικροῦ ἔφθασαν, κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπηρετῆς· ἐὰν ἐπιθυμῆτε....

— Ἄς φέρωσιν αὐτὰς ἀμέσως.

Τοῦτο ἐγένετο πάραυτα. Αἱ ἀποσκευαὶ συνίσταντο ἐκ δύο μεγάλων κιβωτίων, ἅτινα ἔβηκαν ἀμέσως ἐντὸς εὐρυχώρου αἰθούσης κλωπισμοῦ, κειμένης παραπλεύρως τοῦωματίου τοῦ συνταγματάρχου.

Ὅτε τὰ πάντα διηυθετήθησαν, ὁ συνταγματάρχης ἐνδύθει ἐξῆλθεν.

Λαβών δὲ ἄμαξαν ἐκ τοῦ βουλευθάρτου διευθύνθη εἰς τὴν ὁδὸν Castiglione.

Ἐκεῖ οὐχὶ μακρὰν τοῦ κήπου τοῦ κεραμικοῦ, ὑπάρχει πρακτορεῖον ἐνοικιάσεως καὶ πωλήσεως μεγάρων εἰς ὃ εἰσῆλθε.

— Κύριε, εἶπεν, εἰς τὸ ὑποδειχθέν αὐτὸν ἄτομον τὴν πρῶταν ταύτην ἔρθατε εἰς Παρισίους καὶ κατέλυσα ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῷ Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ. Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ἐνοικιάσω μέγαρον, μετὰ πάντων τῶν ἀναγκαίων ἐπιπλῶν, εἰς ὃ νὰ δυνθῶ νὰ κατοικήσω ἀμέσως. Ἐσκέφθη, κύριε, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀποταθῶ εἰμὴ εἰς ὑμᾶς, προσθέτω δὲ ὅτι εἰμὶ διαθεμιένος νὰ πράξω θυσίαν τινὰ ἐν ἧ περιπτώσει ἠθέλητε μὲ προμηθεύει ὅ, τι ζητῶ.

Ἐπὶ τῆς προσέκλινε μειδιῶν.

— Εἶναι μία ἀληθὴς τύχη, ἀπήντησεν, ἡ δὲ τύχη μᾶς εὐνοεῖ.

Ἀπὸ τῆς πρῶτης ταύτης ἔχω ἐν μέγαρον δι' ἐνοίκιον, ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὄρους, μὲ κήπον, σταύλους, ἀμαξοστάσις κτλ. Μὲ ἀπάσας δηλαδὴ τὰς ἀναπαύσεις ἄς ἀπαιτεῖ ὁ νεώτερος βίος.

— Ποῦ δὲ κεῖται τὸ μέγαρον τοῦτο;

— Εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία.

— Τοῦτο θὰ ἦτο καλὸν ἄλλ' εἶναι τὰ ἐπιπλα κατ'ἀλλήλα;

— Τὰ πάντα εἶναι καινούργη. Τὸ δὲ μέγαρον τοῦτο ἀνήκει εἰς πλουσίαν καὶ ἐρωτόληπτον νεαρὰν γυναῖκα, καταστραφεῖσαν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, καὶ ἧτις ἐνοικιάζει αὐτὸ περιμένουσα νὰ παρουσιασθῇ σπουδαῖος ἐνοικιαστής.

— Καλῶς λοιπὸν! ἴσως θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἐνοικιαστὴς αὐτός. Ἔ-δωμεν.... Πότε δύναμαι νὰ εἰσέλθω;

— Πάραυτα.

— Κάλλιστα. Ἦ δὲ τιμὴ τοῦ ἐνοικίου;

— 30,000 φράγκων προπληρωτέων.

— 30,000, ἔστω! Θέλω ἀνακτήσει αὐτὰ ἐν τῇ πωλήσει, ἐκ

ἀγοράστω αὐτό. Ἴδου ἡ διεύθυνσίς μου. Ἀύριον, ἢ μεθαύριον θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὸ μέγαρον καὶ ἀκυλούθως θὰ κανονίσωμεν τὴν ὑπόθεσιν.

— Κάλλιστα.

— Ἐς αὐριον λοιπὸν!

— Ἐς αὐριον, συνταγματάρχου, ἀπήντησεν ὁ πράκτωρ, ὅστις ἔσχε τὸν καιρὸν, νὰ ρῆψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὕπερ τῷ ἐνεχειρίσθη.

Ἐπὶ τῆς συνταγματάρχου ἀνελθὼν τῆς ἀμάξης πρὶν ἢ κλείσῃ τὴν θύραν, εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Δειροστοιχία Καλοῦ Ἀέρος, ἀριθ. 36, εἰς Ἄγιον Μανδὲ καὶ ἐρρήθη νοχελῶς ἐπὶ τῶν βελουδίνων καθισμάτων τῆς ἐνθ' αὐτῇ ἔλαθε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν ὁδὸν Ριβολύ.

Ἦτο μεγάλη καὶ ὠραία οἰκία χωριζομένη τῆς ὁδοῦ διὰ τρεῖς, ἔβα ὅπισθεν σιδερέων κιγκλιδῶν ἀνεπτύσσοντο ζωηρὰ δεινδρύλλια ἄνω τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐπὶ ἐμβλήματος ἐκ ξύλου μαύρου, ἔξεγον διὰ γραμμάτων λευκῶν μετὰ πρασίνων σειρῶν, αἱ λέξεις: Παρθενωγαγετον κήπος καὶ αὐτὴ κεκαλυμμένη, διὰ τὰς διαχύσεις.

Ἐπὶ τῶν κιγκλιδῶν κώδωνα, καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη πάραυτα.

Ἐπὶ τῆς συνταγματάρχου εἰσῆλθεν.

Γηραιὰ γυνὴ ἐνεφανίσθη ἐκ ἰδῆ τῆς ἦτο ὁ ἐισερχόμενος.

— Ἡ κυρία Βουιγβοῖς εἶπεν ὁ συνταγματάρχου.

— Εἶναι ἔδω! . . . θὰ σὰς ὁδηγήσω.

Διελθὼν στενωπὴν δίοδου εἰσῆλθε πάραυτα ἐντὸς μεγάλῃς αἰθούσης, ἐν ἧ ἡ γραιὰ ἀρῆκεν αὐτόν. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνεώχθη ἐκ νέου καὶ ἡ κυρία Βουιγβοῖς ἐνεφανίσθη.

Ἦτο τεσσαρακονταετής περίπου ἡ στάσις αὐτῆς ἦτο εὐσταθῆς καὶ ψυχρῆ.

Ὁ συνταγματάρχης ἐχαίρει τῆσεν.

— Βλέπω ὅτι δὲν μὲ ἀναγκάζετε, κυρία, εἶπε ταῦτοχρόνως.

— Πράγματι, ἀπήντησεν ἡ διευθύντρια, ζητοῦσα νὰ ἐνθουσιασθῇ.

— Εἶμι ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος.

— Ἄ! συγγνώμην... σὰς ἐνθουμοῦμαι ἡδὴ... σύγγνωτέ μοι... τοῦτο δὲ διότι παρήλθε πολὺς χρόνος ἀπ' οὗ δὲν σὰς εἶδον.

— Εἶναι ἐξ ὑψηλῶν.

— Ἀκριβῶς.

— Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐπειδὴ ἤμην ἐγγὺς τοῦ ἐπιχειρῆσαι μακρὸν ταξίδιον, ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς καλὰς φροντίδας σας νεαρὸν κορασίδα.

— Μίαν τῶν συγγενῶν σας.

— Ἀκριβῶς.

— Τὴν Γιλβέρτην!

— Τὴν Γιλβέρτην, ὄφρα νῆ μόνις δεκαεξαετῆ ἦν ἀπέσπασα ἐκ τῆς ἀθλιῆς καταστάσεως ἐν ἣ ἐβρίσκατο.

Ἡ κυρία Βουρζουὰ ἐπεδοκίμασε τοῦτο διὰ χειρονομίας.

— Ὄ! Οὐδὲν ἐλησμόνησα τῶν ὅσων μοι ἐνεπιστεύθητε τότε εἶπεν, ὑπῆρξατε λίαν γενναῖος διὰ τὸ ταλαιπωρον κοράσιον, αἰσθάνομαι δὲ ἀληθῆ εὐχαρίστησιν νὰ σὰς διαβεβαιώσω ὅτι οὐδέποτε εὐεργεσία διετίθη κάλλιον αὐτῆς.

— Εἶσθε λοιπὸν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν Γιλβέρτην;

— Εἶναι ἡ χαριεσττέρα, ἡ εὐπειθεσττέρα θὰ προσθέσω δὲ καὶ ἡ καλλίστη τῶν οἰκοτρόφων μου.

— Ἀξιόλογα.

— Μήπως ἐργεσθε νὰ συμπαράλαβητε αὐτήν;

— Οὐχί, κυρία, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, προτίθεμαι νὰ

ἀφήσω αὐτὴν ὀλίγον εἰσέτι καιρὸν εἰς τὴν φροντίδα σας. Ἐλπίζω ὅτι ἔχει καλῶς ἀπ' οὗ δὲν δὲν εἶδον αὐτήν.

Ἡ κυρία Βουρζουὰ δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ σκιὰ τις διήλθε τοῦ μετώπου αὐτῆς.

Ὁ συνταγματάρχης ἐφύγησεν.

— Σιγᾶτε, εἶπεν ἐντόνως. Μὴ ἀσθενῆ τὸ κοράσιον;

Ἡ κυρία Βουρζουὰ διεμαρτυρήθη διὰ χειρονομίας.

— Οὐχί, ἀπήντησεν αὐτῇ, μὴ ἀνησυχῆτε.... Ἡ Γιλβέρτη εἶχε πάντοτε καλῶς χωρὶς οὐδέποτε νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι εὐτυχῆς καὶ εὐθυμος, πρέπει μόνον, νὰ εἶπω ὅτι ἀπὸ τινων ἐβδουμάδων....

— Τί συμβαίνει;

— Ὄ! σχεδὸν τίποτε. Ἄλλὰ μοι φαίνεται ὅτι κατίστη σκεπτικῆ, καὶ κάλλιον εἰπεῖν μελαγχολικῆ.... Ἡ φαίδριότης αὐτῆς ἐξέλειπεν ἀπορεύγει ἀπὸ τοῦ νὰ παύσῃ μετὰ τῶν συμμαθητῶν τῆς τέλους θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ὑπάρχει μυστηριώδης τι αἰτίον τῆς λύπης τῆς.

— Εἶναι δυνατὸν;

— Ἴσως μεγαλοποιῶ τὴν ὑπόθεσιν... ἡ ἀγάπη ἦν τρέφω πρὸς τὸ κοράσιον τοῦτο μὲ κάμνει νὰ βλέπω τὰ πράγματα σκοτεινὰ.... Μόλα ταῦτα εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν εἶναι ἡ ἴδια, ἀλλ' ὅτι ἐπῆλθε παραχῆ τις ἐν τῷ βίῳ τῆς.

Ὁ συνταγματάρχης συνωφρῶθη.

— Πᾶν ὅ,τι μοι λέγετε, ἀπήντησεν οὗτος, μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀλλάξω τοὺς σκοπούς μου, προεθέμην νὰ μὴ τῇ γνωστοποιήσω τὴν ἐπάνοδόν μου, ἀλλὰ πάντα ταῦτα μὲ ἀνησυχῶσι καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀναβάλλω τοῦτο περισσότερο.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἴδῃτε αὐτήν;

— Ναι.

— Ἄλλὰ δὲν θὰ τὴν ἐπιπλήξῃτε βεβαίως, ἢ μικρὰ αὐτὴ εἶναι
λίαν εὐκρίστου καὶ φοβοῦμαι...

Ἐπὶ τῆς συνταγματάρχου ἔβλεπε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Bourgeois.

— Ἐστὶ ἥσυχος, κυρία, εἶπε γνωρίζω τὸ κοράσιον τὸ πᾶν θὰ
ἐδίδον ἕνα μὴ αὐξήσω τὴν ταραχὴν ἢ τὴν λύπην του. Μίαν μόνην
παράκλησιν! Ὁ ἴδῃτε τώρα τὴν Γιλβέρτην, καλῶς, μὴ εἰπετε αὐ-
τῇ ὅτι ὁ συνταγματάρχου Ροβέρτος τὴν ἀναμένει!

Ἐπὶ τῶν λίξιων τούτων ἡ κ. Βουργουίσις ἐξῆλθεν, ὁ δὲ συνταγ-
ματάρχου τὸ δεύτερον ἦδη ἔμενε μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑπο-
δοχῆς.

III

Δὲν περιέμενε ὅμως ἐπὶ πολὺ.

Ἐντὸς βραχείας, ἠκούσθη γλυκὺς καὶ ἑλαφρὸς βηματισμὸς ἐν τῷ
προδρόμῳ, ἢ δὲ θύρα ἠνεώχθη, ἐπιτρέπουσα ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν
εἰς ὠραίαν καὶ χαριτόβρυτον κόρην.

ἦτο ἡ Γιλβέρτη!

Ἡ Γιλβέρτη δὲν ἦτο μὲν εἰσὶ δεκαεπταετῆς ἀλλ' ἦτο ὑψηλὴ
καὶ λεπτοφυῆς. Ἡ ὠραία ὑπόξανθος κόμη αὐτῆς, ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ
μετώπου τῆς, ὁμοίᾳ χρυσῷ στεφάνῳ εἰ δὲ μέλανες ἡδυπαθεῖς ὀ-
φθαλμοὶ τῆς οὗς τῇ ἐγκρασίᾳ ἢ φύσει παραδόξως ἰδιοτροποῦσα
βεβλάως, ἔδιδον ἐν τῇ ὠραιότητι τῆς, ἑκφρασίαν τρυφερότητος καὶ
μελαγχολίας, ἣν δύνασθε νὰ λάβῃτε ὑφ' ὅλας τὰς ἐννοίας.

Ἐπαρουσιάσθη ἐν πάσῃ τῇ παρθενικῇ αὐτῆς ἀπλότητι, ἔχουσα
μευδίαμα, ἐπὶ τῶν χειλέων, ἀλλ' ὅτε διέκρινε τὸν συνταγματάρχου,
ἔστη αἰρνητικῶς, αἰ δὲ παρῆται τῆς ὠχράσαν.

— Ὁ κύριος Ροβέρτος! ἔβησε μετὰ φωνῆς ἀσθενεῖς ὡσεὶ πνευ-
σῆς, θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας.

Δὲν ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ, μέχρι οὗ ὁ συνταγματάρχου μετέβη
παρ' αὐτῆς.

— Φιλτάτον τέκνον, εἶπε μετὰ γλυκύτητος, σῶμα αὐτὴν μεθ'
ἐκτουτοῦ τί ἔχεις λοιπὸν, διατὶ τρέμεις οὕτω;

— Διότι...

— Ὁμοίαι!...

— Δὲν με πρᾶειδοποίησαν... δὲν περιέμενον...

Ἐπὶ τῆς συνταγματάρχου ἐναπέθηκε τρυφερὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ με-
τώπου τῆς νεύριδος.

— Ἐννοῶ, ἐξηκολούθησεν, ἔχον ἀδικον! σήμερον... ἐπεθύμουν
νὰ γνωρίσω πῶς διάγεις; Γνωρίζεις πόσον ἐνδιαφέρομαι περὶ σοῦ
καὶ ὅποιαν τρυφερὸν ἀγάπην τρέφω.

— Ὡ! εἶθε καλὸς! ἀνέκραξε μετ' ἐλικρινεῖας ἡ νεὰ κόρη.

— Σὺ ἀγαπῶ, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναμαι νὰ μὲν ἀνάλ-
γητος πρὸς πᾶν ὅ,τι σὲ βλάπτει... Τὴν πρῶταν ταύτην ἔβλεψα εἰς
Παρισίους μετὰ μακρὸν καὶ κοπιώδες ταξίδιον, ἡ πρώτη δὲ σκέψις
μου ὑπῆρξε νὰ ἔλθω παρὰ σοί· ἀνησυχῶν ἐπιθυμῶν νὰ μάθω τίν
τρέπω διήλθες τὸν τόσον μακρὸν χρόνον τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας, καὶ
ἂν δὲν στενωχωρῆσαι παρὰ τῇ καλλίστῃ κυρίᾳ Βουργουίσι.

Καθ' ὃν χρόνον οὗτος ὁμοίαι ἡ Γιλβέρτη ἔσχε τὸν ἀπαιτούμενον
χρόνον ὅπως συνέλθῃ αἰ ὠραταὶ ρόδινα χροαὶ ἐχρωμάτισαν ἐκ νέου
τὸ πρόσωπον αὐτῆς, τὸ δὲ μευδίαμα ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων
τῆς καὶ ἦδη παρετήρει τὸν συνταγματάρχου ἀνευ ταραχῆς καὶ
συγχύσεως.

— Οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι εἶπε, τὰς εὐεργεσίας ἀς ἔλαβον
παρ' ὑμῶν. Ἡμεῖς δυστυχιστάτη ὅτε ἤλθετε πρὸς ἀναζήτησίν μου!
Ἐπὶ ὅρα, ἐλήφθη ὑπὸ πτωχῶν ἐργατῶν, οὗς ἡ δυστυχία κατέστη-
σε σκληροῦς καὶ παρ' οὗς ἀρεύκτω; θὰ ἀπέθνησκον ἐκ τοῦ ἀσχοῦ
ἢ τῆς πείνης!....

Ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε τοῦτο, ἐξάπέστειλεν ὑμᾶς προστάτην μου. Μὲ ἀπηλλάξατε τῆς θυστηρίας ἣν ὑπέφερον καὶ μὲ ἐνειπιστεύσατε εἰς τὴν φροντιδὰ τῆς ἀρίστης τῶν γυναικῶν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ἐκείνης· ὄφειλα εἰς ὑμᾶς τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν ἧς ἀπολαύω! Ἰδοὺ, κύριε Ροβέρτε, περιστάσεις τὰς ὑποίας οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι καὶ δι' ἧς ἡ καρδιά μου αἰωνίως θέλει σὺς εὐγνωμονεῖ.

Ὁ συνταγματάρχης ἀπεδέχθη ταῦτα διὰ χειρωνακίας.

— Εἶσαι κόρη ἀξιολάτρευτος, εἶπε. Δὲν ἀποκρύπτω τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνομαι ἀκούων σε ὁμιλοῦσαν τοιοῦτοτρόπως... Ἄφ' ἧς ἡμέρας σὲ εἶδον, ἠσθάνθην αἰσθημα ἰσχυρὸν, ὅπερ μοὶ πρῆσειλκυσε πρὸς σὲ καὶ ἐνόησα ὅτι ἦτο πεπωμένον μέγα νὰ διαδραματίσῃς πρόσωπον ἐν τῷ βίῳ μου.

— Τί λέγετε;

— Ἡμέραν τινὰ θέλω πὲ ἐξηγήσῃς πάντα ταῦτα... Βλέπεις ὅτι ὑπέφερα πολλὰ ἐν τῷ βίῳ μου καὶ μολεταῦτα εἰμὶ εἰσέτι σχετικῶς νέος, ὑπέφερα σκληρότατα....

— Εἶναι δυνατὸν!

— Ἀδιάρκον... ἐν τῷ μέλλον ὀφθαλμοὶ νὰ ἐπιπέρῃ τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος, ἐὰν δύναμαι νὰ ἐπιβίω, ὅτι θὰ ἀναπαυθῶ τέλος ἐπὶ τοῦ αἰσθηματος τῆς πατριῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔρωτος;... Ἀλλὰ μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τοιούτων πραγμάτων, πολυφλητόν μοι τῆκεν... δὲν εἶναι κατέλληλος οὐδ' ὁ τύπος οὐδ' ἡ στιγμή... ἐν δὲ ἐξοικονομῶ νὰ σὲ κρατῶ ἐντὸς κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῶν λόγων τῆς κυρίας Βουργοῖς ὅστινες μὲ ἐρόβισαν ὀλίγον.

— Πῶς τοῦτο! ἐρώνησεν ἡ Γιλβέρτη μετ' ἀνησυχία ἐκπληξέως· τί ἠδύνατο νὰ σὺς εἶπῃ ἡ κυρία Βουργοῖς;

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ἀπὸ τινῶν ἰσοδομάδων παρατηρεῖ ἐπὶ σοῦ ἀλλοιωσίν τινα. Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἦτο χαρῆσσα καὶ φαιδρὰ, ἀλλ' αἰ-

φνης κατέστης μελαγχολικὴ καὶ κατηρῆς. Πιθάνον ἢ κυρία Βουργοῖς νὰ ἠπατήθη, τοῦτο δ' ἀκριβῶς ἐπιθώμω καὶ ἐγὼ· ἀλλ' ἐὰν αὕτη ἐμάντευσεν, ἐὰν πράγματι ὑπάρχῃ τι ὅπερ σὲ θλίβει, δέον νὰ τὸ γνωρίζω, ἔσω δὲ βεβαία ὅτι ἔνα σὲ ἀπαλλάξω ἐκ τινος θλίψεως ἢ πόνου, εἰμὶ πρόθυμος ὅπως ὑποβληθῶ εἰς πᾶσαν θυσίαν ἣν ἠθελες ἐξαίτησῃς ἐκ τῆς φιλίας μου.

Προφῆραν ὁ συνταγματάρχης τὰς λέξεις ταύτας, ζωρὸν ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νεαρῆς κόρης, σκοτοδίνη δὲ κατέλαθεν αὐτὴν ὡσεὶ εὐρίσκειτο ὑπὸ τὸ κράτος ἀπατηλοῦ αἰσθηματος.

Ἄλλ' ἡ ἐντύπωσις αὕτη ὑπῆρξε ταχεῖα· ἐνόησεν ὅτι ὄφειλε νὰ ἀποουρήσῃ τὴν ταραχὴν ταύτην καὶ ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μειδιάσῃ.

Ἡ κυρία Βουργοῖς μοὶ δεικνύει πάντοτε ἀληθῆ μητρικὴν στοργὴν, ἀπεκρίνατο κινουσα μακριῶς τὴν κεφαλὴν. Αὕτη ἐπαγρυπνεῖ πάντοτε ἐπὶ ἐμοῦ τόσον ἐπιμῶνας, ὥστε καὶ νὰ ἀνησυχῇ λογίζομαι ὅμως εὐτυχῆς διαβεβαιουσα ὑμᾶς ὅτι ἠπατήθη.

— Δὲν ἔχεις λατὸν οὐδὲν αἰτιον θλίψεως;

— Οὐδὲν σὺς ὁμῶς.

— Δὲν στεναχωρῆσαι εἶδῶ;

— Ἄ! ἦθελον εἶσθαι λίαν ἐγνώμων.

— Πρέπει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς ἐλευθέρως, τέκνον μου, κατὰ τὴν ηλικίαν ταύτην ἔχει τις πολλὰκις ἑτέρως ἐπιθυμίας... πλάττει ἀκουσίως ὄνειρα ζωῆς μελλοντοῦ ἐπεισόδου, ὥστε ἐὰν πρόκειται περὶ τοῦτου δὲν θέλω διστάσει νὰ σὲ λάβω πάραυτα πλησίον μου, ἢ νὰ ἐκλέξω ἕτερον κατάστημα διὰ τὴν ἀνατροφὴν σου.

Μόλις εἶχεν εἰπεῖ ταῦτα ὁ συνταγματάρχης, ὅτε πρὸς μεγάλῃν του ἐκπληξίν παρετήρησεν ὅτι ἡ Γιλβέρτη ὄχι καὶ ἔστρεψε.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησε, διπλασιάζων τὴν προσοχὴν του

— Ἐγὼ, τίποτε ἀπεκρίνατο τὸ κοράσιον μετ' ἰσχυρῆς φωνῆς.

— Έν τούτοις ὠχαζῆ.

— Ὁ μὴ ἀνησυχῆτε διὰ τόσον μικρὰ πράγματα εἰς παλμός! προξενεῖ πόνον, ἀλλὰ διαρκεῖ τόσον μόνον ἕως οὗ εἶπαι τις αὐτό.

— Ἀλλὰ δὲν μοὶ προεῖπες τίποτε.

— Τίς ἡ ὠφέλεια!

— Ὁὐ ὀμιλήτω περὶ τούτου τὸν Ιακρόν... τὴν κ. Bourgeois.

— Οὐχί! οὐχί! σὰς παρακαλῶ εἰς οὐδένα. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ λαμβάνω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, τόσας φροντίδας περὶ ἐμαυτοῦ! Ἰδοὺ παρήλαθ, μὴ σκέπτεσθε πλέον περὶ τούτου. Εἰμὶ λίαν εὐχαριστημένη ἰναῦθα, ἅπαντες μὲ ἀγαπῶσι καὶ νομίζω ὅτι ἐὰν ἐγκαταλείψω τὴν οἰκίαν ταύτην, θέλω λυπηθῆ πολὺ

Ἐο συνταγματάρχης παρετήρει εἰσέτι τὴν κόρην. Βραδύτερον δ' ἤρξατο μειδιῶν ἢ δὲ μορρῇ του ἐγένετο γελοῖσσα.

— Ἔστω! εἶπεν, ἔστω! δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παράσχω μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν λεπτομέρειαν ἣν ἀναμφιβόλως ἐμεγαλοποιήσμεν... μὴ σπεύδωμεν, περιμένωμεν

— Ἀναχωρεῖτε;

— Ναί· θὰ μεταβῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ὁὐ σὰς ἐπαινῶ;

— Μὴ ἀμφίβαλλε.

— Λοιπὸν, ἐντὸς ὀλίγου, τέκνον μου, ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης· καὶ μὴ μὲ λησμένει, σὺ δὲ ἔσθ' τοῦ λοιποῦ ἡ μόνη σκέψις μου!...

Τὸ δεῦτερον ἦδη τὰ χεῖλη του ἤγγισαν τὸ μέτωπον τῆς κόρης καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπῆλθεν.

— Ἡ κυρία Bourgeois περιέμενεν αὐτὸν ἐν τῷ προδρόμῳ ὀλίγον τεταραγμένη.

— Λοιπὸν εἶπε παρατηροῦσα αὐτὸν... εἰδετέ αὐτήν;

— Ναί, κυρία, καὶ δὲν θύνημαι εἰμὴ νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς, διὰ

τὰς φροντίδας σας... νομίζω θεῶς καὶ ὑμεῖς, ὅτι ἀνωμαλία τις ἐπέληθεν ἐν τῷ πνεύματι τῆς κόρης ταύτης... καὶ φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ γνωρίζῃ τις τὸ αἷτιον.

— Θέλω προσπαθῆσαι.

— Χωρὶς αὐτὴ νὰ ὑποπτεύσῃ τι.

— Μείνατε ἡσυχος. Ἡ Γιλβέρτη εἶναι εἰσέτι ἀθώα, ὅπως συλλάβῃ τοιαύτας ὑπονοίας, δὲν θέλει ἐννοήσῃ τίποτε, ὅταν δὲ ἐπανέλθῃ, ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐρίσκωμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν μυστηριώδη ταραχὴν ἣς τὸ ἐλαττέριον ἔστω; καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίξι ἀγνοεῖ.

Ταῦτα εἶπεν ἡ κ. Bourgeois, ὃ δὲ συνταγματάρχης ὑποκλινόμενος ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Καλοῦ Ἀέρος.

Ἐὰν ὁ ἀναγνώστης ἐπιθυμῇ, θέλωμεν ἀφήσαι αὐτὸν εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, πρὸς στιγμήν δὲ πλανδρομοῦντες, θέλωμεν διηγήσῃ τὰ ἐν ἐτέρῃ συνοικίᾳ τῶν Παρισίων συμβάντα, ὀλίγον πρὶν ἢ φθῆσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων, ἢ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία τῆς Μασσαλίας.

Εἶπαμεν ὅτι ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ κ. Κυριανὸς Λεδοῦν ἀπεχωρίσθησαν, λαβόντες ἕκαστος ἰδιαιτέραν διεύθυνσιν, ἐνῶ δὲ ὁ πρῶτος μετέβαινεν εἰς τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον, ὁ ἀρχειοφύλαξ παλαιογράφος διεθύνετο περὶ τὸ Βουλευτήριον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, προχωρῶν οὕτω πρὸς τὴν ὁδὸν Abbaye.

Καθ' ὁδὸν ἀπῆλθῃσεν ἀγοραῖαν ἄμαξαν, ἐφ' ἣς καὶ ἀνήλθῃ μετὰ τοῦ ὀδοπορικῆς σάκκου του.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλιγοτέραν τῆς ἡμισείας ὥρας, ἐφθασεν εἰς ὃ μέρος κατῴκει, μετὰ ταῦτα δὲ λεπτὰ εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ διέμενε καὶ οὐτινος ἐδώκαμεν ἤδη συνοπτικὴν περιγραφὴν.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἰς μόνος ὑπέλληλο; εὐρίσκειτο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἦν οὗτος μετεχειριζέτο ὡς τὸ κύριον γραφεῖόν του.

Ἦτο νεανίας πλὴν ἢ εἰκοσαετίας, ὠραίου ἀναστήματος ἔχων μέλαιναν καὶ ἀφθονὸν κόμην, τὸ δὲ βλέμμα ὄξύ καὶ ἀγρυπνόν.

Ἐπὶ τῷ θορύβῳ ὃν προύξηνθηεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἰσερχόμενος, ἐστράφη καὶ εἰσεβίβη κραυγὴν.

— Ὁ κύριος Λεδοῦκ! εἶπε σπεύδων πρὸς αὐτόν.

Ὁ κύριος Κυπριανὸς Λεδοῦκ τῷ ἔβληψε τὴν χεῖρα ἐγκαρδίως ἐνφ' ἡ μορφή του διετέλα εἰς εἰλικρινεὺς χαρῆς καὶ εὐχαριστήσεως.

— Ἄ! ἄ! ἀναγνωρίζω τὸν Ρενέ μου! εἶπεν . . . πάντοτε ἀκριβῆ καὶ ἐπίμονον. Καλῶς . . . ὅκα κάμης καὶ σὺ τὸν δρόμον σου!

— Ἐταξιδεύσατε καλῶς; ἠρώτησεν ὁ νέος, προσενεγκὼν ἔδραν τῷ πάτρωνί του.

— Θαυμασίως, φίλε μου, θαυμασίως, ἀπεκρίνατο ὁ τελευταῖος οὔτος. Ἄ! ταξιδεύει τις ταχέως σήμερον. Δὲν εἶναι ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μου . . . ἐφ' ἀμαξίων.

— Μετέβητε εἰς Ἄγιον Νικόλαον;

— Ἐκεῖθεν ἐρχομαι.

— Καὶ εἰδείτε;

Ἐκφρασις θλίψεως ἐξωγραφηθῆ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ ταύτῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ γέροντος, τὸ δὲ ὄμμα του ἐσκοτίσθη.

— Εἶδον πᾶν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ἴδω, εἶπεν ἄλιγον μετὰ ταῦτα, ὡμίλησα μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἠνάγκασα τὰς γραίας νὰ φλυαρήσωσι καὶ φέρω ἐγγράφους ἀποδείξεις, αἱ τινες ἀξίζουσιν ἴσον βάρους χρυσοῦ.

— Ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἄρκει! ἐψέθυρσεν ὁ Ρενέ, μὲ ἀνήσυχον βλέμμα.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Οὐχί! . . . ἀπεκρίνατο, οὐδὲν ἐληψύνθησα ἀφ' ὅ,τι μὲ ἐνδιαφέρει. Ἀπὸ συνέλεξα πᾶν ἢ σχεδὸν ὅ,τι ἤθελον μετέβῃ ἐν τῇ πεδιάδι τῆς ἀναπαύσεως. (1)

(1) Ἐννοεῖ τὸ Νεκροταφεῖον.

— ὦ! πόσον εἴσθε καλῶς.

— Διέμεινα ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ! Δυστυχῆς φιλότατη γυναικί! δὲν ὑπῆρξεν ἐπιτυχία ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς; ὑπέρεσε πολὺ καὶ ἔκλαυσε περισσότερο!

— Ἄγία μητέρα! ἀνέκραξεν ὁ Ρενέ καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Τοῦλάχιστον μετὰ θάνατον, θέλει εὖρη τὴν εἰρήνην, ἣν ἐστερετο ἐν τῷ βίῳ! . . . Τάφος κρύβος, περικυκλούμενος ὑπὸ θάμνων καὶ ἀφθόνων ἀνθῶν! . . . Ἐκεῖ ἐγονυπέτησα! ἐὰν δὲ μὲ εἶδε καὶ μὲ ἤκουσε πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι θέλω διέλθῃ ἅπαντα τὸν βίον μου, φροντίζων περὶ σοῦ ὡς περὶ ἰδίου τέκνου μου.

— Ὅποια εὐγνωμοσύνη! . . .

— Ἐ! οὐδεμίαν μὲ χρεωστεῖς, φίλε μου. . . ἔσω ἐν τῷ βίῳ σου τίμιος; μὴ ἐπίτρεπε εἰς ἐαυτὸν νὰ καταβάλλῃται ὑπὸ τῶν δοκιμασιῶν, εἰς ὧν πιθανὸν νὰ ὑποπέρῃς, ἐὰν δὲ ὑψώσῃς τὴν καρδίαν σου πρὸς τὸ ὕψος τῆς τύχης, τίς αἶδεν; . . . Ἴσως τὸ μέλλον θέλει σὲ ἐκδικήσῃ κατὰ τοῦ παρελθόντος. . . Ἄλλ' ἀκούσι τὰ περὶ τούτου λεχθέντα. . . Ὅρειωλὸν νὰ μεταβῶ σήμερον εἰς πολλὰ μέρη καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπολέσω οὐδὲ μίαν πολυτίμιον στιγμήν. . .

Ὁ γέρον ἀπῆλθε κατεσπευσμένως καὶ ἔλαθεν ἄμαξον ἐκ τῶν σταθμειουσῶν πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πρέ.

— Πῶ ὅδε σὲς ὀδηγήσω πολίττα; ἠρώτησεν ὁ ἀμαξηγάτης ἰδὼν τὸν κ. Κυπριανὸν Λεδοῦκ ἀνοίγοντα τὴν θύραν τῆς ἀμάξης.

— Εἰς Βελλεβίλλην, ἀπεκρίνατο ὁ τελευταῖος εἰσερχόμενος.

Καὶ ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνθη βραδέως κινουμένη.

IV

Ἡ δευτέρα ἐσήμαινε ὥρα, ὅτε ἡ ἄμαξα ἔσθη ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Πιζερικούρτ.

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ κατῆλθεν ἡσυχῶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἐπλήρωσε τὸν ἄμαξιλάτην καὶ ἤρξατο βαδίζων.

Πλὴν δὲν ἀπεμακρύνθη.

Διακώψας τὴν πορείαν, ἤρξατο ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὴν οἰκίαν, ἧς ἐμπροσθεν εὕρισκετο.

Ἦτο οἰκία χθαμαλή, ὄψεως διφορούμενης, ἧς ἡ πρόσοψις ἦτο στενὴ, σχεδὸν ἀθλία καὶ ἧς τὸ ἰσόγειον κατωκίετο ὑπὸ τινος ἐμπόρου...

Γρατὰ τις ἔστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας... ὁ ἀρχιεροῦλαξ ἐπλησίασε.

— Συγγνώμην, καλὴ μου κυρία, εἶπε, στρέφων τὸ βλέμμα δεξιῶθεν καὶ ἀριστερῶθεν κατοικεῖτε πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ;

Δύο ἔτη θὰ συμπληρωθῶσι τέλος ὁκτωβρίου, ἀπεκρίνατο ἡ γράατα, παρατηροῦσα ὑπόπτως τὸν ἀρχιεροῦλακα.

— Εἶναι ἡ οἰκία ἧς τὸν ἀριθμὸν ζητῶ. Ἄλλὰ πιθανὸν νὰ μεταλλάξαν τοὺς ἀριθμούς.

— Ζητεῖτε, λοιπὸν τίνα ὅστις κατοικεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ;

— Ναί.

— Καὶ πῶς ἀνομάζεται;

— Σίμων ὁ ἑβενουργός.

— Ἄ! ἄ!

— Γνωρίζετε αὐτόν;

— Τὸ ζῶν! ἀπὸ ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἐδιώξαμεν...

— Καὶ τί ἀπέγεινε ἀπ' οὗ ἐγκατέλιπε τὴν ὁδὸν Πιζερικούρτ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, μὲ ἐρωτᾶτε πολλὰ πράγματα, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζητε ὅτι δὲν ἀρέσω ἐκείνους ὀπτινὲς χώνουσι σὰν τὴν ἱκτίδα τὴν μύτην των εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων.

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ ἐμειδίασε.

— Λάθετε θάρρος, εἶπε, μύων τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν εἶμαι οἷος μὲ φρονεῖτε. Ἐὰν ζητῶ τὸν ὀνομαζόμενον Σίμωνα, πράττω τοῦτο χάριν τοῦ ἰδίου του συμφέροντος καὶ δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ὅπερ ἔχω νὰ τῷ εἴπω.

Ἐἶτα κύπτων πρὸς τὴν γράαταν.

— Πρόκειται περὶ μυστηρίου! προσέθηκε, ταπεινῶν τὴν φωνὴν του ἐὰν τῶντι ὁ Σίμων εἶναι ὁ ἄνθρωπος περὶ οὗ μοὶ ὠμίλησαν... πρὶν παρέλθωσιν ὀκτὼ ἡμέραι θὰ κἀμῃ τὴν τύχην του.

— Μὰ τὸν Θεόν! Ἴδου εἶς ὅστις θὰ ἔχῃ τύχην, παραδείγματος χάριν!

— Δὲν ἔχει οὕτως;

— Εἶς μέθυσος.

— Μοὶ τὸ εἶπον.

— Εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ δύο τέκνα... δύο θησαυρούς... δύο ἀγγέλους, καὶ τι πλέον!... καὶ τὰ ἔδερν ὡσεὶ κτήνην.

— Εὐγε.

— Οὕτω ἡ μεγαλειότης, μὴ ἀνεχομένη πλέον νὰ δέρηται, ἀπαγε! ὠραῖαν τινὰ ἡμέραν ὅτε μετεπίρομεν ἐνταῦθα τὸν Σίμωνα, αὐτὴν, ἐγένετο ἄφαντος· δὲν τῷ ἔμενε λοιπὸν ἢ ἡ δευτέρα, μικρὰ δεκαετῆς κόρη! ἀληθὴς ἔρωσ, ὀλίγον ὠχρὰ, διότι δὲν ἦτο εὐτυχὴς, ἀλλὰ γλυκεῖα, χαρίεσσα, ὁμοία Χερουεῖμ. Ἄ! ἐὰν ἡ θεὰ Πρόνοια τοιαύτας δίδει τύχας ἐν τῷ κόσμῳ, ἀρεσκύτως θὰ εἶναι μύψ.

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ ἐπεδοκίμασε διὰ χειρονομίας τὴν φλυαρίαν ταύτην.

— Έχετε μέγα δίκαιον, καλή μου γύναι, ἀπεκρίνατο, καὶ εἶθε οὐδέποτε τὸ τοιοῦτον νὰ μὴ συμβῆ εἰς ἀνθρώπους ὡς ἡμεῖς. Γνωρίζετε ποῦ κατοίκησε Σίμων ὁ ἐβενουργός;

— Κατόκησεν! αὐτός! ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς συνοικίας ἐπώλησε πάντα τὰ ἐπιπλά του καὶ μετέβη εἰς τι καπηλεῖον τῆς Βελλεβίλλης, ἔνθα ἔπινε καὶ εὐωχεῖτο· ἡδὴ δὲ κατοικεῖ εἰς τινα φωλεὰν τῆς ἑδοῦ Ρωμαιοβίλ.

Ὁ γέρον ἀρχαιοφύλαξ ἐφρόντισε νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν πληροφορίαν ταύτην καὶ δὲν ἠρώτα τι πλέον, δυνάμενον νὰ ἀργοπορήσῃ αὐτόν.

Μετὰ τινὰς τελευταίας ἐρωτήσεις ἀπευθυνθείσας τῇ γραίᾳ, διὰ τὸν τύπον, ἐξικτήσατο τὴν συνήθη συγγνώμην καὶ χαιρετίσας ταπεινῶς ἀπεμακρόνη.

Ἐσπευδεν ὅπως φθάσῃ ἐν τῇ ἑδοῦ Ρωμαιοβίλ.

Ἡ ὑποδεχθεῖσα αὐτῷ οἰκία, ἦτο μία τῶν μεγάλων ἐκείνων κατοικιῶν τῶν ἐργατῶν, πολλὰς τῶν ὑποίων ἀπαντᾷ τις εἰς τὰ προάστεια τῶν Παρισίων ἢ εἰς τὰς βιομηχανικὰς πόλεις τῆς Γαλλίας.

Ἀληθῆς κυψέλη, ἐν ᾗ ἤκουέ τις ἀκαταπαύστως θόρυβον πληθῶς γυναικῶν, παιδιῶν, γερόντων καὶ ἐξ ἧς ἐξήρχοντο ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας, φωναὶ ἀποτελοῦσαι παράτονον συναυλίαν καὶ ὑπερτεροῦσαι τὸν θόρυβον τῶν ἐργαλείων καὶ τὸν κρότον τῶν ραπτομηχανῶν.

Εἰς τὸ βάλθος τῆς εἰσόδου, πλησίον τῆς κλίμακος ἦτις ὠδήγει εἰς τὴν κυρίως οἰκίαν, ὑπῆρχεν οἰκίσκος διὰ τὴν θυρωρόν. Αὕτη ὠνομάζετο κυρὰ Λαγκουὰ, ἔχουσα τὸ στῆθος πλουσιώτατον, καίλιαν ἐξωγαμμένην καὶ ἦς αἱ σάρκες ἐνέπνεον σέβας εἰς ἐκείνους ἢ ἐκείνας αἵτινες ἤθελον πειραθῆ νὰ ἐγείρῳσιν ἐπαναστατικὰς προθυμίας, κατὰ τῆς δρακοντείου αὐστηρότητός της.

Μετὰ ταχεῖαν ἐξέτασιν ὁ Κυπριανὸς Λεδουὰ κατενόησεν ὅτι ἐν τῇ ἑδοῦ Ρωμαιοβίλ ἦτο δυσχερὲς νὰ εὔρη τὴν αὐτὴν φιλόφροναν διὰθεσιν οἶαν καὶ ἐν τῇ ἑδοῦ Πιξερεκούρτ, προκειμένου περὶ τῶν πληροφοριῶν ἅς ἐπεθύμει νὰ λάβῃ. Ἄλλ' ἦτο ἀνὴρ εὐφυῆς, προμελετῶν ἐμβριθῶς τὸ σχέδιόν του.

Ἐν τῷ οἰκίσκῳ τούτῳ, εὔρε τὴν κυρὰ Λαγκουὰ, ἣτις κατεγίνετο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τινος χύτρας, ἣς παρετήρει τὴν ἡδέϊαν ἔψησιν ἐπὶ τῆς θερμῆς σποδοῦ τῆς ἐστίας.

Ἐπὶ τῷ θορύβῳ ὃν προὔξενησεν ὁ ἀρχαιοφύλαξ ὠθήσας τὴν θύραν, ἐστράφη συστέλλουσα τοὺς ὕψαλμοὺς, ὅπως ἀσφαλέστερον καταστήσῃ τὸ βλέμμα της.

— Χιλίας συγγνώμας διὰ τὴν ἀνησυχίαν ἣν σὰς προὔξενησα, εἶπεν ὁ ἀρχαιοφύλαξ μετὰ φωνῆς λίαν φιλόφρονος... Ἄλλ' εἶδον εἰδοποιήσιν ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ἐπειδὴ ζητῶ δωμάτιον...

Ἡ κυρὰ Λαγκουὰ προὔχώρησε κατὰ ἐν βῆμα παρατηροῦσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν ἀρχαιοφύλακα.

— Ὑπάρχει τῶντι δωμάτιον δι' ἐνοίκιον, ἀπεκρίνατο αὕτη, μὴ παύουσα ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῇ αὐτόν, εἰς τὸν πέμπτον ὄροφον, ἐν τῷ βάλθει τοῦ προδόμου.

— Πόσον ἐνοικιάζεται;

— Ἐκατὸν πεντήκοντα φράγκα, πληρωτέα ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστης τριμηνίας.

— Διάβολο!... ὀλίγον ἀκριβὰ, ἀλλὰ δύναται τις νὰ ἐγκατασταθῇ ἀμείσως;

— Τὸ δωμάτιον ἔσεται κενὸν ἀπὸ τῆς ὀγδόης τοῦ μηνός.

— Ἄ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, τοῦτο θὰ μὲ κάμῃ νὰ ἀπορραίσω.

Ἡ θελὲν εἶσθαι ἀδιακρισία ἐν ἐζήτει τις νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκίαν;

Ἡ κυρὰ Λαγκουὰ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὅσον ἀριζοῦ τοῦτο, εἶπε, ὅλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπανελάτῃτε.

ἐρ' ἰκανὴν ὄραν εἰσέτι ἔσομαι μόνη καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω τὸν οἰκίσκον μου.

— Ἔστω! Ἔστω! εἶπεν ὁ ἀρχιεφόλαξ, δὲν ἀνθίσταμαι κατὰ τοσοῦτων δικαίων λόγων. Θὰ ἐπανέλθω βραδύτερον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ διατηρήσω τὰ δικαιώματά τῆς προτεριάότητός μου, θέλω σᾶς ἀφήσῃ τὰ χρήματά ταῦτα, ἅτινα θὰ μοὶ ἀποδώσῃτε ἐὰν δὲν κατορθώσωμέν τι ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει, θέλετε κρατῆσαι αὐτά.

— Οὕτω δὲ ὁμιλῶν ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ νόμισμα ἀξίας πέντε φράγκων ἐγχειρίσας αὐτὸ τῇ κυρῆ Λαγκοῦξ.

Ἐπὶ τῇ θέξ τούτου αὕτη ἀνεσκήρτησεν, ὅπερ κάλλιστα παρετήρησεν ὁ ἀρχιεφόλαξ.

— Πρέπει νὰ γνωρίζητε, ἐξηκολούθησε μεθ' ἀπλοῦκῶ ὕφους, ὅτι δὲν ἦλθον ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ, ἀκριβῶς δι' ἐνοικίαν δωματίου ἀλλ' ἐπειδὴ παρέστη ἡ εὐκαιρία αὕτη, δὲν θέλω παρκαμελήσῃ καὶ τοῦτο. Φαντάσθητέ με ζητοῦντά τινα οὕτινος τόσον καλῶς μοὶ ὑπεδείχθη ἢ διεύθυνσις, ὡς νὰ ζητῶ βελόνην ἐντὸς δέσμης ξηροῦ χέρτου.

— Ζητεῖτε λοιπὸν τινα; εἶπεν ἡ κυρῆ Λαγκοῦξ, προσπαθοῦσα νὰ φανῇ ἀξίερατος πρὸς ἐνοικιαστὴν τόσῳ γενναϊδωρον καὶ εὐγενῆ.

— Καὶ δὲν εὗρασκω αὐτὸν ἀπεκρίνατο ὁ ἀρχιεφόλαξ. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ κατοικήῃ ἐδῶ περίξ.

— Ἰσῶ; ἐργάτην τινά;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Σίμων.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἔργον του;

— Ἐβενουργός.

— Ἡ κυρῆ Λαγκοῦξ ἐξέβαλε κραυγὴν.

— Σίμων ὁ ἐβενουργός;... εἶπεν αὕτη. Ἄ! παραδείγματος χάριν, κατὰ τύχην, ἰδοὺ τί δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀληθὴς τύχη.

— Τί ἐννοεῖτε!

— Ἀλλὰ, τὸ κενὸν τοῦτο δωμάτιον...

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν... ὁ Σίμων κατεῖχε τούτο, πρὸ δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν.

— Μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ;

— Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσῃ ταύτῃ, σικὰ διήλθε τοῦ μετώπου τῆς κυρῆς Λαγκοῦξ.

— Ἄ! ἀναζάνετε πληγὴν εἰσέτι αἰμάσσουσιν, εἶπε, καθιστάμενη λίαν σκεπτικῆ. Δυστυχῆς μὲ καὶ Γιλβέρτη! εἶναι τὸ ὀραϊότερον παιδίον ἐξ ὅσων ποτὲ εἶδον... Ἦτο μάλιστα δεκαεπταετής, ὅτε τὸ πρῶτον κατόκησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, μετὰ παρέλευσιν δὲ τῆς πρώτης ἐβδομάδος, ἅπαντες ἐναῦθα τὴν ἡγάπων καὶ τὴν περιεποιούντο... Ὅσάκις ἐνθυμῶμαι αὐτὴν μοὶ ἀνίρχονται δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί ἀπέγεινεν αὕτη;

— Τίς εἶδεν!

— Ὁ Σίμων ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πέκνον του;

— Καλῶς; Τίς δύναται νὰ εἴῃ ὅτι αὐτὸς τὴν ἡγάπα; ἔσον ἀφορᾷ ἐμὲ, οὐδέποτε θὰ πιστεύσω τοῦτο. Ἐζῶν ἰοῦς, οὗτος κατεῖχε τὸ δωμάτιον, ἢ δὲ μικρὰ κατεκλίνετο εἰς ἄθλιόν τινα κοιτώνισκον, ἐνθὰ ἡμέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος εὗρον αὐτὴν πεπηγυῖαν. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς μῆνας... ἀλλ' ὄραϊαν τινὰ πρῶϊαν ἐγένετο ἄφρατος.

— Ὁ δὲ Σίμων;

— Αὐτός! Ἄ! εἶναι λίαν ἀνήσυχος δι' αὐτὸ, μετὰ τὴν πίστιν μου!

— Τέλος τί ὑποπτεύεσθε;

— Καλά! τούτο δὲν εἶναι δύσκολον· ἡ μικρὰ ἦτο νοστιμού-
ταικη, ἀφύκτως δὲ θὰ εὔρε ἄθλιόν τινα ὅστις...

Μετὰ τσαχύτης δὲ εἰλικρινοῦς ἀγανακτήσεως ἐπρόφερε τὰς τε-
λευταίας ταύτας λέξεις, ὥστε ὁ ἀρχιεπισκόπος συνεκινήθη.

— Ἰσως ἐκκλίνετε εἰς ὑπερβολάς, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ, διότι τούτο
ἤθελεν εἶσθαι πράξις μισητή.

— Ἐε! μὴπως δὲν βλέπομεν καθ' ἐκάστην τοιαῦτα ἀποτρόπαια
ἔργα, ἐπανέλθε ζωηρῶς ἡ κυρὰ Λαγκουά. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουσι
οἱ ἀγοράζοντες τὰ τοιαῦτα, δέον νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι
καὶ οἱ πωλοῦντες αὐτὰ, δὲν εἶναι ἄλλοις; Ἄλλως τε πᾶν ὅ,τι εἴ-
δον ἀρκεῖ ὅπως μὲ καταπέσει ὅτι ἔχω δίκαιον.

— Τί εἶδετε λοιπόν;

— Δὲν εἶσθε ὁ πρῶτος ὁ ζητῶν πληροφορίας περὶ τοῦ Σί-
μωνος!..

— Ἄ! καὶ ἕτερος λοιπόν;

— Μία γυνή.

— Ἀλλοθὺς;

— Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὴν δὲν ἔλαβον τὸν κόπον νὰ ἐρωτήσω
τίς ἦτο·

— Ἦτο νέα;

— Καὶ ὄρεια... καὶ ζωγραφιστὴ, σύρουσα τοιοῦτοτρόπως
τὴν ἐσθῆτα της ὥστε ἐσάρωνεν ἅπασαν τὴν ὁδόν!

— Ἐζήτηε δὲ πληροφορίας περὶ τοῦ Σίμωνος!

— Καὶ σωρὸν ἐρωτήσεων... περὶ τῆς μικρᾶς.

— Τέλος τίς ἡ ἰδέα σας;

— Ὡ! δὲν ἀπαιτεῖται μέγας νοῦς, ὅπως ἐννοήσῃ τις τὰ λογο-
παίγνια ταῦτα. Πτωχὴ ἡ Γιλβέρτη! ὅταν συλλογισθῇ τις ὅτι εὐρί-
σκειται εἰς τοιαύτας χεῖρας!... σπαράσσει ἡ καρδία του.

— Ἐκτοτε δὲν ἐπανῆλθε πλέον;

— Ἄ! οὐχί! διότι κάλλιστα ἐνόησεν ὅτι τὴν εἶχον ὠραιοῦ-
τατα ἀποπέμψει.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ στιγμήν σιωπηλός. Τὸ μέτωπον
αὐτοῦ ἐρυτιδῶθη, καὶ ἐραίνετο σκεπτόμενος.

Τέλος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν.

— Δοκίμωμαι εὐτυχῆς, εἶπε δυνηθεὶς νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν
κυρὰ Λαγκουά, ἀλλ' ὁ καιρὸς παρέρχεται, ἐγὼ δὲ ὀφείλω νὰ με-
ταβῶ εἰς τὴν ἐργασίαν μου, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα, ὅς ἐπανέλθω
καὶ θὰ συνομιλήσωμεν πάλιν περὶ πάντων τούτων.

— Ὅπόταν θέλετε.

— Ἐὰν δὲ λάβῃτε νέαν τινὰ πληροφορίαν περὶ τοῦ Σίμωνος ἢ
τῆς Γιλβέρτης...

— Θέλω σὰς ἀνακαινώσει αὐτήν, μέινετε ἤσυχος.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ ἀπεμακρύνθη ὑπισχνούμενος
ὅτι θέλει ἐπανέλθει. Ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθε... τοῦλάχιστον τὴν αὐτὴν
ἡμέραν...

Τεταραχμένος ἂν ἐξ ὅσων ἔμαθε διηρώτα ἑαυτὸν τίς ἀρὰ γὰρ ἦτο
ἡ νεκρὰ ἐκείνη γυνὴ ἢ ἐνδιαφερομένη περὶ τῆς τύχης Σίμωνος τοῦ
ἰενοουργοῦ.

V

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς περὶ τὴν δεκάτην πρωϊνὴν ὥραν,
ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος, ἐξελθὼν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου,
διηυθύνετο εἰς τὴν ὁδὸν Πραόστειον-Μοντημάρτρ, οὐχὶ μακρὰν τῆς
ὁδοῦ Λαφαγιέτ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑπῆρχεν ἐν τῇ προλεχθεῖσῃ ὁδῷ, πε-
ριδοῦς σχολῆ, ἐν ᾗ κατὰ πᾶσαν πρωϊαν ἐφοίτα ἀριθμὸς τις νέων

πάσης κοινωνικῆς τάξεως, ὅπως διδασχῶσιν ἢ τελειοποιήσων εἰς τὸ ξιφομαχεῖν.

Ἀυτὴ διηυθύνετο ὑπὸ ἀρίστου τινὸς καθηγητοῦ. Ὅτε μονομαχίαι τις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν, ποτὲ δὲν ἐλησμένον νὰ προστρέξωσιν εἰς τὴν πειραν αὐτοῦ. Οὗτος ἐνεθάρρυνε τοὺς πρώτον δικασταυρούνας τὰ ξίφη πων, ἐκ δὲ τῶν συμβουλιῶν του πάντοτε ὠφελοῦντο αἱ ἰκανώτεροι.

Ἦτο μὲλλον φίλος ἢ καθηγητὴς τῶν μαθητῶν του. οὔτοι ἔσων-ῆθιζον νὰ φέρωνται πρὸς αὐτὸν πᾶν οἰκείως, ἀποκαλοῦντες αὐτὸν διὰ μόνου τοῦ ὀνόματός του. Αὐγουστον.

Τὴν πρώϊαν ταύτην ἦσαν συνηγμένα περὶ τὰ δέκα καὶ πέντε ἄτομα ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, κειμένη εἰς τὸ βάθος εὐρυχώρου καὶ καλῶς πεφωτισμένου προδόμου. Ἄπαντες νέου, μεταξύ τῶν ὁποίων διέκρινε τις δύο ἢ τρία σοβαρώτερα πρόσωπα, ὧν ἡ ἡλικία ἐκυμαίνετο μεταξύ τοῦ 35 καὶ 45 ἔτους, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιμελημένη ἰνδυμασία, τὸ εὐκίνητον καὶ ἡ εὐθεῖα στάσις τοῦ σώματος, ἐμαρτύρουν ὅτι δὲν παρετήθησαν εἰσέτι ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς νεότητος ἀξιώσεων αὐτῶν.

Ἐκ τούτων, αἱ μὲν ἔχοντες τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην διὰ προσωπίδος, ἐν δὲ τῇ χειρὶ ξίφος, περιδιδόντο εἰς ἡπίους βηματισμούς· αἱ δὲ ἐσκόπευον ἐπὶ τοῦ τεύχου ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Αὐγουστοῦ· αἱ λοιπαὶ παρετήρουν ἢ συνωμίλου περὶ τῶν συμβάντων τῆς πραγμασίας.

Μεταξὺ τούτων, ἦτο καὶ ὁ ὑποκόμης Βοννέτ δ' Ἐσκαλλέρ, ὅστις ἔζη ἐν Παρισίαις βίον ἄσωτον, εἰ καὶ δὲν τῆ ἀπέδιδον σημαντικὰς προσόδους· καὶ τις Γεώργιος Βελώτ, ὁ ἐπιστήθιος αὐτοῦ φίλος, νέος ἀνήκων ἐν καλῇ κοινωνικῇ τάξει, προσκαλληθεὶς ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς γραφεῖον εἰσαγγελίως, ἐπὶ τῇ ιδιότητι δοκίμου δικηγόρου. Καὶ

τρεις ἢ τέσσαρες οἵτινες ἤκουον αὐτοὺς, ἢ τὸς ἰδίον τὴν δέουσαν ἀπάντησιν, ἀνῆκον εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν.

Ἐν τούτοις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ συνδιάλεξις ἀπωλείασα τὴν ζωηρότητα αὐτῆς, καθίστατο μονότονος· ἀπασα αἱ λέξεις τοῦ τέλους τῶν πρώϊων ἐφημερίδων ἐξηγητήθησαν, ὁ δὲ ὄμιλος ἔως ἤθελε διαλυθῆ ἐκ νέου τι πρόσωπον δὲν ἐνεφανίζετο ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἦτο ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος.

Οὐδεὶς ἐγνώριζεν αὐτὸν, οὐδέποτε εἶδον αὐτὸν εἰς τοῦ Αὐγουστοῦ, ὥστε μετὰ ζωηρῆς περιεργείας ἄπαντες ἤρχαντο παρρησιῶντες αὐτόν.

Ἐἶχε τὴν ὄψιν μεγαλοπρεπῆ· ὁ πρώϊος αὐτοῦ στολισμὸς ἦτο ἄμεμπτος, οὐδὲν ἀπῆδεν εἰς τὴν ἀπλουστάτην ἄλλως τε ἰνδυμασίαν του, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εἴρωσιν ἐπ' αὐτοῦ παράδοξόν τι ἢ ἐσφαλμένον.

Ἦ πρώτη λοιπὸν ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἐντελῶς εὐνοικῆ, ἐκορυφῶθη δὲ, ὅτε παρετήρησαν τὴν σταθερότητα τοῦ βλέμματός του, τὸ διακεκαμμένον ὄφρος του καὶ πρὸ πάντων τὸ φαιδὸν χρομᾶ τοῦ προσώπου που του ὅπερ εἰδήλου ζένην καταγωγῆν.

Ἦ πῆρξεν λοιπὸν στιγμή ἐκπλήξεως καὶ ἐνδιαφέροντος. Ὁ νέηλις ἐν τούτοις προῦχώρησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἀνιμετωπίσας ὑτῶ τὸν κ. Αὐγουστον, ὅστις προῦχώρησε βήματά τινα πρὸς συνάντησιν του καὶ τῷ ἐγαίρητῆσε διὰ φιλικῆς μὲν, ἀλλ' εὐγενοῦς κλίσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ὁ κύριος Αὐγουστος; εἶπε συγχρόνως.

— Ἐγὼ αὐτός, κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ ἐνδοξος καθηγητὴς.

— Ἐγνώρισκα ἔνα τῶν μαθητῶν σας ἐν Ἰνδίας, ἐθνεὶ καὶ ἔφθικα, δὲν δύναμαι δὲ νὰ σας ἀποκρύψω ὅτι εἶχον μεγίστην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σας γνωρίσω.

— Κύριε!...

— Ἴδού τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης. Ὅτε ἐγκατέλιπον τὴν Βαμβάκην ἔπως ἐπανέλθω εἰς Εὐρώπην, μετεχειριζόμεν τὸ ξίφος ἀρκετὰ καλῶς, ἀλλ' ἔκτοτε ἐταξείδυσσα ἐπὶ πολὺ ἢ δὲ χεῖρόν μου ἀπέμαθε τὸν χειρισμὸν αὐτοῦ καὶ φοβοῦμαι μὴ σκωριάσω.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ δοκιμάσητε;

— Ἀκριβῶς τοῦτο.

— Καλῶς, συνταγματάρχχα, εἰμὶ εἰς τὰς διαταγὰς ὑμῶν ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐκλέξητε ξίφος.

Ὁ συνταγματάρχης μετίθη χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, πρὸς τινα πανοπλίαν, ἐξ ἧς ἔλαβε ξίφος, ἀποδύθει δὲ τοῦ ἐπενδύτου, ἐπανήλθε πρὸ τοῦ καθηγητοῦ, περριμένοντος αὐτόν.

Παράμυιον ἐπεισθίον ἦτο καταλληλότατον, ἔπως ἐξεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν. Τὰ παίγνια ἔπαυσαν σχεδὸν πάραυτα, αἱ συνωμιλῆαι διεκόπησαν ὡσεὶ ἐκ μαγείας, πάντες περιεκύκλωσαν τὸν συνταγματάρχην καὶ τὸν Αὐγούστου.

Ἄλλ' ἐκ πάντων τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ταύτης, ὁ μάλλον ἠδιαφερόμενος ἐφαίνετο ὁ ὑποκόμης Βοννὲ δ' Ἐσκληρ' οὗτος ἐφημιζετο ὡς ὁ δεξιότερος καὶ ἄριστος μαθητὴς τοῦ Αὐγούστου, αἱ δὲ μονομαχίαι εἰς ἃς ἐλάμβανε μέρος ἔληγον πάντοτε εὐνοικῶς πρὸς αὐτὸν ἔχαιρε δὲ μεταξὺ τῶν μονομάχων φήμην, ἣν οὐδεὶς τῶ ἡμιφισβήτει.

Πᾶς τις ἐννοεῖ τὸ ἰδικὸν ἠδιαφέρον, ὅπερ εἶχον ἐρεθίσει αὐτὸν κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἔλαβε δὲ τιαυτὴν θέσιν, ὥστε οὐδὲν νὰ ἀπολέσῃ τοῦ θεάματος, ὅπερ τῶ προσεφέρετο.

Ἡ πάλῃ ἤρξατο.

Μετὰ τοὺς συνθήεις χειρισμοὺς οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτέθησαν ἐν ἀμύνῃ καὶ αὐθραεὶ τὰ δύο ξίφη διεσταυρώθησαν.

Τότε ἐπεκράτησε μεγίστη σιωπὴ μεταξὺ τῆς ὄμυγῆρας, ὡς νὰ

πρῶκειτο περὶ ἀληθοῦς μονομαχίας. Γενομένων τῶν πρώτων βηματῶν, πάντες ἐνόησαν ὅτι ὁ καθηγητὴς εἶχε περιπλακῆ μετ' ἀντιπάλου ἀνταξίου αὐτοῦ.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῆς ὄμυγῆρας: τὸ ξίφος τοῦ καθηγητοῦ ἤγγισεν ἐλαφρῶς τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματος τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις καταβιάσας τὸ ξίφος καὶ ποιήσας χειρονομίαν πλήρη εὐγενείας:

— Ἐνικήθην! ἐνικήθην! . . ἀνέκραξε, μειδιῶν . . . Καλῶς σὰς ἔλεγον ἐσκωρίασα καὶ θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω τινα τῶν μαθημάτων σας, ἵνα ἀνακτήσω τὴν προτέραν μου θέσιν.

Ταῦτα λέγων ὁ συνταγματάρχης, παρέδωκε τὸ ξίφος εἰς χεῖρας ὑπηρετοῦ καὶ μετίθη ὅπως λάβῃ τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, ἐνθ' ὁ καθηγητὴς ἔστατο σκεπτικῶς, παρατηρῶν αὐτὸν διὰ βλέμματος τεταραγμένου καὶ ἀνησύχου.

Τὸ πρὸ ὀλίγου συμβῆν δὲν τῶ ἐφαίνετο φυσικὸν καὶ δὲν ἀμφίβαλλεν ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἐκούσιως ἐπέτρεψεν εἰς ἑαυτὸν ὅπως νικηθῇ.

Διατὶ; χάριν τίνος μυστηριώδους σκοποῦ; ἐξήτει καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ.

Ταῦτα ἐσκέπτετο, ὅτε ἠσθάνθη χεῖρα τινα ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἦτο ὁ συνταγματάρχης.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Αὐγουστε, εἶπε τείνων αὐτῶ φιλικῶς τὴν χεῖρα. Ἐς αὐριον ἐὰν ἀγαπήτε.

— Ναι, ἐς αὐριον, κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ καθηγητὴς εὐρισκόμενος εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς προκαταλήψεώς του.

Ἐνθ' ὁ συνταγματάρχης ἀπεμάκρυνετο, παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἀντικείμενον περιεργίας πάντων τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ὀπλων εὐρισκόμενων.

Τῶντι ἕκαστος ἔτρεπεν ἰδιαίτερον συμπάθειαν, τινὲς μάλιστα

ἐδήλουν ἄνευ διαταγῆς τὰς ἀπαρχὰς ζωηροτάτης συμπαθείας πρὸς τὸν εὐγενῆ ξένον, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀπεδείχθη ὡς μία τῶν δευτέρων λεπίδων τῶν Παρισίων.

Ταῦτα πάντα δὲν θιέρον τὴν ἐξυθέρκειν τοῦ καθηγητοῦ, ὅστις μεθ' ὅλης τῆς ταραχῆς του ἐσπευσεν ὅπως συγκατάρχη τὸν νέον αὐτοῦ μαθητήν.

— Συγγνώμην συνταγματάρχα, εἶπεν ὑποκλινόμενος· ἀφοῦ ἅπασι ἐδήλωσατε τὴν πρόθεσιν ὅπως συγκαταταχθήτε μεταξὺ τῶν πελατῶν μου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τοὺς κυρίους τούτους, μεθ' ὧν θὰ ἔχητε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναντήσθε ἐνταῦθα σκεδὸν καθ' ἑκάστην.

Ἐκ συνταγματάρχης ἐδήλωσε διὰ χειρονομίας τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ.

Ἐκ καθηγητῆς δὲν ἠδύνατο ἀληθῶς νὰ συστήσῃ τὸν συνταγματάρχη, καθότι οὗτος συνέστη μόνος ἅμα τῇ ἀρίστῃ αὐτοῦ καὶ ἡδὴ ἅπαντες ἐγνωρίζον αὐτὸν ὡς τὸν συνταγματάρχη Ροβέρτον ἀριχθέντα ἐκ Βομβάζης... ὅθεν ἠρέσθη νὰ προφέρῃ ἐν πρὸς ἐν τὰ ὀνόματα ἑκάστου τῶν παρόντων αἰ κ. κ. Βερβὼτ δὲ Μελλεπρὲ, Κορμιέρ Ἐρρίκος δὲ Μουσενάι κτλ. κτλ. ἀπάντων ἀνεξαιρέτως μέχρι τοῦ ὑποκόμητος Βοννὲ δ' Ἐσκληρ, ὃν ἐκ προμελέτης ἀφῆκε τελευταῖον.

— Ὁ κ. ὑποκόμης Βοννὲ δ' Ἐσκληρ, προσέθηκεν ἀνυποκρίτως δὲ ὁ ἄριστος τῶν μαθητῶν μου. Ἐλπίζω ὅτι θέλετε εὖρει ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀντίπαλον ἀντάξιον ὕμῶν.

Ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ὑποκόμητος, ὁ συνταγματάρχης ἔλαμψε κινήσιν τινα καὶ ἤρξατο παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

— Κύριος Βοννὲ; ἐπανέλαθε λησμονήσας νὰ ἀποδώσῃ τὸν χειρετισμὸν. Μὴ τὸν Θεὸν ἢ συνάντησις εἶναι παράδοξος!

— Πῶς τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης ἐκπληκτικῶς.

— ὦ! δὲν ὑπάρχει τι καὶ σπουδαῖον, ὅμως ἀπαντᾷ τις ἐνίοτε ταυτάς συμπτώσεις.

— Τί εἶναι λοιπὸν;

— Σημειώσατε, ὅτι ἐπεχείρησα ἐν Ἰνδίας πολλὰς ἐκστρατείας. Διώκων σύνταγμα ἰθαγενῶν θαυμασιῶς πειθαρχούμενον καὶ ὅπερ ἀποστέλλετο συχνάκις κατὰ τῶν ἱπαναστατούντων κατοίκων. Διέτριξα λοιπὸν τὰς Ἰνδίας κατὰ πάσας αὐτῶν τὰς διευθύνσεις, πρὸ πολλῶν δ' ἐτῶν συνήστησα ἐκεῖ πρόσωπον, ὅπερ προῦξενεὶ θέρμῳ καὶ ὅπερ ἐνομιζέτο ὡς ὁ πλουσιώτερος ξένος τυχοδιώκτης, εἰς ὅσον εἶδον ποτὲ ἐν τῇ γῶρᾳ ταύτῃ.

— Καὶ ἀνομιάζετο Βοννὲ;

— Βεβαίως.

— Ἦτο Γάλλος;

— Ἐκ τῶν περιγύρων τῆς Μασσαλίας.

Ἐκ ὑποκόμης ἀνεσκόρπησε μὴ δυναθεῖς νὰ ἀποκρίψῃ τοῦτο.

— Ἐγνωρίσατε τὸν Βοννὲ τοῦτον; ἠρώτησε μετὰ φωνῆς εἰς τὴν προσεπάθει νὰ δώσῃ σταθερότητα.

— Ἐπὶ τινὰς μόνον ἐβδομάδας, ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης. Ἦτα νέος ὑπεραγαπῶν τὰς διασκεδάσεις, εἰς ἁσάτως καὶ μετ' ἡρκεσαν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέραι, ἄς διήλθον μετ' αὐτοῦ, ὅπως γνωρίσω μὲγα μέρος τοῦ βίου του...

— Ἦτο λοιπὸν πλουσιώτατος; ἠρώτησεν εἰσέτι ὁ ὑποκόμης.

— Δηλαδὴ ὡς μοὶ εἶπεν, ἡ περιουσία του ἀνήρχετο εἰς τινὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων.

— Διόβουλε!

— Ἐν Ἰνδίας τοῦτο δὲν εἶναι ὑπερβολικόν.

— Τέλος, τί ἀπέγεινεν;

Ἐκ συνταγματάρχης ἐπαιήσατο χειρονομίαν.

— Ἐ! ἔκτατος ἀπεκρίνατο, παρῆλθον τέσσαρες ἢ πέντε μῆνες,

ἐκεῖ δὲ ἐξαντλεῖται τις λίαν εὐκόλως, πλουτεῖ καὶ καταστρέφεται μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος. Ἴσως σήμερον εὐρίσκεται ἐν μεγίστῃ ἀθλιότητι ἴσως καὶ δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ζῆν, ὅπερ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει εἶναι καὶ προτιμώτερον.

— Ἀλλὰ συγγνώμην, κύριε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταχωρῶμαι τῆς εὐμενοῦς προσοχῆς ἣν μοὶ δεικνύετε· ἐλπίζω ὅτι θέλομεν ἐπανίδει ἀλλήλους ἐνταῦθα καὶ πιστεύσατε εἰς τὴν μεγίστην εὐχαρίστησιν, ἣν ἠθροῦσθην συναντήσας ὑμᾶς.

— Ἀναχωρεῖτε;

— Καί, πρέπει νὰ φροντίσω περὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεώς μου. Ἐνωκίασα μέγαρον εἰς τὰ Ἥλυσια Πεδία, κἀνῶ δὲ καλὸν καὶ ὄφελω νὰ ἐπισκερθῶ σήμερον αὐτό.

— Θὰ διαμείνητε λοιπὸν εἰς Παρίσιους;

— Τούλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος.

— Ἐχετε γνωρῶμους ἐνταῦθα;

— Οὐδέν· εἰσέτι.

— Καλῶς λοιπόν!... πιστεύω ὅτι ἡ φίλια μας δὲν θέλει ἀρκεσθῆναι μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Ἐὰν εὐαρεστῆσθε νὰ μὲ ἐπισκέπησθε ἐνῶς, οἱ φίλοι μου καὶ ἐγὼ θέλομεν σᾶς παρέχει πάσας τὰς τιμὰς τῆς πρωτεύουσῆς μας.

— Ὅποιος εὐχαριστίας...

— Δὲν θέλετε μὲν εὖρει ἐνταῦθα τὰς Ἰδοῦς χορευτρίδας, αἵτινες σᾶς θέλῃον, οὐδὲ τὰ ἄγρια κινηγέσια καὶ τοὺς διαμελισμούς τῶν τίγρων καὶ ἐλεφάντων, ἀλλ' ἔχουσι καὶ οἱ Παρίσιοι θέλγητρα οὐχ' ἥττον δελεαστικά, εἰμὶ δὲ λίαν πεπεισμένος, ὅτι θέλετε εὖρει καὶ ἐν αὐτοῖς τέρψιν!

— Τιοιουτρόπως ἠμειλόντες ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ ὑποκόμης, ἐγκατέλιπον τὴν αἰθουσαν, διήλθον τὸ προαύλιον καὶ εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ὀλίγον μακρὸν τῆς θύρας ἔστατο μεγαλοπρεπῆς ἀμαξά ἐζευγμένη ὑπὸ δύο λαμπρῶν ἵππων καὶ ἦς ὁ ἀμαξηλάτης ἐλαβεν εἰς χεῖρας τὰς ἡνίας ὅτε διέκρινε τὸν ὑποκόμητα δ' Ἑσκλάρ...

Ὁ συνταγματάρχης ρίψας ἐν θλέμμα ἐπὶ τῆς ἀμάξης διέκρινε κύπτουσαν ἐκ τῆς θυρίδος θελκτικὴν κερκὴν νεαρᾶς γυναικός.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν ὑποκόμητα.

— Εἶναι ἡ ἀμαξά; σὰς εἶπε μειδιῶν.

— Τρόντι... ἀπεκρίνατο ὁ δ' Ἑσκλάρ.

— Λοιπὸν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐμποδίσω περισσύτερον διότι ὑποθίτω ὅτι σᾶς ἀναμένουσι.

— Εἶδετε!

— Εἶδον... ἦδη δ' ἐννοῶ ὅτι εἰς Παρίσιους εὐρισκόμενος τις δὲν δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ τὰ θέλγητρα τῶν Ἰνδιῶν.

Ἐπὶ τῶν λόγων τούτων, οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλλαξαν διὰ τῆς χειρὸς ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ ὁ ὑποκόμης ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν του.

Ὁ Γεώργιος Βελῶτ τὸν παρηκολούθει.

— Λοιπὸν δὲν θὰ μᾶς συνοδεύσῃς; εἶπεν ὁ δ' Ἑσκλάρ.

— Οὐχί, ἀπεκρίνατο ὁ νεαρὸς δάκιμος. Ἐπάγω εἰς τὰ ἀνάκτορα ἔνθα ἔχω νὰ συμβουλευθῶ δικογραφικούς τινας φακέλους, ἀλλὰ τὴν μεσημβρίαν θὰ ἔλθω.

— Ἔστω! Ἡ Ὀλίβα καὶ ἐγὼ θὰ περιδιαβάσωμεν ἐν τῷ δάκι, καὶ τὴν μεσημβρίαν θὰ σὲ περιμένωμεν εἰς τὸ γεῦμα.

Καὶ εἰσῆλθε τῆς ἀμάξης, ἣτις ἀνεχώρησε καλπάζοντων τῶν ἵππων.

Ἦς εἶπομεν, ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀμάξῃ γυνή τις, ἣν πρὸ ὀλίγου ὁ ὑποκόμης ἀπεκάλεσε διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. Ἐκαλεῖτο Ὀλίβα.

Ἦτο ἐκ τῶν χαριεστέρων Πακισινῶν κομψοτήτων.

Μόλις ἦτο εἰκοσαετής· μετρίου ἀναστήματος, κομψότητος δὲ καὶ καλλονῆς σπανίας. Ἦ ὠραιότες αὐτῆς δὲν ἦτο οὕτως εἶπειν τελεία· ἀλλ' εἶχε τὸ μὲν βλέμμα ζωρὸν, τὸ χεῖλος φιλόδουρον καὶ τὸ στήθος θαυμασῶς κατεσκευασμένον, μάτην δὲ ἤθελε ζητήσει τις συναρμωγῶν τρυφερωτέρων καὶ λαμπροτέρων.

Ἦτο ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Μόλις, πρὸ δύο ἐτῶν ἐξέκλινε τοῦ καθήκοντος, ἀνακαλυφθεῖσα καὶ παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑποκόμης, ὅστις οὐδέποτε ἔκτοτε ἐγκατέλειψεν αὐτήν. Ἦ Ὀλίβα ἦτο εὐτυχῆς ἐν τῇ φωνῇ ἣν τῇ ἔκτισαν, οὐδέποτε δὲ ἐσκέφθη νὰ δραπεύσῃ ἐξ αὐτῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑποκόμητα, ὅστις δὲν ἦν πλέον ἐντελὴς νέος, ἤρξαντο ριζοῦμεναι ἐν αὐτῷ αἱ ζεῖς τοῦ βίου δι' διῆγε, καὶ τῷ ἐραίνετο ἐπίπουνον νὰ διακόψῃ σχέσεις, ἐν αἷς εὗρισκε τόσην εὐτυχίαν· πρὸ παντὸς δὲ ὁ φθόνος ἐν ἡ εὐτυχία αὐτῆ ἐνέπνεε μεταξύ τῶν φίλων του, ἥρκει ὅπως τὸν προσέκλυε ἔτι μᾶλλον.

Ὅτε ὁ ὑποκόμης ἐκαθέσθη πλησίον τῆς Ὀλίβας, καὶ ἡ ἀμάξα ἐφθασεν εἰς τὸ βουλεβάριον διακνήμψασα πρὸς τὴν Λεωφόρον τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, ἡ νεαρά γυνὴ στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν μετὰ μορφοσμοῦ ὑπερόπτου:

— Δὲν εἶσθε μόνος νομίζω, εἶπεν, ὅτε ἐξήλιθετε ἐκ τοῦ Αὐγούστου, ἐὰν δὲ δὲν ἀπατώμαι, εἰτένατε τὴν χεῖρα εἰς πρόσωπον ἀγνωστον εἰς ἐμέ;...

— Εἶσαι ἀρκούντως ὑψιδερκῆς, φιλότατη, ἀπεκρίνατο ὁ ὑποκόμης· Τῶντι ἐξηρχόμην συνοδευόμενος ὑπὸ ἀνθρώπου, οὐτινος οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς εἶχον τὴν γνωριμίαν μέχρι τῆς πρωίας ταύτης.

— Ἦτο ξένος;

— Ἰνδός... Ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος, πρὸ μικροῦ ἀφίχθεις εἰς Πακισίους· πιθανὸν δὲ νὰ ἐγκαθηδρῆθῃ ἐνταῦθα. Ἐνοκίασεν εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία τὸ μέγαρον τῆς δυστυχοῦς ἐκεῖνης Κραπωδῆν.

— Ἦπ' ἀριθμὸν 36;

— Τοῦτο ἀκριβῶς. . προτίθειαι νὰ εὐτρεπίσῃ αὐτὴ. Νομίζω αὐτὸν πλουσιώτατον, τὸν προσεκάλεσα νὰ ἔλθῃ ὅπως μοὶ ἴδῃ. Ὅζ σοὶ συστάσῃ αὐτόν.

Ἦ Ὀλίβα ἐμειδίασεν ἀκουσῶς.

— Εἰς ἐμέ!... ἀπεκρίνατο, διατί;

— Ἐ!... ἀλλά... τοῦτο ὅζ εἶναι μία σχέση, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ὁ συνταγματάρχης εἶναι ἐλεύθερος, εἶναι κατὰ γράμμα νέος, οὐδεὶς δὲ εὐλογος ὅζ ὑπῆρχε λόγος ἐὰν τῷ ἤρνεῖτο τὴν φιλίαν μας. Ἄλλως τε, ὅζ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι χάριν προσωπικῶν αἰτιῶν δὲν ἤθελον δυσαρεστηθῆ ἐὰν συνωμολοῦν μετ' αὐτοῦ σπουδαιώτερον, ἐφ' ὅσων ἡδυνήθην τὴν πρωίαν ταύτην.

— Διὰ προσωπικὰ αἰτία; εἶπεν ἡ Ὀλίβα... Ἐε! ἔπρεπε νὰ εἶπητε αὐτὰ πάραυτα· περὶ τίνος πρόκειται λοιπὸν;

— Περὶ πράγματος ἀπροσδοκῆτου.

— Ἀλληθῶς!

— Μᾶθε ὅτι ὁ συνταγματάρχης διέτρεξε τὰς Ἰνδίας, καθ' ἑλλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ὅτι ἐκεῖ ἐσχετίσθη μετὰ τινος Γάλλου, καλουμένου Βοννέ.

— Βοννέ; ἀνεκράξεν ἡ νεαρά γυνὴ κατασπᾶσα προσεπικὴν.

— Ναί, ἕνα τυχοδιώκτην, οὐτινος ἡ περιουσία ἀνέρχετα λέγουσιν εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων.

— Είναι δυνατόν! ἀνέκραξεν ἡ Ὀλίβα.

— Τὸ πᾶν εἶναι δυνατόν ἐν τῇ χώρῃ ἐκείνῃ τῆς μαγείας! . . . ἀλλὰ τὸ πάντων ἄριστον... εἶναι ὅτι ὁ Βοννὲ οὗτος πιθανὸν νὰ μοι εἶναι συγγενής! . . .

— Ἰδικός σου ; . . .

— Ἀπαντᾷ τις πράγματα παραδοξότερα.

Ἐνθ' ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ συνωμίλου τοιοῦτοτρόπως, ἡ ἀμαζα διήρχετο ἀστραπιαίως τὴν λεωφόρον τῶν Ἑλισίων Πεδίων, διασχίζουσα πολυαριθμούς ἀμάξας ἐπανακαμπτούσας ἐκ τοῦ δάσους χάριν τοῦ γεύματος.

— Τί ὦρα εἶναι λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ὀλίβα καταπνύζουσα ἐν χάσματι . . .

— Ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια! ἀπεκρίνατο ὁ ὑποκόμης παρατηρήσας τὸ ὥρολόγιόν του.

— Ὁ Γεώργιος Βεθὼτ θὰ γευματίσῃ μεθ' ἡμῶν ;

— Μοι τὸ ὑπεσχέθη.

— Λοιπὸν ἐπιστρέψωμεν. . . διότι νομίζω ὅτι ἀποθνήσκω τῆς πείνης,

Ὁ δ' Ἐσκλᾶρ ἔδωκε πάραυτα διαταγὴν τῆς ἐπανόδου καὶ ἡ ἀμαζα ἔλαθε τὴν ἄγουσαν εἰς Παρισίους. Ὅτε τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε μεσημέριαν, ἡ ἀμαζα ἔστη πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς Ὀλίβας, κειμένου ὑλίγον περαιτέρω ἐκείνου ὅπερ ἐμφάσιεν ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος;

Διερχομένη ἡ Ὀλίβα τὴν αἰθουσαν, διέκρινε τὸν Γεώργιον Βεθὼτ περιμένοντα . . .

— ὦ! εἶπε ἀκριβής! τοῦτο εἶναι καλὸν, εἶπεν αὐτῇ, παρατηρήσασα συνάμα διερχόμενον νέφος τι ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ νεαροῦ δοκίμου.

— Ἐε! τί ἔχετε λοιπόν; προσέθηκε, σὺς βλέπω σκεπτικὸν καὶ κατατεθλιμμένον.

— Τοῦτο δὲν εἶναι ἄνευ λόγου, ἀπεκρίνατο ὁ Γεώργιος.

— Τί συνέβη;

— Πράγματα μυστηριώδη.

— Λοιπὸν, θέλετε μὲς ἀρηγηθῆ ταῦτα ἐν τῇ τραπέζῃ . . . αἰσθάνομαι μεγίστην πείναν . . . ἔλθετε! ἔλθετε.

— Καὶ ἐκαθέσθησαν περὶ τὴν τράπεζαν, ὅτε δὲ κατέπαυσαν ὀλίγον τὴν πείναν των, ἡ Ὀλίβα ἐκ περιεργίας παρετήρει τὸν Βεθὼτ ὅστις οὐδὲν σχεδὸν εἶχεν εἶπει.

— Ἰδωμεν! ἰδωμεν! ἀνέκραξεν. Ὁ ὑποκόμης καὶ ἐγὼ περιμένομεν.

— Ἐπιθυμεῖτε; εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Ἐν ἀνάγκῃ τὸ ἀπαιτούμεν, προσέθηκεν εὐθύμως ὁ ὑποκόμης.

Ὁ Γεώργιος ἐποιήσατο χειρονομίαν δηλοῦσαν τὴν συγκατάθεσίν του.

— Σὺς εἶπον ἐπανάλαθεν, ὅτι ἦτο μυστηριώδες, θὰ προσέλαω δὲ καὶ σπουδαῖον.

— ὦ! ὦ!

— Ἐνθυμεσθε βεβαίως τὰ δύο ἀποτρόπαια ἐγκλήματα, τὰ διαπραχθέντα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐν διαστήματι ἑξ μηνῶν, τὸ μὲν ἐν Ἀργώνῃ, τὸ δὲ ἐν ταῖς περαχώρῃς τῆς Μασσαλίας.

— Μὰ τὴν πίστι μου! ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης . . . δηλαδὴ ὅταν σκέπτομαι περὶ τούτου . . . ὅταν πρὸ πάντων ἀναλογίζηται τις ὅτι ἡ ἀστουνομία ἐστάθη ἀνίκανος ὅπως ἀνακαλύψῃ τοὺς ἐνόχους . . . Μὴ ἔκτοτε ὑπῆρξεν εὐτυχεστέρας;

— Δὲν πρόκειται ἀκριβῶς περὶ τούτου.

— Περὶ τίνος λοιπόν;

— Ἀφ' οὗ ἐνθυμηθεὶς τὰ δύο ἐγκλήματα, ἐζηκολούθησεν ὁ νεαρός δόκιμος ὀφείλετε νὰ ἀνκνησθῆτε ὅτι, μετὰ τὸ δεύτερον, ὑπόνοιαι εἶχον γεννηθῆ κατὰ τινος ἀτόμου, ὡς συνενόχου δῆς διπλῆς ταύτης δολοφονίας!

— Τῶντι.

— Ἦπο εἰς γέρον.

— Ὁ Κυπριακὸς Λεδοῦκ.

— Ἀρχιεπιφύλαξ παλαιογράφος. Δυστυχῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οὐδεμίαν εὔρον ἀποδείξιν μαρτυροῦσαν τὴν συνενόχην αὐτοῦ. Εὔρον τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς τὸ μέρος ἔνθα τὸ ἐγκλημα διεπράχθη, οὐδὲν ἐπιστήσαντες τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου τεκμηρίου. Προσεκάλεσαν τὸν Λεδοῦκ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ ἐζήτησαν αὐτὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἦτο ἀθῶος.

— Καὶ τὸν ἀπέλυταν;

— Ἔσχον ἔδικον.

— Τέλος τί ἀπέγεινεν ὁ παλαιογράφος οὗτος;

— Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ ζήτημα. Πρὸ τῆς εἰσαγγελείας τῆς δημοκρατίας ἀπεφάνετο ὅτι εὕρισκετο ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ ἐγκλήματος. Ὑπεσχέθη δὲ νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν μετ' ἀποδείξεων.

— Καὶ τὸν ἐπανέβδον;

— Οὐχί εἰσέτι... Μόνον, ἐννοεῖτε ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπελύθη, ἐτέθη ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ἧτις οὐδ' ἐπὶ μίαν ἡμέραν παρημελήθη. Τὸν παρηκολούθουν καὶ τὸν παρεμένουν ἐπὶ ἑξ μῆνας, οὐδὲν δὲ κατώρθωσαν νὰ ἀνακλύψωσιν ἐν τῇ διαγωγῇ αὐτοῦ, ὅπερ νὰ παρέχῃ ὑπόνοιαν.

— Λοιπὸν, παρητήθησαν τῆς υποθέσεως;

— Ἐμμελλον νὰ παρατηρήσωσιν αὐτῆς, ὅτε αἰφνης νέον συμβῶν δεήγησε τὴν ἐπὶ μακρὸν ἀποκοιμηθεῖσαν προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας.

— Ὅποιον;

— Τελευταίως, ὅτε ἀφίχθη εἰς Μασσαλίαν ὁ ταχυδρομικὸς σάκκος τῶν Ἰδιῶν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σταθμὸν, παρατηρήθη ὅτι ὁ σάκκος τῶν ἐπιστολῶν ἦτο διερωγὸς καὶ ὅτι σπουδαίως φάκελλος ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ναυτικῶν, εἶχεν ἀφαιρεθῆ...

— Τοῦτο ἀναμφιβόλως εἶναι λυπρὸν, σπανίως ὅμως συμβαίνει. Δὲν βλέπω ὑποία τις σχέσις...

— Ἠθέλατε ἔχει δίκαιον, ἐὰν τὸ γεγονός περιωρίζετο ἐν τῇ ἀπωλείᾳ μιᾶς ἐπιστολῆς, ἀλλ' ἐνταῦθα ὑπάρχει βτερόν τι.

— Τί;

— Γνωρίζετε ὑποῖον πρόσωπον εὕρισκετο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ;

— Ὅποιον;

— Ὁ Κυπριακὸς Λεδοῦκ!

— Ἔ! ἄ!

— Ὁ Λυπριακὸς Λεδοῦκ, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ ἀφίχθεις ἀκριβῶς ὅπως παρεμβῆ ἐν τῇ παραδίᾳ τοῦ σάκκου τῶν ἐπιστολῶν.

— Ὑπάρχει τῶντι σύμπτωσις τις...

— Εἰς ἣν ἴσως δὲν ἀρμόζει νὰ δώσῃ τις μεγάλην σημασίαν, ἀλλ' ἦν ὀφείλει νὰ ἐνθυμηθῆτε χάριν τῶν μεταγενεστέρων ἑρευνῶν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἀστυνομία ἔμαθε τὸ γεγονός, ἔθηκεν εἰς ἐνέργειαν ἕνα τῶν ἀρίστων αὐτῆς ὑπαλλήλων ἐπιβλέποντα τὸν Κυπριανόν.... Καθ' ἣν στιγμὴν σὰς ὄμιλῳ, εἶναι γνωστὸν ὅτι διέτρεξεν ἀπάσας τὰς ἐδοῦς τῆς Βελιβεύλλης πρὸς ἀναζήτησιν ἐργάτου ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίμων ὁ ἑβενουργός.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Ὀλίβα ἦκου μὲν προσεκτικῶς τὴν ἀφήγησιν τοῦ νεοροῦ δικίμου, ἀλλ' οὐχί μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος

τος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμειδία ἢ ἐπεδοκίμαζε τὰ λεγόμενα κινουῦσα τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ὅτε αἰφνης εἰσέδυσεν ἐν τῇ συνδιαλέξει τὸ ὄνομα Σίμωνος τοῦ ἰβενουργοῦ, ἀκούσιον ριγὸς κατέλαβε τὸ σῶμα αὐτῆς τὸ βλέμμα τῆς ἐξήστραψεν καὶ ἡ χεὶρ τῆς ἐξέσχιζε τὰ τρίχματα τῶν χειρῶν τῆς.

— Σίμων ὁ ἰβενουργός! ἐπιθύρισε μηχανικῶς.

Ἄποκόμενος καὶ ὁ Γεώργιος Βεθῶτ παρετήρησεν αὐτὴν ἐκπληκτικῶς.

— Μὴ ἐγνώριζαθ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον; ἠρώτησεν ὁ ὑπόκομης.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ἡ Ὀλίβα μετὰ περιφρονητικοῦ μορφασμοῦ. . . καὶ τοῦ θὰ ἐγνώριζον αὐτὸν.

— Ἄγνοῶ.

— Εἶσαι τρελλός.

— Τέλος τοῦτο εἶναι ἐπεισόδιον ἄνευ σπουδαιότητος ἐπιθυμῶ δὲ, φίλτατε Γεώργιε, νὰ γνωρίσω τίνι τρόπῳ οἱ περίπατοι τοῦ ἀρχιεποφύλακος εἰς Βελλεβίλλην δύνανται νὰ διαφωτίσωσι τὰ σκοτεινὰ ἐγκλήματα τῆς Ἀργῶνης καὶ Μασσαλίας;

Ἄπο Γεώργιος Βεθῶτ δὲν ἐπύρρθησεν νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτε ὑπὸ τῆς ἐπισήθης φέρων ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπισκεπτῆριον, ὅπερ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Βοννὲ δ' Ἐσκληρ.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος.

— Ἄτομόν τι ζητεῖ νὰ ἑμιλήσῃ πρὸς τὸν Κύριον ὑπόκομητα...

Τῷ εἶπον ὅτι ἐγνεμάτιζε· οὗτος ἐπέμενε παρακαλῶν νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἐπισκεπτῆριόν του.

— Ὁ ὑπόκομης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτῆριον, ὅτε δὲ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα, ἐποιήσατο κίνησιν δηλοῦσαν τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ ἐκπληξιν.

— Μὴ τὸν Θεόν! εἶπε συγχρόνως, ἑμιλοῦμεν περὶ ἐπεισοδίου ἰδοὺ ἐν ὅπερ ἔχει καὶ τοῦτο τὴν ἀξίαν του.

— Ποῖον εἶναι λιπὸν τὸ πρόσωπον τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Ὀλίβα.

— Ἀνάγνωθὶ ἡ Ἰδία.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀναγνοῦσα, ἐξέβαλε κραυγὴν.

— Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ εἶπε.

— Τί ποιητέον; ἠρώτησεν ὁ ὑπόκομης.

— Ἐε ἀλλὰ! δὲν πρέπει νὰ διατάξῃς, ἀπήντησεν ἡ Ὀλίβα ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ δὲν κρύπτω ὅτι εἰμὶ περιέργως νὰ ἴδω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης! προσέθηκεν ὁ νεκρὸς δόκιμος.

Ἔστα λοιπὸν, γεννηθῆτω τὸ θέλημα σας, ἀπερνήκτο ὁ ὑπόκομης.

Ἀπευθυνόμενος δὲ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς ἡγεμονίας.

— Ἰωάννη, εἶπεν ὁδήγησον ἐνταῦθα τὸν κύριον.

Ἄπο ὑπὸ τῆς ἐπισήθης καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε προηγουμένου τοῦ Κυπριανοῦ Λεδούκ.

Ἐὰν βλέμματα τῶν τριῶν συνδαιτημένων ἐστρέψαν ἐπὶ τοῦ τελευταίου.

VII

Ἄλλ' ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ δὲν ἐθροβήθη ὑπὸ τῆς περιέργιας τῆς ἧς ἦτο αὐτὸς τὸ ἀντικείμενον.

Ἐχαίρεισεν ἐλευθέρως καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν κόμητα.

— Σὰς ζήτησιν συγγνώμην, εἶπε τέλος, διότι σὰς ἠνόχλησα· ἀλλ' εἰμὶ λαὸν ἐνησυχολιμένος τὴν ἡμέραν καὶ δὲν δύναμαι νὰ διαθέσω πάντοτε κατὰ βούλησιν τὸν καιρὸν μου.

— Ἐἴσθε παλαιογράφος; κύριε.

— Ναι· ἐν τούτοις ἡ παλαιογραφία, ἡ ὅπως ἀπλούστερον ἐκφρασθῆ, ἡ ἀνακρίτησις τῆς καταγωγῆς τῆς γραφῆς καὶ τῶν διαφορῶν μορφῶν, ἔσ' αὕτη ἐπετηδεύθη εἰς τοὺς διαφοροὺς λαοὺς καὶ

κατὰ διαφόρους εποχές, δὲν εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ μὲ ἐνδιαφέρει τόσον, ἢ ὅπερ μὲ προμηθεύει τὰ πρὸς τὸ ζῆν... Εἰδικῶς εἰμὶ γενναϊκός... ὁ δὴλονότι καταγίνομαι ἐπὶ τῆς σπουδαίας ἐκείνης ἐπιστήμης, τῆς ἐχούσης ὡς ἀντικείμενον τὴν ἔκθεσιν τῆς γενναϊκοῦς ἀλλήλουχίας καὶ τῆς αὐξήσεως τῶν γενεῶν καὶ οἰκογενεῶν.

— Εἶναι ἐπιστήμη ἐνδιαφέρουσα.

— Προσθέσατε, κύριε, καὶ σπουδαιότητα, διότι ἡ χρησιμότης αὐτῆς πηγάζει ἐκ τῶν μέσων, ἅτινα αὐτὴ προμηθεύει, ὅπως νομιμοποίησῃ ἢ ἀπορρίψῃ παραλόγους τινὰς ἀξιώσεις, στηριζομένας ἐπὶ τῆς γενέσεως ἢ τοῦ βαθμοῦ τῆς συγγενείας... πρὸ πάντων δὲ παρεμβαινόμενον ὠφελιμώτερον ἐπὶ τῶν τῆς διαδοχῆς ὑποθέσεων.

— Ἄλλ' ἢ ὑπὸθεσις αὕτη νομιζῶ δὲν εἶναι ἐκείνη, εἰς ἣν ὄφελω τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Οὐδέποτε γνωρίζει τις τοῦτο, ἀπεκρίνατο ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ μειδιῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν γενναϊκοῦς ἀλλήλουχίαν, τὸ στάδιον εἶναι εὐρὸν, πρὸ πάντων δὲ εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, διὰ τῆς ἀχαλινώτου συγχύσεως τῶν γενεῶν καὶ οἰκογενεῶν, ἀγνοεῖ τις ἐὰν εἶναι συγγενὴς πλουσίων ἀγνώστων, οἵτινες πρὸ ὀλίγου ἀπέθνησκον. Ἐνταῦθα ἀκριβῶς ἔγκαιται ἡ τύχη τοῦ ἔργου μας.

— Τέλος... ποῖον ἀκριβῶς τὸ αἶτιον ὅπερ σὰς ὀδηγεῖ ἐνταῦθα ;

— Ἰδοῦ... κύριε... ἀκριβῶς εἰς τὸν κύριον ὑποκόμητα δ' Ἐσκληρ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ δὲν ἔχει οὕτως ;...

— Ἀνεμφεβδύως.

— Βοννὲ δ' Ἐσκληρ ἐπαπέλαθεν ἡ ἀρχαιοφύλαξ.

— Εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον...

— Ὅ δὲ κ. ὑποκόμης ἐγεννήθη ἐν ἡμῶν μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ ;

— Ἐν Ἀρλᾷ... ἔνθα ὁ πρόπαππός μου κατέρυγεν ἐν καιρῷ τῶν ἠθροσκευτικῶν πολέμων.

Ἐπιδοκίμασε τοῦτο διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Δὲν ἠπατώμην λοιπὸν... εἶπε, μετ' εὐχαριστήσεως ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης σημείον τι ὅπερ μέχρι τοῦδε ἔμενε σκοτεινόν, ἤρξατο διαφωτίζεσθαι.

— Ὅποιον σημείον ;

— Ἡ συγγενεὶα δὴλονότι ὑμῶν μετὰ τινος Βοννὲ, καταγομένου ἐξ Ἀγίου Νικολάου, ὅστις πρὸ εἰκοσαετίας περίπου ἀνεχώρησεν ἐκ Γαλλίας καὶ ὄν οὐδέποτε πλέον ἐπαπειδόν.

Ἐπιδοκίμασε τοὺς ὄμους.

— Τὶ ἐνδιαφέρον εὐρίσκατε, ἡρώτησεν, ἐὰν εἰμὶ ἢ οὐχὶ συγγενὴς τοῦ Βοννὲ τούτου. Οὐδένα λόγον εὐρίσκα ὅπως ἀνυσυχω ὄλιγον ἢ πολὺ περὶ τῆς συγγενείας ταύτης.

— Τοῦναντίον, κύριε ὑποκόμη, ἔχετε δύο λόγους σπουδαίους ἐὰν δὲ ἐπιθυμῆτε, θέλω διασαφηνῆσαι αὐτοὺς εἰς ὑμᾶς, ἄνευ περιστροφῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι εἶχον ἀπαγγελθῆναι ὑπὸ τοῦ ἀρχαιοφύλακος μετὰ τσαυτῆς σταθερότητος καὶ τόνου ὅστις ἐξέπληξε τὸν ὑποκόμητα ὡς καὶ τὸν Γεώργιον Βεθῶτ· τότε ἐνόησαν ὅτι προσήγγιζον εἰς τὸ κύριον σημείον τῆς διακρινώσεως καὶ ἐγένοντο προσεκτικώτεροι.

— Ὁ ἀρχαιοφύλαξ ἐξηκολούθησε:

— Παράδεχθητε, κύριε ὑποκόμη, ὅτι ὁ Βοννὲ οὗτος περὶ οὗ σὰς ὁμιλῶ, ἀπέκτησεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, μίαν τῶν μυθῶν ἐκείνων περυσίων, ὧν ἰσοδύναμοι δὲν ὑπάρχουσιν ἐν Εὐρώπῃ καὶ ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ ἄνευ οὐδενὸς ἀπ' εὐθείας κληρονόμου καὶ ἄνευ διαθήκης φρονεῖται λοιπὸν ὅτι εἶναι ἀδιάφορον νὰ κατέχη τις ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οὐρανὸν ἢ τῆς γενναϊκοῦς τῆς οἰκογενείας τῶν Βοννῆ;

— Τωόντι... ἔχετε δίκαιον! ἀπεκρίνατο ὁ ὑποκόμης μειδιῶν. Εἰς δὲ τοὺς δ' Ἐσκληρ δὲν θέλει περιποιήσῃ ὄλιγον τιμὴν, ἐὰν ὀφείλων ἐκατομμύρια τινα ἐκ τῆς κληρονομίας ἐνὸς τυχοδιώκτου συγγενούς.

— Δόξα τῷ Θεῷ!
 — Ἄλλ' εἶθε βέβαιος ὅτι ὑπάρχει ἑκατομμυριοῦχος Βοννέ;
 — Εἰμὶ βεβαίωτατος.
 — Καὶ ἀπίθανε;
 — Περὶ τούτου δὲν ἔχω εἰσέτι ἀποδείξεις, ἀλλ' ἀφορμὰς ὅπως πιστεῦσω τούτο.

— Τέλος, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ποῖον εἶναι τὸ κύριον αἴτιον, ὅπως σὲ ὤδηγῃ πρὸς ἐμοί;

— Τὸ ἐξῆς, κύριε ὑποκόμη, ἀπεκρίνατο· δηλαδὴ νὰ σὲ εἴπω νὰ προφυλαχθῆτε, διότι πρὶν ἢ παρῆλθῃ πολὺς χρόνος πιθανὸν νὰ δολοφονηθῆτε, ὡς οἱ Λεωαρκίνοι τῆς Ἀργῶνης καὶ οἱ Βακλεντέν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἐνεκα τῆς σκοπτικῆς ἀπλότητος, μεθ' ἧς ἀπηγγέλλθησαν οἱ λόγοι οὗτοι, ὁ ὑποκόμης ἤρξατο τρέμων, ἀνταλλάξας ταχὺ βλέμμα μετὰ τοῦ δοκίμου δικηγόρου...

— Νὰ δολοφονηθῶ! ἐπανάλαβεν, ἐγώ! .. ἐπὶ τινι σκοπῷ;

— Ἄλλ' ἐν τούτοις τούτο εἶναι σαφέστατον.

— Ἐξηγήθητε.

— Χάρis εἰς τὰς γενομένας εἰρένας, εἶναι ἀναντίρρητον σήμερον δι' ἐμὲ ὅτι οἱ Λεωαρκίνοι καὶ οἱ Βακλεντέν ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τῶν Βοννέ καὶ πιθανὸν νὰ προσεκαλοῦντο ὅπως λάβωσι τὴν κληρονομίαν τοῦ ἐν Ἰνδίας Βοννέ. Ἐὰν δὲ ἐδολοφονήθησαν, τούτο ἐγένετο ἐπὶ τῷ ἀπλουστάτῳ σκοπῷ, ὅπως μείνῃ ἡ θέσις κενὴ εἰς ἄγνωστον μυστηριώδη κληρονόμον, ὅστις δὲν ἐννοεῖ νὰ διανεμηθῇ τὴν περιουσίαν ταύτην μετ' οὐδενός.

— Ὁ δὲ κληρονόμος οὗτος; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Μοὶ εἶναι ἄγνωστος! ἀπεκρίνατο ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ.

— Τέλος, εἶπε παρεμβὰς ὁ Γεώργιος Βεθῶτ, ὅπως ὀμιλήσωμεν σαφέστατα, τίνα εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ καθ' ἑμᾶς νομιμώτερα

πρῶτωπα, τὰ δυνάμενα νὰ συμπεθέξωσι τῆς κληρονομίας τοῦ Βοννέ καὶ τίνα κατὰ συνέπειαν δύνανται νὰ ἀπειληθῶσιν;

Ὁ ἀρχιεροῦλαξ ἐφάνη σκεπτόμενος, εἶτα δὲ ἐπανάλαβεν:

— Ἐὰν δὲν ἀπατώμαι ἢ δὲν παραλείπω τι... ἀλλὰ νομιζῶ ὅτι δὲν ἀπατώμαι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπάρχουσιν ἕτερα, ἐκτὸς τοῦ κ. ὑποκόμητος δ' Ἐσκληρ καὶ δύο παιδιῶν, δύο κορασίων, ἐμπεισιστευμένων ἐπὶ τινὰ ἔτη εἰς τινὰ ἐργάτην, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίμων ὁ Ἐβενουργός, ἅτινα ἔκτοτε ἐγένοντο ἄφρατα καὶ ὧν δὲν ἠδυνήθησαν εἰσέτι νὰ ἀνακαλύψω τὰ ἔγνη.

Ἐπὶ μικρὸν ἐπεκράτησε βαθεῖα σιγὴ, ἣν διέκοψε κραυγὴ τοῦ ὑποκόμητος σπεύδοντος πρὸς τὴν Ὀλίβα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχε καταστῆ σύνουσι καὶ ὠχρὰ· τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἠλλοιώθησαν τὸ δὲ ὄμμα τῆς κατέστη πурετώδες.

— Ὀλίβα! ... ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης βλέπων αὐτὴν λιπώθυμον. Τί σοὶ συμβαίνει; πόθεν προέρχεται ἡ ὠχρότης αὐτῆ;

Ἡ Ὀλίβα ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡσεὶ ἐκδιώκουσα ὀχληρὸν συλλογισμὸν, τὸ δὲ στήθος αὐτῆς ἔπαλλεν ἀγωνιώδως.

— Τίποτε, ἀπεκρίνατο· αἱ περὶ δολοφονίας ἀφηγήσεις σας μὲ προξενοῦσι φόβον· πιστεύεις ἀληθῶς ὅτι ἡ συνδιάλεξις αὕτη εἶναι εὐάρεστος, χωρὶς νὰ σκέπτησαι ὅτι πιθανὸν νὰ ὑποπέρω ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ φόβου, συλλογισμένη ὅτι ἀπὸ τοῦδε ἡ ζωὴ σου καθ' ἐκάστην ἀπειλεῖται;

— Φιλάτη, ἐμβύρισην ὁ ὑποκόμης, συμπεριζόμενος τὴν τρυφρὰν ἀγάπην, ἐν ἐδεικνυεν αὐτῇ τὴν περικαλλῆς γυνὴ καὶ τοὺς φόβους, οὓς προξένησεν ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς ἡ ἀνακρίσις τοῦ ἀρχιεροῦλακος.

— Ἡ κυρία ἔχει πληρέστατα δικαίον! ἀπεφάνητο ὁ δοκίμος δικηγόρος. Ἴδου αὕτη πείρατος. Μὴ χρονοτριβώμεν πλέον ἐπὶ τῷ

φελών και παραδόξων γεγονότων. Χάρις τῷ Θεῷ, ἡ ἀστυνομία ἐν Γαλλίᾳ εἶναι δραστηρία, ἡ δὲ ζωὴ τῶν πολιτῶν δὲν θὰ ἐκινδύνευεν ἀτιμωρηταί... Ἄλλως τε, θὰ ἐπαγρυπνήσωμεν· ἐλπίζω δὲ ὅτι ὁ κύριος Κυπριανὸς Λεδούκ, ὅστις γνωρίζει τόσα πράγματα, θέλει ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς βοηθῇ.

Ὁ ἀρχαιοφύλαξ προσεκλίνατο.

— Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ὁ δικηγόρος, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι πρὸ ἐξ μνητῶν ἐπεροπίσθητε ὅπως διαφωτίσθητε τὴν ὑπόθεσιν καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ σκοτεινὰ σημεῖα, φρονῶ δὲ ὅτι εὐρίσκεσθε ἤδη εἰς θέσιν ὅπως προθύμως πράξετε τοῦτο.— Ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς τῆς δημοκρατίας μὲν ὠμίλησε περὶ τούτου ταύτην τὴν πρῶταν, δὲν θὰ λείψω δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶπω αὐτῶν...

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ διέκοψεν αὐτὸν διὰ χειρονομίας καὶ συνωφρῶθη.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπε μετ' εἰρωνικῆς σκώμματος. Εὐχαριστῶ μεγάλως διὰ τὸν ζῆλόν σας καὶ δὲν βλέπω οὐδὲν τὸ κακὸν ἐὰν ἀνακοινώσητε εἰς τὸν κ. εἰσαγγελέα τὴν μεθ' ὑμῶν συνδιέλεξίν μου... Μόνον, ὅπως μὲ ὑποχρεώσεται ἐπιμῆλλον δι' ὅπερ καὶ θὰ σας ἤμην εὐργάμων, θὰ σας παρακαλέσω, νὰ ἀπευθίνητε συγχρόνως εἰς τὸν εἰσαγγελέα σπουδαίαν παραγγέλιαν.

— Ὅποιαν;

— Ἡ ἀστυνομία εἶναι μὲν δραστηρία, ἀλλ' ἐνόστε καὶ λίαν ἄφρων.

— Τί σημαίνει τοῦτο;

— Ὡ! σχεδὸν τίποτε... Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐπ' ἐμοὶ ἐντελῆ πίστιν... Δυσκολεύονται νὰ πιστεύσωσιν ὅτι εἰμὶ ἐντελῶς ἀθῶος πάσης συννοηθῆς... καὶ μὲ παρακολουθοῦσι.

— Ἄληθως;

— Χθὲς μετέβην εἰς Βελλεβόλλην.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἀστυνομικὸς πράκτωρ μὲ παρακολοῦσει.

— Τί τὸ ἐνυπάρχον εἰς τοῦτο κακὸν;

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί τὸ κακὸν; ἐρωτᾶτε, κύριε. Ἐε! μὰ τὸν Θεὸν! ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ οὐδὲν· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐπιζῶντας Βοννὲ ὑπάρχει, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὁ τρομερὸς κίνδυνος τοῦ νὰ δολοφονηθῶσι, χωρὶς νὰ δυνῆθωσι νὰ πειθῶσιν ὅποιαν ὄραν, ἡ ὅπουτον ὄπλον θὰ ἐκλέξῃ ὁ δολοφόνος· ἐνοεῖτε; Ἴδου τὶ τὸ λεκτέον εἰς τὸν κ. εἰσαγγελέα, κύριε. Ἀποτρέψατε αὐτὸν ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ζήλου τῶν ἐπ' ἐμοὶ ἐπαγρυπνούτων πρακτόρων· ἡ ἐλαχίστη ἀφροσύνη δύναται ὅπως ἐκθέσῃ εἰς ἀποτυχίαν τὰς ἐρεῦνας, ἃς ἐπεχείρησα καὶ αἵτινες δὲν θὰ λήξωσιν ἀσφαλῶς ἐὰν δὲν ἀποδώσωσιν εἰς τὸν ἀγνωστον δολοφόνον τὰς ὑπονοίας τοῦ σκοποῦ ἐν ἐπιδιώκῳ. Ἐπὶ πᾶσι προσέθηκεν ὁ ἀρχαιοφύλαξ προχωρήσας βήματά τινα πρὸς τὴν θύραν, ἔχετε τὴν διεύθυνσίν μου, ἐὰν δέ τις ἐξ ὑμῶν ἔχει ἀνάγκην συμπληρωματικῶν πληροφοριῶν, μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως θ' ἀπεδεχόμεν τὴν πρόσκλησιν ἣν ἤθελε μὲ ἀπευθύνει.

Χαιρετήσας δὲ ἐγένετο ἀφαντος.

— Παράδοξος ἄνθρωπος! ἀνέκρακεν ὁ Γεώργιος Βεθῶτ, ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἀποχωροῦντα.

— Καὶ παραδοξότερα ἡ θέσις του!... προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης. Ἄλλὰ... διατὶ νὰ ἀνησυχῶμεν τόσον... ἡ ταλαίπωρος Ὀλίβα συνεινῆθη λίαν... πρέπει δὲ ὅσον δυνάμεθα ταχύτερον νὰ ἀποδιώξωμεν τὰς ταυτάς σκίψεις. Ἴδωμεν, εἶσαι καλλίτερον, ἐλπίζω...

— Ναι, τῶντι... ὀλίγον καλλίτερον ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνή, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι βέβαιον.

— Θὰ παρακαλέσωμεν τὸν φίλον μας Γεώργιον νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐφ' ἡμῶν! βεβαίως δὲ θὰ ἐνίκῃ ὁ διάβολος... ἐὰν μετὰ τούτου προστάτου...

Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη.

— Στήριχθε, ἐπ' ἐμοῦ, εἶπε ἰθὺς μετὰ τὴν ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως, θὰ ἴδω τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀστυνομίας καὶ πρέπει νὰ γνωρίσωμεν τί φρονεῖ περὶ τοῦ μυστηριώδους τούτου ἀρχειοφυλάκου, ὅστις τοσούτων πεισματωδῶς ἀρνείται νὰ ὁμιλήσῃ.

VIII

Πολλὰ περῆλθον ἔκτοτε ἐβδομάδες ὅτε ἡμέραν τινὰ ὁ Ρενέ, ὁ ὑπὸ ἀλλήλους τοῦ κυρίου Κυριακοῦ Λεδών, ἐγκαταλείψας τὸ μικρὸν δωμάτιον ἐν ᾧ κατώκει, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὕδου τῶν Ρενῶν, διευθυνθήσθαι πρὸς τὴν Βασιλίαν.

Ἦτο Κυριακὴ, ἡμέρα ἀεργίας, ἧς ἐποφειλετο κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα μεταβαίνειν χάριν περιπάτου εἰς τὰ περὶχωρα τῶν Παρισίων.

Λέγοντες εἰς τὰ περὶχωρα τῶν Παρισίων, κικῶς ἐκφραζόμεθα.

Ἀπὸ τινῶν ἤδη μνηῶν τὸ δρομολόγιον τῶν ἐκδρομῶν τοῦ Ρενέ δὲν παρήλλασεν, ὁ δὲ ἄλλος Μανδὲ ἦτο τὸ μέρος εἰς ὃ συνήθως κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐσύχναζε.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν μετὰ τῆς δεκάτης καὶ ἐνδεκάτης ὥρας τῆς πρωίας, ἠδύνατο τις νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐγκαταλειπόμενον τὴν ἑδρὴν τῶν Ρενῶν καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὴν Βασιλίαν, ἀνερχόμενον τὸ πρόαυτιον τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου καὶ φθάνοντα μέχρι τῶν ὀρίων τοῦ Τρόν, ἵνα λάθῃ μηχανικῶς, οὕτως εἶπεν, τὴν ἑδρὴν τοῦ Καλοῦ Ἀέρος.

Μέχρι τοῦδε τὸ βῆθισμα αὐτοῦ ἦτο βραδύ καὶ μονότονον· ἐνόμισεν ἅτις ἔτι ὅτι οὐδὲως ἐσπευδεν ὅπως ἀρτίχθῃ εἰς τὸν πρὸς τὸν ὄρον καὶ πολλὰ εἰς ἐν τῇ πορείᾳ του ἕτατο ἐπὶ παντὸς ζωηροῦ θεάματος ὑπερ τῆ ἐπαρουσίαζον τὰ πρόαυτια κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας.

Ἄλλ' ὅτε ἀρτίχθῃ μέχρι τοῦ σημείου τούτου καὶ ἤρξατο βαδίζων ἐπὶ τῆς ὥρας καὶ σιερῆς ὕδου, ἀπροσδόκητος προαίτησις ἐφάνητο ἐγερομένη ἐν ἐκυσθῇ. Τὸ βλέμμα του ἐγένετο ζωηρότερον, οὐδέ μιν δὲ ἔδιδε πρυσοχὴν εἰς πᾶν ὅ,τι διήρχετο ἢ συνέβαινε περὶ αὐτοῦ.

Οὕτως ἐβάδιζε μέχρι τοῦ μέρους ἐνθα ἡ ὕδὸς ἐπικλίνει ὄπως διέλλῃ κάτωθεν τῆς γερύρας τοῦ σιδηροδρόμου τῆς **Ceinture**, ἐνθα στρέψας ἀριστερῶν, ἔστη εἰς ἀπόστασίν τινα ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 36 οἰκίας.

Ἡ οἰκία αὕτη περὶ ἧς ὁμιλήσαμεν ἤδη τῇ ἀναγνώστῃ, σχηματίζει εὐρὴ παραλληλόγραμμον, τερατιζόμενον, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τινος μέρους τῆς μεγάλης ὕδου, διὰ τινος ἐρήμου διόδου, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἐκ τῶν ὀπισθεν διὰ δρομίσκου ἐντελῶς ἐρήμου, ὑπόθεν οὐδεὶς οὐδέποτε διέρχεται καὶ κατὰ μήκος τοῦ ὀπίου κείται ἡ εὐρύχωρος περιουχὴ, εἰς τὸ μεσημέριον μέρος τῆς ὁποίας εὐρίσκειται τὸ κατάστημα τῆς **x. Bourgeois**.

Ὁ Ρενέ δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς ὕδου. Ἡ βραδύτης αὕτη δὲν ἦτο εἰμὴ μικρά τις ἀνάπαυσις, ἦν ἐχορήγησεν εἰς ἐαυτὸν ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ συνέλθῃ· λαθὼν δὲ ἀναψυχὴν, ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ δρομίσκῳ τῇ κειμένῳ κατὰ μήκος τῆς περιουχῆς.

Ὅρα τις ἧς τὸ κλειθρον ἦν ἐσχωμασμένον ἦνοιγεν ἐπὶ τοῦ ἐρήμου τούτου δρομίσκου. Ὁ Ρενέ πλησιάζας ἐβεβαίωθη τῇ βοήθειᾳ ὀθήσεως, ὅτι ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη καὶ μετὰ τὴν περαιτέρω ἐκθέσθαι ἀναμείναν.

Τὸ χέγκισμα τοῦτο θὰ ἐφάνητο ἀναμφιβόλως μυστηριώδες. Ἐν τούτοις τὸ προκαλοῦν αὐτὸ αἴτιον ἦτο φυσικώτατον· κἄλλιον δ' εἶπεν ἐνοστικτὸν τῇ ἀνθρώπῳ.

Ἠμέραν τινὰ ἐν μίξ τῶν δεινροστοχιῶν τοῦ δάσους τοῦ Ἁγίου Μανδὲ, ἐνθα ὁ ἄγιος διετέρε ἡδύως τὰς χρυσὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας, ὁ

Ρενέ συνητήθη τυχαίως μετὰ νεαρῆς κόρης, ἣν αἱ φίλαι τῆς ἐκ κακεντρέφειας ἐγκατέλιπον καὶ ἦτις ἀνήσυχος, ἔντρομος καὶ διελή, ἐζήτει ματαίως ὅπως ἐπανέυρη τὴν ὑδὸν.

Ἐκεῖ ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ἄταλμος· ἡ δὲ νεαρὰ κόρη ἐρκίνετο τὸσον ἐστενοχωρημένη καὶ τεταραχμένη, ὥστε οὗτος ἀλαλαῶν ἔπασαν αὐτοῦ τὴν γενναϊότητα ἐπλησίασεν αὐτήν.

— Συγγνώμη, δεσποινίς, εἶπεν, ὑποτρεμούση τῇ φωνῇ ἐκ συγκινήσεως, ἐν δὲν ἀπατώμαι ἀπεπλανήθητε.

— Γυφόντι, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ κοραΐς. Λί φίλαι μου ἤρξαντο τρέχουσαι κατὰ δικήρους διευθύνσεις, θελήσασα δὲ ν' ἀκολουθήσω αὐτάς, νομίζω ὅτι ἀπεπλανήθην.

— Ἐὰν ἐπιθυμῆτε θελω σᾶς ὑδηγήσει...

— Ὑμεῖς κύριε!

— Ὄ! δὲν θὰ ὑπάγωμεν μακρὰν μόνον... εὐρισκόμεθα πλησίον τῆς λίμνης... καὶ ἐδῶ ποτέ...

— Τοῦτο ἀκριβῶς φοβοῦμαι...

— Οὐχί, ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμέ, ... καὶ πιστεύσατε ὅτι οὐδένα διατρέχετε κίνδυνον ἐρχομένη μετ' ἐμοῦ.

Ἡ κοραΐς παρεδέχθη, — τοῦτο καὶ ὤφειλε νὰ πράξῃ, — ἡ νύξ ἐπύρηνετο ἡ δὲ θέσις αὐτῆς θὰ καθίστατο κρισιμωτέρα.

Ἡρξαντο βυθίζοντες πλησίον ἀλλήλων, ἐν διαστήματι δὲ δεκαλείπου καθ' ὃ διήρκεσεν ἡ πορεία των, μάλισ ἀνηλλάγησαν λέξεις τινές.

Βυθίζοντες παρετήρουν ἀλλήλους! Κατὰ τὴν ηλικίαν ταύτην, ἡ καρδία εἶναι εὐπιστος, ἐν τῷ βλέμματι δὲ τούτῳ ὅπερ ἀντήλλαξαν, ἔθετον πάσας τὰς ἀγίας ἐμπνεύσεις τῆς ἀνθρωπείας αὐτῶν νεότητος.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἠκούσθησαν ἐπανειλημμέναι φωναί.

— Γιλβέρτη! Γιλβέρτη! ἔκραζον εἰκοσι συγκινημέναι φωναί.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἔστη.

— Μὴ κρίζουσιν!... εἶπε μειδιῶσα, μετὰ προδήλου εὐχαριστήσεως ἣν ἐμαρτύρουν αἱ ὀρθαλαφαὶ αὐτῆς· εἶναι αἱ φίλαι μου, θὰ τὰς συναντήσω.

— Ἦδῃ! ἀνέκραζεν ὁ Ρενέ ὅστις ἐπεθύμει ὅπως βυθίσωσιν εἰσὶ μόνου...

Πρέπει... ἀλλὰ σᾶς χρεωσθῶ μεγίστην εὐγνωμοσύνην, κύριε, πιστεύσατε δὲ ὅτι οὐδέποτε θέλω λησμονήσει τὴν ἐκδούλευσιν ἣν μοὶ παρέσχετε.

— Γιλβέρτη!... ἐψέλλισεν ὁ νεανίας.

Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν ἤκουσεν αὐτὸν, ἀλλ' ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσιν ἐξ ἧς ἠκούοντο αἱ κραυγαί, καὶ ἐγένετο ἄφαντος διὰ μέσου τῆς δεινδροστοχείας.

Τοῦτο ἦτο τὸ πᾶν!

Ἀλλὰ δὲν ἦτο δύσκολον ὅπως τεθῇ τὸ πῦρ ἐν εἰκαστατεῖ καρδίῃ· ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ἐκείνης ὁ Ρενέ δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπισκέπτηται κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν τὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Μανδῆ.

Πολλὰκις εἶδεν αὐτὴν μακρόθεν καὶ τὴν περικολοῦθησε διὰ τῶν ὀρθαλαφῶν... ἦτο πολυμήχανος ὥστε ἠδύνατο εὐκόλως νὰ κρυφθῇ, καὶ νὰ καταστῇ ἄρατος πρὸς πάντας, ἐκτὸς αὐτῆς· μετ' ὀλίγον ἐνόησεν ὅτι ἡ Γιλβέρτη τὸν παρετήρησε καὶ δὲν ὤργισθη διὰ τὴν προσοχὴν του ταύτην ἧς αὐτὴ ἦτο τὸ ἀντικείμενον.

Ἀπαξ ἠδυνήθη νὰ τῇ ὀμιλήσῃ χωρὶς οὐδεὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τοῦτο.

— Ἡ Γιλβέρτη ἔμεινεν ὀπίσω τῶν συντρόφων τῆς, ὡσεὶ ἀδιέφορος περὶ τῶν διασκευάσεων αὐτῶν, ἡ βεβηλωμένη εἰς βραχίονα προαίσθησιν.

Ἐκεῖ ἔπαυσε τῆς περιστάσεως ἐπλησίασεν αὐτήν.

Ἡ Γιλβέρτη οὐδὲν ἄρα ἐπὶ τὴν κραυγὴν ἔστη.

Τί ἄρα γε εἶπον τὴν ἡμέραν ταύτην; — τίποτε . . . καὶ τὸ πᾶν ! . . .

Ὅτε μετὰ σύντομον συνομιλίαν ἀπεχωρίσθησαν, ἐγνώριζον, χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἠγάπωντο καὶ ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐνὸς εἶχε τοῦ λοιποῦ ἀδιαρρήκτως ἐνωθῆ πρὸς τὴν τοῦ ἐτέρου!

Ἄπαξ εἰσέτι ἡ αὐτὴ τύχη ἔφερε τὰ δύο παιδιὰ τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ἄλλ' ὁ χειμὼν ἐπλησίαζε, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ καιρὸς καθ' ὃν παύουσιν οἱ περίπατοι.

Ὁ Ρενὲ ἦτο περίλυπος καὶ ἔνδακρος ὅτε ὠμίλει περὶ τούτου εἰς τὴν Γιλβέρτην. Καὶ αὐτὴ δὲ ἐπίσης κατέστη μελαγχολικὴ.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησε λίαν συγκεκλιμένη.

— Ἐκεῖνο ὅπερ ἔχω . . . ἀπεκρίνατο ὁ Ρενὲ ψελλίζων, ἐε! δὲν τὸ ἐννοεῖτε; ἔλαβον τὴν γλυκεῖαν ἕξιν τοῦ νὰ σᾶς βλέπω κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ συγγνώμην διὰ τοῦτο, νὰ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας ὅτι δὲν σᾶς ἀπήρθεκε νὰ μὲ συναντᾶτε. Μοὶ ἐφαινετο ὅτι εἶχον ἐπιρροὴν τινὰ ἐν τῇ ζωῇ σας, ὡς εἶσθε τὸ πᾶν ἐν τῇ ἐμῇ. Ἡ ὑπαρξίς μου θέλει πάλιν καταστῆ ὡς ἦτο πρὶν σᾶς γνωρίσω, μονότονος δηλαδὴ καὶ κτηρηής. . . Ὡ! ἐὰν ἐγνωρίζετε, Γιλβέρτη!

— Κύριε, ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ κόρη ζωηρῶς συγκεκλιθεῖσα.

— Ἄ! μὴ μὲ ἀπελπίζητε.

— Τί ζητεῖτε λοιπὸν παρ' ἐμοῦ;

— Χάριν, ἥτις οὐδὲν δύναται νὰ σᾶς βλάψῃ.

— Τίνα λοιπὸν;

— Τὸ νὰ σᾶς βλέπω ἐνίοτε.

— Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Μὴ λέγετε τοῦτο.

— Δὲν θὰ ἐξεργώμεθα.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφίνητε τὴν Κυριακὴν ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ περιβόλου, ἔνθα θὰ εἰσέρχωμαι χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσιν. Ὡ! νὰ σᾶς βλέπω . . . μόνον νὰ σᾶς βλέπω Γιλβέρτη . . . καὶ θέλω ἀποκομίζεαι εὐτυχίαν διὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας, καθ' ἃς μακρὰν ὁμῶν εἶμι τοσοῦτον μεμονωμένος καὶ τεθλιμμένος.

Ἡ Γιλβέρτη οὐδὲν ἀπεκρίνατο· ἐδίσταζε, φοβουμένη καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὴν ὀλισθηρὰν ὁδὸν ἐφ' ἧς ἠσθάνετο ὅτι ὠλισθητεῖ. Ἀπεμκρύνθη χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπῃ, οὐδὲν νὰ ὑποσχεθῆ. Ἄλλ' ὅτε τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ὁ Ρενὲ εὗρίσκετο εἰς τὰ περίξ τοῦ περιβόλου, διέκρινεν ὅτι ἡ θύρα ἦτο ἡμιανοιγμένη.

Ἐκτοτε, οὐδέποτε εὗρεν αὐτὴν κεκλεισμένην. Ἐφθανε πάντοτε τὴν αὐτὴν ὥραν, ἠκροᾶτο προσεκτικῶς καὶ ἐξασπραλιζόμενος ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ αὐτὸν ἐπ' αὐτοφόρῳ, εἰσέδυνεν ἐν τῷ περιβόλῳ, ἔνθα διήρχετο μικρὸν μετὰ τῆς Γιλβέρτης.

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ταύτην ὡς εἴπωμεν, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ θύρα παρὰ τὸ σύνηθες ἦτο κεκλεισμένη.

Ἐξεπλάγη μὲν, πλὴν βέβαιος ὦν ὅτι ἡ Γιλβέρτη δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τῷ ἀνοίξῃ, ἀπεσύρθη μικρὸν καὶ ἐκαθίσθη.

Ἐν τέταρτον παρηλλε χωρὶς οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ν' ἀκουσθῆ, ὁ δὲ Ρενὲ ἤρξατο φοβούμενος μὴ ἡ Γιλβέρτη ἠσθένησεν, ἢ μὴ ἀνεκαλύφθη τὸ μυστικὸν αὐτῶν, ὅτε τέλος ἡ παλαιὰ θύρα ἐστράφη περὶ τοὺς στροφεῖς τῆς καὶ ἡ ἐρατεινὴ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς κόρης ἐφάνη μειδιῶσα ἐν τῷ ἡμιανοίγματι.

Ἀύθωρε ὁ Ρενὲ εὗρέθη παρ' αὐτῇ καὶ τῇ ἔθλιβε τρυφερῶς τὰς χεῖρας.

— Ἄ! ἐὰν ἐγνωρίζετε, εἶπεν, ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι.

— Διατί;

— Ἡ βραδύτης αὐτῆ ὅση μικρὰ καὶ ἂν ἦν μὲ ἠνάγκασε νὰ

δικαιοσύμαι μὴ συνέθη δυστύχημα· ἐροθήθην μὴ ὑποφέριτε, ἢ μὴ ἀνεκάλυψαν τὰς τόσον ἀθῶας συνεντεύξεις ἡμῶν.

— Ἄλλ' ἰδοὺ ὅμως τόσον εὐθυμος.

— Ἀρῶ σὰς βλέπω; καὶ ἐν τούτοις ἀρ' ἦς ἡμέρας σὰς ἐγνωρίζασαι θέλωμαι τρομερὴν Ὀλίβιν.

— Καὶ τὸ αἶπιον;

— Δὲν εὐρίσκω λόγους ἱκανοὺς ὅπως σὰς ἐκφράσω ταῦτο. Ἀρ' οὐ σὰς ἐγνωρίζα, Γιλβέρτη, εἰμὶ πάντοτε ἀνήσυχος. Φαντάσθητε λοιπὸν ἐὰν μὲς διεχωρίζον!

— Περὶ τούτου σκέπτεσθε;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἔε! καὶ τίς θὰ μὲς διαχωρήσῃ;

— Ἡ οἰκογένειά σας, οἱ γονεῖς σας. Θὰ ἐπέλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ σὰς ἀποσύρῳσιν ἐντεῦθεν, τότε ἀπόλλυμαι, διότι ἡμεῖς εἶσθε ἡ ὑπαρξίς μου.

Ἡ Γιλβέρτη ἐκίνησεν ἡδέως τὴν κεφαλὴν διπλασιασάσα τὸ πῦρ τοῦ βλέμματός της.

— Ἡ οἰκογένειά μου! ἐψέλλισεν ὥσπερ μετὰ φρίκης... Οἴμοι! δὲν ἔχω πλέον οἰκογένειαν.

— Τί λέγετε;

— Οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον, ὅτε ἦμην μικρὰ... δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅστε τὸ ὄνομα αὐτῶν! Ταῦτο εἶναι λυπηρὸν, δὲν ἔχει οὕτω; Πολλὰ καὶ σκέπτομαι περὶ τούτου... Ἄ! ἐὰν ἔζη ἡ μήτηρ μου!.. πόσον θὰ ἠγάπων αὐτήν... ἀλλ' οὐδένα πλέον ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ.

— Εἶναι δυνατὸν;

— Ὅτε ἦμην μικρὰ... μάλιστα ἐνὸς ἔτους μὲ προσέλαθε πτωχὸς τις ἐργάτης. Τότε εἶχον πρεσβυτέρην ἀδελφήν... Πτωχὴ Ἐλένη!.. Τίς γνωρίζει ποῦ εὐρίσκειται! Ὁ ἐργάτης οὗτος τόσον κακομεταχειρίετο ἀμφοτέρους, ὥστε ἡ ἀδελφή μου μὴ ἀνεχομένη καὶ εὐρούσα

τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, ἐδραπέτυσεν!... ἔκτοτε δὲ οὐδέποτε ἔμαθον τί ἀπέγευε.

— Ἄλλ' ἡμεῖς! ἡμεῖς! Γιλβέρτη.. τίνι τρόπῳ εἰρήθητε ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ ὡς μοὶ εἶπετε λαμβάνουσι τόσον φιλοστόργους φροντίδας περὶ ὑμῶν;

— Ταῦτο εἶναι ὅλη ἱστορία.

— Ἀλλ' ὅπως;

— Μετὰ τὴν ἐξαρνήσιν τῆς ἀδελφῆς μου, ἤμην ὡς πᾶς τις δύναται νὰ ἐννοήσῃ δυστυχεστάτη.

— Τότε κωφοῦμαι ἐν Βελβεδίλλῃ κατὰ τὴν ὁδὸν Πιζερκεκούρτ ὑπ' ἀριθμὸν 68· ὁ δὲ δυστυχῆς ἐργάτης ὅστις μὲ ἀνέτρεφεν, ὑπέπεσεν εἰς τρομερὴν δυστυχίαν, συχνάκις δὲ κατεκλυμένη ὄλος νῆσται.

Φιλτάτη Γιλβέρτη!

— Τέλος μετωκῆσθαι ἐν τῇ ὁδῷ Ρομακινβίλλ... ἐν ρυπαρῷ οἰκίῳ, ἐνθὰ ἀναμφιβόλως θὰ ἀπέθνησκον τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν μοὶ ἀπέσταλλε προστάτην ὅστις μοὶ ἔσωσε καὶ μοὶ ἐπανεῖδωκε κτλ ζωὴν.

— Τίς ἦτο οὗτος;

— Ἄγνωστος.

— Τέλος τί ἔκαμα;

— Μὲ ἀπέσυρε ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δυστυχῆς ἐκείνου Σίμωνος καὶ μὲ εἰσῆξεν ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἣν ἔκτοτε δὲν ἐγκατέλειπον καὶ ἐνθὰ ὑπῆρξα ἀληθῶς εὐτυχῆς.

— Ὁ κύριος οὗτος εἶναι εἷς τῶν συγγενῶν σας ἀναμφιβόλως.

— Πιθανόν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω. Μὲ ἀγαπᾷ ὡς ἐὰν ἦτο πατήρ μου, πολλὰ καὶ δὲ μοὶ ἐξέφραζεν ὅτι ἐπιθυμῶ μὲ γὰρ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Καὶ ἡμεῖς δὲν γνωρίζετε αὐτόν;

— Οὐχί. Ἡμέραν τινὰ ἠρώτησα αὐτὸν τίς ἦν καὶ εἰς ποῖον αἰσθημα ὤφειλον ἀπάσας ταύτας τὰς εὐεργεσίας. Οὗτος μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ ἐπιμένω ὅπως εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον ὑπερ ἀκουσίως αὐτοῦ τὸν περιεκύκλου. Προσέθηκεν ὅτι θέλει γείνη βραδύτερον γνωστὸν, ἀλλ' ὅτι ἤδη ὤφειλον νὰ σεβασθῶ τὸ μυστικὸν του.

— Πᾶν ὅ,τι μοὶ λέγετε ἐπαυξάνει ἔτι μᾶλλον τοὺς φόβους μου καὶ ὑποπτεύομαι μὴ οὗτος εἶναι ὁ ἀνθρωπος, παρὰ τοῦ ὁποῖου θήλουσιν ἐπέλθει οἱ κίνδυνοι οὗς φοβοῦμαι.

Οἱ λόγοι οὗτοι προκάλεσαν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Γιλβέρτης ἀκτινοβόλον μειδίαμα.

— Λατῶν ἀποβάλλετε πάντας τούτους τοὺς φόβους, Κύριε Ρενέ, εἶπεν αὐτῇ ῥίπτουσα συνάμα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες τρυφερότητος, διότι πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς χρόνος, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θέλει λάβει ὑπ' ὄψιν ἀμφοτέρους, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς σκοποὺς του.

— Πῶς τοῦτο ;...

— Θὰ τῷ ἐμιλήσω!... θὰ τῷ εἶπω ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε... καὶ ἐὰν τοῦτο δὲν ἀρκῆ θέλω προσέσω ὅτι σὰς ἀγαπᾶ !

Ὁ Ρενέ ἐξέβαλε φωνὴν, ἑξάλλας ἐπὶ τῆς θελητηρίου ταύτης βρολογίας καὶ ἠσπάσθη μετὰ παραφόρου ἀγαλλιόσεως τὴν χεῖρα τῆς ἀρχῆς κορασίδος.

Ἡ Ριλβέρτη ἐρυθρίωσα καὶ τεθορυβημένη ὀπισθοδρόμησε, καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἠθέλησε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Ρενέ, κατέστη ὠχροτάτη καὶ δισταύρωσε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἐν τῷ ἀκρῷ τοῦ κήπου εἶχε διακρίνει τὸν συνταγματάρχην Ροβέρτον ἀφαννόμενον πρὸς αὐτήν.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν ἐντόνως ὁ Ρενέ, ὅστις δὲν εἶχεν ἴδει τὸν συνταγματάρχην.

— Εἶναι ἐκεῖνος ! ἀπεκρίνατο ἡ Γιλβέρτη.

— Τίς ;

— Ὁ ἀνθρωπος περὶ οὗ ὠμιλοῦμεν.

— Καὶ φοβεῖσθε μὴ μᾶς εὕρῃ ἡμῶν ;

Ἡ κοραίς ἐδίστασε τὸ δεύτερον, ἀλλὰ τοῦτο παρήλθε τόσῳ ταχέως ὡς αὐτὸς ὁ λογισμὸς καὶ μετὰ τῆς ἀπλοικῆς ἐκείνης ἀθωότητος δραξαμένη τοῦ βραχίονος τοῦ νεανίου ἐκράτησεν αὐτόν.

— Οὐχί μὴ ἀναχωρήσητε — μένατε ! εἶπεν αὐτῇ, εἶναι περιστάσεις, θέλω τῷ εἶπει τὸ πᾶν.

Ἄνευ δὲ ἀντιλογίας ἐβάδισε στερεῶ τῷ βήματι πρὸς συνάντησιν τοῦ συνταγματάρχου.

Ἐν τούτοις οὗτος εἶχε διακρίνει τὸν παρὰ τῇ Γιλβέρτῃ εὐρισκόμενον νέον καὶ βαθεῖα ἐκπληξίς ἠλλόιωσε τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ. Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ κατασταλεῖα χειρονομίαν δηλοῦσαν τὴν ὀργὴν του καὶ συναφρυσόμενος ἐπλησίωσε τὴν νεαρὴν κόρην.

Ὁ Ρενέ ἔστατο ὀπισθεν αὐτῆς, μολοντί δὲ διετήρησεν ἀπασάν τὴν ψυχραμίαν αὐτοῦ, ἐν τούτοις οὐδὲν τῷ διέφυγε καὶ ἐγνώριζε τί συνέβαιναν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ συνταγματάρχου.

— Ἄ ! ἔλθετε ! ἔλθετε ! εἶπεν ἡ Γιλβέρτη μετὰ χάρους, διότι ἐμὲ λίαν εὐτυχῆς βλέπουσα ἡμᾶς.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθω, ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης διὰ φωνῆς ζωηρῆς· ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι εἶσαι ἐλευθέρω τὴν Κυριακὴν καὶ ἐπιθόμου νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ἐλευθερίας ταύτης... .

Εἶτα, προσποιούμενος ὅτι τὸ πρῶτον ἤδη διέκρινε τὸν Ρενέ, ἔριψε παγερὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἥτις εὐρέθη ἐν ἀμικχανίᾳ καὶ συγχύσει.

— Ἀληθῶς, ἐξηκολούθησε, δὲν εἶσαι μόνη;

— Τρόντι, ἐφέλλισεν ἡ Γιλβέρτη.

Ἡ κυρία Bourgeois, σοὶ ἐπιτρέπει λοιπὸν νὰ δέχησαι ἐπισκέψεις ἐν τῷ περιβάλλῳ τῆς σχολῆς;

— Θέλω σὺ εἶπει...

— Τίς εἶναι ὁ νέος οὗτος;

— Εἶναι!

Ἡ Γιλβέρτη ἔστη ἐνὲς καὶ μὲ στήθος πᾶλλον.

Ἐν ἀκαρεῖ ἠσθάνθη ἐαυτὴν γενναίαν καὶ ἔτοιμον πρὸς πᾶσαν προσβολήν, πρὸ τῆς αὐστηρῆς ὁμοῦ στάσεως τοῦ συνταγματάρχου, ἐδίσταζε καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Ρενέ μὴ δυνάμενος νὰ μὲνῃ ἀναυδος πρὸ τοιαύτης ἐπιμύχου ἀκινήτης, προῦχώρησε πρὸς τὸν συνταγματάρχην.

— Ἡ ἐκπληξίς ὑμῶν, κύριε, εἶναι ἔλλογος, εἶπε διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ ἐλευθέρως, εἰς ἐμὲ δὲ ἐναπόκειται νὰ τὴν διασκεδάσω, διότι ἐγὼ εἶμι ὁ προκαλὼν αὐτήν. Ὀνομάζομαι Ρενέ, ἡ δὲ ἐνταῦθα παρούσα μου δικαιολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὃν τρέφω πρὸς τὴν δεσποινίδα Γιλβέρτην.

— Μὴ τὸν Θεόν! δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, οὐδὲ ἀνάγκη ἦτο νὰ λεχθῆ. Ἐν τούτοις ἀγνοῶ τίς εἶσθε.

— Εἶμι εἷς τίμιος ὑπάλληλος, κύριε, δὲν ἔχω μὲν περιουσίαν, ἀλλ' ἐργάζομαι καὶ σὺς ὁμνῶ ὅτι ἐὰν μοι ἐμπιστευθῆτε τὴν εὐτυχίαν τῆς δεσποινίδος Γιλβέρτης, αὐτὴ θὰ εὐρίσκετο ἐντὸς τιμῶν χειρῶν καὶ οὐδέποτε θὰ εἶχατε αἰτίαν προξενούσαν ὑμῖν λύπην.

— Κάλιστα!... τοῦτο πιθανῶς εἶναι καὶ τὸ τῆς Γιλβέρτης αἴθημα... ἔστω!... θέλετε ὅμως ὁμολογήσει, ὅτι ἐν παρομοίαις περι-

πτώσειν ἐνργοῦσι πάντοτε μετὰ πολλῆς περιπέψεως... Ἡ εὐδαιμονία εἶναι πρᾶγμα σπουδαϊότατον, πρὶν δὲ σὺς ἀποκριθῶ... θὰ ἔχητε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ εἰπήτε... τίνας πληροφοροῦμαι...

— Πᾶραυτα θέλω σὺς δώσει αὐτὰς, κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ Ρενέ... καὶ ὅπως λάβητε ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς καταστάσεώς μου, δὲν ἔχετε εἶμι νὰ ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν ὁδὸν Abbaye, ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Φουρτεμβούργου, παρὰ τῷ κ. Κυπριανῷ Λεδούκ.

— Ὁ συνταγματάρχης ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἤκρατο μετ' εἰρωνικῆς προσοχῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μιγῆθῃ, ἀκούων τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχειοφύλακος.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὃν εἶχεν ἤδη ἀπαντήσει ἐν ἐξαιρετικαῖς ἔλας περιπτώσειν, ἐπαρουσιάζετο ἐκ νέου ἐν τῇ ὁδῷ του, ἐν καιρῷ ὀλίγων εὐθέτω.

— Δὲν ἐπεθῆμι τοῦτο...

— Κύριος Κυπριανὸς Λεδούκ! ἐπανελάθε παρρητιῶν μετὰ πλείονος περιεργίας τὸν νεανίαν... Εἶσθε ὑπάλληλος παρ' αὐτῷ;

— Ναί, κύριε.

— Ἐχει καλῶς, θὰ εἶδω αὐτὸν, θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ ἀποφασίσωμεν.

— Εἶσθε νέος, μοὶ φαίνεσθε εὐγενῆς καὶ ἐὰν ἡ Γιλβέρτη σὺς ἀγαπᾷ...

Ἡ Γιλβέρτη ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν, δι' ἐμμενοῦς χειρονομίας.

— Μὴ σπεύδωμεν! προσέθηκεν. Ὁ κύριος Ρενέ θέλει ἀποσυρθῆ, ὑπισχυόμενός μοι ὅτι δὲν θέλει ἐπανελθῆ πρὶν ἢ τῷ ἐπιτρέψω τοῦτο. Ὅταν ὁμιλήσω μετὰ τοῦ κυρίου Κυπριανοῦ Λεδούκ, τότε τὸ πρᾶγμα θὰ εἶναι ἄλλοιόν καὶ θὰ δύναται νὰ σὲ βλεπῆ χωρὶς οἱ ἀρμύδιον νὰ ἐκνεντιωθῶσι. Ἀπέλθετε λοιπὸν, κύριε, συναποφῆρων τὴν

διαβεβαίωσιν, ὅτι οὐδὲν θίγει τούτων τὴν καρδίαν μου, ὅσον ἢ εὐτυ-
χία τῆς δεσποινίδος Γιλβέρτης.

Ὁ Ρενέ προσεκλίνετο χωρὶς νὰ ἀποκριθῆ, ἀπευθύνων τῇ Γιλβέρτῃ
παρκατεταμένον βλέμμα, ἐν ᾧ ἔθετο ἅπαντα τὸν ἔνθερον αὐτοῦ ἔ-
ρωτα καὶ ὀλίγοι μετὰ ταῦτα ἐξήρχετο τοῦ οὐδοῦ τοῦ περιβόλου,
χωρῶν πρὸς τὴν πεδιάδα.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ρενέ, ἡ Γιλβέρτη ἔμεινεν
ἐν ἀμηχανίᾳ, νεύουσα χεῖράς τὸς ὀρθλαμούς, καὶ σιωπῶσα εἰ καὶ
οὐδεμίαν παρτήρησιν εἶχεν ἀπευθύνει αὐτῇ ὁ συνταγματάρχης,
αὕτη ἐν τούτοις ἠσθάνθη βαθεῖαν λύπην ἐισδύσασαν μέχρι τῶν μυ-
χῶν τῆς καρδίας αὐτῆς.

Ὁ Ἰνδὸς ἐξηκολούθει βλέπων αὐτὴν καὶ τηρῶν ἐπὶ τῶν χαρακ-
κτηριστικῶν σημείων, ἐμφανῶν ὅτι ἐσπερίου τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ...
Ἄλλὰ μεθ' ἀπάσης ταύτης τῆς προσοχῆς οὐδὲν ἕτερον ἀνεκάλυψεν
ἢ τὴν ἀπλοῦσιν ἀθωότητά ἐρωτος ἀγνωστοῦ καὶ μὴ ἀποπειραμένου ν'
ἀποκρυφθῆ.

— Φίλτατον παιδίον! εἶπε, πλησιάζων αὐτῇ. Ἴδου σὺ ἐνώπιόν
μου τετραγαμμένη. Πᾶν ἔτι πράττω, πᾶν ἔτι λέγω, εἰ λόγοι μου,
τὰ ἔργα μου, οὐδένα ἔχουσιν ἕτερον σκοπὸν ἢ τὴν εὐτυχίαν σου....
καὶ ὑπείλεις νὰ ἐννοήσῃς ὅτι δικαίως ἐταράχθη διὰ τὸν ἀναιδῆ
τρόπον σου...

— Ἀναιδῆ τρόπον μου... ἐπανέλαθεν ἡ Γιλβέρτη, ὑψοῦσα τοὺς
ὀρθλαμούς.

— Ἀναμφιβόλως.. εἶσαι νέα, ἀγνοεῖς τὴν ζωὴν, δὲν γνωρίζεις
τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπάρχει κίνδυνος μὴ ἢ ἐμπιστοσύνη μου αὕτη
παρεκτραπῆ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ διαθέσῃς τὰς συμπαιθείας σου
λίαν κακῶς.

— Δὲν ὀμιλεῖτε διὰ τὸν Ρενέ βεβαίως.

— Ἀπ' ἐναντίας ὀμιλῶ δι' αὐτόν, τέκνον μου.

— Ἄλλ' εἶναι τίμιος καὶ γενναῖος.

— Ἀπαλλάχθητι τῆς ἀπάτης.

— Τὸν διαβάζετε...

— Ἐπαναλαβάνω ὅτι ὁ νέος οὗτος εἶναι ἐχθρὸς.

— Αὐτός!

— Καὶ ἐὰν δὲν περιφρονήσῃς αὐτόν, ἀπόλλυσαι.

— Ἄλλὰ μὲ ἀγαπᾷ!...

— Τοῦτο εἶναι ψεῦδος.

— Πρὸ ὀλίγου μοὶ τὸ ὤμνεις.

— Σὲ ἠπάτα...

— Οὐχί! οὐχί! εἶναι ἀδύνατον, οὐδέποτε θὰ πιστεύσω...

Ὁ συνταγματάρχης ἐγέλασε σαδῶνιον γέλωτα.

— Ἀκουσόν μοι, φιλότατη Γιλβέρτη, εἶπε· τὸ πρόσωπον ὅπερ
πρὸ πολλοῦ ὑπεδύθη, εἶναι νὰ σὲ ὑπερασπίζω κατὰ τῶν ἐντυπώσε-
ων τῆς ἰδίας σου καρδίας. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου δυσκόλως πιστεύει
τις εἰς τὸ κακόν, δυσχεραίνω δὲ νὰ σὲ ἀποσπάσω τῶν θελκτικῶν ὑ-
νειροπολημάτων πρὸς ἃ προσεκλήθης ἐν πάσῃ τῇ δυνάμει τῆς
καρδίας σου. Ἐν τούτοις, πρέπει, καὶ πιθανὸν νὰ μὲ ὀνομάσῃς
σκληρὸν, θὰ σοὶ εἴπω ὅμως τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ σὲ ἀποσπάσω τῶν
κινδύνων ὅτινες σὲ ἐπαπειλοῦσι.

— Θεέ μου! ἐψήθυρισεν ἡ Γιλβέρτη.

— Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι ὁ νέος οὗτος εἶναι ἐχθρὸς καὶ θέλω σοὶ ἀ-
ποδείξει τοῦτο· ἀλλὰ μέγα τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ δυνθῶ νὰ σοὶ
παρουσιάσω τὰς ἀποδείξεις ταύτας, ὑποσχέθητι μοι...

— Τί; ὀμιλήσατε...

— Ὑποσχέθητι ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃς νὰ ἐπανίδῃς αὐτόν, δὲν θὰ
προκαλῆς ἀναιδεῖς συνεντεύξεις καὶ πρὸ πάντων νὰ μοὶ εἴπῃς ἅ-
παντα τὰ μηχανήματα ἅτινα ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῆ ὅπως ἐ-

πιτύχη συνέντευξίν τινα μετὰ σοῦ. Εἶναι αὕτη θυσία ἀνωτέρω τῶν
δυνάμεών σου;

— Ἄγνοῶ.

— Δὲν ἐμπιστεύεσαι εἰς ἐμέ;

— ὦ! καί! τὸ ὁμῶς. Ὑπῆρξάτε πάντοτε καλῶς. Μοὶ ἐκάματε
εὐτυχῆ, οὐδέποτε δὲ θὰ πρῶξω τι δυνάμενον νὰ δώσῃ ἀφορμὴν ἐπι-
πλιξέων.

Ἐνδὸς ἐπιδοκίμασε τοῦτο διὰ χειρονομίας.

— Ἀξιάλογα! εἶπεν ἡδὴ σκέπτεσθαι ἑθότυπα καὶ θέλω σὲ ἀν-
ταμείψαι.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ κόρη.

— Ἄφες με νὰ ἐνεργήσω ὡς θέλω! δὲν ἐπιθυμῶ ἢ τὴν εὐτυχίαν
σου, ἄλλως τε δὲν ἀμφισβῆλλεις περὶ τούτου... καὶ ἐὰν ὁ νέος οὗτος
εἶναι ἄξιος τοῦ ἐνδιαφέροντος ἕπερ σοὶ ἐμπνέει καὶ ἐὰν ἀπατώμαι...
ἕπερ μετὰ δυσκολίας δύναμαι νὰ πιστεύσω... σοὶ ὑπόσχομαι, τέκνον
μου, ὅτι δὲν θὰ ἐπιμείνω εἰς τὰς προκαταλήψεις μου ταύτας καὶ
ὅτι πρῶτος ἐγὼ θὰ ἐναρρύνω τὸν ἔρωτά σου! αὐτὸ δὲν ἐπιθυμεῖς;

Ἡ Γιλβέρτη ἤκουε μετὰ τρυφερᾶς συγκινήσεως τοὺς τῶσον λογι-
κούς λόγους τοῦ συναγματάρχου... καὶ ὅτε ἐπαύσατο, δὲν ἠδυνήθη
νὰ μὴ ἀσπασθῆ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ἐνδὸς ἐμειδίασε μετ' ἀγαθότητος.

— Εἶσαι παιδίον ἀξιολάτρευτον, εἶπε διὰ φωνῆς ἡδίστης· σὲ
ἀγαπῶ ὅσον οὐδέποτε ἠγάπησα... ἔσω πάντοτε οὕτω τρυφερὰ καὶ
εὐπειθῆς, φιλότατη Γιλβέρτη καὶ ὅταν δυνήθῃς νὰ μὲ γνωρίσης, τότε
θὰ ἐνωήσης ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωπος τρέφων πρὸς
σὲ πλείονα ἀγάπην καὶ ὅστις διατίθεται νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν τὴν
ζωὴν του!

Ταῦτα εἰπὼν, ἠσπάσθη ἐπανειληγμένως αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου,

ἔθλιψε φιλοστόργως τὰς χεῖράς της καὶ διηρθύθη βραδέως ἐν τῇ
ἐπὶ τῆς ἰδοῦ τοῦ Ἁγίου Μανδῆ οἰκίᾳ ἐθα περιέμενον αὐτὸν ἡ ἄμαζα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γιλβέρτην, αὕτη ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ἄισθημα ἀπροσδόκητον, μυστηριώδες, ἐπέβλεν αὐτὴν ἔχουσα δὲ
τὰ ὄμματα τεταπεινωμένα καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, προσ-
επάθει νὰ ἀποκρούσῃ αὐτό.

Τί ἦτο λοιπὸν;

Οὐδέποτε εἶχε διακρίνει ἐν τῷ βλέμματι καὶ τῇ φωνῇ τοῦ συν-
ταγματάρχου τοσαύτην συγκίνησιν, ὅσην εἶδειζε πρὸ ὀλίγου.

Τὰ χεῖλη αὐτοῦ ὑπέτρεμον ἐγγιζόντα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς,
καὶ δὲ χεῖρες του ἐκινούνητο σπασμοδικῶς, ὅτε ἔθλιβον τὰς ἰδικὰς της.

Τί ἐσήμαινε τοῦτο! ὅποιον μυστήριον ὑπέκρυπτεν ἡ συγκίνησις
αὕτη!

Ἡ Γιλβέρτη ἐπανέκαμψεν ἐν τῇ σχολῇ βεβουλισμένη εἰς σκέψεις.

Ἡ δυστυχὴς κόρη σκεπτομένη τὰ διάφορα ἐπεισόδια τὰ λεχθέντα
κατὰ τοῦ Ρενέ... διήλθε νύκτα λίαν τεταραγμένην, μένουσα ἀγρυ-
πνος μέχρι τῆς πρωίας.

Ἐπ' ἀρχῇ ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς ἔρωτος αἰσθημά τι ἀγρυπνον ἀν-
αμφισβῶως, ἕπερ καὶ ἀπατάται σπανιώτατα.

— Ὁ Ρενέ δὲν ἠπατήθη!

Εἶχεν ἴδει τὸν συναγματάρχην καὶ ἀνταλλάξας μετ' αὐτοῦ
βραχείας τινὰς λέξεις ἠρέσθη νὰ πεισθῆ ἔντε' ὡς ὅτι ἡ εὐτυχία του
ἐπαπνλεῖτο.

Ἐν ἄνθρωπος οὗτος τῷ εἶχε προξενήσει ἀντιπάθειαν, ἣν δὲν ἠδύ-
ναντο νὰ ἐξηγήσῃ καὶ ἐροβείτο.

Ὅπως, ὅτε τὸ ἐσπέρας ἐπίστρεψεν ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ δωματίῳ
καὶ ἀνετύλισσε καθ' ἑαυτὸν ἅπαντα τὰ τῆς ἡμέρας γεγονότα, ὑπερ-
τάτη ἀπελπίσας πληρώσασα τὴν καρδίαν αὐτοῦ, τὸν ἐβύβησεν εἰς
μελαγχολίαν.

Ἡσθάνετο ἐκαυτὸν οὕτως μεμονωμένον ἐν τῷ βίῳ! Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἦτο ἀφρωσιωμένος πάσῃ δυνάμει εἰς τὸν ἔρωτα ὃν ἡ Γιλβέρτη τῷ ἐνέπνευσεν. Ἠγάπα τὴν δυστυχῆ κόρην μὲ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, ἐν ἅπασι μόνον αἰσθάνεται τις ἐν τῷ βίῳ, δίδων τὸ αἶμα του, τὴν ζωὴν του, τὴν ὑπαρξίν του, ἀντὶ ἐνὸς μειδιάματος, ἡ ἐνὸς βλέμματος αὐτῆς. Ἄλλως τε, ἐγνώριζεν ὅτι ἀντηγαπᾶτο... Ἡ Γιλβέρτη ἀπέδειξε τοῦτο πρὶν ἢ τὸ εἶπει καὶ ἕκτοτε ἐλησμώνησεν ἀπάσας τῆς σκληρὰς δοκιμασίας, ἃς διήλθεν. Οὐδὲν ἕτερον ἐπόθει· ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τούτου, ἤντλει ἐξ αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν, ὅπως ἀντιμετωπῆσῃ νέας θλίψεις.

Δὲν εἶχε πλέον οὐδένα ἐν τῷ κόσμῳ... ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει... οὐδέποτε ἐγνώρισε τὸν πατέρα του καὶ δὲν τῷ ἔμενεν ἡ ἡ φίλα γέροντός τινος τοῦ Κυπριανοῦ Λεδούκ.

Ἡ νύξ ἦν διήλθεν ὑπῆρξεν σκληρά... Δὲν ἐκοιμήθη.

Ὅτε ἡ ἡὼς ὑπέφωσκε καὶ αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐχρῶσαν τὰ λευκὰ παραπετάσματα τῶν θυμῶν του, κατῆλθε τῆς κλίνης αὐτοῦ καὶ προσεπάθησε νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τῶν ἀπατηλῶν σκέψεων, αἵτινες εἶχον κρατήσῃ αὐτὸν ἀγρυπνον.

Ἡ ὕδνη ὦρα ἐσήμανεν. ἦτο καιρὸς νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ προστάτῃ αὐτοῦ καὶ ἐνεδύθῃ ἐν τάχει.

Ὅτε ἔφθασεν ἐν τῇ ὕδῃ Abbaye, εὔρε τὸν ἀρχιεποφύλακα ἐν τῷ γραφεῖῳ αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Λεδούκ ἐδέχθη αὐτὸν διὰ τοῦ συνήθους αὐτῷ εὐμενοῦς μειδιάματος.

— Ἄ! ἄ! εἶπε, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα· ἦλθες τέκνον μου. Λοιπὸν, πῶς διήλθωμεν τὴν χθεσινὴν μας ἡμέραν;

— Ἀλλὰ... ἀρετὰ καλῶς, ἀπεκρίνατο ὁ Ρενὲ μετὰ ναρκαχῆς ἣν δὲν ἠδυνήθη ἀρκούντως νὰ ἀποκρύψῃ.

— Τίτω τὸ καλλίτερον, ὑπῆγγες νὰ περιδικιάσῃς...

— Ναί, κύριε.

— Εἰς Ἅγιον Μανδέ;

— Τφόντι, εἰς Ἅγιον Μανδέ...

— Κάλλιστα... δι' ἀνθρώπους τοῦ γραφείου ὡς ὁμᾶς, οἱ περίπατοι οὗτοι ἐκεῖ εἶναι ἀναγκαῖοι... Μόνον, βλέπω ὅτι δὲν ποικίλεις ἀρκούντως τὸν σκοπὸν τῶν ἐκδρομῶν σου.

— Ἀλλὰ... σὺς ὁμνῶ.

— Ἐε! μὴ ὁμνε, εἶναι ἀνωφελές. Εἰς γραφελοῦδες ὡς ἐμεῖ δὲν πρέπει νὰ κόμῃ τις σακίσματα... Πιστεύεις ὅτι ἤκουσα κατὰ τύχην νὰ ὁμιλῶα περὶ σοῦ;

— Τί ἐνοεῖτε;

— Ἐ! Ἐ! μὴ ταράττου οὕτως· ὑπάρχει καὶ ἕτερος τρόπος καλλίτερος, κάθησον πλησίον μου καὶ ἃς ὁμιλήσωμεν ὡς δύο φίλοι, δηλονότι ἄνευ ἀποσιωπήσεων καὶ μὴ ἀνοικτῆν καρδίαν! . . .

Οὕτως ὁμιλῶν ὁ ἀρχιεποφύλαξ, ὑπέδειξε κάθισμα εἰς τὸν Ρενὲ, ὅστις λαβὼν αὐτὸ ἐκαθίσθη λίαν τεθορυβημένος ἕνεκα τῆς συνομιλίας ταύτης.

X

Στιγματικά σιγῇ ἐπηκολούθησεν. Ὁ ἀρχιεποφύλαξ ἐμειδία μετ' ἀγαθότητος καὶ παρετήρει τὸν νεαρὸν γραφεῖα μετὰ βλέμματος πλαγίου καὶ σχεδὸν ἐμπαικτικοῦ.

— Ἴδωμεν ἐπανάλαβε μετὰ παρέλευσιν μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος· δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃς ὅτι δύναται τις νὰ λογαριασθῇ οὕτω μὲ τὸν γέροντα Λεδούκ· εἶναι εὐτυχῶς ἀνευρητότερος ἢ ὅτι φαίνεται, ἐπειδὴ δὲ ἔμαθεν ὅτι ἀπὸ τινῶν μηνῶν λαμβάνεις κατὰ πάσαν

Κυριακὴν τὴν εἰς Ἅγιον Μανδὲ ἀγούσαν, χωρὶς οὐδέποτε νὰ περ-
αλλάξῃς τὸ πρόγραμμά σου, ὑποθέτω ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ δέλεαρ.

— Κύριε Λεδούκ !...

— Ἐν τῇ ἡλικίᾳ σου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχειοφύλαξ, τί ἀπὸρρη-
τον δύνασαι νὰ κρύψῃς ἢ στιγμιαίον ἔρωτα ἀρραπάζοντα τὴν καρ-
διαν καὶ τὴν κεφαλὴν σου ; Καὶ οἱ γέροντες ἀκόμη ἐνθυμοῦνται
ταῦτα... ἢ κάλλιον εἰπεῖν τὸ παρελθὸν ὅπερ ἐγκατέλιπον ὀπισθεν
αὐτῶν καὶ εἶναι τὸ μόνον ὅπερ τοῦ λοιποῦ ἐνθυμοῦνται !... Μὴ ἐρυ-
θρία λοιπὸν οὕτως... ἀγαπητὸν μοι τέκνον... ὁμολόγησον ὅτι ἤγγισα
τὴν ἀληθῆ χορδὴν τῆς καρδίας σου καὶ ἐὰν μοι διηγηθῆς τὰ πάντα,
θέλεις εἶδει πόσον καλὸν εἶναι νὰ ἐμπιστευθῆται τις εἰς ἄθ. ὡπον ὅ-
στις τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὅστις ἔσεται εὐτυχὴς ἐὰν συμμετέξῃ τῆς εὐτυ-
χίας αὐτοῦ.

— Ἄ! εἶσθε καλὸς, κύριε Λεδούκ, εἶπεν ὁ Ρενέ, καὶ εἶχον με-
γάλην ἀνάγκην νὰ ἀκούσω τοὺς λόγους τούτους.

— Ἐμάντευσα λοιπὸν ;

— Ναί, κύριε.

— Ἐρᾶσαι ;

— Ἄ ! ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἴδῃτε αὐτὴν, νὰ τῇ ἐμιλήσητε, κύριε
Λεδούκ. Εἶναι ὡραία, ἀξιαγάπητος καὶ καλὴ, καὶ ἀπ' ἧς ἡμέρας
τὴν συνήντησα, ἠσθάνθημι ὅτι ἔπασα ἢ καρδιά μου ἀνῆκεν αὐτῇ.

Φθάσας ἄπαξ μέχρι τοῦ σημείου τούτου ὁ νεανίας, δὲν ἠδύνατο
νὰ σταματήσῃ ! Ἀρνήθη ἅπαν τὸ θελητικὸν πᾶνμα πᾶν ἐρώτων
του, ἐξέφρασεν ἅπαντας τοὺς φόβους του, τὴν χαρὰν του, μὴ ἀπο-
κρύψας οὐδὲν τῶν ὅσα συνέβησαν μεταξύ τῆς Γιλβέρτης καὶ αὐτοῦ
καὶ ἐπαύσατο ἐμπιστευθεὶς εἰς τὸν ἀρχειοφύλακα τὴν σκηλὴν τῆς
ἀπροσδοκίτου παρεμβάσεως τοῦ Ἰνδοῦ.

Μέχρι τοῦδε ὁ Κυπριακὸς Λεδούκ εἶχεν ἀκούσει μετὰ τῆς πατρι-
κῆς ἐκείνης ἀγαθότητος, ἣν οἱ γέροντες συγχωροῦσι συνήθως εἰς τὰ

τέκνα καὶ πλέον ἢ ἄπαξ τὸ αὐτὸ σκεπτικὸν μειδιάμα, ἐράνη ἐπὶ
τῶν χειλέων του. Ἄλλ' ὅτε ἐπεράτωσε τὴν ἀφήγησιν αὐτοῦ τὰ
χειλῆ του ἐκινήθησιν, ρυτίς δὲ πολυύφαντος διηυλόκωσε τὸ μέτωπον
αὐτοῦ.

— Ταῦτα πάντα εἰσι κάλλιστα, εἶπεν, ἢ δὲ κόρη ἦν ἀγαπᾶς
μοὶ φαίνεται ἀνταξία τῆς ἀγάπης τιμίου ἀνθρώπου· ἀλλ' ὑπήρξατε
ἐν τῇ ἀπλότητί σας λίαν ἀσύνετοι καὶ οὕτω παρεσύρητε εἰς ὕδον
λίαν ἐπικίνδυνον, χωρὶς ποσῶς νὰ σκεφθῆτε ὅτι πιθανὸν ἡμέραν τινὰ
νὰ χωριθῆτε ὑπὸ οικογενείας, ἧτις δικαίως θὰ σοὶ ζητήσῃ τὸ ὄνο-
μά σου, τὴν θέσιν σου καί... .

— Ἀπαλλάχθητε τῆς ἀπάτης ταύτης ! ἀνερώνησε μετὰ ζωη-
ρότητος ὁ Ρενέ. Ἡ Γιλβέρτη εἶναι ὡς ἐγὼ, ἄνευ οικογενείας· εἶναι
ἔρμος ἐν τῷ κόσμῳ, μοὶ εἶπεν αὐτὸ χθές. Πτωχὸς ἐργάτης ἀνέ-
θρεψεν αὐτὴν, πρὸ τινων ἡδὲ ἐτῶν εἰσῆλθη ἐν τῇ σχολῇ τῆς κυρίας
Boigeois.

— Ἴδου πᾶν ὅ,τι εἶναι παρὰδόξον καὶ ὅπερ θὰ μοὶ ὁμολογήσῃς·
δὲν εἶναι βεβαίως ὁ πτωχὸς ἐργάτης ὅστις ποιεῖται τὰ ἔξοδα τῆς
ἐκπαίδευσσεως αὐτῆς.

— Οὐχί· δὲν εἶναι ἐκεῖνος.

— Ποῦτος εἶναι λοιπὸν ;

— Ἴδου ! Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ Γιλβέρτη κατόκει ἐν
Βελλεβίλλῃ κατὰ τὴν ὕδον Πιζερεκούρτ.

— Ἄ ! ἀνέκραξεν ὁ Λεδούκ ἔνασκιρτήσας ἀκουσίως.

— Ἦθειεν εἶσθαι λίαν δυστυχὴς, ἴσως δὲ θὰ ἀπέθνησκε τῆς
πεινῆς, ἐὰν ἔμενον εἰσέτι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου τούτου.

— Δὲν ὀνομάζεται Σίμων ;

— Σίμων καὶ Σίμων ὁ ἐβενουοργός.

Ἄμυθρά λάμψις διήλθε τοῦ βλέμματος τοῦ ἀρχειοφύλακος, ὅστις
πολὺν κατέβαλε κόπον ὅπως συγκατῆσθαι ἐαυτὸν.

- Γνωρίζετε αυτόν; ανέκραξεν ὁ Ρενέ ἐν μεγάλῃ ἐκπλήξει.
- Ἐγώ, ἴσως, ἀλλὰ, πρὶν ἢ ἐξακολουθήσης, μίαν λέξιν σὲ πα-
ρακαλῶ.
- Ὁμιλήσατε.
- Ἡ κορκοῖς αὐτῆ... ἡ Γιλβέρτη... δὲ εἶχε μίαν ἀδελφὴν;
- Μίαν ἀδελφὴν... ἀληθῶς... πρεσβυτέρην αὐτῆς, ἣτις ἐγένετο
ἀφαντος.
- Ἐξακολούθει.
- Ἀλλὰ, γνωρίζετε λοιπὸν;...
- Τίποτε! μὴ διακόπτῃς τὸν λόγον σου, ἐξακολούθει. Ἔλεγε
ὅτι ἡ Γιλβέρτη κατῴκει κατὰ τὴν ὁδὸν Πιζερρεκούρ, ὑπ' ἀριθ. 98.
- Εἶπον τὸν ἀριθμὸν;
- Ἀδιέφορον. . . ἐξακολούθει. Εἶτα τί συνέβη;
- Πρῶγμα ἀπίθανον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀληθές· ἡμέραν τινὰ, ἂν
θρῶπός τις ἐλθὼν ἐξήτησεν ἐπιμῶνως τὴν κορκοῖδα παρὰ τοῦ Σίμων-
ως καὶ ἔκτοτε ἐσηλθε παρὰ τῆ κυρῆς Bourgeois, ἀφ' ἧς οὐδέπο-
τε ἔκτοτε ἀπεχωρίσθη.
- Τίς ἦτο ὁ ἀνθρῶπος οὗτος;
- Ἄγνωστος.
- Εἶδες αὐτὸν;
- Σήμερον, διὰ πρῶτην φορὰν.
- Τί ἡλικίαν ἔχει!
- Τεσσαρακοντούτης. . . ἴσως πεντηκοντούτης. . . διότι ὑπὸ
τὸ ἐλαϊόχρουν χρῶμα τοῦ προσώπου του, εἶναι δύσκολον νὰ ἐνοήσῃ
τις τὴν ἀληθῆ ἡλικίαν αὐτοῦ. . .
- Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠγέρθη καὶ ἐπανακάθισεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του.
- Ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ! ἐπανελάβην ἐπιμῶνως. Γνωρίζεις αὐ-
τό. . . ὑποθέτω.

- Τοῦτο μόνον ἡ Γιλβέρτη δὲν μοι εἶπεν, οὐδὲ ἰσκέφθη νὰ ἐρω-
τήσω αὐτήν.
- Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρξατο νὰ σκέ-
πτῃται.
- Πᾶν ὅ,τι μοι ἀφηγήθῃς, εἶπεν, εἶναι βεβαίως λίαν συμφέ-
ρον, ἀλλ' ἐν τῇ παρούσῃ θέσει ζητῶ λογικὴν τινα ἐξοδὸν ἣν δὲν εὐ-
ρίσκω! Τί προτίθεσαι νὰ πράξῃς;
- Ἀλλὰ, δὲν ἔχω εἰμὴ ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν! Ἢ εὖρω τὸν ἄν-
θρῶπον τοῦτον, ἢ πάσω εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἢ τὸν καθικετεύ-
σω νὰ μὴ ἐπιφέρῃ τὴν δυστυχίαν ἐμοῦ τε καὶ τῆς Γιλβέρτης.
- Γνωρίζεις λοιπὸν ποῦ καταικεῖ;
- Οὐχί... ἀλλ' ἡ Γιλβέρτη θὰ μοι τὸ εἴπῃ.
- Ὁ ἀρχιεπίσκοπος συνωφρῶθη.
- Τίποτε πλέον δὲν θὰ σοὶ εἴπῃ ἡ Γιλβέρτη, ἀπεκρίνατο μὲ ὄ-
φος σοβαρὸν.
- Τί λέγετε;
- Τὴν ἀλήθειαν.
- Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον... ἡ Γιλβέρτη...
- Κατὰ πάσαν πιθανότητα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ ἄν-
θρῶπος οὗτος θέλει σὲ ἐμποδίσει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανήδῃς αὐτήν.
- Διατί;
- Ἀλλὰ, δὲν μαντεύεις λοιπὸν τίποτε! δὲν βλέπεις ὅτι ἀγαπᾷ
τὴν Γιλβέρτην... ὅτι θέλει κρατήσῃ αὐτὴν δι' ἑαυτὸν... καὶ ὅτι δὲν
ἐννοεῖ πλέον νὰ τὸν ἐγγίσης εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο!
- Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ρενέ ἠκτινοβόλησαν.
- ὦ! ναί, περὶ τούτου ἤμην βέβαιος, ἐψημίρῃσε μετ' ἐνεργητι-
κότητος.
- Τί θὰ πράξῃς;

— Ούχι! ούχι! άπατᾶσθε. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐδέποτε θὰ τοιμήσῃ!

— Θέλεις νὰ λάβῃς τὴν ἀπόδειξιν τούτου;

— Ὅποιον ἀπόδειξιν;

— Θέλεις νὰ βεβαιωθῆς, ὅτι οὐδὲν ἕτερον σοὶ εἶπον ἢ τὴν ἀλήθειαν;

— Ναί, ναί, θέλω.

— Καλῶς λοιπὸν, ἐλθέ!

— Ποῦ μὲ ὀδηγεῖτε!

— Εἰς Ἄγιον Μανδέ. Εἰς τῆς κυρίας Bourgeois, ἐκ τοῦ στόματος τῆς ἑποίας θέλεις λάβει τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων μου.

Καὶ ἀνεχώρησαν!

Ὁ ἀμαξήλατος ὅστις ὠδήγει αὐτοὺς γενναιοδώρως ἀνταμιφθεῖς διέτρεξε τὴν μέγρι τῆς σχολῆς ἀπόστασιν μετὰ τυχύτητος, καὶ μετὰ ἡμίωρον ἀνεχαίτιζε τοὺς ἵππους τοῦ πρὸ τῆς θύρας τοῦ παρεναγωγείου.

Ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ρενέ, ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Ἡ κυρία Bourgeois; ἠρώτησε τὴν θυρωρὸν ἧτις ἠνέφξεν.

Πάραυτα εἰσῆχθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς, ἐνθα δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος.

— Κυρία, εἶπε τότε ὁ ἀρχιεοφύλαξ, ἔχετε παρ' ὑμῖν νεανίδα τινα μεθ' ἧς ἐπιθῆμουν νὰ ὀμιλήσω.

— Ἀλλὰ, κύριε...

— Ὁ! δὲν σὲς ζητῶ τι τὸ ὑπερβολικὸν οὐδὲ τὸ ἄνομον· ἐξαυτοῦμαι παρ' ὑμῶν συνέντευξιν, ἧτις θέλει λάβει χώραν πρὸ ὑμῶν.

— Τίς εἶναι λοιπὸν ἡ νεῦσις αὕτη;

— Ἡ δεσποινὶς Γιλβέρτη.

Ἡ κυρία Bourgeois ἐποιήσατο κίνησιν τινα.

— Ἀ γινῶ, κύριε, εἶπεν, ἐὰν τὰ χρέη ἕτινα μοὶ ἐπιβάλλῃ τὸ ἐπαγγέλημα ὅπερ ἐξασκῶ, θὰ μοὶ ἐπέτρεπον νὰ συνενάσω εἰς τὴν ὕψ' ὑμῶν ἐκφρασθεῖσάν ἐπιθυμίαν· ἀλλ' ἦδη ἐπεισθόδιον τι ὅπερ συνέβη χθὲς, μὲ εὐκολύνει ὅπως σὲς ἀπαντήσω.

— Ὅποιον ἐπεισθόδιον; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ὁ ἀρχιεοφύλαξ.

— Ἡ δεσποινὶς Γιλβέρτη δὲν εὐρίσκειται πλέον παρ' ἐμοί.

— Ἀνεχώρησεν! ἀνέκραξεν ὁ Ρενέ διὰ φωνῆς τεθλιμμένης.

— Ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης.

— Ποῦ ὑπῆγεν;

— Ἀγνοῶ.

— Τέλος, τίς ἦλθε καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν;

— Τὸ αὐτὸ ἄτομον ὅπερ μοὶ ἐνεπιστέθη αὐτὴν... καὶ ὅπερ αὐτὸ μόνον εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀποσύρῃ.

Ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ προσεκλίνατο.

— Δὲν ἐπιμένω, εἶπεν ἀποσυρβόμενος καὶ δὲν δύναμαι ἢ νὰ σὲς εὐχαριστήσω διὰ τὰς πληροφορίας ἧς εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ δώσητε.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ρενέ, ὅστις ἴστατο ἀπολιθωμένος καὶ τεθορυβημένος, ἐρωτῶν ἑαυτὸν ἐὰν ἐργηγόρει:

— Ἐμπρός, ἐλθέ! προσέθικεν. Ἥδη εἶσαι ἐντελῶς πεπεισμένος, δὲν ἔχομεν πλέον ἐργασίαν ἐδώ.

Καὶ ἀνεχώρησαν.

Ὁ Ρενέ ἀπωλέσας τὰς δυνάμεις του, ἔπεσε μᾶλλον ἢ ἐκαθέτη ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς.

Διὰ τὰ ἐλάχιστα αἶτια ἐκλαίει θερμῶς.

— Θάρρος! θάρρος! εἶπεν ὁ Λεδοῦκ; Τί διάβολο!... ἡ κατάστασις δὲν εἶναι τῶσον ἀπελπιστικὴ.

— Δὲν θὰ ἴδω πλέον αὐτὴν, ἐπιθύμωσεν ὁ δυστυχὴς νέος.

— Ἄ! οὐχί, θὰ τὴν ἐπανῶρε, ἀλλὰ μὴ λιποψύχει ἐπ' ἐναντίας

λάβωμεν θάρρος, διότι ἡ πάλῃ ἔσεται τραχὺα καὶ προβλέπω πολ-
λὰ προσκόμματα.

— Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ὁ Ρενέ ἐφαίνετο ἡσυχότερος, ἀλλ' ἦτο δυστυχῆς τατος.

Ἐτε ἔφθασαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κυπριανοῦ, ὁ θυρωρὸς ἐνεχεί-
ρησεν αὐτοῖς δύο ἐπιστολάς· τὴν μὲν διὰ τὸν Κυπριανὸν Λεδούκ,
τὴν δὲ ἑτέραν διὰ τὸν Ρενέ.

— Τί εἶναι τοῦτο; εἶπεν ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ, ἀποσπραγίζων
αὐτήν.

— Ὅτε ἀνέγνωσε τὰς πρῶτας γραμμὰς, ἐποιήσατο χειρονομί-
αν δηλοῦσαν τὴν ἐκπληξιν αὐτοῦ.

Ἦτο πρόσκλησις τοῦ συνταγματάρχου Ροβέρτου, ὅστις ἐνεκαι-
νάζε τὴν εἰς τὸ μέγαρόν του ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ, τὸ Σάββατον
τοῦ μηνός.

— Εἰς σὲ δέ; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιεοφύλαξ τὸν Ρενέ . . . τίς σὲ γρά-
φει;

— Ἴδετε ὁ ἴδιος!.. ἀπεκρίνατο ὁ Ρενέ, παρουσιάζων τὴν ἐ-
πιστολήν.

Ἦτο πρόσκλησις ὁμοία τῆς τοῦ ἀρχιεοφύλακος.

— Ἄ!... εἶπεν οὗτος... τοῦτο χρῆζει διασαφήσεως·

— Γνωρίζετε τὸν συνταγματάρχην Ροβέρτον;

— Εἶδον αὐτὸν ἅπαξ μόνον.

— Καὶ θὰ ἀποδεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ;

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ εἶναι τις εὐγενὴς πρὸς πάντας καὶ νὰ
μὴ παραβλέπῃ οὐδεμίαν κατάλληλον περίστασιν ἀπὸ τοῦ νὰ συν-
ἄπτῃ σχέσεις... Ἄλλως τε εὐρισκόμεθα ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ μηνός καὶ
ἔχομεν καιρὸν διὰ νὰ σκεφθῶμεν... Θὰ σκεφθῶμεν...

— Ὅτω συνδιαλεγόμενοι ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον

ἐν τῷ γραφεῖῳ, ἐπειδὴ δὲ ὁ περίπατος εἶχε διεγείρει τὴν ὄρεξιν αὐ-
τῶν, ἐκαθέσθησαν ἕνα γευματίσωσιν.

— Ἄλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ὁ κω-
δωνίσκος τοῦ γραφεῖου ἀντήχησε.

— Πελάτης! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιεοφύλαξ.

Ἡ ὑπηρετρία ἀνοῖξασα, εἰσήγαγεν αὐτὸν ἐν τῷ γραφεῖῳ.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Λεδούκ.

— Ἄγνωστος τις.

— Τί ζητεῖ;

— Νὰ σὰς ἐμιλήσῃ.

— Εἶναι λίαν ἄκαιρος! τέλος πάντων... πρὸ παντὸς ἡ ἐργασία.

Ἴδωμεν τίς εἶναι!

Ἡγέρθη μορμουρίζων καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἤμειναν ἔτι τὴν θύραν ἔστη τεθορυβημένος.

Ὁ ἐπισκέπτης αὐτοῦ ἦτο ὁ Βουβάρ ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ,
μεθ' οὗ εἶχεν ἤδη σχέσεις ἄς ὤφειλεν εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐν Ἀγίῳ
Νικολάῳ ταξείδιον.

XI

Τῆς πρώτης ἐκπλήξεως παρελθούσης, προὐχώρησεν ἄνευ διασα-
μοῦ πρὸς τὸν λειτουργὸν τῆς Θεμίδος.

Ὁ τελευταῖος τὸν περιέμενεν ἀνυπομόνως.

— Δὲν ἀπατώμαι! εἶπεν ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ, εἶναι ὁ Κύριος

Βουβάρ ὃν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δέχωμαι;

— Ἐγὼ αὐτὸς ἀπεκρίνατο ὁ πράκτωρ.

— Χαίρω πολὺ, πιστεύσατε...

— Δὲν περιεμένετε τὴν ἐπίσκεψίν μου;

— "Ισως.

— Πρὸ ἐξ μηνῶν ἔσχον μεθ' ὑμῶν συνέντευξιν λίαν ἐνδιαφέρουσαν, περὶ τῶν φρικωδῶν κακοεργημάτων, ἅτινα γνωρίζετε ὑπερ-ώθητε δὲ νὰ δώσητε εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ αὐτοεργῶν τῶν μισητῶν τυύτων ἐγκλημάτων. Δὲν ἐλησημενίσσατε βεβαίως τοῦτο;

— Μὴ γένοιτο!

— Καλῶς λοιπὸν, ἢ προσδιορισθεῖσα προθεσμία ἔληξε καὶ ἐρχομαι ἵνα μάθω...

— Εἶσθαι ἀληθῶς ἀκριβέστατος... Μόνον...

— Μὴ δὲν εὕρισκεσθε εἰς θέτιν;

·Ο ἀρχειοφύλαξ ἐποίησατο χειρονομίαν ἀμφίβολου.

— Θεέ μου! Ἰσως, ἀπεκρίνατο... ἤρεύνησα ἕκτοτε πολὺ ἐταξείδευσα, ἤρωςτῆσα, ἐὰν δὲ δὲν ἠδυνήθην εἰσέτι νὰ ἀνακαλύψω τὸν σκοπὸν ὃν προϋθέμην; πέποιθα τοῦλάχιστον ὅτι εἰμι ἐγγὺς τοῦ τέλους.

— Ἀληθῶς ἀρηγήθητέ μοι τοῦτο.

·Ο Κυρμανὸς Λεδούκ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ πράκτορος, πανουργὸν βλέμμα.

— Εὐχαρίστως θέλω πράξει τοῦτο, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ περιμένητε νὰ κενώσω τὸν σάκκον μου, πάραυτα. Ὑπάρχουσι πράγματα ἅτινα γνωρίζω καὶ ἅτινα θὰ σὰς εἶπω... ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα, ἅτινα ἐπίσης γνωρίζω.. ἀλλὰ μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ.

— Ἰδωμεν.

— Τοῦτο ἔσεται σύντομον, ἀλλ' ἐν ταυτῷ καὶ διδασκτικόν. τῶσον εἰμι σήμερον ἐντελῶς πεπεισμένος, ὅτι τὰ δύο ἐγκλήματα τὰ συγγινώσαντα ἡμᾶς τοσοῦτον, δὲν εἶχον εἰμὴ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐλατήριον, ὑπερ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξαφάνισιν μελῶν τινῶν τῆς οἰκογενείας Βοννὲ, καταγομένης ἐκ τοῦ ἀστεως τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἧς τὸ κυριώτερον μέλος ἀνεχώρησεν ἄλλοτε διὰ τὰς Ἰνδίας, ἔνθα ἀπέ-

κτῆσεν ὡς λέγουσι κολοσσιαίαν περιουσίαν, ἀπίστευτον, σχεδὸν φαντασιώδη. Γνωρίζετε τοῦτο;

— Κἀλλιστα.

— Ὁ αὐτοεργὸς τῶν δύο ἐγκλημάτων, ἐγνώριζεν ἐπίσης τὴν λεπτομέρειαν ταύτην· εἶναι δὲ εὐκόλον νὰ ἐνοουήσῃ τις τὸν σκοπὸν του, ὅστις ἀποβλέπει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιουσίας, ἢ νὰ κατορθώσῃ ὅπως ἐπωφεληθῇ αὐτῆς ἕτερος δι' ὃν ἐνδιερέρετο, ἐν ἧ περιπτώσει ὁ ἐν Ἰνδίας Βοννὲ θὰ ἀπέθνησκε.

— Βλέπω ὅτι δὲν ἀπολιέσατε ἐπὶ ματαίῳ τὸν καιρὸν σας, εἶπεν ὁ Βουβάρ, διότι καὶ ἡμεῖς ἐπίσης τὰς αὐτὰς ἀνεκαλύψαμεν λεπτομερείας.

— Καὶ τί κατορθώσατε;

— Τίποτε μέγρι τοῦδε διότι ἐνομισάμεν καλὸν, πρὶν ἢ ὠθήσωμεν περὶ ταῦρα τὰς ἐρεῦνας μας, νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ὁ ἐν Ἰνδίας Βοννὲ ἀπέθανε καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς του ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάπητος. Πρόδηλον τῷόντι εἶναι ὅτι τότε ἔσεται ἡ κρίσιμος στιγμή, ἢ φυσιολογικῆ ὥρα· καθ' ἣν δὲ ἡμέραν κληρονόμος τις ἤθελε παρουσιασθῆ ὅπως παραλάβῃ τὴν κληρονομίαν ταύτην, ἐὼν ὁ κληρονόμος οὗτος δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος, ὁ τελευταῖος δὲν θὰ εἶναι βεβαίως δύσκολον νὰ ἀνακαλυφθῇ.

·Ο ἀρχειοφύλαξ ἐπεδοκίμασε τοῦτο διὰ χειρονομίας.

— Κἀλλιστα, εἶπε, δὲν δύναμαι δὲ ἢ νὰ σὰς συγχρῶ διὰ τὴν ἱκανότητα καὶ ἐξύνοιαν μεθ' ἧς παρηκολουθήσατε τὴν ὑπόθεσιν. Ταῦτα ὅμως εἶναι πάνθ' ὅσα γνωρίζετε;

·Ο Βουβάρ εἰδίστασε τὸ δεύτερον.

— Γνωρίζετε λοιπὸν καὶ ἕτερόν τι; ἠρώτησεν ὑποκλείων τοὺς ὀφθαλμοῦς.

— Σὰς ἐρωτῶ καὶ μοὶ ἀποκρίνεσθε δι' ἐρωτήσεως! Ταυτοτρό-

πως δὲν θὰ συνεννοηθῶμεν; Ἐπικραταχθέντων λοιπόν. τοῦτο μόνον γνωρίζετε;

- Τοῦτο μόνον! εἶπεν ὁ Βουβάρ.
- Λοιπόν, τότε δύναμαι νὰ προσθέσω καὶ ἕτερον.
- Τί λοιπόν;

— Μίαν λεπτομέρειαν. . . Ὁ ἑκατομμυριοῦχος Βοννέ. . . ὁ Ναβῆβ; (1) ἔχετε νέα περὶ αὐτοῦ;

— Περιμένομεν. . . Ἐγραψάν ἐκ τοῦ ὑπουργείου. . . ἀπ' ἡμέρας δὲ εἰς ἡμέραν περιμένομεν ἐπιστολὴν ἣτις θέλει μᾶς καταστήσει ἐνημέρους ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

— Ἡ δὲ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν ἦλθεν;

— Οὐχὶ εἰσέτι.

— Διὰ τί;

— Μὴ τὴν πίστιν μου. . . θὰ εἶσθε λίαν πανούργος ἐν ἡδύνασθε νὰ μᾶς εἴπητε τοῦτο. . .

— Δὲν εἶμαι τόσοσὺν πονηρός. . . ἀλλὰ δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ἡ ἀναμενομένη ἀπάντησις ἀπεστάλλη ἐν κατακλιῆθαι καίρῳ ἐκ Βερβάνης ἢ Καλκούτης. . . ὅτι ἀρῆχθη πρὸ τινος χρόνου ἐν Μασσαλίᾳ ἐνθα ταχυδρομικῶς τις σάκκος εὐρέθη διερωγῶς· καὶ ὅτι ὁ φάκελος ὁ ἐμπεριέχων τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ θανάτου τοῦ Βοννέ, ἀφῆρθη.

Ὁ Βουβάρ κατέπνιξε φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Ἡ ἐπιστολή, — ὁ διερωγῶς σάκκος, — Μασσαλία! . . . ἐψέλιπεν. . . Τίς σᾶς εἶπεν;

— Ἡμῶν ἐκεῖ.

— Ἡμεῖς!

(1) Τίτλος διδόμενος εἰρωνικῶς εἰς τοὺς ἐξ Ἰνδίας πλουτοῦντας Ἐυρωπαίους.

— Καὶ εἶδον. . .

— Ἄλλ' ὁ ἔνοχος; γνωρίζετε αὐτόν; Ἄ! ἐν ἧτο τοῦτο. . .

Ὁ ἀρχαιοφύλαξ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν

— Δὲν γνωρίζω αὐτὸν εἰσέτι, ἀπεκρίναντο, ἀλλὰ σᾶς λέγω ὅτι τοῦτο δὲν θὰ βραδύνη. . . Πιστεύω ἡμᾶς ὅτι ἔφθασεν ἡ στιγμή καθ' ἣν πρέπει νὰ ἀνοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, νὰ διπλασιάσωμεν τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ νὰ μὴ ἀφίνομεν νὰ παρέλθῃ οὐδὲν γεγονός, χωρὶς νὰ ἐξετάζωμεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἔσοψιν τοῦ μυστηριώδους τούτου δράματος! Δὲν φρονῆτε οὕτω;

Ὁ Βουβάρ δὲν ἤκουε πλέον αὐτόν. Τὸ βλέμμα του εἶχε συναντήσει τὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου πρόσκλησιν, ἣν πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει ὁ ἀρχαιοφύλαξ, ὁ Λεδούκ εἶδεν αὐτὸν ἀνασκιρτήσαντα.

— Τί ἔχετε; φιλτατὴ κύριε Βουβάρ, ἠρώτησε διὰ φωνῆς σιωπτικῆς.

— Γνωρίζετε λοιπόν τὸν συνταγματάρχην; ἠρώτησεν ὁ πρᾶκτωρ.

— Ἔε! εἶναι καλὸν νὰ γνωρίζῃ τις πάντας.

— Ἀλλὰ μόνις ἀπὸ τινων ἡμερῶν εὐρίσκειται εἰς Παρισίους.

— Ἐφθάσαμεν ἡμῶν.

— Διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Μασσαλίας;

— Διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Μασσαλίας. . .

— Καὶ σᾶς προσκαλεῖ εἰς τὰς ἐσπερίδας του;

— Ὁ; βλέπετε!

Ὁ Βουβάρ ἔκυψε πρὸς τὸν ἀρχαιοφύλακα, ὡσεὶ ἐροεῖτο μὴ ἀκούσωσιν αὐτόν, καί. . .

— Θὰ ὑπάγητε εἰς τὴν ἐσπερίδα ταύτην, εἶπε, ταπεινῶν τὴν φωνήν.

— Πιθανόν.

— Ὁ! ὦ! ἀφεύκτως εἶσθε εἰς πανούργος, κύριε Λεδούκ. . .

Ὁ ἀρχαιοφύλαξ προσεκλίνατο μετριοφρόνως.

— Πράττω πᾶν ὅ,τι δύναμαι ! ἀπεκρίνατο.

— Θὰ σᾶς ἐπανιδῶ.

— Πότε ;

— Ἐς ! ἐντὸς ὀλίγου, ἴσως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, βεβαίως τὸ Σάββατον.

Ἐπὶ τῶν λόγων τούτων, ὁ Βυβᾶρ ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀπεσύρθη.

Ἐνῶ ταῦτα ἐλέγοντο ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κυρίου Κυπριανοῦ, ἐτέρα σκηνὴ οὐχὶ ὀλιγώτερον παρὰδοξος, ἐλάμβανε χῶρον ἐν τῷ μετὰ τῆς Ὀλίβας ὄπερ γνωστὸν ἦδ' ἔτι τυγχάνει τῷ ἀναγνώστῃ.

Ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Πρὸ μικροῦ ἡ Ὀλίβα ἐγεβεῖσθα τῆς κλίνης εἰσῆλθε κεκαλυμμένη διὰ πλατείας μουσιλιναίας ἐσθῆτος, ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ καλλωπισμοῦ, ῥίψασα τὴν μακρὰν αὐτῆς κόμην ἐπὶ τῶν σχεδὸν γυμνῶν ὤμων τῆς, καὶ παρεδόθη ναχιῶς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἰουλιέτης, τῆς νεαρᾶς αὐτῆς θαλαμηπόλου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ Ὀλίβα ἐφαίνετο εὐρισκομένη ὑπὸ τὴν ἐπιθρείαν ἀσυνήθους αἰσθημάτων· ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς διακρίνετο θλίψις, ἐν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔκφρασις ἀπελπισίας.

Προφανῶς εἶχε κοιμηθῆ λίαν κακῶς· ἡ ἀυπνία εἶχε σχηματίσει μαζῶν κύκλον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· ἦν ναχιῆς καὶ νευρικῆς, μετὰ κόπου δὲ ἔρριπτε βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ὄπερ ἀνεπαρίστα τὴν εἰκόνα αὐτῆς.

— Ἐπορεύεσθε, κυρία ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Ἐγὼ ! . . ὄχι . . . δὲν ἠξιώσω . . . ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνή, μετ' ἑλαφροῦ ῥίγους. Τί καιρὸς εἶναι ;

— Ὁραϊότατος, κυρία.

— Ἐπάρχουσι σήμερον ἐπιστολαὶ δι' ἐμέ ;

— Οὐχί, κυρία, ἐκτὸς ἐπισκεπτηρίου στακλίντος χθὲς τὸ ἐσπέρας.

— Παρὰ τίνος ;

— Παρὰ τοῦ συνταγματάρχου Ρυβέρτου.

— Ἄ ! οὐδεὶς μὲ ἐζήτησεν ;

— Οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ ὑποκόμητος δ' Ἐσκλάρ.

Ἡ Ὀλίβα ἐποιήσατο μορφασμὸν δηλοῦντα τὴν ἀνησυχίαν τῆς καὶ ἐμελλε νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτε ὁ κωδωνίσκος τοῦ ἀντιθαλάμου ἀντήχησεν.

Ἡ Ὀλίβα ἐσκήρτησεν.

— Ἰδοὺ τις ! εἶπεν, ὡσεὶ μετ' ἰνδομύχου ἐλπίδος· ὕπαγε νὰ ἴδῃς τίς εἶ.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐξεληθούσα, ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον.

— Ἡ κυρὰ Βροσσόν ! εἶπε γελῶσα, ἔρωτᾷ ἐὰν δύνασθε νὰ δεχθῆτε αὐτήν.

— Ναί ! ναί ! ἄς ἔλθῃ, ἐφώνησεν ἡ Ὀλίβα, ἡ καλὴ κυρὰ Βροσσόν· δὲν εἶναι πάντοτε διασκεδαστικὴ, ἀλλ' ἐνίοτε εἶναι ἀστείαι· εἰσάγαγε αὐτήν.

Ἐντὸς ὀλίγου ἡ κυρὰ Βροσσόν εἰσῆλθεν ἐν τῷ κωμωτηρίῳ.

Ἦν γυνὴ τεσσαρακονταετῆς περίπου· μετρίου ἀναστήματος, εὐσαρκος, νεάζουσα εἰσέτι, εὐδιάθετος καὶ ἱλαρὰ, ἐνδεδυμένη δὲ μὲ τρόπον ὄν ἡδύνατο νὰ ὀνομάσῃ τις ἔκκεντρον.

Ἡ κυρὰ Βροσσόν ἦτο λίαν γνωστὴ ἐν τῇ ἀνωτέρῃ κοινωνίᾳ εἰς ἣν ἐζήσκει τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἐμπορίου τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸν καλλωπισμὸν μὴ περιφρονήσασα νὰ ὑποδυθῇ καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον τῆς μαστροποῦ.

Περιπλέον ἦτο λίαν ἐπιδέξιος, ἔτι μάλλον πανοῦργος, ὑπὸ δὲ τὴν χυδαίαν ἐξωτερικὴν αὐτῆς ἔκφρασιν ἔκρυπτε μεγάλην φιλαργυρίαν καὶ φιλοσοφηματίαν.

— Κατ΄όκει εν Βελλεβίλλη, κατὰ τὴν ὁδὸν Πιζερεκούρτ, ἐνόη
ἔζη μετ' ἀνδρὸς νεωτέρου αὐτῆς καὶ ὅστις ὡς ἔλεγεν ἦτο προσκε-
κολλημένος ὑπὸ τὴν ιδιότητά ἐργάτου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν καυ-
τικῶν.

Ὁ δυστυχὴς εὗτος ὁ ὀνομαζόμενος Βροσσὸν ἦν ἀλχηθῶς ὁ σύζυγος
τῆς ἐμπόρου. Τοῦτο οὐδεὶς ἐγνώριζεν ἀκριβῶς, οὐδέποτε δὲ ἐσκέ-
φθησαν νὰ ἐρωτήσωσιν αὐτοῦς.

Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία ἐχώλαινε. Ὁ σύζυγος ἀπὸ καιροῦ εἰς και-
ρὸν ἐκραιπάλει, ἡ δὲ σύζυγος προδικάλει ἐνθεν κακεῖθεν σκηρὰς, αἰ-
τινες προσεῖλκυον τὴν προσοχὴν τῶν γειτόνων.

Κατὰ βῆθος ἀπέδιδον τῇ κυρῆ Βροσσὸν μεγάλα πλοῦτη.

Αὕτη προυχώρησε μέχρι τῆς Ὀλιβας, ἔλαβε κάθισμα καὶ ἐκα-
θέσθη ἐλευθέρως.

Ἡ ἔμπορος συνέβηζε νὰ πράττη τοῦτο, εἰς ἕλας τὰς γυναῖκας
τῆς τάξεως ταύτης, αἰτινες γνωρίζουσιν ἐκ πείρας, πόσον ὀλίγον
διαρκοῦσιν αἱ εὐνοιαὶ τοῦ συρμού.

— Καλὴν ἡμέραν, ἀγαπητὸν μου παιδίον, εἶπεν, ἀφοῦ προηγου-
μένως ἀνέπνευσε θερμῶδως καὶ ἐπανειλημμένως· ἀν θέλητε νὰ μὲ
πιστεύσητε εἰμὶ κατὰκοπος... Ἄ! αὐτὸ τὸ ἰδικόν μου δὲν εἶναι ἐ-
πάγγελομα... διέρχμαι τὸ καθαρτῆριον πῦρ ἐδῶ κάτω .. Δὲν εἶναι,
ὡς σεῖς... εἰς τὴν ἡλικίαν σας .. καὶ ὠραία, καὶ ὤμουσι!... Ἄ! Θεέ
μου, ἀν εἶχα ὤρους ὡς αὐτοῦς... μὲ τὸ καστανὸν ἐκεῖνο στῆγμα...
ἐν τῇ γεννήσει τῆς κόμης... Ἔε! γνωρίζω πολλοὺς οἴτινες θὰ ἐπώ-
λουν τὸ δέρμα των, μόνον διὰ νὰ ἴδωσιν αὐτούς.

Καὶ ἤρξατο ἡδυπαθῶς γελῶσα.

Ἡ Ὀλιβα ἤκουε αὐτὴν χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ. Οὐχὶ διότι ἐκο-
λακεῖτο ἐκ τῶν ἐγκωμίων τῆς ἐμπόρου, ἀλλὰ διότι τὰ ἐγκώμια
ταῦτα τῇ ἐνέπνευον ἐνδομύχους σκέψεις αἰτινες νύχταρῶσιν
αὐτὴν.

Ἐν τούτοις ἡ κυρῆ Βροσσὸν, πλησιάζασα αὐτὴν ὑπέδειξε κρυφί-
ως τὴν μικρὰν θαλαμηπόλον, ἥτις ἔστατο περιμένουσα τὰς διατα-
γὰς τῆς κυρίας αὐτῆς.

Ἡ Ὀλιβα ἐνοήσασα, παρεκάλει τὴν Ἰουλιέτταν νὰ ἀναχω-
ρήσῃ.

Ἐρ' ὅσον αὕτη ἀπεμακρίνετο, ἐπεκράτησε μικρὰ σιωπὴ ἥς διαρ-
κούσκει αἱ δύο γυναῖκες ἀντιήλλαξαν ταχὺ βλέμμα.

— Ἐχεις νὰ μοὶ ὁμιλήσης; ἠρώτησεν ἀπλήστως ἡ Ὀλιβα, πλη-
σιάζουσα αὐτὴν.

— Βεβαίως, ἀπεκρίνατο ἡ κυρῆ Βροσσὸν.

— Εἶδες αὐτόν;

— Χθές.

— Εἰς ποῖον μέρος;

— Εἰς Ἄγιον Μανδῆ, τὸ πουλί μου. Ἄ! δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς
εὐτυχίας του. Εἶναι ζωηρὸς ὡς τὸ νεογέννητον παιδίον καὶ δὲν
σκέπτεται εἰμὴ τὴν μητέρα του.

— Τέλος, τῷ ὁμιλήσας;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Διατί;

— Ἐε! δὲν εἶναι τόσον εὐκολον ὡς νομίζετε. Πρέπει νὰ ἀρχίσῃ
τις μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τρομάξῃ.

— Λοιπόν.

— Ἀνάθε εἰς ἐμὲ τὰς ἐλλίδας σου!.. Ἄ! φαίνεται ὅτι τοῦτο
κυριεῖ τὴν καρδίαν σου!

— Δὲν σκέπτομαι εἰμὴ αὐτόν. Ἄφ ἥς ἐσπέρας τὸν συνήνησα
ἐν τῷ θεάτρῳ, αἰσθάνομαι ὅτι ἔσομαι τοῦ λοιποῦ δυστυχὴς, ἐὰν δὲν
δύναμαι νὰ τὸν βλέπω καὶ νὰ τῷ ὁμιλῶ.

— Ἰδωμεν! ἰδωμεν! ἀγαπητὸν μου παιδίον... πρέπει νὰ ἡσυχά-

σωμεν καὶ οὐχὶ νὰ ἤμεθα ἀσύνητοι. Σκέφθητι ὅτι ἐὰν ὁ Βοννὲ ὑπο-
πτεύετο...

— Μὴ ἀνησυχεῖ!

— Ἄλλ' εἶναι πλούσιος.

— Ἀνάγκη νὰ εἶναι τις πλούσιος ὅπως ἀγαπᾶται;

— Πάντοτε τὰ αὐτά! Ὑπετονθέρυσεν ἡ ἔμπορος, πάντοτε τὰ
αὐτά! Ὅταν ὁ ἔρωσ κατακλήσῃ ἄπαξ εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτὰς τετέ-
λεσται. Ἄπαξ εἰσέτι σοὶ λέγω, μὴ ἀποχωρίζου οὕτω· θὰ ἴδω τὸν
Ρενέ σου, θὰ τῷ ὁμιλήσω καὶ ἐὰν εἶσαι φρόνιμος, θὰ ἰδηγῆσω αὐ-
τὸν εἰς τοὺς πόδας σου.

— Λέγεις τὴν ἀλήθειαν!

Ἡ κυρὰ Βροσσὸν, ἔλαθεν αἴφνης ὕψος σοβαρὸν, σχεδὸν σπου-
δατον.

— Μόνον, προσέθηκε διὰ φωνῆς λυπηρᾶς, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι
δὲν πρέπει νὰ ἔχω ἐνοχλήσεις, αἵτινες νὰ μὲ θορυβῶσι καὶ κατα-
δαπανῶσι τὸν καιρὸν μου.

— Ἐχεις ἐνοχλήσεις;

— Ὄ! μηδαμινὰς, γραμματίον οὐτινος λήγει αὐριον ἢ προθεσμί-
α, καὶ ἐὰν δὲν ἔχω τὰ 50 φράγκα θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τρέχω καὶ
τότε...

— Πεντήκοντα φράγκα! εἶπεν ἡ Ὀλιβᾶ.

— Πράγμα μηδαμινὸν ὅταν ὁ σάκος εἶναι πλήρης. Ἀλλὰ δι'
ἀνθρώπους πτωχοὺς ὡς ἡμεῖς... Ἄ! ἡ ψυχὴ μου φαίνεται ὅτι δὲν
φροντίζει περὶ τούτων! Ὅλοι ἠξεύρουσιν ὅτι δὲν ἔχει εἰσέτι χρῆν!

— Ἀγαπητὲ Ρενέ! θὰ ἴδῃς αὐτόν;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἐὰν δυνθῶ νὰ πληρώσω αὐριον τὸ ἄλλι-
ον τοῦτο γραμματίον...

Ἡ Ὀλιβᾶ ἐρευνησασα ἐντὸς σύρτου εὔρε, λουδοβίκειά τινα.

— Λάβε! λάβε! εἶπε καὶ ἀροῦ τῷ ἠμιλήστῃ, ἔλθε νὰ μὲ ἰδῇς.

Ἡ ἔμπορος εἶπασα ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτῆς τὰ νομίσματα ἃ ἡ Ὀ-
λιβᾶ τῇ ἔδωκε, ἠγέρθη.

— Ἀναχωρεῖς; ἠρώτησεν ἡ Ὀλιβᾶ.

— Ἰπάγω νὰ προσπαθῶ διὰ σέ, ἀγαπητέ μου ἀγγελε... διὰ
τὸν Ρενέ σου.

— Ἐντὸς ὀλίγου, λοιπόν.

— Ναί... ναί, ἐντὸς ὀλίγου.

— Καὶ ἐγένετο ἄφαντος διελθοῦσα τοῦ κοιτῶνος.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἀφίχθη πρὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰθούσης,
ἔστη πεπηγυῖα καὶ ἐντρομος.

— Πρὸ αὐτῆς ἔστατο ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος.

— Ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἀπαιτήσας σι-
ωπὴν.

Ἡ ἔμπορος προσεκλίνατο πρὸς ἐνδειξὴν ὑπακοῆς.

— Μετὰ μίαν ὥραν ἐν Βελλεβίλλῃ; ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, εἶπεν ὁ
συνταγματάρχης διὰ φωνῆς ταχεῖας καὶ ταπεινῆς

Ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἔσπευσα νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὁ δὲ συνταγματάρ-
χης διηυθύνθη πρὸς τὸν κοιτῶνα ἐνθα περῆμενον αὐτὸν ἡ Ἰουλιέττα,
ἣτις εἶχε μεταβῆ ὅπως ἀγγελεῖ τὴν ἐπίσκεψίν του τῇ Ὀλιβᾶ.

— Εἰ καὶ εἶναι λίαν πρῶι ὅπως εἰσδύσῃ τις ἐν τῷ κοιτῶνι νεα-
ρᾶς γυναικὸς, ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ συγχωρήσῃτε τὴν ἀδιακρισίαν
μου ταύτην· ἀγνοῶ εἰσέτι τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθιμα καὶ αἰσθάνομαι τό-
σσην εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς βλέπω...

Ἡ Ὀλιβᾶ ἐπαίησαστο περιφρονητικὸν μορφασμὸν, ὑποδείξασα αὐ-

τῶ καθίσμα διὰ τῆς χειρὸς.

— Παρῆλθον ἤδη ἡμέραι ἀπ' οὗ δὲν ἐλάβομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδωμεν, εἶπεν αὐτὴ ῥίπτουσα ἐπ' ὤμων τὴν ὠραίαν κόμην αὐτῆς. Ἐχετε λοιπὸν πολλὰς ἐνασχολήσεις εἰς Παρισίους;

Μέλλουσα δὲ νὰ συμπλέξῃ τοὺς ὠραίους αὐτῆς πλοκάμους ἐπὶ τοῦ ἀχέρονος, ἠμποδίσθη ὑπὸ ἱκετευτικῆς χειρονομίας τοῦ συνταγματάρχου.

— Οὐχί, σᾶς παρακαλῶ... εἶπε πλησιάζων αὐτὴν ἀφετὴ με νὰ θαυμάσω μικρὸν εἰσέτι τὴν ὠραίαν ταύτην κόμην, ἣν ἐσχηματίσατε ὡς μέλαν διάδημα... Ὑπάρχουσιν ἐν Ἰνδίας γυναῖκες, οὐδεμίαν ἑτέραν καλλυντὴν ἔχουσαι ἢ τὴν κόμην των, δι' ἣν τὸσον ὑπερφρανεύονται... ἀλλ' ἤθελον ἐκπλαγῆ ἤθελον ζηλοτυπήσει, ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι ὡμᾶς...

— Εἶσθε τρελλοί! ἐρώνησεν ἡ Ὀλίβια.

— Μὲ ἀναγκάζει ἡ ὠραιότης σας.

— Ἦλθετε λοιπὸν τόσῳ πρωτὶ ἵνα μοι εἴπητε τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους...

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἔριψεν ἐπ' ὤμων τοὺς ὠραίους πλοκάμους αὐτῆς.

Ὁ συνταγματάρχης νύχαισθησεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Τῶντι δὲν ἦλθον δι' αὐτὸ, ἀπεκρίνατο, ὁμοιωθῶ τοῦτο ἐλευθέρως. Ἦγνούον τὸν παρισινὸν βίον, εἰς ὃν παρεδόθη ψυχῇ τε καὶ σώματι, πρὶν ἢ πατήσω τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου τῶν βουλεβάρτων σας. Εἰμὶ εἰσέτι λίαν τεθορημένος ἐξ αὐτοῦ!

— Σοπεύετε λοιπὸν νὰ ζήσητε τὸν βίον τούτων;

— Ἐλπίζω, πρὸ παντός ἐὰν συγκατατίθησθε νὰ με βοηθήσητε.

— Ἐγὼ! ἐπὶ τινι τίτλῳ;

— Ἐπὶ τῷ τίτλῳ τῆς φίλης. Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ εἶμαι εἷς τῶν ἑμετέρων;

— Ὁ! ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο δὲν βλέπω ἐμπόδιον.

— Δύνασθε νὰ με καταστήσητε τόσον εὐτυχῆ! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης, προσπαθῶν νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἣν αὐτὴ βιαίως ἀπέσυρε.

— Προσεῖχάτε, συνταγματάρχῃ... τῷ εἶπεν, ἐνταῦθα δὲν εὐρίσκεσθε πλέον ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐξ Ἰνδῶν συντάγματός σας καὶ σᾶς προλέγω ὅτι ὁ ὑποκόμης δ' Ἐσκλᾶρ εἶναι λίαν ζηλότυπος Ἄλλ' ἔδωκεν, εἶπετὲ μοι τίς ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως ὑμῶν;

Ὁ συνταγματάρχης προσεκλίνατο.

— Ἔστω εἶπε, καθιστάμενος σχεδὸν σκεπτικῶς, ἔχετε ἴσως δίκαιον καιρὸς παντὶ πράγματι... Σᾶς ἔλεγον λοιπὸν ὅτι ἔχω πολυαριθμούς ἐνασχολήσεις ἀπὸ τινων ἡμερῶν· νῦτρέπισσα τὴν οἰκίαν μου, μικρὸν τι μέγαρον ἐν Ἠλυσίαις Πεδίαις, ὕπερ ἐπὶ ἀρκετὸν ἡδὴ χρόνον ἔμενον ἀκατάκητον. Δόξα τῷ Θεῷ, τὰ πάντα ἐπερμώθησαν, οἱ δὲ προμήθευτά μοι με νύχαισθησαν μεγάλως. Οἱ Παρισίνοί σας οἵτινες δὲν πιστεύουσιν εἰς τὰ θαύματα ἐκτελοῦσι κατ' ἐκαστὴν τοιαῦτα, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνωνται. Οἱ σταῦλοι μου εἶναι ἀξιόλογοι, ἔσχον δὲ καὶ τὸ εὐτόχημα νὰ εὐρω ἐκλεκτοῦς ὑπηρέτας. Τέλος ἀνεκλύψα οἰκονόμον περὶ τοῦ ὁποίου ἐλπίζω ὅτι μετ' ὀλίγον πάντες θὰ ὁμιλῶσι ὡς βλέπετε δὲ ἔχασσα τὸν καιρὸν μου, εἰς δὲ τὸ πάντῃ καινουργεῖς τοῦτο μέγαρον δὲν ἐλλείπει εἰμῆ....

— Τὶ λοιπόν;

— Ἡ ἐμπύχωσις, ἡ κίνησις, ἡ ζωὴ τέλος... Ἡ φωλεὰ εἶναι θελακτικὴ... ὁ δὲ ὑποκόμης μοι ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ με ἐγκαταλείψῃ.

— Τὶ θέλετε νὰ κάμητε;

— Νὰ δώσω μίαν ἐσπερίδα.

— Εἰς τίνας;

— Εἰς τοὺς Παρισίους.

— 'Αλλ' ὑπέρχουσι τόσοι ἄνθρωποι εἰς Παρισίους.

— Τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ!.. ὠραίας γυναῖκας, νέους ἄνδρας, ἀξιερότους γέροντας, τὸν ἀριμὸν τέλος πλήρη ἐξ' ὧν προέρχεται ἡ ἡδονή, καὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες παραδίδονται ἐν αὐτῇ. Ὅθ' παίζωσι, θά χορεύωσι, ὅθ' συνομιλῶσι· ἐπιθυμῶ ὅπως αἱ ξένοι αἵτινες θά μὲ τιμῶσι διὰ τῆς παρουσίας των, ἀποκομίσωσιν ἐκ τῆς ἐσπερίδος ταύτης ἐνθύμιον ἰνδικοῦ οὐείρου.

— Ὅθ' διαφιλονικῶσι τὰς προσκλήσεις σας.

— Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω οὐδένα, ἐν δὲ ὑμεῖς καὶ ὁ ὑποκόμης δὲν μοὶ ἐπέληθε ἀρωγοί, ἐχάθην.

— Τι δυνάμεθα νὰ κάμωμεν;

— Ὁ ὑποκόμης μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι θέλει προσκαλέσει τοὺς φίλους του, ἐξαιτοῦμαι δὲ παρ' ὑμῶν, ὅπως προσκαλέσητε τὰς ὑμετέρας.

— "Ὀ! Τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον.

— Ἐχετε πολλὰς; ἴδωμεν! εἰπέτε μοι τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Θέλω δὲ σᾶς ἀποστείλει τὰς προσκλήσεις, ὅπως ἰδιοχείρως γράψῃτε λέξεις τινὰς, ἀλλ' ἐν πρὸς τοῦτοις μοὶ κάμητε τὴν τιμὴν ὅπως κατὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην, ἤ. θά ἦσθε ἡ βασίλισσα, δεξιούσθε τοὺς ξένους μου, τότε ἔσομαι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος περὶ τῆς εὐτυχίας. Λοιπὸν! μὴ διατάσσετε. "Ἐχω τὸν λόγον σας;

— Ἀρῶ ἐπιθυμεῖτε, ὃ δὲ ὑποκόμης συγκατανεύει εἰς τοῦτο...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συναγματάρχου ἐξήστραψαν, πάραυτα δὲ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του θαυμάσιον λεύκιμα καὶ ἤτοιμάσθη νὰ γράψῃ...

— Ἴδωμεν! εἶπε κατὰ πρῶτον ἔχομεν τὴν μικρὰν Κραπωδὴν, τῇ ὀφείλω τοῦτο... ἐλπίζω ὅτι θέλει: εὐχαιρομένη ἐπανακλιπέουσα τὸ μέγαρον αὐτῆς ... ἐν δὲ εἶναι ἀξιερόστος, ἴσως ἀγοράσω τοῦτο.

— Ἄρες τὴν Κραπωδὴν! ἀνέκραξεν ἡ Ὀλίβα, εἰς ἣν ἐπλήθην ἡ ἰδέα τῆς ἀπαρημῆσεως τῶν παρισίων κομποτήτων. "Ἐγχεμεν τὴν μεγάλην Κλημεντίνην, τὴν ξανθοκομον Ἀναΐδα, τὴν βραχύπουον Βέρθαν, τὴν Λιλλήν, τὴν Μανὸν, τὴν Γεωργιέτταν.

Ὁ συναγματάρχης διέκυψεν αὐτὴν μετὰ γέλωτος.

— "Ἐεἰ ἐδῶ! ἐδῶ! εἶπε σταματήσατε... μετὰ δυσκολίας δύναμαι νὰ σᾶς παρακολουθῶ... ἔπειτα, δὲν μοὶ ἀρκεῖ μόνον τὸ ὄνομα... δεῖν προσέτι ὅπως εὐχαιρομένη νὰ μοὶ δώσητε ἰδιαιτέρας τινὰς πληροφορίας περὶ αὐτῶν...

— Ὅποιος;

— Τῆς ἡλικίας των, παραδείγματος χάριν, τῆς καταγωγῆς των.

— Ἄ! εἶσθε λίαν ἀπαιτητικὸς, ἀνέκραξεν ἡ Ὀλίβα... Τὸ νὰ ἐρωτήσῃ τις τὰς δεσποινίδας ταύτας πόθεν κατάγονται θά ἦτο τόσον ἀδιάνκρτον ὡσεὶ νὰ ἐζήτηι νὰ μαντεύσῃ τοῦ ὑπάγουσιν!.. ἄλλως τε, προσέθηκε... τοῦτο δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, πιστεύω δὲ ὅτι δὲν πρότιθεθε νὰ ἀμιλλᾶσθε μετὰ τοῦ Κυρίου Κυπριανοῦ Λεδούκ...

— Τι! Λεδούκ; ἐψέλλισε ζωηρῶς ὁ συναγματάρχης...

— Ἀνθρώπου παραδόξου, ὃν εἶδον χθές.

— Ἦλθεν ἐνταῦθα;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τίνας δὲ σχέσιον δύνασθε νὰ ἔχητε μετ' αὐτοῦ;

— Ἐγὼ... οὐδέμιαν... ἀλλ' ὁ ὑποκόμης.

— Ὁ Κύριος δ' Ἐσκληρ λοιπὸν καταγίνεται εἰς τὴν γενεαλογίαν;..

— Ὁ Κύριος δ' Ἐσκληρ εἰς οὐδὲν καταγίνεται, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Κυρίου Λεδούκ λεχθέντα αὐτῷ τὸν ἐξέπληξαν βαθέως.

— Περὶ τίνος λοιπὸν τῷ ὠμίλησε;

— Εἶναι φυσικώτατον τὸ νὰ κάμητε τοιαύτας ἐρωτήσεις; ἔρ-

χεσθε μακρόθεν καὶ ἀγνοεῖτε τὰ ἐν Γαλλίᾳ συμβαίνοντα.

— Τί συμβαίνει;

— Ὑπόθεσις ἀποτρόπαιος· φαίνεται ὅτι πάντες οἱ εὐθεῖαν, ἢ πλάγιοι συγγενεῖς οἰκογενεῖας τινός Βοννέ, ἐπαπειλοῦνται διὰ θαλάττω.

— Τί λέγετε!.. Ἄλλα τοῦτο δὲν προξενεῖ φόβον καὶ εἰς ὑμᾶς;

— Εἰς ἐμὲ, οὐχί, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπεκρίνατο ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρῶσα· ὁποδὴποτε τοῦτο προξενεῖ εἶγος· ἀλλ' ὁ ὑποκόμης δὲν εἶναι τῶσαν ἀσφαλῆς, ὁ φίλος του Γεώργιος Βεθὼτ ἤρξατο ἐρευνᾶν, ἔχων τὸ βλέμμα ἀγρυπνον, ἀλλ' ἐννοεῖτε!.. δὲν εἶναι τις ἥσυχος.*

— Φιλτατε ὑποκόμη! ἰδοὺ δυσχερὲς θέσις! ἀληθῶς δέ!..

— Μόλις ἐπέρφερε ταῦτα, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἤνοιξε καὶ ὁ ὑποκόμης εἰσῆλθεν.

Ἦν σκεπτικὸς· ἐφαίνετο δὲ δυσαρεστηθεὶς διότι εὔρε τὸν συνταγματάρχην μόνον μετὰ τῆς Ὀλιβίας.

*Ὅπωςδὴποτε, μετέθε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὁμιλοῦμεν περὶ ὑμῶν, ὑποκόμη, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἐγερθεῖς, καὶ ἡ κυρία μοι ἀφιγεται τὴν ὑπόθεσιν ἣτις σὰς ἀπασχολεῖ τῶσαν δικαίως. Ὑπάρχουσιν ἀληθῶς σπουδαῖοι κίνδυνοι;

Ρυτίς σκέψους ἐχαράχθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὑποκόμητος.

— Κίνδυνοι! ἀγνοῶ... ἀπεκρίνατο... ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἡ ἀστυνομία δὲν μένει ἄργος. Ὁ δὲ Βεθὼτ πολλαπλασιάζει τὰς προσπαθείας αὐτοῦ.

— Εὐγε! ἔχεται νεωτέρως εἰδήσεις;

— Οὐδεμίαν ἕως πρὸ μῆος ὥρας· ὁ Γεώργιος ἀπεχωρίσθη ἐμοῦ μεταβαίνων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἤξω... ἔχω...

— Ἄνεκάλυψαν ἔχουσ τι;

— Οὐχί εἰσέτι· ἀλλὰ γνωρίζουσι τι κέλλιον τούτου.

— Ἄ! ἄ! τί λοιπόν; ἀνεκράξεν ὁ συνταγματάρχης μετ' ἔνδικα φέροντος.

Ὁ ὑποκόμης ἐταπεινώσεν αὐτομάτως τὴν φωνήν.

— Γνωρίζετε εἶπε, καθότι εὐρίσκεσθε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ τῆς Μασσαλίας, ὅτι τὴν 24 Ἀπριλίου, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκφορτώσεως, διέκριναν ὅτι εἰς σάκκος ἐπιστολῶν ἦν διερωγῶς.

— Τρόντι, ἐνθυμοῦμαι.

— Ὅτε τὸ γεγαῖος ἐγνώσθη ἐν τῷ ὑπουργείῳ, ἐτηλεγράφησαν πάρχυτα εἰς Καλκούτταν, ὅπως ἐπιτύχῃσι διὰ πρώτου ταχυδρομείου τῶν Ἰνδιῶν, τὰ διπλότυπα τῶν ἐγγράφων, ἅτινα ἐμπεριεῖχεν ὁ διαρραγεὶς σάκκος.

— Νομίζω ὅτι παρῆλθον ἕκτοτε δύο μῆνες;

— Σχεδόν, κατὰ δὲ τὰ τελευταίως ληφθέντα τηλεγραφήματα, τὰ ἀναμενόμενα διπλότυπα ἐπράκειτο νὰ ἀποσταλῶσι διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου *Saigon*, ἕπερ πρὸ δεκαπενθημερίως ἀνεχώρησε τοῦ λιμένος τῆς Καλκούττης.

— Ἐ! ἰδοὺ λοιπὸν ὑπόθεσις ἀκρουντῶς ἐνδιαφέρουσα· τὸ πλοῖον ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ φθάσῃ εἰς Μασσαλίαν, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ θὰ ἦναι εἰς Παρισίους περὶ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος.

— Σχεδόν.

— Δὲν γνωρίζουσιν ἀκριβῶς;

— Δὲν ἐγνώριζον μέχρι τῆς πρώτης, ἀλλ' ὁ Γεώργιος θὰ ἐπανέλθῃ... ἀκούσατε... ἰδοὺ ἡ θύρα κρούεται, εἶναι ἐκεῖνος ἀναμφιβόλως, ὃς ἔχω ἐξιπίστους πληροφορίας.

Τρόντι, ὁ νεαρὸς δόκιμος ἀφίχθη δραμαίως, μόλις δὲ ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς Ὀλιβίας καὶ χαίρετίσῃ τὸν συνταγματάρχην.

— Λοιπόν, ήρώτησεν αὐτὸν ὁ ὑποκόμης μετὰ φωνῆς πυρετώδους, γνωρίζεις τίποτε ;

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Γεώργιος Βελώτ.

— Πότε φθάνει τὸ ἀτμόπλοιο ;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν πρώτην ὥραν τοῦ πρῶτου Σαββάτου.

— Σαββάτου ! ἀνερώνησεν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλ' εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἐσπερίδος μου. Μὴ τὴν πίστην μου ! ἰδοὺ εἶς καλὸς αἰωνός, τοῦ λοιποῦ ὁ δολοφόνος τῶν Βοννέ, πρέπει νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. . . .

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παρετήρησεν ὁ δόκιμος δικηγόρος, θέλει ἀποστερηθῆ τὸ καρπὸν ὃν προηγουμένως διὰ μισητῶν δολοφονιών, ἡ δὲ κληρονομία Βοννέ, θὰ μεταβῇ εἰς τοὺς κατ' εὐθεῖαν καὶ φυσικοὺς κληρονόμους.

Ἄσπασματάρχης ἐμεδίωσε παραδόξως...

— Ἰδοὺ ἡ ἀρίστη τῶν λύσεων, εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι τὰ πάντα θὰ διεξαχθῶσιν ὡς ἐπιθυμεῖτε μέχρι τοῦ Σαββάτου. Ἀναχωρῶ λοιπόν, βέβαιος ὢν περὶ τῆς ἐπιτυχίας καὶ πιστεύων ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπαλλαγῆτε ἐντελῶς πάσης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐνασχολήσεως, φιλότατη κυρία.. Κύριοι...

Καὶ χαριετήσας ἐξῆλθε βαδίζων ὀρθῶς μέχρι τῶν Πλουσίων Πεδίων, ἔθα ἄμαξα ἀνέμενον αὐτόν.

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν, πόλιν ; ἡρώτησεν ὁ ἀμαξηλάτης.

— Εἰς Βελλεβίλιν κατὰ τὴν ὁδὸν Πιζερεκούρτ.

Ἐκεῖ κατῴκει ἡ κυρὰ Βροσσόν. Ἀρχιλόγιμος ὑπεδέχθη αὐτὸν ἡ Ἰωάννα Ρούς, θεραπεινὴ καὶ ἀντικαταστάτις αὐτῆς ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς.

— Ἡ κυρὰ Βροσσόν, ἡρώτησεν.

Ἡ Ἰωάννα ἐννοήσασα μετὰ τίνος ὠμίλει ἔσπευσε νὰ τὸν ὠδη-

γήτη ὅτε διακρίνασα αὐτὸν ἡ κυρὰ Βροσσόν τῷ προτιθέμενον ἔδραν.

Ἄσπασματάρχης ἠρώτησεν νὰ δεχθῇ.

— Εὐχαριστῶ, σπεύδω.. Ἐγὼ λίξεις τινὰς νὰ σοὶ εἴπω.

— Ὅχι μοὶ ὁμιλήσατε περὶ τῆς μικρῆς ;

— Ναί... περὶ τῆς Γιλβέρτης, κατ' ἀρχάς... Δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτὴν, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ὄχι ! ἡσυχάσατε, ἡ πτωχὴ αὐτὴ νεάνης.

— Δὲν εἶπε τίποτε ;

— Οὐχί, εἶναι ὅπως τεθλιμμένη καὶ νομίζω ὅτι ἐκλαυσε.

— Πρέπει νὰ τῇ εἴπῃς ὅτι τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν διόδον Duée, καὶ ὅτι ὠρεῖται νὰ ἐνεργήσῃ οὕτω, χάριν τοῦ συμφέροντος αὐτῆς.

— Γνωρίζεις τοῦτο.

— Δὲν εἶδες οὐδέν τι περὶφερόμενον ;

— Οὐδέν τι.

— Καλῶς, πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῆς.

— Μείνατε ἡσυχος.

— Ἐὰν δὲ συμβῇ ἐπεισόδιόν τι, ὠρεῖται πάραυτα νὰ με εἰδοποιήσῃς εἰς τὸ ἐν Ἡλυσίσις Πεδίοις μέγαρόν μου.

— Ἐστὶ ἡσυχος... ὅθ' ἀποστείλω ἀμέσως τὸν σύζυγον μου...

Ἐπεκράτησε μικρὰ σιωπὴ, ταχεῖα δὲ σκέψις διήλθε τοῦ πνεύματος τοῦ συνταγματάρχου...

— Καλλίστα εἶπεν... ἦδη ἄς συνδικελευθῶμεν περὶ ἑτέρου... πρὸ ὀλίγου μοὶ ὠμίλησας περὶ τοῦ συζύγου σου... εἶσαι νυμφευμένη ;

— Ὄχι ! γνωρίζετε...

— Καλῶς... Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀδιάκριτος... εἶσαι τοῦλάχιστον εὐτυχής ;

— Εὐτυχής... Θεέμου, οὐδέποτε εἶναι τις εὐτυχής, ὅταν ἔχῃ εἰς τὸ κεφάλι του τοιοῦτον ἐμπόριον καὶ πληρωμὴν ἐνοικίου κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν.

- Τρόντι.
- "Α! ἐὼν εἶχον μικρὴς τινὰς προσόδους διὰ τῶν ὑποίων μόνον νὰ ἐμβαλῶμαι!
- Λοιπὸν, τοῦτο μόνον ἐπιθυμεῖς;
- Μὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Θεοῦ!
- Λέγουσα ταῦτα ἡ κυρὰ Βροσσὸν, ἀνύψωσε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν.
- Ἐορτάζουσα τὸν ἄνθρωπον.
- Λοιπὸν, ἴδωμεν, εἶπεν, ἐνδιαφέρομαι διὰ σέ, κυρὰ Βροσσὸν καὶ δὲν θὰ λείψω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ τι.
- Θεὸς μου ἐὼν ἦτο δυνατόν!
- Τί θὰ ἔλεγες περὶ ἡκεῖνου ὅστις θὰ σὲ ἀπήλαττε τῆς πληρωμῆς τῆς τριμηναίας.
- Ὁ Θεὸς ἔλεγον ὅτι εἶναι ἡ θεὸς Ἰβηρίας.
- Καὶ τί θὰ ἔπραττες ὑπὲρ αὐτοῦ;
- Τὸ πᾶν! τὸ πᾶν! ὁμνῶ!
- Τοῦτο ἀκριβῶς πρέπει... καλῶς λοιπὸν, ἀκουσόν με... ἐὼν θέλης πρὶν ἢ παρέλθῃ μὴν, ἡ οἰκία ἦν κατοικεῖς θὰ σοὶ ἀνήκη καὶ θὰ σοὶ ἐξασφαλίσω μικρὰν τινὰ προσόδον, ἥτις θὰ ἐπιτρέπῃ εἰς σέ καὶ τὸν σύζυγόν σου νὰ ζῆτε ἀνέτως.
- Ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἔθλιψεν ἐπανειλημμένως τοὺς ὀφθαλμούς.
- Τοῦτο εἶναι ὄνειρον!... ἐφέλλισεν.
- Τοῦτο ἔσεται πραγματικότης ὅταν θελήσῃς, ἐπέμενε ὁ συνταγματάρχης.
- Τί πρέπει νὰ πράξω;
- Σχεδὸν τίποτε... μόνον... μόνον ἔχεις χρεῖαν τῆς συνδρομῆς τοῦ συζύγου σου.
- Τοῦ Βροσσὸν! ἀνέκραξεν ἡ ἔμπορος διὰ φωνῆς λυπηρᾶς.
- Ἐορτάζουσα τὸν ἄνθρωπον.
- Ὁ συνταγματάρχης παρετήρει αὐτὴν ἐκπληκτός.

- Τί εἶναι λοιπὸν; ἠρώτησεν.
- Ἴδου τὸ ἐμπόδιον, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ· πρέπει νὰ γνωρίζητε ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶναι ἄνθρωπος τιμιώτατος, ἐὰν δὲ πρόκειται νὰ ἀναμυχθῇ ἐν ὑποθέσει ὀλίγον σκοτεινῆ.
- Ὁ θὰ ἀρνηθῇ;
- Φοβοῦμαι.
- Ἐορτάζουσα τὸν ἄνθρωπον.
- Ὁ συνταγματάρχης ἐποιήσατο χειρονομίαν δηλοῦσαν τὴν ἀδικωρίαν αὐτοῦ.
- Ἄλυτοί μου, εἶπε, διότι ἐβλεπον περιστάσιν ἀνελπίστον ὅπως πλουτήσητε, χωρὶς νὰ φρονεῖτε, ἢ νὰ κλέψητε.
- Ἀλλὰ, περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται;
- Τί σὲ ὠφελεῖ;
- Ἀλλ' εἶπετε αὐτό.
- Οὐχί! . . . στῶμεν ἐνταῦθα. . . καὶ σκέφθητε. Ὁ κύριος Βροσσὸν ὑπηρετεῖ νομίζω ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ναυτικῶν ὑπὸ τὸν τίτλον ἐπιλοχάρου φύλακος;
- Ναί, κύριε.
- Εἶναι ἐπιπεφορτισμένος νὰ λαμβάνῃ παρὰ τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν — Ἰωάννου Ἰακώβου Ρουσσῶ — ταχυδρομείου, τὰς ἐπιστολάς τοῦ ὑπουργείου;
- Τρόντι νομίζω ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐργασία του.
- Μοι τὸ εἶπον, σὺ δὲ μοὶ διαβεβαίωσέ με αὐτό! . . . Μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἀπέρομαι χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ σοὶ εἶπω, πότε θὰ ἐπανέλθω. Ἀλλὰ μὴ λησμονεῖς οὐδεμίαν τῶν ἐντολῶν μου· ἐπαγγύνη μετὰ φροντίδος ἐπὶ τῆς Γιλβέρτης. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν τελευταίαν πρότασιν, ἐὰν ἀφοῦ σκεφθῆς, νομίσῃς καλὸν νὰ μοὶ ἀμιλήσῃς ἔσομαι πάντοτε εὐτυχῆς δεχόμενός σε εἰς ἀκράσιν.
- Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου, ἐγκαταλιπὼν τὴν ἔμπορον τεταραχμένην καὶ ἔτι μελλοντικῶς συγκινημένην.

διάφορος εἰς τὸν ἑρωτά μου, μὴ μὲ ἀπέλιψε. Ἄφες με νὰ σοὶ ἐπικαλέσω ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι θὰ ἰθυσάζουν τὸ πᾶν διὰ σὲ καὶ ὅτι εἰ μὴ ἄρκετὰ πλοῦσις ὅπως σὲ διαφρονεῖς με τὰ ἐξ Ἰνδιῶν ἀναμύμενα προβληματικὰ ἐκαστομύρια.

— Ἄ! εἶσθε λίαν ἐπίμονοι... ἀνέκραξεν ἡ Ὀλίβια, στρέψασα ἡτύως τὰ νῶτα τῷ συνταγματάρχῃ.

— Μὴ σκέπτεσθε... ἀκούσατε.

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Εἰπέτε με ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε.

— Δὲν εἶμαι βεβαία περὶ τούτου.

— Τοῦλάχιστον... Ἰδοῦ... Δέχθητε τὸν δακτύλιον τούτον... .

Προέρχεται ἐπίσης ἐξ Ἰνδιῶν. Ὑπάρχει ἐπ' αὐτοῦ ἀδάμας ὅστις θέλει ἐφαρμοσθῆ ἠαυμωσίως ἐπὶ τοῦ... λεπτομοῦς καὶ ὠραίου δακτύλου σας· ἀξίως ἴσως πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἀλλὰ τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀξία! Ἡ φιλοδοξία μου συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἴδῃ ὡμᾶς ἀποδεχομένην αὐτὸν ὡς δῶρον ἑρωτος. . καὶ ὡς ὑπόσχεσιν.

Ἔσθε καλῆ, δέχθητε αὐτὸν καὶ εἰάν θέλητε...

Ἐπὶ τούτοις ἔλαθε τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ἔθηκεν ἐν τῷ δακτύλῳ αὐτῆς λαμπρὸν δακτύλιον, ὃν ἐξήγαγε τοῦ ἰδικοῦ του. Ἡ Ὀλίβια μὴ ἐναντιομένη παρεδέχθη αὐτόν.

Ὅτε δὲ ἐγένετο κἀτοχος τοῦ δακτύλου, ὕψωσε τοὺς δύο ἀσπράττοντας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν συνταγματάρχην, ὅστις ἀνέγνωσεν ἐν αὐτοῖς τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἠσθάνετο, περιπτυχθεὶς δὲ αὐτὴν τὴν ἠσπᾶσθη ἐπανειλημμένως.

— Τί πράττετε; ἀνέκραξεν αὐτὴ μετὰ ῥίγους.

— Εἶσθε ἀξιολάτρευτος.

— Ἄφετέ μοι νὰ ἀναχωρήσω.

— Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐπανάιδω μετ' ὀλίγον; μοὶ ὑπόσχεσθε τούτο;

— Ναί, θὰ ἐπανάιδωμεν ἀλλήλους!... Μὲ ἀνησυχεῖτε πολὺ.

Καὶ ἀπεμκρίνατο.

— Μετ' ὀλίγον!... ἐφώνησεν ὁ Ἰνδός.

— Ναί, ναί... μετ' ὀλίγον ἀπεκρίνατο αὐτῇ. Ἀλλὰ μὴ μὲ ἀκολουθῆτε... πρὸ παντός δὲ προσέξατε μὴ προσδοθῆτε!

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἀναμυθίστα μετὰ τοῦ πλήθους ὕπερ ἦν τῶσον συμπετυκνωμένον, ὥστε μόλις ἠδύνατό τις νὰ βαδίξῃ ἐλευθέρως ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἐν τούτοις πρᾶγμα τι παρὰδύξον ἀπησχόλει ἅπαντας. Ἡ ἀπουσία τοῦ ὑποκόμητος δ' Ἔσκλαρ.

Οὗτος δὲν ἐπρόντιζε πλέον περὶ τῆς Ὀλίβιας, οὐδὲ περὶ τῆς ἐσπερίδος τοῦ Ἰνδοῦ, ἀλλὰ εἶχε μεταβῆ παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ ἐν τῷ ἐργῶμινε Λιμενάρχῃν τινὰ πρὸς ὃν ἐνεπιστεύθη τὰ πάντα.

Ἡ ἐνάτη εἶχε παρέλθῃ, ὃ δὲ Βροσσὸν ὃν εἶχεν ἀποστείλει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον πρὸς παρακαλῆν των ἐπιστολῶν, δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰσέτι.

Ὁ ὑποκόμης ἐξέφραξε τῷ τμηματάρχῃ τοὺς φόβους του, μὴ δηλονότι ὁ Βροσσὸν ἐγενεὶ ὄμμα τοῦ κακουργοῦ τοῦ ἐσθραλαμῶντος τὴν ὑπέσχεσθαι των διπλοτύπων, ἀλλ' οὗτος προσεπάθει νὰ καθουχῶσῃ αὐτόν.

Ἐσθᾶμανεν ἡ δεκάτη καὶ ἡμισία. Ἄλλ' ὅτε ἐσθᾶμινεν ἡ ἐνδεκάτη μέγας ὄρυθος ἠγέρθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ καὶ συγκεχυμένα φωνὰ ἠκούοντο.

— Αὐτὸς εἶναι! ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης, ἀνασκιρτήσας ἐκ χαρᾶς.

Πέραυτα ἡ θύρα ἠνεόχθη ὃ δὲ Βροσσὸν ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ πρέμων, ὠχρὸς καὶ μὲ βλέμμα βλακῶδες.

Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν διεφρωγῶτα, ὃ δὲ σάκκος πλήρης πηλοῦ.

Ὁ δ' Ἔσκλαρ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀπέλιπιν.

— Ἀρρηθῆσαν! ἀρρηθῆσαν!... εἶπεν, ὀρμήσας πρὸς τὸν δυστυχῆ.

Ἐνέφξαν τὸν σάκκον καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἡ ἀγγέλλουσα τὸν θάνατον τοῦ Βωννὲ ὑπεξήρθη!

— Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ.

XIV

Ἐσάκις ὁ Βροσσὸν εἶχεν ἔσπερινὴν ἐργασίαν ἐν τῷ ὑπουργείῳ, διεήρχετο τὴν ἡμέραν ἄπασαν ἐν Βελλεβίλλῃ, εἰδείπειν περὶ τὴν τετάρτην, μεταβαίνων εἰς τὴν ἐργασίαν του κατὰ τὴν ἔκτην.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἦν εὐθυμος... Ὁ Βροσσὸν ἠγάπα ὑπερβολικῶς φαγητόν τι κατεσκευασμένον ἐκ λαχάνων, ἡ δὲ σύζυγός του ἦν λίαν ἐπιτηδεῖα εἰς τὴν ἔψησιν αὐτοῦ.

Ἐδείπνησαν μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐσήμικεν ἡ πέμπτη, ὅτε ὁ Βροσσὸν ἐγερθεὶς ἀποτόμως εἶπε:

— Ἐφαγον καὶ ἔπιον ὑπὲρ τὸ δέον, λησιμονῶν τὸ καθήκον μου, ἔπιον καὶ ἐν ποτήριον περισσώτερον.

— Ἐε! τοῦτο θὰ παρέλθῃ, εἶπεν, ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἄλλως διὰ νὰ τις φέρῃ ἕνα σάκκον δὲν εἶναι δύσκολον. Μετὰ ταῦτα ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἴδω...

— Σὺ;

— Ναι! ἔχω ὑπόθεσιν ἐν Κοκιλλίερῃ, θὰ εὐρεθῶ ἐκεῖ κατὰ τὴν ἑβδόμην, μετὰ τὸ πέρασ δὲ τῆς ἐργασίας σου θὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς Βελλεβίλλην.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Βροσσὸν ἀνεχώρησε καὶ περὶ τὴν ἔκτην ἔφθασεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὑπὸθεν λαβῶν τὸν σάκκον διηθύθη εἰς τὴν ὁδὸν Ἰωάννου-Ἰακώβου-Ρουσσῶ.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ἔφθικεν ἐκεῖ ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἡ φέρουσα ἐν Μασσαλίας τὰς ἐπιστολάς, οἱ δὲ πράκτορες τῶν διαφόρων ὑπουργείων ἔλαβον ἕκαστος τὰς δι' αὐτὸν προωρισμένας.

Ὁ Βροσσὸν θεὶς τὰς ἰδικὰς του ἐντὸς τοῦ σάκκου, ἔκλειπεν αὐτὸν τῇ βοηθεῖα κλειθροῦ, ὅπερ ἔμεινεν ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην καὶ ἡμέσιαν ἐξῆλθεν ἔχων αὐτὸν κεκλεισμένον ἐπ' ὤμων. Διαβαίνων, ἤκουσε τὴν κυρὰ Βροσσὸν προσκαλοῦσαν αὐτόν.

— Ποῦ ὑπάγεις; τῷ λέγει περιχαρῆς.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις κάλλιστα.

— Ἐὰν ἐγνωρίζεις τί μοὶ συνέβη; . .

— Τί;

— Μία περιουσία...

— Ὅποια τρέλλα!

— Δὲν ἀστυεύομαι, ἔλθέ.

Καὶ λαβούσα αὐτὸν ἐκ τοῦ θρακίονος, τὸν ὠδήγησεν εἰς τι οἰνοπωλεῖον· ἐκεῖ εἰσελθόντες ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ ἐκαθίσθησαν καὶ ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι, ὅτε ἐξαγαγούσα τοῦ θυλακίου τῆς γραμμῆς τῆς τραπέζης:

— Ἰδοὺ, τῷ εἶπεν αὐτὰ εἶναι μὴδὲν παραβαλλόμενα πρὸς τὰ χρήματα ἅτινα θὰ ἔχω αὔριον.

— Ἀλλὰ, πόθεν ἔλαβες αὐτὰ; ἠρώτησεν ἀπλήστως ὁ Βροσσὸν.

— Εἶναι ὀλόκληρος ἱστορία.

— Διηγήθητί μοι αὐτήν.

— Πίωμεν πρῶτον.

— Καὶ ἔπιον ἐπανειλημμένως, ὅτε δὲ τὰ κύπελλα ἐκενούοντο, ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἐπλήρου αὐτὰ ἐκ νέου.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Βροσσὸν.

— Λοιπὸν, ἀνεκάλυφα νεκρὰν γυναῖκα, ἥτις ἐνέπνευσε σποδρὸν ἔρωτα εἰς γέροντα.

— Εἶσα;

— Εἶτα, εἶναι ὠραία, ὠρακιότης, ὁ δὲ γέρον τὴν ἐνοχλεῖ.

— Τότε . .

— Τότε, πῶμεν.

Καὶ τὰ κύπελλα ἐκινώθησαν ἐκ νέου.

Ἐν τούτοις ὁ Βροσσὸν ἀνακηρυχθεὶς τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ ἠγέρθη.

— Ὁ σάκκος; εἶπε.

— Εἶναι ἐδῶ, ἀπεκρίνατο ὁ ἔμπορος.

— Πρέπει νὰ μεταφέρω αὐτόν. Θεέ μου! τί ἔπραξα! πνίγομαι! ὀλίγον ἀέρα.

— Τοῦτο θὰ παρήλθῃ.

Ταῦτα δὲ λέγουσα προσεποιήθη ὅτι θέλει βοηθήσει αὐτόν.

— Οὐχί! οὐχί! δὲν θέλω, τοῦτο εἶναι ἱερὸν! ἀνέκραξεν ὁ Βροσσὸν. Μόνος ἐγώ! ἐγὼ μόνος!

Καὶ ἔπεσεν ἀνασθητός ἐπὶ τοῦ σάκκου...

Ἦ κυρὰ Βροσσὸν ἔριψε βλέμμα ἔντρομον περὶ τοῦ δωματίου καὶ ἐπὶ τῆς θύρας, εἶτα μετὰ κατηρῶς ἐνεργητικότητος ἐκλείδωσεν ἑσῶθεν τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ὠθήσασα βιαίως τὸν Βροσσὸν, ἐδράξατο τοῦ σάκκου...

— Πάραυτα ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου αὐτῆς κλειθρον, ὅπερ τῇ ἐνεχείρασε τὴν προίαν ὁ συνταγματάρχης καὶ ἀνελίχασα τὸν σάκκον, ἠρέυνησε βιαίως τὰ ἐν αὐτῷ ἔγγραφα, ἐξ ὧν ὑπεξήρσε ἓν, φέρον τὴν σφραγίδά τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου τῆς Καλκούτης. Θετοσα δ' αὐτὸ ἐν τῷ κλίπῳ τῆς καὶ τακτοποιήσασα τὰ πάντα, μετέβη πρὸς τὴν θύραν καὶ προσεκάλεσε τὸν ὑπάλληλον τοῦ καταστήματος.

— Ὁ δυστυχὴς ἐμίθυεν! εἶπε. Ἄρες παρκαλῶ αὐτόν νὰ καμληθῇ, ὅταν δὲ ἐξυπνησῇ, δὲς αὐτῷ τὰ πέντε ταῦτα φράγματα, ὅπως ἀπέλθῃ ἐπ' ἀμάξης.

Καὶ πληρώσασα τὰ ὑπειλόμενα ἀνεχώρησε.

Ὁ δυστυχὴς Βροσσὸν δὲν ἐκοιμήθη ἐπὶ πολὺ. Ὅτε ἠγέρθη ἦτο

ἡ ἔνδεκάτη. Ὁ ὑπάλληλος τῷ πρότεινε νὰ τῷ ἐνοικίωσῃ θυμαζάν, ἀλλ' οὗτος ἀπεποιήθη καὶ λαβὼν τὸν σάκκον ἐπ' ὤμων, ἀνεχώρησε κλονούμενος.

Ὅτε ἔβησεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐβρίσκειτο ἐν ἐλευσινῇ καταστάσει καὶ ἐρθεῖτο διὰ τὴν βραδύτητα του.

Ἄλλ' οὗτος ὑπῆρξεν ὁ τρόμος αὐτοῦ, ὅτε ἤκουσεν ὅτι ἔλειπεν ἐκ τοῦ σάκκου ἐπιστολή... ἡ σπουδαιότερα ἐπιστολή, ἡ ἐπιστολή ἦν ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ὠρῶν ἀνέμενον τοσούτον ἀνυπομόνως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑποκείμενα, οὗτος ἐγένετο σκεπτικός. Τί συνέβαινε; ...

Τὸ δεύτερον ἦδη διεπράττετο θρασεία κλοπὴ ἐπιστολῆς τοῦ ὑπουργείου, ἐπιστολῆς αὐθεντικῆς περιεχομένης τὸν θάνατον τοῦ Βοννέ.

Μυρία ὅσα διεδίδοντο διαβρυλλήματα, ὑπὸ δὲ τὴν ἐπήρειαν τούτων ὁ ὑποκείμενος ἐγκαταλείψας τὸ ὑπουργεῖον, μετέβη εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ συνταγματάρχου Ροβέρτου.

VV

Ἦτο μεσονύκτιον.

Ἦ ἐσπερὶς ἐξηκολούθει ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ φαυλότητι, ὅτε περὶ τὴν ἔνδεκάτην παρουσιάσθησαν καὶ ἔτεροι μετμηρισμένοι, γνωστοὶ μὲν τῇ Ὀλίβῃ, ἀλλ' ἀρνούμενης νὰ φανερώσῃ αὐτούς.

Ἦ Ὀλίβια ἠλπίζεν ὅτι στιγμιαία ἀπουσία αὐτῆς δὲν θὰ παρετηρεῖτο, ὡς ἐκ τῆς προκυφάσης συγχύσεως τῶν νεωστὶ ἀφικνουμένων μετμηρισμένων, καὶ ὅτι θὰ κατορθοῦ νὰ μείνῃ πρὸς στιγμὴν, ἐντελῶς ἐλευθέρω.

Πλὴν, δικαί; τίς ἦν ὁ σκοπὸς τῆς; Τοῦτο θὰ εἴπωμεν μετ' ὀλίγον.

Δὲν εἶχον εἰσέτι συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ἣν προϋξένησεν ἡ ἐμφάνησις τῶν νέων τούτων μετημφισμένων, ὅτε νέος θάρυθος ἠκούσθη ἐν τῷ Ἰσογαίῳ. Εἶχεν εἰσέλθει ἀνὴρ μετρίου ἀνυστήματος μετημφισμένος εἰς Μάγον. Πάντες ἔδραμον πρὸς αὐτὸν καὶ ἤρξαντο χαριεντιζόμενοι μετ' αὐτοῦ, ὅτε καὶ ἕτερος Μάγος εἰσῆλθεν.

Οὗτος ἤρξατο λέγων ἐνὶ ἐλάχιστῳ τῶν παρεστώτων, πρὸς μεγίστην αὐτῶν ἐκπληξιν, τὴν καταγωγὴν του, τὴν πατρίδα του, ὑπὸ τίνας περιστάσεις ἐγεννήθη, τέλος εἰς τινα κατάστασιν εὗρίσκετο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Τοῦτο ἐσκανδάλισε πολλοὺς ἰδίᾳ δὲ τὸν συνταγματάρχην, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε.

— Εἰτῆλθες μετημφισμένος καὶ τοιοῦτος θὰ ἐξέλθῃς, ἐὰν αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃς ἐπεθύμουν νὰ σοὶ ἀπευθύνω τελευταίαν ἐρώτησιν

— ᾿Α! ᾿Α! τίνας; μὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ παρελθόν σας;

— ᾿Α! εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίζῃς αὐτὸ καὶ ἐὰν ἐπιχειρήσῃς τοῦτο, θὰ καταστρέψῃς πᾶν, ὅ,τι μέχρι τοῦδε ὠκοδόμησας.

— Πιστεύετε;

— Εἰμὶ βέβαιος.

— Πιθανὸν νὰ ἀπατάσθε...

᾿Ο συνταγματάρχης συνωφρυνθῆν.

— ᾿Ομιλήσωμεν περὶ πραγμάτων φαιδρωτέρων, εἶπεν, ἄλλως τε δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ.

— Περὶ τίνος λοιπόν;

— ᾿Αναμένω τινὰ ὅστις ἐβράδυνε.

— ᾿Εννοεῖτε τὸν ὑπόκόμετον δ' ᾿Εσκλάρ;

— Τφόντι.

— ᾿Ελησημονήσατε ὅτι ἀναμένει ἐν τῷ ὑπυργείῳ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Καλοῦττης;

— Γνωρίζεις τοῦτο;

— Εἶναι ἡ ἐπιστήμη μου.

— ᾿Εμπρός! ἐμπρός! βλέπω ὅτι ἐπιτυχάνεις εἰς τὸ πρόσωπον ὑπερ ὑπεδύθης. Δὲν ἐπιθυμῶ δὲ νὰ σὲ ἐμποδίσω περισσότερον.

Λέγων ταῦτα ὁ συνταγματάρχης, εἶδεν εἰσερχόμενον ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν Ρενέ.

᾿Ο Ρενέ διακρίνας ἐπίσης αὐτὸν ἔσπευτε πρὸς συνάντησίν του.

— Πῶς; σεῖς παρ' ἐμοῦ; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

᾿Ο Ρενέ ἔμεινεν ἐκπληκτος.

— Διατὶ σᾶς ἐκπλήττει ἡ παρουσία μου, εἶπεν, δὲν ἀνεμένετε νὰ μὲ ἴδῃτε;

— ᾿Εγώ;

— ᾿Αναμφιβόλως, δὲν μὲ προσεκαλέσατε;

— Πῶς; ἐλάβατε πρόσκλησιν;

— ᾿Ομολογῶ ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγην, ἀλλ' εἶτα ἐσκέφθην ὅτι μετημελήθητε καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ ὀμιλήσητε.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τίνος ἑτέρου ἢ τῆς Γιλβέρτης.

— ᾿Ακόμη!

— ᾿Εκτοτε μετέβην εἰς ᾿Αγιον Μανδὲ, ἀλλὰ δὲν εὔρον τὴν Γιλβέρτην· δὲν ἀγνοεῖτε πόσον ἀγαπῶ αὐτήν. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος, αὐτὸς δὲ ἔσεται καὶ ὁ τελευταῖος ἔρωσ μου. ᾿Εθυσίασα εἰς τὸ αἶσθημα τοῦτο ἀπασαν τὴν καρδίαν μου, ἀπασαν τὴν ζωὴν μου, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡμέραν τινὰ ἔσομαι ὁ σύζυγός τῆς· μάθετε ὅτι ἄνευ τῆς ἐλπίδος ταύτης θὰ ἀπέθνηκον.

— Εἶχον προῖδει πᾶν ὅ,τι μοὶ λέγετε καὶ ἐπεθύμουν νὰ ὀμιλήσω μεθ' ὑμῶν· δὲν εἶναι ὅμως κατάλληλος οὐδὲ ὁ τόπος οὐδὲ ὁ χρόνος. ᾿Εγὼ δὲν σᾶς προσεκαλέσα, ἀλλ' ἀροῦ τοῦτο ἀπαξ ἐγένετο!... ᾿Η Γιλβέρτη εἶναι ὀρφανή, ἣν παρέλαβον καὶ ἤς ἐπιθυμῶ νὰ ἐξα-

σφαλίσω τὸ μέλλον. Ἡ δυστυχὴς δὲν γνωρίζει τὸν βίον καὶ ἀγνοεῖ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ἐπιπλοαίαις αὐτοῦ... Προσέτι μάθετε ὅτι ἔχω ἤδη ἐσχηματισμένας πολλὰς ἰδέας, ὅσον ἀφορᾷ αὐτήν... ἔαν δὲ ἐνήργησα ταιουτοτρόπως, ἔπραξα τοῦτο χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς, εἰς οὐδένα δὲ θὰ ἐπιτρέψω νὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδια, ἢ τινα ἐσχηματίσκα.

— Ἄλλ' ἡ Γιλβέρτη ἐπιδοκιμάζει τὰ σχέδια ὑμῶν; ἠρώτησεν ὁ Ρενέ.

— Ἡ Γιλβέρτη θὰ ὑπακούσῃ εἰς πᾶν ὅ,τι θὰ διατάξω αὐτήν, παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, μὴ ἀναμνησθῆτε εἰς τὰς ἀποφάσεις μου!

Ὁ Ρενέ ὠρίστη διὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ συνταγματάρχου, ἀλλὰ συνεκρατήθη χάριν τῆς Γιλβέρτης.

— Ἔστω! εἶπεν, ἀποσύρομαι, κύριε, ἀλλ' ἡ τελευταία λέξις; δὲν ἐλέγχθη εἰσέτι.

— Ὁ; ἐπιθυμεῖτε, κύριε.

— Θὰ ἐπαινῶμεν ἀλλήλους;

— Δὲν πιστεύω.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γιλβέρτην...

Ἡθέλῃσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὅτε ἤσθάνθη γυναικεῖαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἄμου του· ἐστράφη καὶ εἶδε μετημερισμένην.

Ὁ Ρενέ ὑπισθώρησεν ἀλλ' αὐτὴ ἐκράτησεν αὐτόν.

— Λοιπὸν, μὴ σὰς προξενῶ φόβον;

— Ἀλλὰ... ἐψαθύμισεν ὁ Ρενέ.

— Ἐχω νὰ σὰς ὑμειλῶσω.

— Εἰς ἐμέ;

— Ναι, θὰ σὰς εἶπω πράγματα δι' ἃ δὲν θέλετε ἴσως διαστραφῆθῃ.

Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν συνταγματάρχην:

— Συγνώμην τῷ εἶπε, καὶ μὴ ἀναμείνουσα τὴν συγκρατήθειαν

αὐτοῦ, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Ρενέ, καὶ μετ' ὀλίγων εὗρισκοντο ἐν τῷ κήπῳ.

XVI

Ἄφ' αὐτοῦ προὐχώρησαν ὀλίγον, ἡ Ὀλίβια καθεστθεῖσα ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον κειμένου εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου καὶ φωτιζομένου ὑπὸ φανού ἐξ ὑπαλλίου, προσεκάλεσε τὸν Ρενέ νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον αὐτῆς.

Οὗτος ὑπήκουσε μηχανικῶς.

— Ἡ νύξ εἶναι γαληνιαία, εἶπεν, ἡ νεαρὰ γυνὴ καὶ ἀναπνέει τις ἐλευθέρως ἐνταῦθα, ἢ ἐν ταῖς πνιγηραῖς αἰθούσαις. Δὲν ἔχει οὕτω;

— Τρόντι, ἀλλ' ἐλέγετε...

— Ὁ! καιρὸς παντὶ πράγματι... ἀλλ' ἤδη εἶπετέ μοι γνωρίζετε τὸν συνταγματάρχη;

— Ὀλίγον, διὰ τοῦτο ἐξεπλάγη ἰδῶν με ἐνταῦθα.

— Δὲν σὰς προσεκάλεσε;

— Τοῦτο εἶναι μυστήριον! ζητῶ καὶ δὲν δύναμαι νὰ εὑρῶ τὸν ἀποστείλαντά μοι τὴν πρόσκλησιν.

— Μὴ ζητεῖτε, ἐγὼ προσεκάλεσα ὑμᾶς.

— Ὑμεῖς; ἀλλὰ τίς εἶσθε;

— Δὲν δύναμαι εἰσέτι νὰ ἐξαγάγω τὴν προσωπίδα μου, ὁ κήπος εἶναι πλήρεις, βραδυτέρων.

Ὁ Ρενέ ἤσθάνθη παρὰδύσον αἶσθημα καταπλημμυροῦν τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ εἰσώπα.

— Θέλετε νὰ ἀναχωρήσητε; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἥτις ἠνύχισε, τί συνέβαιναν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Ρενέ. Μείνατε μίαν εἰσέτι

στιγμῆν. Ἐργάζεσθε παρὰ τῷ κυρίῳ Λείδουκ, εἶπε, γνωρίζω τοῦτο κάλλιστα ἀλλ' εἶπετέ μοι εἴθε συγγενῆς αὐτοῦ;

— Ὁ Ρενέ ἐξεπλάγη.

— Οὐχί, ἀπεκρίνατο καταγώμεθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, κειμένου λεύγας τινὰς μακρὰν τῆς Μασσαλίας.

— Καὶ ὀνομαζομένου;

— Ἄγιος Νικόλαος.

— Ἄγιος Νικόλαος... ἐπανάλαβεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔστω, ἀλλὰ τὸ ὄνομα ὑπερφέρειτε εἶναι τὸ βραπτιστικόν σας; εἶπετέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σας ἢ τῆς μητρὸς σας τούλαχίστον.

— Ἀπέθανον! πρὶν εἰσεῖτι δυνήθω νὰ μάθω τοῦτο.

Αὐθώραί θύρουβος ἠγέρθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἡ Ὀλιβὰ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ρενέ.

— Συγγνώμην, τῷ εἶπε, ἡ παρουσία μου καθίσταται ἀναγκαία, ἀλλὰ θὰ μὲ περιμένητε... ἡμίσειαν ὥραν... δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἄφρὸν τὸ ἐπιθυμεῖτε.

Καὶ ἀνεχώρησεν, ἀφεῖτα τὸν Ρενέ μόνον, βυθισθέντα εἰς σκέψεις καὶ ἀναπολοῦντα τὴν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου καὶ τῆς ἀγνώστου συνδιάλεξιν· ὅτε οὗτος διέερινε διὰ μέσου τῶν δενδρостаυγιῶν τοῦ κήπου γυναικῶν, τῆς ἡ παρουσία οὐδεμίαν ἐφαίνετο ἔχουσα σχεῖον μετὰ τῆς ἐσπερίδος.

Ὁ Ρενέ δὲν ἦτο μὲν περίεργος, ἀλλ' αἰσθημα ἀκούσιον τὸν ἠνάγκασε νὰ πλησιάσῃ αὐτήν.

Ἡ γυνὴ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Ὑμεῖς! Ὑμεῖς! ἀνέκραξε. Ἰδοὺ τί εἶναι τύχη.

— Καλῶς! ἂν δὲν μὲ γνωρίζετε ὕμεις ὑπάρχει ἄμωσ ἐν Βελλε-βίλλῃ καρδιά, ἥτις δὲν σας εἶναι ξένη.

— Γιλβέρτη! Γιλβέρτη! ἐφώνησεν ὁ Ρενέ λαμβάνων συνάμα ἐπιστολὴν ἣν ἐπέδωκεν αὐτῷ ἡ κυρὰ Βροσσὸν.

— Προφυλακτικῶς ἀνάγνωτε, κύριε Ρενέ, μὴ ψοκιδυνεύητε. Ἡ Γιλβέρτη ἐπιθυμεῖ μεγάλως νὰ σας ἴδῃ, ἀλλ' ἐνεργεῖτε πάντοτε μετὰ περισκέψεως.

Ὁ Ρενέ κῆραστῆσεν αὐτήν, ἡ δὲ κυρὰ Βροσσὸν ἀνεχώρησε. Μόλις διεληθούσα τὴν θύραν τοῦ κήπου, συνητήθη μετὰ τοῦ συνταγματάρχου.

— Λοιπὸν! ἐφώνησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἰδοὺ αὐτὴ! καὶ τῷ ἐνεχείρησε τὴν ἐκ Καλκούτης ἐπιστολὴν.

— Ἡδὴ ἀποσύρθητι, δὲν πρέπει νὰ σὲ ἴδωσιν ἐνταῦθα. Ἄλλ' εἰπέ μοι δὲν συνέβη νεώτερόν τι ἐν Βελλεβίλλῃ;

— Οὐδὲν... ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποκρύψω ὑμῖν, ὅτι ἡ μικρὰ στενοχωρεῖτε, γνωρίζω δὲ τοῦτο ἐκ τινος ἐπιστολῆς, ἣν πρὸ μικροῦ ἐνεχείρησα τῷ Ρενέ.

— Ἀνέγνω αὐτήν;

— Ναί.

— Βεβαίως θὰ τῷ εἶδιδε συνέντευξιν.

— Πιθανόν.

— Συμφορὰ εἰς ἀμφοτέρους ἐκ τούτου ἐγένετο... καλῶς! τοῖς προετοιμάξω τρομερὰν ἐξέργεσιν!

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην τῶν ἐκδουλεύσεών μου.

— Οὐχί, ἐπέειλε εἰς Βελλεβίλλην.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

— Μόλις ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἐξῆλθε τοῦ κήπου, καὶ ἔστω ἐντρομος πρὸ τῆς θύρας, ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλόης, ἐκάλητο ἀνὴρ προσωπιδοφόρος, μετῆμερισμένος εἰς Μάγον.

XVII

Ἔε! Μὴ φοβοῦ δὲ μητέρα! ἐφώνησεν ὁ Μάγος με ὕψος σκαπιάν.

— Τί μέ θέλεις; ἠρώτησεν ἡ ἔμπορος.

— Δὲν θὰ ἀρηθῆς νὰ μοὶ εἴπῃς τί ἐξήτεις ἐδῶ.

— Καὶ ἐπὶ τίνι δικαιοματι ζητεῖς νὰ μάθῃς τοῦτο;

— Εἶσαι περίεργος! λάβε τὴν κλωσύνην νὰ ἀναγκάσῃς τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο.

— Ἡ ἔμπορος ἐρρήγησεν.

— Ἦν ἐπισκεπτήριον ἀστυνομικοῦ πράκτορος.

— Ἦδῃ, φιλότατη κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνόμος, θὰ εὐαρηθῆς νὰ μοὶ εἴπῃς τὸν λόγον τὸν δικαιοῦντα τὴν ἐνταῦθα παρυσίαν σου.

— Ἀπαιτεῖτε αὐτό; ἐφέλλισεν ἡ ἔμπορος.

— Σὲ παρακαλῶ. . .

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἴπητε οὐδὲν εἰς τὸν συνταγματάρχην.

— Μὴ ἀνησῶχει.

— Ἐπρόκειτο περὶ γυναικοδουλιᾶς, κύριε.

— Ἄ! ἄ! ἀμφιβάλλω.

Καὶ παρεδόθη εἰς γέλωτα εἰρωνικῶν καὶ μονότον.

— Ἐνοσεῖτε, προσέθηκεν ἡ κυρὰ Βροσσόν, ὅτι ἡ ἐνταῦθα παρυσία μου. . .

— Εἶναι φυσικωτέρα καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐπιφέρω οὐδεμίαν ἀντίρρησην. . . μόνον ὅτε σὺ θὰ λάβῃς τὴν εἰς τὴν οἰκίαν σου ἀγούσαν ἐγὼ θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ μέγαρον τοῦ συνταγματάρχου. . .

Καὶ χειρτίσας διευθύνῃ πρὸς αὐτό.

Εἶπωμεν ἀνωτέρω ὅτι μέγας θόρυβος ἐγεβθεῖς, ἀπέσπασε τὴν μυστηριώδη μετμηρισμένην ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ρενὲ συνεντεύξεως, ἥτις δὲν ἦν ἄλλη ἢ αὐτὴ ἡ Ὀλίβα.

— Ὁ Βονέ! ἰδοὺ ὁ Βονέ! . . . Ὁ δὲ Ἐσκλάρ! ἰδοὺ ὁ δ' Ἐσκλάρ! ἐφώνουν μυρία συγκεχυμένα φωναί.

— Ἡ Ὀλίβα διασχίσασα πλῆθος ἐπλησίασεν αὐτόν.

— Ἄ! σὺ. . . εἶσαι σὺ, φιλότατη Ὀλίβα. . . ἐφώνησεν ὁ ὑποκόμης μετὰ συγκινήσεως· σπεῦσον λοιπὸν εἰς βοήθειάν μου. . .

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ἡ νεκρὰ γυνή.

— Πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν κατὰ μόνας, πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐν Ἀργώνῃ καὶ ἀγίῳ Νικολάφ δολοφόνος εἶναι ὁ Λεδούκ.

Λέγων δὲ ταῦτα εἰσῆλθον ἐν παρακειμένῳ δωματίῳ καὶ ἐκαθέσθησαν.

— Εἶσαι λίαν καλὴ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ συμπάθεια ἦν δευκνύεις πρὸς με με συγκινεῖ.

Μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτων, ἄλλως νομίζω ὅτι δὲν πρόκειται εἰμὴ περὶ φαντασιωδῶν κινδύνων.

— Ἄλλ' ὅταν ἀκούσης τὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην διατρέζοντα ἐξ ἅπαντος θέλεις με δικαιοῦσαι.

Καὶ ἀρηγήθη αὐτὴ περὶ τῆς ὑπεξαίρεσως τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς, ὡς καὶ περὶ τοῦ παραδόξου προσώπου, ὑπερὸ ὑπεδόθη, ὑπάλληλος τις ὀνόματι Βροσσόν.

— Βροσσόν! ἐπανάλαβε μετὰ αἰγούς ἡ Ὀλίβα.

— Πῶς γνωρίζεις αὐτόν;

— Οὐχί, ἀλλ' ἐὰν δὲν ἀπατώμαι ζῆ ἐν Βελλεβίλλῃ μετὰ γυναικός, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ.

— Τῆ ὁμιλήσας;

— 'Επί μίαν στιγμήν.

— Τί σοι εἶπεν ;

'Η 'Ολίβα ἔμεινε συγκεχυμένη ἀδυνατούσα νὰ ἀπαντήσῃ.

— 'Αφῶμεν ταῦτα καὶ ἐξέλθωμεν, εἶπεν ὁ ὑποκόμης βλέπων ὅτι παρασβόμεθα ἐξίσου. "Ἦδη εἰμι βέβαιος ὅτι ἐξερχόμενος ἔσομαι ἠναγκασμένος νὰ ἀπαντῶ εἰς διαφόρους βαναύσους ἐρωτήσεις, σὺ δὲ προσπάθει νὰ ἀκούγῃς τί λέγουσι περὶ ἐμοῦ καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἀνακαλύψῃς ὑπὸ τίνα προσωπίδα κρύπτεται τὸ μυστηριώδες πρόσωπον, ὅπερ παρακολουθεῖ τὰ βήματά μου καὶ ὅπερ εἰμι βεβαίως τοτος ὅτι εὐρίσκειται ἐνταῦθα.

— Ὑπὸ τίνα προσωπίδα ;

— Ναί, ἀλλὰ διατί τοῦτο σὲ ἐκπλήττει ;

— 'Αλλά... πρὸ ὀλίγου ἐπακουσιάσθησαν δύο ἄτομα μετημεριμένα εἰς Μάγους.

— Καὶ τί ἀπέγειναν ;

— 'Αγνωθ.

— "Ἐφείδες νὰ γνωρίζῃς τοῦτο· ἔστω, θὰ τοὺς ἀναζητήσωμεν, θὰ τοὺς ἀναγκάσωμεν νὰ καταθέσωσι τὰς προσωπίδας... νὰ ὁμολογήσωσι τὸ ὄνομά των... καὶ ἂν ἀρνηθῶσι...

'Αλλ' ἡ συνέχεια τοῦ λόγου διεκόπη ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

'Επὶ τοῦ οὐδὲ τῆς θύρας ἔσταντο οἱ δύο Μάγοι.

'Α! Σὺς ἐζήτουν! ἀνεβώνησεν ὁ ὑποκόμης μὲ βλέμμα πυρῶδες καὶ θὰ μοι εἶπητε...

— Τί θέλετε νὰ μάθῃτε ;

— Τίς εἴσθε ;

— Πρὸς εὐχαρίστησίν σας λοιπὸν καταθέτω τὴν προσωπίδα μου, ἄλλως τε, κύριε ὑποκόμη, οὐδένα λόγον ἔχω, ὅπως ἀποκρυφθῶ ἀπ' ὁμῶν.

Καὶ ἀπεκαλύφθη χμέσως.

'Ο Λεδοῦκ ! ἀνεβώνησεν ἀνταλλάσσων ταχὺ μετὰ τῆς 'Ολίβας βλέμμα.

— 'Εγὼ αὐτὸς, κύριε.

— Καὶ τί ζητεῖτε ἐνταῦθα ;

— Νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν ὅτι ὁ σκοπὸς ὃν ἐπιδιώκω εἶναι μυστηριώδης, ἡ ζωὴ μου, ἡ ὑμετέρα, πιθανὸν δὲ καὶ ἡ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὗ θὰ κρατήσωμεν τὸ ἀπόρητον τοῦτο.

— Δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγηθῆτε σαφέστερον ;

— Οὐχί, ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Ταῦτα δὲ λέγων ἔσυρε τὴν 'Ολίβα ἐκ τῆς χειρὸς καὶ πλησιάζας πρὸς τὴν θυρίδα, λέγει αὐτῇ χαμηλοφώνως :

— Πᾶσα ἀμφιβολία ἐν τῷ πνεύματί μου διελύθη. Γνωρίζω τίς εἴσθε. 'Ονομάζεσθε 'Ελένη γεγεννήθητε ἐν τῷ προαστείῳ 'Αγίου Νικολάου, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ κατωφεῖτε ἐν Βελλεβίλλῃ, μετὰ τινος Σίμωνος 'Ἐβενουργοῦ.

— Θεὲ μου !

— Εἶναι ἀληθές ;

— 'Αληθές.

— Λοιπὸν προφυλάχθητε ! Πρὸ ὀλίγου ἀπεδέχθητε δακτύλιον παρὰ τοῦ συνταγματάρχου· σπεύσατε νὰ ἀποδώσῃτε αὐτὸν τῷ δωρήσαντι μετὰ τὴν εἰς τὸ μέγαρον ἐπάνοδον ὁμῶν.

— 'Αλλά... ὁ δακτύλιος οὗτος...

— Εἶναι μεγίστης ἀξίας, γνωρίζω... ἀλλ' ἐὰν κρατήσῃτε αὐτὸν... ἀλλ' οὐχὶ δὲν θὰ εἶπω τι, πλεῖον. Πράξτετε ὡς εἶπον ὑμῖν.

— 'Εν τούτοις ὁ ὑποκόμης ἔστατο παρατηρῶν ἀνυπομῶνως, ἀκροάμενος καὶ προσπαθὼν νὰ ὑποκλέψῃ λέξεις τινὰς, ἐκ τῶν ἀνταλλάσσόμενων μεταξὺ τοῦ Λεδοῦκ καὶ τῆς 'Ολίβας.

Τέλος ἐπλησίασεν.

- Ἐμπρός λοιπόν! ἐφώνησε διὰ φωνῆς νευρώδους, ἐξέλθομεν.
- Ἐξέλθομεν ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀποκρύψω ὅτι πάντα ταῦτα μὲ ἐστενοχώρησαν καὶ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἀναχωρήσω.
- Καλῶς! Ἀφοῦ πρῶτον ἀποχαιρέτησθε τὸν συνταγματάρχην.
- Ἀλλὰ σὺ;
- Ὅχι μείνω, οὕτως ἀπαιτεῖ ἡ θέσις μου.
- Ὅχι μείνητε! ἐφώνησεν ὁ Λεδούκ.
- Πῶς;
- Ὅχι πρόξητε κακῶς! εἶναι καλὸν νὰ εὕρισκῃθε μακρὰν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.
- Μὴ φοβοῦμαι αὐτόν;
- Ἄπαγε! ἀλλὰ νομίζω φρονιμώτερον...
- Ἄρκει, κύριε, ἄρκει! μὲ συμβουλευέτε φρόνησιν ἥτις ὀμιᾶζει ἀναδρῖζαν.
- Πρόξχετε κατὰ τὴν βούλησιν ὑμῶν.
- Χαίρετε λοιπόν ὅχι ἐπαινίδωμεν ἀλλήλους, ὅτε ὅχι εὕρισκεσθε εἰς θέσιν νὰ ἐξηγηθῆτε σαφέστερον.
- Καὶ συμπαρασύρας τὴν Ὀλίβαν ἐγένετο ἄφαντος.
- Ὁ Λεδούκ παρατηρῶν αὐτοὺς ἀπερχομένους ὕψωσε τοὺς ὤμους.

XVIII

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς περιπάτους, οὓς ἐποιήσαντο ἐν τῇ αἰθούσῃ, συνήντησαν τὸν συνταγματάρχην, ὅστις ἀνεζήτηε αὐτούς.

— Σὺς ἐζήτηου, εἶπεν οὗτος καὶ ἤρχισα νὰ ἀνησυγῶ διὰ τὴν ἐξαφάνησίν σας.

- Ἡ Ὀλίβα ὑποφέρει ὀλίγον, ἀπεκρίνατο ὁ ὑποκόμης καὶ ὅχι σὺς ζητήσωμεν τὴν ἄδειαν.
- Ἄναχωρεῖτε;
- Ὅχι, ὅχι ἐπανελθῶ, ἀφοῦ ὀδηγήσω τὴν Ὀλίβαν μέχρι τῆς ἀμάξης.
- Ἔστω! δὲν ἀνθίσταμαι, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν ὅχι μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν λυπηρὰν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ συνοδεύσω αὐτὴν ἐγὼ αὐτός.
- Εὐχαρίστως, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε, εἶπεν ὁ δ' Ἐσάλαρ, ἐγκαταλιπὼν τὴν Ὀλίβαν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου.
- Ὁ συνταγματάρχης ὀδηγήσεν αὐτὴν μέχρι τῆς ἀμάξης. Ἡ Ὀλίβα ἐπέβη αὐτῆς, ὁ δὲ Ἰνδὸς λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νέας γυναικὸς ἐχαίρεισεν ἐπιχαρίτως.
- Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξέβαλε κραυγὴν.
- Τί ἔχετε; ἠρώτησεν οὗτος μετ' ἀνησυχίας.
- Μοὶ ἐπροξενήσατε πόνον... εἶναι ὁ δακτύλιός σας, ἐσφίγγετε τόσον δυνατὰ τὴν χεῖρά μου, ὥστε ἐνόμισα ὅτι οὗτος εἰσέδου εἰς τὴν σάρκα μου.
- Συγγνώμην!
- Χαίρετε.
- Εἰπετε κάλλιον ἐν τῷ ἐπαινιδεῖν. Καὶ ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησεν διὰ μέσου τῶν πυκνῶν κλάδων τῶν δένδρων, ὁ δὲ συνταγματάρχης ἐπέστρεψεν ἐν τῷ μεγάρῳ του.

Πάντες ἐκαθίσθησαν εἰς πολυτελέστατον δεῖπνον. Αἱ εὐφυολογίαι τῶν νέων, ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν γελώτων τῶν νεαρῶν γυναικῶν, ἡ δὲ εὐωδία τῶν κρύων κρεάτων καὶ τῶν ἀρίστων οἴνων μετήλλασσον τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς αἰθούσης.

Ὁ ὑποκόμης ἀφηγοῦμενος τὰ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ συμβῆντα ἐκένου ἀλληλοδιαδόχως τὸ κύπελλον τέλος ἐγένετο φλύαρος, αὐθόθης, ἡ δὲ μέθη τὸν κατέστησε προκλητικόν. Ἐ λοιπόν! ὑποκόμη, λέγει

αὐτῶ ὁ συνταγματάρχης, πιστεύω ὅτι δὲν σκέπτεσθε πλέον διὰ τὸ ἔν τῷ ὑπουργείῳ ἐπιστόδιον! Ἡ οἰκογενειακὴ ὑμῶν δόξα δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀναλάβῃ, οὐδὲ ἀνάγκη ἔχει τῶν ἑκατομμυρίων ἐνὸς τυχοδιώκτου ὅπως καταστῆ λαμπρὰ.

— Ἄ! βλέπω ὅτι κατέστητε λίαν σκαπτικοί, φρονῶ δὲ ὅτι ἡ οἰκογενειακὴ μου δόξα οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ πάντα ταῦτα.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησε τότε μεταξύ τῶν συνδαιτυμόνων, οἵτινες παρετήρουν αὐτοὺς ἀνήσυχτοι.

Ἄλλ' ἐν τούτοις δύο ἄτομα ἐπλησίασαν αὐτοὺς. Ἦσαν οἱ δύο Μάγοι, ὧν ὁ μὲν Λεδούκ ἐπλησίασε τὸν ὑποκόμητα, ὁ δὲ τὸν συνταγματάρχην.

— Ἔστε προσεκτικοί! εἶπεν ὁ πρῶτος, χαμηλοφώνως, κύπταν εἰς τὸ οὖς τοῦ ὑποκόμητος.

— Μὴ διαστρέφωμεν τὸ ζήτημα ὑπεψιθύρισεν ὁ ἕτερος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἰνδόν.

Ἄλλ' οὐδεὶς τούτων προτίθετο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς παραινέσεις τούτους.

— Φίλτατε ὑποκόμη! ἀνέκραξεν ὁ Ἰνδός. Λυποῦμαι πολὺ διότι δυσηρέστησα ὑμᾶς. Ἄλλως τε νομίζω ὅτι ὁ καμπάντης σὺς ἐτάραξεν ὀλίγον τὸν ἐγκέφαλον... αὐριοῦν δὲ πιστεύω ὅτι θὰ ἀναγνωρίσῃτε τὸ λάθος σας;

— Αὐριοῦν!... τὸ λάθος!... ἐπανέλαθεν ὁ δ' Ἐσκλάρ ἐξω φρονῶν.

— Βεβαίως.

— Ἀρκεῖ τούτο σημαίνει ὅτι ζητεῖτε συνάντησιν, μάθετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἀποσθωροῦντων.

— Μὰ τὸν Θεόν! καθίστασθε τρελλοί, ὑποκόμη!

— Ἄ! σιωπήσατε!

— Ἔ! ἀρκεῖ πλέον, δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπιτόχω...

— Ἦ! τί λοιπὸν!

— Τῆς συγγνώμης σας.

— Ἄθλιε!

— Καὶ ἤγειρε τὴν χεῖρα ἣν ἠμποδίσαν.

Ἄ συνταγματάρχης ὠχράσεν.

— Ἄ! τοῦτο εἶναι πολὺ, εἶπε. Μὲ ἱκανοποιεῖτε;

— Ὅποτεν θέλητε.

Πάραυτα! εἶπεν ὁ Ἰνδός.

— Πάραυτα... ναι, τοῦτο ἐπιθυμῶ... ἐὰν δὲν εἴσθε ἄνανδρος.

Ἀμέσως οἱ προσδιορισθέντες μάρτυρες ἐκλέξαντες τὰ ξίφη, ἐξήλθον μετ' αὐτῶν εἰς τὸν κῆπον.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων, ὑπὸ τὸ φέγγος λαμπτήρος καὶ ἡ ἐπίθεσις ἤρξατο.

Ἐντὸς δύο λεπτῶν ἠκούσθη φωνὴ λύσεως, ὁ ὑποκόμης ρίψας τὸ ξίφος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος.

— Ἐπληρώθη! ἐφώνησεν ὁ Γεώργιος Βεθῶτ, τρέχων πρὸς αὐτόν.

— ὦ! ἑλαφρῶς. Ἐγνωρίζω τι ἐπρακτοῦν, ἐλπίζω δὲ ὅτι ὁ ὑποκόμης θὰ λησμονήσῃ μέχρι τῆς αὐριοῦν τὸ μισθὸν τοῦτο ἐπιστόδιον.

Μετέφερον τὸν ὑποκόμητα ἐν τῇ ἀμάξῃ του, ἥτις πάραυτα ἀπῆλθεν ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ξένοι κατακρίνοντες τὴν διαγωγὴν τοῦ συνταγματάρχου.

Μόνον οἱ δύο Μάγοι ἔμεινον εἰσέτι ἐν τῷ κῆπῳ.

— Λοιπὸν θὰ μένωμεν ἐδῶ, γέρο Λεδούκ; ἠρώτησεν ὁ εἶς.

— Ἄλλ' ὑπάρχει τις ἐδῶ ὃν δὲν θὰ ἐγκαλέσω.

— Ὁ γραμματεὺς σας;

— Ναι.

— Ὁ πράκτωρ ἐγέλασεν.

— Ἄ! μάταιος κόπος, διότι πρέπει νὰ γνωρίζητε ὅτι πρὸ με-

κρού ἢ κυρὰ Βροσσὸν τῷ ἐνεχειρίσεν ἐπιστολὴν, ἣν μόλις ἀναγνούς, ἀπῆλθεν εἰς Βελλεβίλλην.

— Εἰς Βελλεβίλλην! Ἄ! ἤδη ἐνωῶ... Ὁ δυστυχὴς ἀγνοεῖ τοὺς κινδύνους, οὓς διατρέχει... καὶ δὲν πρέπει... καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι ἐξῆλθεν ἀνεληθὼν ἐν μιᾷ τῶν ἀναμενουσῶν ἐκεῖ ἀμαξῶν.

Εἰς Βελλεβίλλην! εἶπε τῷ ἀμαξηλάτῃ.

Καὶ ἡ ἀμαξᾶ ἀπεμακρύνθη.

XIV

Εἶδομεν τὸν Ρενὲ ἐγκαταλιμπάνοντα τὸ μέγαρον τοῦ συνταγματάρχου, ὅπως μεταβῆ εἰς Βελλεβίλλην.

Πολλάκις εἶχε μεταβῆ εἰς Ἄριον Ἐμανδὲ ἀναζητῶν τὴν Γιλβέρτην, πλὴν εἰς μάτην.

Ἄλλ' ἰδοὺ αἴρνης αὕτη, γράφουσα πρὸς αὐτόν.

«Ἐλθὲ, σὲ περιμένω καὶ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε. Εἰσελθε εἰς τὴν δίδου **Duée** ἐκεῖ ἀριστερῶν τοῦ πρώτου ὀρόφου θὰ ἴδῃς μικρὰν θυρίδα φωτιζομένην ἀμυδρῶς. Κτύπησον τρεῖς τὰς χεῖρας σου καὶ ἡ θύρα ἔσται ἠνεφεγγμένη.

Ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ρενὲ ἐπραξεν ὡς τῷ ὑπέδειξεν ἡ Γιλβέρτη. Ἡ θύρα ἠνεψύχθη καὶ οὕτως εὗρεσκετο πρὸ τῆς Γιλβέρτης ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

Ἡ Γιλβέρτη ὠδήγησεν αὐτὸν ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, ἔνθα καθεσθέντες πλησίον ἀλλήλων ἔπαιττον ὄνειρα ἀναπόρευκτα εἰς πᾶσαν νεκρὰν καρδίαν.

Αἴρνης ἡ Γιλβέρτη ἐγερθεῖσα:

— Ἄρκει τῷ εἶπε, πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς μὴ μένε πλέον ἐνταῦθα.

— Διατί;

— Φοβοῦμαι, ἄλλω; τε τὸ μέρος εἶναι τόσῳ ἔρημον.

— Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης ἐκοπίασε τόσον ὥστε δὲν θὰ ἔλθῃ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Καὶ ἐκαθίσθησαν ἐκ νέου.

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ βλέπω συχνὰ ἔλεγεν ὁ Ρενὲ. Αἱ ὁδοὶ εἶναι ἔρημοι ὥστε οὐδεὶς οὐδέποτε θὰ ἐννοήσῃ τοῦτο

— Τὸ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσαι φρόνιμος.

— Ἄ! πότε θὰ δυνήθῃ νὰ εἶπω ἐλευθέρως εἰς πάντας ὅτι σὲ ἀγαπῶ! πότε θὰ ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ σὲ ἰδῶ ἐρειδομένην ἐπὶ τοῦ βραχιόνος μου.

Οὕτως ὠμίλου ὅτε ἤκουσαν ἐλαφροὺς βηματισμούς.

— Εἶναι ἐκεῖνος... Θεὲ μου! ὑπεψήθησεν ἡ Γιλβέρτη γονυπετήσασα πρὸ αὐτοῦ.

— Φύγε!... φύγε!... σὲ ἰκετεύω!

— Τοῦναντίον, ἐπιθυμῶ νὰ μένω!

— Ἄ! δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ρενὲ! ἀναχώρησον φίλτατέ μου Ρενὲ!

Ἐπὶ τούτοις ἡ θύρα ἠνεψύχθη καὶ ὁ συνταγματάρχης εἰσῆλθεν.

— Ἐλθὲ φίλτατόν μου τέκνον, λέγει τῇ Γιλβέρτῃ, πολλάκις σὲ εἶπον πῶσον σὲ ἀγαπῶ...

— Ποῦ μὲ ὠδηγεῖτε;

— Ἡ ἐνταῦθα παρουσία σου εἶναι περιττὴ, ἄλλω; τε δὲν θὰ συμβῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ οὐδὲν δυνάμενον νὰ σὲ δυσαρεστήσῃ.

— Μοὶ τὸ ἠμύνετε;

— Καί' ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μὴ ἀνθίστασαι πλέον.

Ἡ Γιλβέρτη λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ συνταγματάρχου διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, μὴ τολμῶσα νὰ ἀπεισῇ τὸν Ρενὲ, ὅστις ἴστατο πρὸ αὐτῆς.

Ὁ συνταγματάρχης ἐξερχόμενος:

— 'Απέρομαι πρὸς στιγμήν, λέγει τῷ Ρενέ, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐπανιδῶ.

— Μὴ ἀμφιβέλλετε ἀπεκρίνατο ὁ Ρενέ, ὑψὼν ἀγερόχως τὸ μέτωπον, διότι ἐπιθυμῶ πλέον ἰσως ὑμῶν νὰ ἐξηγηθῶμεν διὰ τελευταίαν φορᾶν.

Καὶ ἀνεχώρησαν.

Μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθεν.

— 'Ἰδού ἡμεῖς μόναι, εἶπε σκοπτικῶς. Πιστεύω δὲ, ὅτι θὰ μοὶ δώσῃς τὸν λόγον δι' ἃν ἦλθες ἐνταῦθα.

— 'Αγαπῶ τὴν Γιλβέρτην!

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ταῦτα πάντα μοὶ ἀπαρέσκουσι καὶ ὅτι θὰ δώσω τέμα εἰς αὐτά. Σὲ συγχωρῶ διὰ τελευταίαν φορᾶν, ἀλλ' εἴην αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ ἀνευοῦντο....

— Τί θὰ ἐπράττετε;

— Ὅχ σὲ ἐφόνευσ!

Ὁ Ρενέ ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— 'Α! ᾗ! ἀλλὰ δὲν εὐρισκόμεθα πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν φανερῶν δολοφονιῶν. Σὺς λέγω, ὅτι θὰ μεταχειρισθῶ πᾶν μέσον, ὅπως ἀπαλλάξω τὴν Γιλβέρτην τῆς θέσεως ταύτης.

— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις;

— Ναι.

— Πρόσεξον.

— Διατί;., 'Αγαπῶ τὴν Γιλβέρτην καὶ γνωρίζω ὅτι ἀνταγαπῶμαι, οὐδὲν δὲ πρόσκομμα δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔνωσιν ἡμῶν. Σὺς ἐπαναλαμβάνω ὅτι αἱ ἀπειλαὶ σας δὲν μὲ πτοοῦσι, ὅπως ὁ πισθοδρομῆσω.

— 'Α! ἀνέκραζεν ὁ 'Ἰνδὸς μετ' ἄργης· εἶσαι τρελλὸς θὰ σὲ φονεύσω!!

— "Αθλιε! ἀνέκραζεν ὁ Ρενέ, δρηήσας κατ' αὐτοῦ.

— Ὅπισω!

Πάραυτα ἠκούσθησαν δύο τρομεραὶ κραυγαί, ἡ μὲν τοῦ Ρενέ ὅστις ὑψου τὸν βραχίονα κατὰ τοῦ 'Ἰνδοῦ, ἡ δὲ τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις ὤπλισε τὸν βραχίονα διὰ πυροβόλου.

Ὁ 'Ἰνδὸς αἴφνης κατεβίβασε τὸ ὄπλον του καὶ προσεπάθει νὰ ἀκούσῃ διότι ἡ θύρα ἐκρούετο.

Ὁ συνταγματάρχης ἔσπευσε ὅπως ἀνοίξῃ, ἀλλ' ὁπισθοδρόμησεν ἐντρομος ἰδῶν τὸν Κυπριανὸν Λεδούκ.

— Συγγνώμην συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ τελευταῖος. Λυπούμαι διότι ἀνησυχῶ ὑμᾶς, ἀλλά...

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ ἐμιλήσητε;

— Ναι.

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Ρενέ, ὅστις ἴστατο τεταραγμένος.

— "Αφες ἡμᾶς μόνους, φιλιτατόν μοι τέκνον, εἶπε. Ὑπαγε εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ αὐριον λίαν πρῶι ἔλθε εἰς τὸ γραφεῖον.

Ὁ Ρενέ δὲν ἀπήντησεν. Ἠσθάνετο ὅτι ὁ Λεδούκ ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τρομεροῦ κινδύνου καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ἦδη, κύριε, εἶπεν ὁ 'Ἰνδὸς ὑπερφάνως, θὰ μοὶ εἴπητε τί σημαίνει....

— Τοῦτο σημαίνει ἀπεκρίνατο ὁ ἀρχιεπιφύλαξ, ὅτι ἐὰν δὲν ἤρχομαι ἐγκαίρως θὰ διεπράττετε ἐγκλημα, ὅπερ ἤθελε καταδικάσει ὑμᾶς περισσώτερον τῶν ὅσα διεπράξατε μέχρι τῆς σήμερον.

Ὁ συνταγματάρχης ἐρήγησε.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησε τὸν Λεδούκ, παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον; εἶπε. Ἄλλ' ἔστω ἀφοῦ ἐπιθυμεῖτε, θὰ πράξω τοῦτο. Σᾶς προλέγω μόνον νὰ μὴ ταραχθῆτε ποσῶς, πρὸ παντὸς; δὲ νὰ μὴ μεταχειρισθῆτε βίαια μέσα ἐναντίον μου, διότι ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως μὴ ἐκτελεσθῆ ἡ ἐξαφάνισίς μου ἄνευ θορύβου.

— Βλέπω ὅτι παίζετε ἐνταῦθα, κύριε Λεδοῦκ, κωμωδίαν ἀστειοτάτην καὶ τοῦτο βεβαίως, ὅπως δώσητε τῷ Ρενὲ καιρὸν διὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ἄλλὰ σᾶς προλέγω ὅτι δὲν ἐμπαίζομαι καὶ ὅτι ἐὰν ἐξακολουθῆτε, θὰ σᾶς ἀποπέμψω ὡς αὐθάδη καὶ ἀδιάκριτον. Ὅθεν ἐὰν ἔχητε νὰ μὲ ἀνακοινώσητέ τι εἶπετε τοῦτο, ἢ ἄλλως ἀπέλθετε.

— Καλῶς, ἀκούσατε λοιπόν. Πρόκειται περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Βοννέ, ἧτις πολλὰς παρέσχε φροντίδας εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβησία, ὡς γνωρίζετε, ὅτι τὰ ἐγκλήματα τῆς Ἀργώνης καὶ τοῦ Ἁγίου-Νικολάου, οὐδένα ἕτερον εἶχον σκοπὸν ἢ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν κληρονόμων.

Ὁ Ἰνδὸς ὅστις μέχρι τοῦδε ἤκουεν ἀταράχως τὸν ἀρχιεφύλακα, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῆ καὶ διέκοψεν αὐτόν.

— Συγγνώμην, κύριε, σᾶς ἔρωτῶ τί μὲ ἐνδιαφέρει ἡ ἱστορία τῶν Βοννέ.

— Ἀρετέ με νὰ ἐξακολουθῶ, εἶπεν ὁ Λεδοῦκ. Λοιπὸν ὁ εἰς Ἁγίου Νικολάου Βοννέ, ἦτο πτωχότατος, ὅτε ἐγκατέλειπε τὴν Γαλλίαν μεταβαίνων εἰς Ἰνδίας πρὸς εὐρεσιν τύχης, οὐδεὶς δὲ θὰ ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ ἐὰν τὰ ἐγκλήματα τῆς Ἀργώνης καὶ Μασσαλλίας δὲν μᾶς ἀρπύζον. Ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ ὑποκόμης δ' Ἐσκλᾶρ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην καὶ ὅτι ἕτερός τις Βοννέ ἀποθανὼν πρὸ δεκαετίας ἐν μεγίστῃ ἀθλιότητι, ἀφῆκε δύο θυγάτρια, ἅτινα νῦν κατοικοῦσιν εἰς Παρισίους, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὀλίβα καὶ Γιλβέρτη καὶ ἅτινα εἶναι οἱ μόναι ἀπ' εὐθείας κληρονόμοι τοῦ τυχοδιώκτου Βοννέ.

Ὁ συνταγματάρχης ὕψωσε τοὺς ὤμους, δῆξας μετὰ λύσεως τὰ χεῖλη του.

— Τέλος τί ἐνδιαφέρουν διορᾶτε ἐν πᾶσι τούτοις; ἠρώτησεν.

— Ἄ! βλέπω ὅτι ἐνδιαφέρεσθε ἤδη περὶ τῆς ἱστορίας μου... ἄλλὰ μὴ σπευδίητε, ἔχω τι σπουδαιότερον νὰ σᾶς εἶπω. Ἐξακολουθῶ. Ἀκούσατε. Λοιπὸν ὁ ἐκατομμυριοῦχος Βοννέ ἀπέθανεν ἐν Ἰνδίας, ἡ δὲ περιουσία ἅπασα θὰ περιήρχετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δ' Ἐσκλᾶρ, τῆς Ὀλίβας καὶ τῆς Γιλβέρτης, ἐὰν τέταρτός τις δὲν εἰσέδυνεν ἐν τῷ μέσῳ. Τίς οὗτος; ἀγνώστῳ. Ἄλλως τε εἶναι ἄνθρωπος μισίτος, ἐδολοφόνησε τοὺς Λεωφραῖν καὶ Βαλενταῖν, ἠδὲν δὲ προσπαθῆ νὰ ἐξαφάνισῃ πρῶτον τὸν δ' Ἐσκλᾶρ εἶτα τὴν Ὀλίβαν! Ἄλλὰ σᾶς προλέγω ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐδὲν θὰ κατορθώσῃ καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ πραγματοποιήσῃ τὰ τερατώδη ὄνειρα ἅτινα ἐπλάσεν ἐν τῇ φαντασίᾳ του.

— Πιστεύετε; ἠρώτησεν ὁ Ἰνδὸς, γενόμενος κατὰ γράμμα προσεκτικός.

— Εἶμαι βεβαίωτατος.

— Βεπεθύμουν νὰ γνωρίσω τί θὰ ἐκώλυεν αὐτόν.

— Δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω τοῦτο.

— Ἰδωμεν.

— Τὸ μυστηριώδες τοῦτο πρόσωπον, ὅπως κληρονόμησῃ τὸν ἐν Ἰνδίας Βοννέ, λογικώτατα πράττων, ἐζητεῖ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἀπ' εὐθείας κληρονόμων αὐτοῦ. Ἄλλ' ἠπατάτο. Ἡ γνώμη ὅτι ὁ Βοννέ ἔσχεν ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τινος νεαρῆς γυναίκος, ἐξ ἧς ἀπέκτησεν ἄρρεν τέκνον, ὑπερ ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, εἶναι ἡδὴ ἀνήρ.

— Λοιπὸν ζῆ;

— Ζῆ.

— Τίς σᾶς εἶπε τούτου;

— Δὲν εἶμαι βέβαιος, ἀλλ' ἐὰν πιστεύω εἰς ἐπιστολὰς ἅς πρὸ

τινων ημερων ελαβον εκ Πονδισηρεως, η αποδειξις τουτου θα ευρισκετο εν τη επιστολη, ητις εξηφανισθη σημερον εκ του σάκκου του δυστυχοϋς Βροσσου.

Επι τούτοις ο Ίνδου εφερεν ακουσιως την χειρα εν τῷ θαλακίῳ αὐτου διερευνωδν εν πράγματι ὑπῆρχον εν αὐτῷ τὰ εγγραφα ἄτινα τῷ ἐνεχειρήσεν ἡ κυρὰ Βροσσου.

Ο Λεδουκ παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός τὰς κινήσεις του, ὃ δὲ συνταγματάρχης παρατηρήσας αὐτὸν ἔστη.

— "Εε! λαιπὸν, εἶπεν ὁ ἀρχαιοφύλαξ, τί σὰς ἐμποδίζει;...

— "Α! τί ἐνδιαφέρον ἔχετε εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην;

Ο ἀρχαιοφύλαξ προσεκλίνατο.

— Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀνέμενον τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀπεκρίνατο, ἐγερθεῖς, καὶ καταστάς σύννους.

— Ἐρωτᾶτε τί ἐνδιαφέρον ἔχω! λαιπὸν σὰς λέγω νὰ διανεμηθῶμεν...

— Νὰ διανεμηθῶμεν!... τί... ἐψέλλισεν ὁ Ίνδου.

— Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν Γιλβέρτην, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἐγώ!

— Μὴ διστάζητε, ὁμολογήσατε τοῦτο, ἐμάντευσά... ἀλλ' ἔνα ἡ Γιλβέρτη κληρονομήσῃ τὸν Βοννέ, δέον ὁ νόμμος κληρονόμος νὰ ἐξαφανισθῇ.

— Ἄλλ' ἡ ἀπόδειξις! ἡ ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεώς του...

— Ἐρευνήσατε τὰ θαλάκιά σας... ἀνάγνωτε τὴν ἐπιστολὴν ἣν σὰς ἐνεχειρήσεν τὴν νύκτα ταύτην ἡ κυρὰ Βροσσου καὶ θὰ βεβαιωθῆτε.

Ο συνταγματάρχης ἀδυνατῶν νὰ πράξῃ ἄλλως, ἐξήγαγε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἐναποθέσας αὐτάς ἐπὶ τινος τραπέζης, ἤρξατο ἀναγινώσκων αὐτάς διὰ πυρετώδους βλέμματός.

— Ναί! ναί! ἀληθῶς, ἀνέκραξεν, ἐν παιδίῳ... εἰς κληρονόμος... Ἄ! δὲν πρέπει νὰ ζήσῃ...

— Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐσκέφθην, εἶπεν ὁ Λεδουκ.

— Γνωρίζετε λαιπὸν αὐτό;

— Τὸ γνωρίζω.

— Γνωρίζετε ποῦ εὐρίσκετε;

— Θὰ σὰς εἶπω.

— Πότε;

— Μετ' ὀλίγον.

— Τί μέσον δὲ θὰ μεταχειρισθῶμεν;

— Τοῦτο εἶναι τὸ ἀπόρητόν μου! Πρὶν ἢ σὰς ἐμπιστευθῇ τοῦτο, θέλω νὰ μοὶ δώσητε...

— Παραδέχεσθε τὴν πρότασίν μου!

— Πρόκειται περὶ διανομῆς;

— Ναί, περὶ διανομῆς.

— Ἀλλά... ἀγνοῶ... τίς μὲ διαβεβαίωσεν ὅτι ταῦτα πάντα δὲν εἶναι ἡ μία προδοσία.

— Ὅπως εὐαρεστήσαθε ἀλλὰ παρατηρῶ ὑμῖν ὅτι τὸ ἀτομικὸν μου συμφέρον, ἐγγυᾶται ὑμῖν περὶ τῆς εὐλικανείας μου. Ἢ θὰ λάβω τὰ ἡμίτη ἐκατομμύρια καὶ θὰ γείνω φίλος σας, ἢ θὰ σὰς καταστρέψω. Παραδέχεσθε;

— Παραδέχομαι.

— Κάλλιστα! ἦδη ἀποσύρομαι. Σεῖς δὲ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς Γιλβέρτης, ἀγαπῶν αὐτὴν ὡς ἰδίαν σας θυγατέρα.

Καὶ χαιρετήσας ἐξῆλθε καὶ ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς διόδου Duée.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο BONNE ΑΠΘΘΑΝΕ

I

Προερχόμενός τις ἐκ Μασσαλίας καὶ ἀφικνούμενος εἰς τὸ ἄστυ Ἅγιος Νικόλαος, διακρίνει κατὰ τὴν εἰσοδὸν, ἀριστερῶθεν τῆς ὁδοῦ, οἰκίαν ἔχουσαν πρόψην ἀποκρώντως ὠραίαν, ἀλλὴν εὐρύχωρον, ἐστεμμένην ἐξ ὑψιτενῶν καὶ πυκνῶν δένδρων, καὶ περισταυριζομένην ἐκ σιδηρῶν κιγκλιδῶν. Ἡ ἐπὶ τῶν κιγκλιδῶν θύρα, φέρει ἑκατέρωθεν στίλβοντα σήματα, ἕτινα ἀγγέλλουσι τῷ διαβάτῃ τὴν κατοικίαν ὑπουργικοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἡ οἰκία αὕτη, εἶναι ἡ ἐπίσημος διαμονὴ τοῦ κ. Δουρναδῶ, συμβολαιογράφου.

Ἐν αὐτῇ ζῆ μετριόφρονος καὶ ἀπλῶς μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν δύο θυγατέρων αὐτοῦ, τοῦ πρώτου γραμματέως κυρίου Λαμβαρδῆν καὶ τοῦ νεοῦ ὑπαλλήλου Ἄλβέρτου.

Ὁ κύριος Λαμβαρδῆν εἶναι ἄνηρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μελάγχρους, ρωμαλέος ἔχων κόμην πυκνὴν καὶ μέλαιναν ὦμους καρτεροῦς καὶ τετραγώνους, μέτωπον τεταπεινωμένον καὶ χεῖλη εὐσάρκα καὶ ροδόχροα.

Ἦθελεν εἶσθε τύπος βαναύσου ἡδυπαθείας, ἐὰν δὲν ἐμετριάζετο ἡ γενικὴ ἔκφρασις ὑπὸ δύο μεγάλων ὀφθαλμῶν μεστῶν γλυκύτητις καὶ μελαγχολίας.

Ὁ κ. Λαμβαρδῆν κατήγετο ἐκ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὃ δὲ πατρὸς αὐτοῦ, μετήρχετο οὐ πρὸ πολλοῦ τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐρυθροδάνου, ἐξ οὗ καὶ ἀπέκτησε μετρίαν περιουσίαν.

)(181)(

Ὁ πατὴρ κ. Λαμβαρδῆν ὧν ἐγώιστης ἀπεράσισε νὰ κἀμῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συμβολαιογράφον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐνεκίνας ἔπρεπε νὰ ὑποταγῇ εἰς τὴν τύχην του.

Εἰσήλθε λοιπὸν εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Δουρναδῶ, ἔνθα καὶ εἰργάζετο.

Χάριν οὐδενὸς παρεδέχετο νὰ προσενηθῇ θλίβῃ εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ, παρ' οὗ ἐνθέρμως ἠγαπᾶτο καὶ ὃν φιλοστόργως αὐτὸς ἠγάπα. - Ἄλλ' ὑπέφερε λίαν σκληρῶς ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, καθότι ἠναγκάζετο νὰ κἀθηται διαρκῶς ἐνώπιον γραφείου, ἐνῶ ἡ φύσις του ἀπῆτει κατεπειγόντως τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον.

Ἰδέα τις πρὸ παντὸς τῷ προϋξέει ἀφορήτους βασάνους.

Ὁνειρὸν τι πάντοτε τὸν ἐθώπευεν, ἀκαταπαύστως ἀναπαρίστατο ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ, τὸν ἠνόχλει καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαγῇ.

Τοῦτο ἦν εἰ Παρίσιοι.

Οἱ Παρίσιοι τὸν ἠνόχλου, τὸν προσεῖλικον, τὸν ἔκαμον φρενήρη.

Οὐδέποτε εἶδεν αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτοι ἔστιλον διηλεκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὅσάκις ἀναπαρίστατο εἰς τὸ πνευμά του τὸ ὄνειρον τοῦτο, ἠσθάνετο τρομερὰν σκοτοδίνην, ἐξ ἐκείνων ἀτινες παρασύρουσι εἰς τὸ χεῖλος πάσης ἀθύσου· φρικώδης χίμαρα, ἰδαικὸς κόσμος διαρῶμενος ὡσεὶ μεταξὺ δύο λάμπσεων. Ὁ δυστυχὴς γραφεὺς ἠσθάνετο ὅτι κατελήθη ὑπὸ πασῶν τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ, καὶ ἔδεϊτο πολλοῦ χρόνου πολλῶν δυνάμεων, ὅπως ἀπολύσῃ τῆς ἀπεριόριστου ἐπιθυμίας του.

Τελευταίη ἦν ἡ θέσις τοῦ γραφείου, κυρίου Λαμβαρδῆν, ὅποτε ἰπθλον τὰ συμβάντα, ἕτινα ἔχομεν νὰ ἀφηγηθῶμεν.

Μὴν παρῆλθεν ἐκ τῆς ἐσπερίδος ἐκεῖνης, ἦν ἔδωκεν ὁ συνταγματάρχης Ρυβέρτος εἰς τὸ ἐν τοῖς Ἠλισίοις Παιδίοις μέγαρον αὐτοῦ.

Πρωίαν τινὰ, ἦν δὲ δευτέρα, ὃ κύριος Λαμβαρδῆν μεταβάς εἰς τὸ

γραφεῖον, ἐπεφόρτισε τὸν νεκρὸν Ἀλβέρτον ὅπως ἐκτελέσῃ διαταγῆν τινα, ὅστις καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ κ. Λαμβαρδὸν θὰ ἔμεινε μόνος ἐν τῇ γραφεῖῳ, καθότι ὁ κ. Δουρανδῶ τὸ ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου τῷ ἐδήλω-
 λωσεν ὅτι θὰ μεταβῆ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του εἰς Μασσαλίαν, ἔνθα καὶ θὰ διαμείνωσι μέχρι τῆς Τρίτης.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦν διήλθε μόνος δὲν τῷ ἀπήρσεν· ἠγάπα μὲν πολὺ τὸν κύριον Δουρανδῶ, ἀλλ' ἡ μετ' αὐτοῦ συνωμιλία ἦν λίαν μονότονος, οὐδέποτε ἐξερχομένη τῶν ὁρίων τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος· ἠπόρει δὲ τίνα εὐχαρίστησιν εὕρισκεν ἐν αὐτῇ ὁ κύριός του.

Ἦρξατο τῆς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τίνα χρόνον ἔμεινε κεκλι-
 μένος ἐπὶ διαφόρων ἐγγράφων, λαμβάνων σημειώσεις, ἢ συντάττων συμβόλαια, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως.

Ἐν τούτοις περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἔστρεψεν ἀποτόμως τὴν κε-
 φαλήν, διότι ἤκουσεν ἠχοῦντα τὸν κώδωνα τοῦ κηκλιδωτοῦ περι-
 φράγματος, ταυτοχρόνως καὶ βηματισμοὺς ἐν τῇ μεγάλῃ αὐλῇ τῆς εἰσόδου.

Αὐθαρεῖ ἐνεχειρίσθη αὐτῷ ἐπισκεπτήριον ἐφ' οὗ καὶ ἀνέγνω.

Συνταγματάρχης Ροβέρτος.

— Ἄς εἰσέλθῃ εἴπεν.

Ἐὸ συνταγματάρχης εἰσήλθε.

Τὸ πρῶτον περιέστρεψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς αἰθούσης, εἶτα πλη-
 αίσιας τὸν Λαμβαρδὸν ἐχαίρετησεν αὐτὸν μετ' ἐξόχου εὐγενείας.

— Ἔχω τὴν τιμὴν γὰρ ὁμιλῶ πρὸς τὸν κύριον Δουρανδῶ; ἠρώ-
 τησε, προσκλίνας ἐκ νέου.

Ἐὸ Λαμβαρδὸν μγέθη.

— Οὐχί, κύριε, ἀπεκρίνατο, ὁ κ. Δουρανδῶ ἀπουσιάζει καὶ δὲν

θὰ ἐπιστρέψῃ ἢ αὔριον. Ἄλλ' ἐὰν πρόκειται περὶ ὑποθέσεως ἀφ-
 ὀρήσεως τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, εἶμι ὁ γραμματεὺς του.

Ἐὸ συνταγματάρχης ἐφάνη ζωηρῶς ἐναντιούμενος.

— Ἰδοὺ ἐν ἐπεισόδιον, δι' ὃ λυποῦμαι πολὺ, εἶπεν, ἔφθασα εἰς
 Μασσαλίαν χθὲς τὸ ἐσπέρας· ἔρχομαι ἐκ Παρισίων καὶ ἀπέρχομαι
 εἰς Νίκαιαν, ἔνθα ὄφειλω νὰ παρευρεθῶ αὐριον κατὰ τὴν πρῶτην ἄ-
 ραν· θὰ μοι ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθω καὶ δὲν γνωρίζω. . .

— Μὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ ὁμιλήσητε ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν κύριον
 Δουρανδῶ;

— Οὐχί· ἀλλ' εἰς τὸν συμβολαιογράφον. Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ
 γνωρίζω τὸν κύριον Δουρανδῶ, πρόκειται δὲ περὶ σπουδαίων πληρο-
 φοριῶν. . . .

— Ἴσως, ἐν ἑλλείψει ἐκείνου, δυνθῶ ἐγώ. . .

Ἐὸ συνταγματάρχης ἐποιήσατο κίνημα δισταγμοῦ.

— Ἐργάζεσθε πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τούτου;

— Εἴκοσιν ἔτη ὡς ἐγγιστα.

— Ἄστε εἴθε ἐν γνώσει τῶν ὑποθέσεων. . . Γνωρίζετε ἐντελῶς
 τὰ ἐγγράφα τοῦ πρῶσταμένου σας;

Ἐὸ Λαμβαρδὸν ὑπέδειξε τὰς ὑψηλὰς χαρτοθηκὰς, αἵτινες περι-
 κύκλουν τὴν αἰθουσαν.

Ταῦτα πάντα ἀπεκρίνατο τὰ γνωρίζω κάλλιστα καὶ οὐδεὶς χάρ-
 τος ὑπάρχει, αὐτινος ἀγνωστὸ τὸ περιεχόμενον.

— Τοῦνο διαφέρει· ἡ ὑπόθεσις, ἥτις μὲ ὀδηγεῖ ἐνταῦθα εἶναι ἀ-
 πλους τάτη, ἄλλως τε πρόκειται, τὸ ἐπαναλαμβάνω περὶ πληροφο-
 ρίας, ἣν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω καὶ ἣν ἐσκέφθην ὅτι ὁ κύριος Δουρανδῶ
 δὲν θὰ μοι ἀρνηθῇ. Εἶμαι ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος· κατέχω ἐν
 Παρισίους σπουδαίαν θέσιν καὶ οὐδέποτε ἐσκέφθην ὅτι θὰ μοι ἐνεφα-
 νίζετο ἀνάγκη νὰ προσφύγῃ εἰς τετραμμένης πληροφορίας. Ἐὰν
 λοιπὸν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ πρῶσταμένου σας, νομίζητε ὅτι δύνασθε

νὰ πράξῃτε ἐκεῖνο ὅπερ θὰ ἐπραγτεν αὐτὸς, ἤθελατε μοὶ παρὰσχῃ σπουδαίαν ἐκδούλευσιν καὶ ἤθελον σὰς εἶμαι εὐλακρινῶς εὐργνώμων.

— Ἔσπε βέβαιος, συνταγματάρχῃ, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ ὑμῖν χεῖρισμος. . .

— Λοιπὸν εἰμεθα μόνου.

— Ὅλωσ μόνου.

— Ὅστε δυνάμεθα νὰ συνδιαλεθῶμεν ἐλευθέρως καὶ ἄνευ ὀρθῶν μὴ διακοπῶμεν.

Ἵμιλῶν τοιουτοτρόπως ἐκαθέστη παρὰ τῷ Λαμβαρδέν.

— Ἴδου εἶπεν ἐκεῖνο, ὅπερ μὲ φέροι ἐνταῦθα. Πρὸ ἡμερῶν ἐδόθη παράστασις προσελκύσασα ἅπαντας τοὺς Παρισίους εἰς τὸ θέατρον Λαριέθς Μετὰ τὸ πέρας ταύτης μετέστημεν μετ' ἄλλων φίλων ὅπως δειπνήσωμεν παρὰ τῷ Βρεβάν, μετὰ τινων νεανίδων αἵτινες εἶχον συμμεθέξει ταύτης. Σὰς ζῆτῶ συγγνώμην, ἀγαπητὲ κύριε, διὰ τὴν ἐκθεσιν τοσούτων λεπτολογιῶν, ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητοι ὅπως ἐξηγήσωσιν ὑμῖν κάλλιον τὸ διάθεμα, ὅπερ παιῶν σήμερον εἰ καὶ ὀλίγον παράδοξον.

— Ἐξακολουθεῖτε! ἐξακολουθεῖτε, συνταγματάρχῃ, εἶπεν ὁ Λαμβαρδέν.

— Ἐξακολουθῶ. Οἱ φίλοι μου δὲν ἐστεροῦντο πνεύματος, αἱ νεάνιδες ἦσαν θελκτικαὶ καὶ τοῦ καμπανίτου βοηθοῦντος αἱ παραφοραὶ ἐξάλλου. Καίτοι πεπειραμένως πρὸς τὰς τοιοῦτου εἶδους διασκαδάσεις πολλὰκις ὅμως παρασύρομαι ὑπ' αὐτῶν. ἄλλως τε καὶ ἡ ὄψις τῶν στρογγύλων ἐκείνων καὶ ὄραλων ὤμων, τῶν στιλπνῶν ἐδόντων, ἡ ἐκνευρίζουσα μουσικὴ, αἱ προκλητικαὶ γέλωτες, αἱ ἔντονοι φωναὶ, πάντα ταῦτα μιγνύμενα μετὰ τῆς οἰνοβαροῦς ἀτμοσφαιρας, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν πόρων τοῦ σώματος· πάντα ταῦτα λέγω μεθύσκουσιν ἀκουσίως. Γίνεταί τις νέος ἔάν εἶναι γέρον καὶ μακινώδης ἔάν εἶναι νέος.

— Ναί, ναί, οὕτως ἔχει! ὕπερταύτισεν ὁ Λαμβαρδέν ὅστις ἠκουσε προσεκτικῶς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχῃς, ἐπὶ δύο ὥρας διήρκεσεν ἡ εὐθυμία αὐτῆ ὅτε μίαν ἐκ τῶν νεανίδων ἡ μικρὰ Βέρβια ἐπρόφερεν ὄνομά τι ὅπερ μᾶς ἔκαμε νὰ γιγῆσωμεν.

— Ποῦτον ὄνομα;

— Τὸ τοῦ Βοννέ. Ὁ Βοννέ οὗτος καταγόμενος ἐξ Ἀγίου Νικολάου, ἀνεχώρησε πρὸ ἐτῶν διὰ τὰς Ἰνδίας καὶ ἔκτοτε οὐδὲν ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ. . . ἀγνοεῖτε ταῦτα ἀναμφιβόλως;

— Οὐδὲν ἀγνοῶ.

— Λοιπὸν γνωρίζετε ὅτι ἀπέκτησε κυλοσσικῶν περιουσίαν.

— Λέγουσι καὶ συνάμα προσθέτουσιν ὅτι ἀπέθανε! . . . Μόνον ἡ ἀκριβὴς εἰδησις τοῦ θανάτου αὐτοῦ δὲν ἀρίχθη εἰσέτι εἰς Γαλλίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου. . .

— Κάλλιστα, ἀλλὰ μόνη ἡ ἰδέα τῆς περιουσίας ταύτης, ἡ πιθανότης τοῦ θανάτου, ἐπαρκουσίαν ὅπως διεγείρωσι τὰς σπουδὰς ἐπιθυμίας τῶν κληρονόμων καὶ ἡ μικρὰ Βέρβια περὶ ἧς σὰς ὠμίλησα δὲν ὑπῆρξεν ἡ τελευταία, ἥτις ἄνευροποιεῖ τὰ ἐκατομμύρια.

— Εἶναι λοιπὸν συγγενὴς τοῦ ἀποθανόντος Βοννέ;

— Αἱ γυναῖκες τῆς τάξεως ταύτης δὲν γνωρίζουσι ποτὲ τὴν καταγωγὴν αὐτῶν. Διςχυρίζεται ὅτι εἶναι ἐξαδέλφη τοῦ τυχοδιώκτου τούτου, καὶ πρὸ τινων ἡμερῶν μάλιστα συνέλαβε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προσκληθῇ ὅπως λάβῃ τὸ ἀνήκον αὐτῇ ἐκ τῆς ἐν λόγῳ περιουσίας. Δυστυχῶς ὅμως εἰδησις τις ἐματαίωσε τὰς ἐλπίδας αὐτῆς.

— Πῶς τοῦτο;

— Τῇ διεβεβαίωσεν ὅτι ὁ Βοννέ οὗτος πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς Ἰνδίας εἶχεν ἀποκτήσει τέκνον παρὰ τινος νεάνιδος ἐκ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, καὶ θέλων νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ἔκαμε διαθήκην δι' ἧς καθίστα αὐτὸ κληρονόμον ἀπάσης τῆς περιουσίας, ἣν ἠδύνατό

ποτε νὰ ἀποκτήσῃ... Ἐνωεῖτε λοιπὸν ὅτι ἡ δυστυχὴς Βέρθα εἶχε δίκαιον νὰ καταπλαγῇ ἐν τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης καὶ ἔκτοτε ζῆ βίον ἀβίωτον. — Ἐὰν λοιπὸν ἐκεῖνο ὅπερ τῇ ἀνήγγειλαν εἶναι ἀληθές, — ὦχοντο τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς ὄνειρα, καὶ ἰδοὺ αὐτὴ διὰ παντός βεβυθισμένη ἐν τῇ ζωῇ τῶν ἀπροόπτων καὶ ἀβεβίωτων, ἧτις καταλήγει πάντοτε εἰς δυσχερὲς γῆρας.

Ὁ Λαμβαρδὸν ἤκουε μὲν μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν κατῴρθευεν νὰ ἐννοήσῃ ὅποιος πληροφορίας ἤρχετο νὰ αἰτήσῃ ὁ συνταγματάρχης παρ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἰνδὸς ἐμάντευσεν, ὅτι διήρχετο διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ.

— Θὰ ἐξηγηθῶ, εἶπε, μετὰ τόνου βλακώδους, καλῶς διαδραματιζομένου... δὲν ἔχω οὐδένα λόγον ὅπως ἀποκρύψω ὑμῖν τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἐὰν, καθὼς διαβεβαίουσιν ὁ Βοννὲ διέθεσε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου τέκνου αὐτοῦ περὶ οὗ σὰς ὠμίλησα, τὸ συμβῆλαιον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ που καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι ἐὰν ὑπάρχῃ ἔσεται παρὰ τῷ κυρίῳ Δουρανδώ. Λοιπὸν, ἐν περιπτώσει καταπρατικῆς ἀπαντήσεως, ὄφειλετε νὰ ἦσθε ἐν γνώσει μᾶλλον παντός ἄλλου, πληροφορῶν με δὲ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔσομαι ἀποχρώντως εὐγνώμων.

Ὁ Λαμβαρδὸν ἐσκέρθη... εἶτα ἐποίησε σημεῖόν τι συγκαταθέσεως.

— Ἡ καινοπαίσις, ἧς ἐξαίτετεθε, εἶπε, μετ' ὀλίγον, εἶναι τακτικὴ νομίζω δὲ ἔτι καὶ ὁ κ. Δουρανδῶ δὲν ὀξ ἤρνεϊτο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν σας.

— Εὐχαριστῶ πολὺ ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης. Ἥμην βέπερὶ τῶν εὐγενῶν ὑμῶν αἰσθημάτων.

— Οὕτως, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβαρδὸν, ὁ Βοννὲ ἔκαμε πρὶν ἢ

ἀναχωρήσῃ διαθήκην, ἐν ἧ καλιστῆ κληρονόμον του τὸ παιδίον, ὕπερ ἀνεγνώρισε.

— Καὶ ἡ διαθήκη αὕτη κατετέθη ἐνταῦθα ;

— Ναι, κύριε.

— Δὲν τολμῶ νὰ ζητήσω ὅπως ἀναγνώσω αὐτήν.

— Καὶ ἐν ἐξητεῖτε αὐτήν, ἤθελε μοὶ εἶσθαι ἀδύνατον νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς.

— Δικατὶ τούτου ;

— Ἄπαντα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, εἰ καὶ ὀλίγον ἐνδιαφέροντα, εἶναι κεκλεισμένα ἐν τῷ σιδηρῷ τούτῳ ἔρμαρῳ ὅπερ βλέπετε. Ὁ κ. Δουρανδῶ μόνος γνωρίζει τὴν λέξιν δι' ἧς ἀνοίγεται, καὶ ἐτόλμησα νὰ εἶπω τούτο, ὅπερ οὐδεποτε ἤθελον.

Ὁ συνταγματάρχης διεμαρτυρήθη.

— Ἄπαγε ! εἶπε ζωηρῶς, νὰ ὀθήσω τὰ πράγματα περαιτέρω· τὸ ἔγγραφο εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Δουρανδῶ ἔνθα καὶ πρέπει νὰ μὲνῃ... Ἐπεθύμουν μόνον εἰ δυνατὸν νὰ μοὶ δώσητε ἀκαθῆ λογαριασμὸν τῆς καταστάσεως... καὶ διὰ τούτο...

— Ὑπάρχει ἐν μέσῳ... εἶπεν ὁ Λαμβαρδὸν.

— Ποῦτον ;

— Εἰ καὶ δὲν ἔχω τὸ ἔγγραφο εἰς τὴν διάθεσίν μου, γνωρίζω μόνον τούτο ποῦ ὀξ δυνηθῶ νὰ εὕρω τὸ πρωτόγραφον καθ' ὃ συνετάχθη... καὶ τότε οὐδὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ...

— Ἦθέλατε πράξει τούτου ;

— Ἀπαιτεῖται καιρὸς πρὸς ἀνεύρεσιν τούτου.

Ἀμίξις χαρῆς διῆλθε τῶν ὀρθακμῶν τοῦ συνταγματάρχου.

— Τούτο δὲν σημαίνει ! ἀνεφώνησεν. Ἀφίνα εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν τὸν ἐπαρκῆ καιρὸν καὶ συνάμα μοὶ παρουσιάζεται περίστασις, ἧτις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ διαφύγῃ.

— Ποῦτα ;

— Έγω σπουδαίως υποθέσεις νὰ κανονίσω εἰς Μασσαλίαν καὶ ἄδυνατῶ νὰ διαμένω πλέον εἰς Ἄγρον Νικόλαου. Λοιπὸν σὲς ἀφίνω, ἀλλ' ἠθέλατε μὲ εὐχαιρισθῆσαι πολὺ καθὼς καὶ ἡ δεσποινὴς Βέρθα ἤθελε σὲς εἶναι εὐγνώμων ἐὰν τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐργασιῶν σὰς ἤρχεσθε εἰς Μασσαλίαν συνεπιφῆρων καὶ τὸ γνωστὸν ὑμῖν ἔγγραφον.

— Ἐπιμένετε λοιπὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν ;...

— Θέλω τι κάλλιον τούτου ! ἀκούσατε· κατὰ τὰς πέντε ὥρας θὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα ἡ ἀμαξία μου, θὰ ἀνέλθῃτε ἐπ' αὐτῆς μετ' ἐκείνων, ἅτινα ἐπιθυμῶ νὰ συμβουλευθῶ καὶ θὰ διέλθῃτε μίαν ὥραν εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς μικρᾶς Βέρθας καὶ ἐμοῦ.

— Πῶς ! ἐφάνησεν ὁ Λαμβαρδὲν γενόμενος πορφυροῦς, ἡ νεῆσ εἶναι μεθ' ὑμῶν ;

— Μὰ τὸν Θεόν ! ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης μὲ συνάδευσε μέχρι τοῦ συμβολαιογράφου ἂν καὶ ἠταντιώθην. Εἶναι θελατικῶν παιδιῶν, πολὺ ἐράσιμον, ἐν μίᾳ λέξει εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἡδύστων πρωτοτύπων τῆς Παρισινῆς καλλονῆς· θέλετε εἶδῃ αὐτήν !... Ἐπιζῶ ὅτι οἱ νόμοι τοῦ συμβολαιογραφεῖου δὲν ἀπαγορεύουσι νὰ διέρχῃται τις καιρὸν τινὰ μετὰ μιᾶς νεκίδος.

Λέγων ταῦτα ἐγέλα, τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραττε καὶ ὁ Λαμβαρδὲν.

— Λοιπὸν ! ὡς εἶπομεν εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐπιμένετε τῶσον...

— Ἐπὶ πλέον ἡ ἀμαξία θὰ σὲς ἐπαναφέρῃ καὶ τοιουτοτρόπως οὐδεὶς θὰ υποπεύσῃ τὴν ἀπουσίαν σὰς. Λοιπὸν τὸ ἐσπέρας, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Τὸ ἐσπέρας ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— Κάλλιστα, λογιζομαι δὲ εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ γνωριμίᾳ ὑμῶν.

Ἐἶτα δεξιωσάμενος τὸν γραμματεῖα ἀνεχώρησε διὰ τῆς περιμενούσης αὐτὸν ἀμαξίας, ἀφῆς τὸν Λαμβαρδὲν τεθορυβημένον ἐκ τῆς

ἀπρόοπτον ταύτης ἐπισκέψῃσθαι ; καὶ συγκεινημένον ἰδίᾳ ἐκ τῆς υποσχεθείσης αὐτῷ ἐσπερίδος.

II

Ἐπὶ τῆς ἀποσκευῆς αὐτοῦ ἀποκρίθη ὁ συνταγματάρχης ἄνευ δυσκολίας ἤγαγεν ἐκ Παρισίων τὴν νέαν ἀμαρτωλὸν ἣν Βέρθαν μικρόπου ἀπεκάλουν.

Ἦν αὕτη περιζήτητος ἐν Παρισίῳ ὡς κατορθούσα σπουδαίους ἔθλους.

Αἱ ἀντίζηλοί της ὑπελείποντο πολὺ αὐτῆς.

Καθ' ὅτι αὕτη ἦεν σχεδὸν καλῶς ἀνατετραμμένη.

Σὺν τῇ ὀραϊτικῇ αὐτῆς ἐνυπῆρχε ζωηρότης καὶ καλὴ διάθεσις, ἥτις ἀνώψου αὐτῆς τὰ θέλητρα.

Οὐδὲν γλυκύτερον καὶ διαπεραστικώτερον τοῦ βλέμματός της.

Ἐνότιε κατὰ τὴν θέλησίν της ἔρριπτε διαπύρους ἀκτῖνας πληρούσας ἡδυπαθείας καὶ προξενούσας ρίγος, ὡς ἐπαφῇ ἀοράτων ὠπειῶν.

Ὁ συνταγματάρχης ἐπιτυχῶς ἐξέλεξε αὐτὴν διὰ τὸ πρόσωπον ὅπερ ἔμελλε νὰ διαδραματίσῃ.

Ἐσπέραν τινὰ παρουσιάζων αὐτῇ τιμαλφεῖς περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν :

Ἐὰν θέλῃς τῇ εἶπε ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἔσεται ἰδικόν σου.

Ἡ Βέρθα ἐλάτρευε τοὺς μαργαρίτας, ἐξεπλήγη δὲ ὅτε ὁ συνταγματάρχης τῇ ἐξήγησεν ἐκεῖνο, ὅπερ ἐζήτησε παρ' αὐτῆς.

Νὰ ἐγκαταλείψῃ δηλονότι τοὺς Παρισίους ἐπὶ τινὰς ἡμέρας νὰ διέλθῃ δύο ἢ τρεῖς νυκτας ἐν Μασσαλίᾳ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ δελεάσῃ νέον τινὰ πρᾶκτοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ὅστις ἠγνοῖ εἰσέτι τὸν βίον καὶ δὲν ἐγνώριζε τὰς γυναίκας τῆς πρωτεύουσας ἢ μόνου ἐκ τῶν ἐφημερίδων.

Ἡ Βέρθα ἐταυτίσθη ἀμέσως μετὰ τοῦ προσώπου ὅπερ ἔμελλε νὰ διαδραματίσῃ. Ἐίχεν ἀπάσας τὰς ἀπαιτούμενας ιδιότητες διὰ τὴν θέσιν, εἰς ἣν τὴν προώρισαν καὶ μετ' ἀνηκούστου ἀνυπομονησίας περιέμενε τὸ ἄτομον ὅπερ ἔμελλε νὰ δελεάσῃ.

Οὕτω, ὅτε ὁ συνταγματάρχης ἐπέστρεψεν εἰς Ἄγιου Νικολάου μετὰ τὴν τοῦ Λαμβαρδὲν συνέντευξίν του, αὕτη ἐνέπλησεν αὐτὸν αὐθαρεῖ διαφύρων ἐρωτήσεων.

Ἦν μελόγγρους ἢ ξανθός; εἶχεν ὠραίους ὀφθαλμούς; ὠραίους ὀδόντας; τέλος ἦν δικταθιμένος ὅπως δελεασθῆ;

Ἐράνη εὐχαριστηιένῃ ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ συνταγματάρχου ὅστις τῇ ἔδιδε νέας ὑδηγήσας, ἄς ἐνόμισε καλῆκόν του νὰ προσθήσῃ εἰς τὰς προηθείσας.

— Ἄριστέ με νὰ πράξω, ἀπεκρίνατο αὕτη καὶ ἐλπίζω ὅτι θάμηνετε εὐχαριστημένοι. Ὁ Λαμβαρδὲν σας δὲν θὰ παραπονεθῆ.

Ὁ Ἰνδὸς ἔλαβε τὸ κιβώτιον, ὕπερ ἐνέκλειε τὸ πολύτιμον περδέρειον.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς σέ, εἶπε, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ περιμένῃς πλέον τὴν ἀμοιβήν, ἣν ἤδη ἐκέρισας. Ἐκθυμῶ μόνον ὅτι ἡ ἐλευθερίότης μου δὲν θέλει περιορισθῆ μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Δέον νὰ καταστήσῃς τὸν ἄνδρα τούτον φρενήρη εἰς ἔρωτος, ἔχεις πάντα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο καὶ ἐὰν κατορθώσῃς νὰ λάβῃς παρ' αὐτοῦ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο ἐγγράφον, ὕπερ μόνος ἐκεῖνος δύναται νὰ μὴ δώσει, ὀρκίζομαι Βέρθα, ὅτι ἡ τύχη σου ἐξησφαλίσθη.

Ἡ Βέρθα λαβούσα τὸ περιδέρειον ἔφερον αὐτὸ ἀμέσως περὶ τὸν τράχηλον.

Ἦρξατο ἀμέσως καλλωπιζομένη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦν εὐκόλον καὶ κατέβλε μεγίστην ρουτίδα καὶ πᾶσαν δυνατὴν ριπαρίσειαν.

Τέλος περὶ τὴν ἔκτην ὥραν ἠκούσθη τραχηλασία καὶ ἄμαξα ἔστη πρὸ τοῦ οἰκήματος.

Τότε ἡ Βέρθα ἔτρεξεν αὐθορμήτως εἰς τὴν θυρίδα καὶ ἀνέμψε λαορκίως τὸ ἄκρον τοῦ παραπετάσματος.

Ἦν πράγματι ἡ ἄμαξα τοῦ Ἰνδοῦ, εἰς ἣς κατῆλθεν ὁ Λαμβαρδὲν. Ἐπὶ τῇ θέξ τούτου ἡ Βέρθα ἐξεπλάγη.

Αὕτη προσεδόκα ὅτι θὰ ἴδῃ χονδροειδῆ τινα χωρικόν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου διέκρινεν ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἔχοντα ρωμαλέους καὶ ἰσχυροὺς ὤμους, βράδισμα τολμηρὸν καὶ ἀπορραιστικόν, πρὸς δε μορφὴν ἐκφραστικὴν καὶ βλέμμα νοθμον καὶ ζωηρόν.

Οὕτω, ὅτε ὁ συνταγματάρχης ἠθέλησε νὰ ὑδηγήσῃ καὶ παρουσιάσῃ αὐτὴν παρὰ τῷ κυρίῳ Λαμβαρδὲν αὕτη δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὴν ἐκπλιξίν της.

— Ἐ λοιπόν! σὲ εὐχρέστησεν; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης γελῶν. Οὕτω ἡ ὑπόθεσις θὰ τακτοποιηθῆ κάλλιον.

— Θέλω προσπαθῆσαι.

— Πρόσεξον μὴ γίνῃς ἐρωμένη του...

— Καλῶς, ἐμπαίζετε... Πάντες οἱ ἄνδρες εἰσὶν οἱ αὐτοί... δὲν πιστεύουσι ποτὲ ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσι καρδίαν.

— Ἀλλ' ἔλθῃ... ἔλθῃ... εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ὁ ξένος μας ὁ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Καὶ ὠδήγησε τὴν Βέρθαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Λαμβαρδὲν ἠγέρθη καὶ ἐχαίρεισεν εὐγενεῶς.

— Ἀγαπητῆ μου φίλη, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, σὺς συκοφῶ τὸν κύριον Λαμβαρδὲν! — κύριε Λαμβαρδὲν, ἡ δεσποινὶς Βέρθα, περὶ ἧς ἔσχον τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σὺς ἐμιλήσω σήμερον τὴν πρωΐαν. — Λοιπὸν ἤδη ἀφοῦ ἐγένοντο αἱ συστάσεις, προσφέρετε τὸν βραχιόνα τῇ δεσποινίδι καὶ ἄγωμεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ Λαμβαρδὲν ὑπεκλίνατο καὶ μετ' ὀλίγον ἐκαθέσθησαν εἰς τὴν

πλουσιώς διευθετημένην τράπεζαν, ένθα ό άργυρος και ό κρύσταλλος έστίλθον από του άπλέτου φωτός των λαμπτήρων.

Κατ' άρχάς ή συνδιάλεξις ύπηρεζεν ήττον ζωηρά, διότι δέν είχον εισέτι έξοικιωθή.

Ό Λαμβαρδέν είχεν όρεξιν έπαρχιώτου και όμως ήτο ήναγκασμένος νά περιπειήται την άβράν δεσποινίδα. Οί οίνοι ήσαν έκ των άρίστων, άλλ' έκ τούτων δέν έπηρεάζετο ή στερεά κεφαλή του γραμματέως.

Διαρκούντος του δείπνου ή Βέρθα τον παρετήρει και πολλάκις τά βλέμματά των συνητήθησαν· ό Λαμβαρδέν έφαινετο βλάβως συγκινούμενος.

Η Βέρθα μόλις ήγγιζε τό φαγητόν ώς και τον οίνον εις τά χείλη της· έφαινετο ακούουσα τον συνταγματάρχην διηγούμενον έπεισόδιον ταξειδίου, αλλά πράγματι δέν άπέσυρε τους όφθαλμούς έκ του ζένου του.

Ό Λαμβαρδέν κορέσας την πείναν του άνεπαύετο. Δέν έδιδε δε ουδεμίαν προσοχήν εις την αφήγησιν του συνταγματάρχου καθότι αύτη είχεν άποροφηθή ύπό τής νεάνιδος.

Πρώτην ήδη φοράν παρευρίσκετο έν τοιούτῳ συμπόσιῳ. Μέχρι τούδε ουδεμίαν είδεν αυτόν μετά τοςούτου διαπεραστικού και γλυκέως βλέμματος. Ησθάνετο την καρδίαν του τηχομένην ύπό την έπίρροικν άγνώστου μέθης και αί πλήρεις έκπλήξεως αισθήσεις του τον άφρον άνυπεράσπιστον έναντίον ταύτης τής μαγαίας.

Όλίγον κατ' όλίγον ή θέσις του έγένετο ζωηροτέρα. Τά βλέμματα τής Βέρθας τρυφερώτερα, τά μειδιάματά της προκλητικώτερα και αυτός ό ίδιος ύπό την έπήρειαν τής βεβαρυμένης άτμοσφαιρας τής· έν τή αίθούση βκσιλευούσης ησθάνετο θερμότερον τό αίμα εις τās φλέβας του.

Αίσθημά τι ισχυρόν ήρξατο άναβλύζον έν τή σαρκί του και με-

τέδιδεν είδός τι μέθης έν τῷ πνεύματι αυτού. Οί όφθαλμοί του ήνούγοντο έκ των όρμητικῶν παρεκτροπῶν κόσμου, όν μόλις είδε και έν τῷ όνειρῷ τούτῳ, ό έβλεπεν όλως έξυπνος, τῷ έφαινετο ότι δέν είχεν ή νά διατάξῃ νά καταπέση έν στιγμῇ ό πέπλος ένώπιον των θελατικῶν βλεμμάτων της.

Κατ' εκείνην την στιγμην ό συνταγματάρχης όστις τον παρετήρει μετά μείζονος προσοχής ή ή Βέρθα, ήγέρθη έκ τής τραπέζης και έξαγαγῶν σιγάρον έκ του θυλακίου του:

— Καπνίζετε, κύριε, Λαμβαρδέν; είπε, διὰ φωνῆς γλυκέας.

— Όχι, κύριε, άπήντησεν ό γραμματεὺς, άνακληθείς επί του ρεμβασμοῦ του εις την πραγματικότητα.

— Πῶς! οὔτε έν σιγάρον μετά τό φαγητόν;

— Ουδέποτε εκάπνισα.

— Μά την άλήθειαν, λυποῦμαι πολὺ διὰ τούτο! και έπειδή ό καπνός ένοχλεῖ την δεσποινίδα Βέρθαν, άναγκάζομαι νά σᾶς άφήσω... 'Αλλ' εκτός τούτου έχετε νά συνδιαλεχθῆτε... Θα κάμω ένα γύρον εις την Κανελιέραν, και όταν θα επιστρέψω, έλπίζω ότι θα είσθε ήδη συνειδημένοι ως άρμόζει...

Εἶτα άσπασθεις την χεῖρα τής νεάνιδος και άψας τό σιγάρον του άνεχώρησεν.

Έν τούτοις ή Βέρθα είχεν έγερθή και ό Λαμβαρδέν έμενεν ευχαριστημένος διὰ τούτο.

Η νεάνις μειδιῶσα διεπέρασε τον βραχίονα αὐτῆς εις τον του γραμματέως.

— Ό συνταγματάρχης έχει δικαίον, είπε προχωροῦσα προς τον κοιτώναν· έλησημονήσαμεν τον άληθῆ σκοπόν τής επισκέψεως ὑμῶν και νομίζω ότι εἶναι καιρός νά επιληφθῶμεν αυτού.

Ό Λαμβαρδέν παρετήρησε τό επί του τοίχου όρολόγιον.

— Τοςούτῳ μάλλον άπεκρίνατο, καθόσον εἶναι ήδη ή ένάτη και

μετ' ἄλιγον δέον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἅγιον Νικόλαον.

— "Ε! τί σκέπτεσθε, νὰ μᾶς ἀφήσητε;

— Εἶναι ἀνάγκη.

— Ἄλλὰ θὰ δικάγητε λίαν πληκτικῶν ζῶων εἰς τὸ ἄστυ τοῦτο, ἐνθα δὲν ὑπάρχει διασκέδασις.

— Ἀληθῶς, ἀλλ' εἶναι πλησίον ἡ Μασσαλία.

— Ἐρχεσθε ἐν αὐτῇ;

— Ἐνίοτε τὴν Κυριακὴν.

— Ἐχετε φίλους;

— Ὀλίγους.

— Τοῦλάχιστον καμμίαν ἐρωμένην! ἤρῳτησεν ἡ νεῦνος μεθ' ἐνὸς βλέμματος ὅπερ ἐθάμβωσε τὸν Λαμβαρδὸν.

— Ἐγώ! ἀπεκρίνατο ὁ τελευταῖος, καταβιβάζων τὸ πρόσωπον ὀρμεμφύτως ὑπὸ τὴν αὐθάδειαν τοῦ βλέμματος τούτου.

— "Ε! καὶ διατὶ νὰ τὸ κρύψητε; εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ὠραῖος νέος καθὼς εἶσθε εἶναι πολλὸ φυσικόν.

— Σᾶς ὁμνῶ...

— "Ω! δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἀδιάκριτος. Δὲν ζητῶ νὰ μάθω τὰ ἀπύρκτη ὑμῶν, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι εἰ νέος τῆς Μασσαλίας δὲν διαφέρουσι ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτοτῶν νέων τῶν Παρισίων. Γνωρίζετε τοὺς Παρισίους;

— "Ὀχι, δεσποινίς.

— Καὶ ποτὲ δὲν σᾶς ἐπῆλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐλθῆτε καὶ νὰ ζήσητε ἐκεῖ;

"Ὁ Λαμβαρδὸν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόμης του καὶ καλύψας τὴν νεῦνδα δι' ἐνὸς διαρκούς καὶ φλογεροῦ βλέμματος.

— "Ὁ Παρίσιοι! ἐφειθύρισεν ὡς ἐν ἀνεύρω;

— Διατὶ δὲν ἔρχεσθε ἐκεῖ;

— Εἶναι δυνατόν; ἐκεῖ ἤθελον ἀπολεσθῆ ἐντὸς τριῶν μηνῶν.

— Πᾶ! φοβεῖσθε;

— Δὲν ἀποκρύπτομαι.

— "Ε! ἀλλὰ, ἔχετε ἄδικον... "Ἴδετε αἰσθάνομαι δι' ὑμᾶς ἀληθῶς συμπάθειαν καὶ ἤθελον εἶσθε ἐάν ποτε ἤρχεσθε εἰς Παρισίους. ...

— Τί λέγετε;

— Αὐτὸ σᾶς ἀπαρέσκει, διότι ἐνδιαφέρομαι δι' ὑμᾶς;

— Εἰμι τεταραγμένος ἐκ τῆς ἀγαθότητος ὑμῶν.

— Μόλις σᾶς εἶδον, καὶ ἀμέσως κατελήφθην... δὲν ἤθελον νὰ εἶπω τοῦτο... ἀλλ' εἰμι ἐλευθέρω καὶ λέγω πάντοτε ἐκεῖνο ὅπερ διανοοῦμαι.

— Μὲ ἐμπαίζετε.

— Συγγνώμην, δὲν πρέπει νὰ ἔχητε παρομοίας σκέψεις.

— Ἐὰν ἤξεύρετε. . .

— Τί ;...

— Δὲν τολμῶ.

— Ἐμπρός, εἶπετε... εἰμι τόσοσ τρομερᾶ;

— "Ὀχι!... εἶσθε ὠραῖοι... καὶ σᾶς θεωρῶ μετὰ θαυμασμοῦ. Ἡ φωνὴ σας εἶναι ὠθευτικὴ καὶ ἡδύνομαι ἀκοῦω αὐτήν.

— "Ε! Αὐτὸ μὲ περιποιεῖ τιμὴν.

— Ποτὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβαρδὸν, ὅστις ἠρῳθρα ἐκ τῶν ἰδίων του λόγων, ποτὲ δὲν ἀπῆντησα τοσαύτην ὠραϊότητα καὶ τοσαύτην χάριν· μοὶ φαίνεται ὅτι νέος κόσμος ἠνεψύθη ἐνώπιόν μου... ἡ ἀποκάλυψις τῆς γυναικὸς, καὶ ἡδῆ ὅτε σᾶς εἶδον μοὶ φαίνεται ὅτι πράγματι πρὶν ἡμῶν μόνος καὶ ἐγκαταλειμμένος ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐν τῇ ἐξῆσα μέχρι τοῦδε· ὦ! ἐὰν ἦτο δυνατόν...

"Ὀμιλῶν τοιοῦτοτρόπως ὁ γραμματεὺς ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆς Βέρσας καὶ τὴν ἔθλιβεν αὐτὴν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

— Τί λοιπόν;

— 'Ιδού... σὺς ἀγαπῶ... σχεδὸν φρονήρης...

— 'Αλλὰ σὺς ἐπιτρέπετε τοῦτο ;

— Μὴ ἐμπαίξετε παρακαλῶ !

— Διατί ! μὴ δὲν εἶναι εὐτυχὴς μία γυνὴ ὅταν ἀποκαλλῆται ὠραία, τὴν ἀγαπῶσι καὶ τὴν λατρεύουσι.

Εἶτα λαμβάνουσα ὕψος μελαγχολικὸν καὶ γλυκῦ.

— Παρατηρήσατε, ἐξηκολούθησεν, ἡ ζωὴ ἦν διάγομεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες συνεπιφέρει αἰωνίαν θλίψιν. Περικυλούμεθα ὑπὸ ἀνδρῶν οἵτινες μᾶς ἀγαπῶσι μὲν καὶ μᾶς τὸ λέγουσιν, ἀλλ' ἄπασα ἡ ὑπαρξίς μας διέρχεται τὸ πλεῖστον εἰς τὸ νὰ προσμένωμεν ἐκεῖνον ὃν ἡμεῖς αἱ ἴδιαι ζητοῦμεν νὰ ἀγαπήσωμεν. Τοῦτο εἶναι τὸ ὄνειρόν μας, τὸ ὄνειρον πασῶν τῶν ἡμερῶν καὶ ὥρῶν μας· ἰδίως δὲ τὸ ἰδικόν μου.

— 'Γμεῖς, δεσποινίς, ὑμεῖς ! εἶπεν ὁ Λαμβαρδὲν, ὅστις ἐκράτει τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Βέρθας, ἦν αὕτη δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἀποσύρη.

— Ναί, ἐγώ ! ἐπιβόημον νὰ συναντήσω ἄνδρα νέον εἰσέτι, ὠραῖον, ἐράσιμον, εὐκρινῆ, πρὸ παντὸς δὲ ἀγαπῶντά με μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως εὐσταθοῦς καρδίας. 'Ἐὰν συνήντων τὸν ἄνθρωπον τοῦτον . . .

— Τί ἠθέλετε κάμει ;

— 'Α ! ἠθελον τῶ ὄσσει ἄπαντας τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδίας μου, οὗς συνήροισα ἐκ τῆς φειδωλίας ἔρωτος καὶ ἀγάπης καὶ οὗς δὲν ἔδωκα εἰς οὐδένα ἐκ φόβου μὴ ἐννοηθῶ. 'Αλλ' εἶναι ἀνόητον νὰ σκέπτομαι ταῦτα καὶ ὁ ἐραστὴς οὗτος . . .

— 'Ἐὰν ἠθέλετε ! . . . ἔδοξάσθε νὰ εἴπη ὁ Λαμβαρδὲν γενόμενος ροδόχρους ἐκ δειλίας καὶ τὸλμης.

— Σκέπτεσθε δι' ἐμέ ! . . . εἶπεν ἡ νεῆνις μωυπάζουσα ὡς εἰ ἠθελε νὰ συγκρατήσῃ ἠδονικὴν τινα ὄνειροπόλησιν.

— Σὺς ἀγαπῶ !

— Ναί, εἶπετε ἤδη τοῦτο, καὶ σὺς πιστεύω. Τὸ νὰ πιστεύω εἰς τοῦτο μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ. Δὲν ψεύδεσθε ὑμεῖς τοῦλάχιστον καὶ τὸ πρῶτον ἴσως αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν τόσον εὐτυχῆ. 'Α ! ἐὰν δὲν ἦθε μωκρὸν ἐμοῦ, εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν . . . ἐὰν . . . 'Αλλ' ὅχι ὁ τρόπος οὗτος εἶναι ἀνόητος. Συνέλωμεν. Μὴ ἀσπάξεσθε τὰς χεῖράς μου νοσοῦτον ἐμμανῶς . . . 'Ἐχετε εἰς τὰ χεῖλη θερμότητα, ἥτις μὲ μεθίει καὶ ἀρκοῦσιν αἱ τόσαι τρέλλαι.

'Ο Λαμβαρδὲν ἔλαθε τότε τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος καὶ τὰς ἐκάλυψε διὰ φλογερῶν φιλημάτων. Τὸ βλέμμα του ἦν πυρῶδες καὶ ἐξέπεμπε σπινθηρας. 'Ανήκουστος αὐθάδεια ἐξήστραψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν περιέσειργεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν εὐκαμπτον ὄσφιν τῆς Βέρθας.

Αὕτη ἐφάνετο τεταραγμένη, ἵνα δὲ εἶπωμεν τὸ πᾶν, δὲν ἦν μακρὰν τοῦ νὰ εὕρῃ τὸν γραμματέα ἀποχωρῶντως καλὸν διὰ τὴν ὄρεξίν της. Ποτὲ δὲν ἠγαπήθη μετὰ τοσαύτης θερμότητος καὶ τὸ τοιαῦτον τὴν μετέβαλεν ἐκ τῶν χαύνων καὶ ἀκολάστων ἐρώτων τῶν ἐραστῶν, οὗς ἔσχεν. 'Ακουσίως ἠσθάνετο ἐαυτὴν κεκομηκυῖαν ὑπὸ μακροῦ κόπου, ὃν ἠγνῶει καὶ ὤφειλε χάριν τῶ νεαρῶ γραμματεῖ διὰ τὰ νέα αἰσθημάτα ἅτινα τῇ ἐνέπνευσεν.

'Ἐν τούτοις ἔδοξάσθε νὰ τὸν ἀποθήσῃ, ἀλλὰ τόσον ἀσθενῶς . . .

— 'Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς, κύμει Λαμβαρδὲν, εἶπε, παρακαλῶ ὡς τελειώσωμεν.

— "Ὅχι ! ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ γραμματεὺς, μὴ μὲ ἀποθήητε, λάβετε οἶκτον, ἀγαπάτε με !

— Καὶ ποῦ θὰ μὲ ὀδηγήσῃ ὁ ἔρωτος οὗτος, ἀφοῦ ἀναχωρῶ αὐρίον ;

— Ὅζ σὺς ἀκολουθήσω !

— Εἰς Παρισίους ;

- Πανταχοῦ ὅπου καὶ ἂν υπάγγητε . . .
- Εἶθε τρελλός !
- Δύνασθε νὰ μὲ καταστήσητε τόσοσιν εὐτυχῆ !
- Θεέ μου, δὲν ἐπιθυμῶ τι κάλλιον ! διότι εἰμὶ καὶ ἐγὼ τόσοσιν ὅσων καὶ ὑμεῖς ἀσθενῆς καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ὑποφέρω ἀκούσων ὑμῶν . . . ἀλλ' ὑπάρχει αἰσθημα ἰσχυρότερον τῆς θελήσεώς μας, εἰς ὃ ματαίως ἐναντιούμεθα.
- Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε !
- Σιωπήσατε . . . δὲν ἐννοεῖτε. Δὲν βλέπετε πῶς μακραίνομαι ;
- Βέβηκα !
- Ἐὰν δὲν σᾶς ἠγάπων θὰ παρεδιδόμην εἰς τὰ φιλήματά σας ;
- Πρὶν εἰσέτι αὕτη τελειώσῃ ὁ Λαμβαρδὸν ἀφῆκε κραυγὴν μεθυ-
στικὴν ἐγένετο κᾶτωχος καὶ δραξάμενος αὐτῆς τὴν ἔσσυρε μετὰ δυ-
νάμεως ἐπὶ τοῦ στήθους του.
- Ναι, . . . μὲ ἀγαπᾶτε ! . . . ἐψήθουσε· μὲ ἀγαπᾶς καὶ σοὶ ἀ-
νήκω . . . ἄκουσον . . . ὅπου καὶ ἂν μοὶ εἴπῃς νὰ υπάγω, θὰ υπάγω . . .
πᾶν ὅ, τι μὲ δικτάξῃς νὰ πράξω, θὰ τὸ πράξω. Σοὶ ἀνήκω, . . . ἐὰν
θέλῃς νὰ μοὶ ἀνήκῃς ! δὲν θὰ ἔχω ἄλλην θέλησιν ἢ τὴν ἰδικὴν σου
καὶ οὐδέποτε γυνὴ δὲν ἠγαπήθη τόσοσιν ὅσων θὰ σὲ ἀγαπῶ !
- Ἡ νεθὴς δὲν ἀντέστη καὶ ἀφῆθη εἰς τὴν βιαίαν ὄρμην τοῦ Λαμ-
βαρδῆν. Ἐννοήσασα δὲ ὅτι παρεσύρετο ὀλίγον μακρὰν, διέφυγεν ἡ-
συχῶς ἐκ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον τῆς
αἰθούσης.
- Βλέπετε, εἶπε χωρὶς νὰ παύσῃ μειδιδῶσα, καταχρᾶσθε ! Αὐτὸ
ἐροδοῦμένη καὶ δὲν θέλω νὰ ἐπαναρχίσητε πλέον.
- Ἄ εἶθε σκληρά ! εἶπεν ὁ νέος γραμματεὺς.
- Ἀκούσατέ μοι.
- Τί δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε ;

- Πράγματα λογικά . . . Παρεφῆρθην, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶ-
μεν ὅτι ἔχομεν νὰ συνεννοηθῶμεν περὶ σπουδαίων πραγμάτων.
- Θέλετε νὰ ὑμιλήσωμεν περὶ τῆς διαθήκης ;
- Νομίζετε ὅτι δὲν μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο ;
- Εἶναι ἀληθές ! ἀλλ' εἶτα ;
- Εἶτα ! θὰ ἴδωμεν, ἐμπιστεύθητε ἐν ἐμοὶ καὶ ἔστε βέβαιος ὅτι
δὲν ἀπορεύω οὐδεμίαν τῶν ὑποσχέσεών μου·
- Ἄ ! εἶθε καλῆ . . . πάντοτε.
- Λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον· καθήσατε πλησίον μου καὶ εἶ-
πετε ὅτι γνωρίζετε. Ὁ συνταγματάρχης μοὶ ἀνήγγειλε ὅτι ἠθέλητε
κομίσει ἀπάσας τὰς σχετικὰς τῆ κληρονομίᾳ τοῦ Βοννὲ ἀποδεί-
ξεις, τὰς ἔχετε ;
- Ἰδοὺ αὐταὶ !
- Καλῶς. Ἄλλ' ἠξεύρετε, ὅτι μία γυνὴ ὡς ἐγὼ εἶναι ἀμαθὴς
εἰς τὰς τοιούτου εἶδους ὑποθέσεις καὶ πρέπει νὰ μοὶ τὰς ἐξηγήσητε.
- Ὁμιλήσατε.
- Πρῶτον, ὑπάρχει τέκνον ἀνεγνωρισμένον ,
- Ἐχει οὕτως.
- Καὶ ὁ Βοννὲ ὅστις ἐγένετο ἄφαντος ἔκαμε διαθήκην ὑπὲρ τοῦ
τέκνου του ;
- Ἀκριβῶς !
- Τὴν ἐφέρατε.
- Δὲν ἔφερον τὴν διαθήκην, διότι εἶναι ἐγγραφον ὅπερ ἀδύνατον
νὰ ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου, ἀλλ' ἀνεῦρον τὸ πρωτόγραφον, διατρέχουσα
δὲ αὐτὸ εὐκλῶς θὰ καταπειθῆτε ὅτι τὸ πᾶν ἐκανονίσθη ἀκριβῶς,
καὶ ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Βοννὲ ἔσεται νεκρός, ἡ περιουσία του θὰ
περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου.
- Καὶ αὗτος ὁ κληρονόμος ζῆ ;
- Οὕτω λέγουσι.

- Δὲν εἶσθε βέβαιος, δὲν τὸν γνωρίζετε;
- Κατόφκει εἰς Ἄγγον Νικόλαον, ἀλλ' ἀπὸ πινῶν ἐτῶν ἐγκατέλειπε τὸ χωρίον.
- Ποῦ ὑπῆρξε;
- Ἄγνοεῖται.
- Ἀλλὰ θὰ ἀνεύρωσιν αὐτὸν εὐκόλως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ κληρονομία θὰ ἀνοιχθῆ.
- Τοῦτο εἶναι λογικώτατον.

Ἡ νεῆξις ἐφάνη σκεπτομένη ἐπὶ στιγμῆν. Ὁ συναγματάρχης ἐσυμβούλευσεν αὐτὴν ἐπανειλημμένως. Αὐτὴ προσεπάθει νὰ μὴ παραλείψῃ οὐδεμίαν τῶν ἐρωτήσεων ἃς ὤφριε νὰ τῷ ἀπευθῆν! Τσουτσιτρόπως ἐπανελάβε μετ' ὄλιγον, ἡ ὑπόθεσις εἶναι σαφὴς καὶ δὲν ἀρνεῖται θέσιν, αὐτὸ νομίζω εἶναι ἡ λέξις ἣν μεταχειρίζονται, διὰ νὰ δύνανται δὲ οἱ πλάγιαι συγγενεῖς νὰ κληρονομήσωσιν ἔπρεπεν ἢ ὀλοτελῶς νὰ μὴ ὑπάρχῃ διαθήκη ἢ νὰ ἀπέθνησκεν ὁ γνήσιος κληρονομος.

- Κάλλιστα ἀπήντησεν ὁ Λαμβαρδὲν, ἐκ τῶν δύο τούτων περιπτώσεων ἡ μία παραδεκτέα.
- Ποῖα;
- Ὁ θάνατος τοῦ ἀγνωρισθέντος παιδίου.
- Ἐχετε δίκαιον... ἀλλὰ μολοντούτο... δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ χαθῆ καὶ αὐτὴ ἡ διαθήκη.
- Πῶς;
- Ἐ! δὲν ἠξεύρετε, μὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκρηγῆ πυρκαϊὰ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κυρίου Δουρανδώ! μὴ ἐνδιαφερόμενός τις δὲν δύναται νὰ...;
- Οὕτω σκέπτεσθε;
- Εἶδον γεγονότα παραδοξότερα... εἶπεν ὁ Λαμβαρδὲν σείων τὴν κεφαλὴν.

- Ἐὰν σκέπτησθε περὶ ἀλλαγῆς τύχης, εἶπε, θὰ κάμητε καλῶς νὰ παραιτηθῆτε τῆς κληρονομίας ταύτης.
- Τοῦτο ἤθελεν εἶσθε ζημία, διότι λέγετε ὅτι ὁ Βοννὲ ἦν πλουσιώτατος.
- Τφόντι.

— Ὅμιλοῦσι περὶ πολλῶν ἐκατομμυρίων.. καὶ θὰ τὰ ἔχῃ!.. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ὁμολογῶ ὅτι θὰ μοιῆτο πολὺ σκληρὸν νὰ παραιτηθῶ τῆς κληρονομίας ταύτης. Ἐσχμάτισα τόσα σχέδια ἤδη. Ἐγκατέλειψα τοὺς Παρισίους. Θὰ κατὰφύγω εἰς ξένους τόπους εἰς χώραν εὐήλιον μεθ' ἑνὸς ὄντινα ἤθελον ἀγαπήσει καὶ ἐπὶ τοῦ ὅπου ἤθελον θέσει πᾶσαν τὴν χαρὰν μου δίδουσα αὐτῷ τὴν τύχην καὶ τὴν εὐτυχίαν, ὄνειρον ζωῆς δι' ἀμφοτέρους μακρὰν τοῦ κόσμου, λησμονοῦντες καὶ λησμονοῦμενοι ἐγκεκλεισμένοι ἐν ἐγωιστικῷ ἔρωτι, ὅστις οὐδὲν ζητεῖ παρ' ἄλλων, ἀλλ' ἀρκεῖται εἰς ἑαυτόν... Καὶ διὰ νὰ εἶπω, πρὸς ἀπόκτησιν πάντων τούτων εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐξαράνισις τῆς διαθήκης... Ἀλλὰ πράγματι εἶσθε βέβαιος ὅτι ὑπάρχει;

- Ὡ! βεβαιώτατος.
- Τίς σᾶς εἶπε τούτου;
- Ὁ κύριος Δουρανδώ.
- Γνωρίζετε τὸ μέρος ἔνθα τὴν ἐναπέθηκε;
- Ἀναμφιβόλως.
- Καὶ εἶναι καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ τὸ πρωτόγραφον τούτου;
- Πιστεύω, διότι δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς λόγος.
- Ἄ! ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἰδίως ὄμμασι διὰ νὰ βεβαιωθῶ δύνασθε νὰ κάμητε τοῦτο χάριν ἐμοῦ;
- Ἡ Βέρβια πλησιάζασα τὸν Λαμβαρδὲν ἐπὶ προφάσει νὰ διατρέξῃ τὸ πρωτόγραφον ὁ αὐτὸς ἐκράτει καὶ ἀποπειραθεῖσα νὰ τὸ λάβῃ ἔλαβε συνάμα καὶ τὰς χεῖρας τοῦ γραμματέως.

Οὗτος ἀνεσκόπησεν ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ τρυφεροῦ καὶ ἀπαλοῦ αὐ-
τῆς δερμάτος.

— Τοῦθ' ὅπερ ζητεῖτε εἶναι ἀδύνατον, εἶπε, στενάζας βα-
θυστέρως.

— Διατί . . . δὲν θέλω ἀφήσει ἄλλον νὰ λάβῃ αὐτήν, πρόκειται
μόνον περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ἐγγράφου.

— Τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι κατὰ χερσὶς ἐμπιστοσύνης.

— Τίς ἤθελεν ἡξεύρει τοῦτο ἐκτὸς ὑμῶν καὶ ἐμοῦ, καὶ ὅα σὰς
εἶμαι τόσον εὐγνώμων.

— Ἡ νεῖς λέγουσα ταῦτα ἐκλίνε παρ' αὐτῶν τόσον ὥστε αὐ-
τῆς κεφαλῆς τῆς ἡγίαιαν τὸ μέτωπον τοῦ Λαμβαρδέν. Ὁ
τελευταῖος ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπ' αὐτῆς.

— Εἶσθε παιδίον, τῷ εἶπε, μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ φλογερᾶς,
ὡς φωνὴ ἡδυπαθοῦς ψιθύρου καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐπιμένω. Μόνον ἀνα-
πολεῖτε ὅπερ πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπον. Θέλω νὰ ἴδω τὴν διαθήκην.
Εἶναι ἰδιοτροπία, ἀφροσύνη, τρέλλα! Πᾶν ὅ, τι θὰ θελήσητε . . .
ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἀναγνώσω αὐτήν . . . ὦ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην! ὅα σὲ ἀγαπήσω τόσον ὅσον οὐδέποτε ἠγαπήθης!

Ἐγγίσασα δὲ διὰ τῶν πυρεσσόντων χειλέων αὐτῆς τοὺς ὀρθαλ-
μοὺς τοῦ γραμματέως ἀφῆκε τοὺς βραχίονας αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἄ-
φαντος ἐκ τοῦ δωματίου.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Λαμβαρδέν ἦλθεν εἰς τὸ ἄστυ ἀγίου Νικολάου,
ἐν τούτοις δὲν εἶχε συνέλθει εἰσότης ἐκ τῶν ἰσχυρῶν συγκινήσεων, οὗς
εἶχε δοκιμάσει.

Εἰσέτι ἔμενον ἐναυλοὶ εἰς τὰς ἀκὰς του οἱ ἀρμονικοὶ φθόγγοι
τῆς φωνῆς τῆς Βέρθας καὶ ἐβλεπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του τὸ ἀ-
πεικόνισμα τῶν πυρεσσόντων χειλέων τῆς.

Κατῆλθεν ἐν σχεδὸν κιλόμετρον ἐκ τοῦ ἄστεως.

Εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ· τὸ στήθος του διερρήγνυτο, τὸ δὲ
αἷμα ἐκόχλαζεν εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ.

Ἐβλάδιζεν ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ καὶ ἀναπνέων τὸν δροσερὸν
τῆς νυκτὸς ἀέρα.

Τὸ χωρίον μακρῶθεν τῷ ἐφάνετο ἥσυχον καὶ ὑπνωττον . . . Μό-
νος ἐκεῖνος ἠγρύπνει ἐν ταιαύτῃ ὥρᾳ.

Ἄμα ἐπλησίασεν εἰς τὰς πρώτας οἰκίας, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν
ἔμελλε νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ οἰκίματος τοῦ κυρίου Δουρανδώ, ἔστη πρὸ
αὐτοῦ καὶ ἔμεινε ἐμβρόντητος κατακυριευθεὶς ὑπὸ παγετώδους
ρίγους.

Ἐν τῇ βαθείᾳ του ταύτῃ ἐκπλήξει διέκρινε λάμψιν εἰς τὸ ἔδαφος
τῆς οἰκίας.

Ἐπῆρχέ τις ἐν τῷ γραφεῖ!

Τίς ἄρα γε ἦναι . . . Ὁ κύριος Δουρανδώ . . . ἐπανῆλθε λαιπόν;

Νυχτὸς ἰδρῶς πεμεγύθη ἐπὶ τῶν κροτάφων του καὶ κατελήφθη
ὑπὸ ἰσχυρᾶς ἐπιθυμίας ὅπως εἰσέλθῃ.

Ἄλλὰ δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρώτην του
ταραχήν.

Ἡ θύρα τοῦ οἰκίματος ἠνοίγετο καὶ δύο ἄνδρες ἐνεφανίσθησαν
ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ αὐτῆς. Ὁ πρῶτος πάραυτα ἀνεγνωρίσθη, ἦν ὁ συμ-
βολαιογράφος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἕτερον δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐν-
τελῶς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸν εἶχεν ἴδει
καὶ ἄλλοτε.

Ἐκρίθη ἀμέσως ἐν τῇ σκιᾷ καὶ περιέμενε. Ὁ κύριος Δουρανδώ
προέπεμψε τὸν ἐπισκέπτην του μέχρι τῶν κηχλίδων.

— Λαιπόν θέλετε νὰ σὰς εἰτοιμάσουν τὴν ἄμαξαν; εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίνατο ὁ ἕτερος. Ἡ νύξ εἶναι τόσον γλυ-
κεῖα καὶ ἡ σελήνη τόσον λαμπρὰ ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ περιπατήσω.

— Λαιπόν καλὴν ἐντάμωσιν.

— Ναί, καί, καλλήν ἐντάμωσιν! διότι ἐλπίζω ὅτι μετὰ ἓνα μῆνα θὰ ἔχωμεν ἰεῶ τερα.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν.

Ἐλαμβάρδεν περιμένεν ἀκίνητος ἐν τῇ σκιᾷ. — Ὁ ἄγνωστος θὰ διήρχετο βεβαίως πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐπομένως ἦν βεβαίως ὅτι θὰ τὸν ἀνεγνώριζεν, ἐὰν πράγματι τῷ ἦτο γνωστός.

Μετὰ παρέλευσιν δευτερολέπτων καθ' ἃ κατέβηκε πᾶσαν προσώπειαν ὅπως κρατήσῃ φωνὴν τινα τὸν ἀνεγνώρισε.

Τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἦτο ἡ τρίτη φορὰ, καθ' ἣν ἀπὸ ἔτους ἔβλεπεν εἰς Ἄγιον Νικόλαον.

Ἐκείνος Δουρανώδην δὲν τῷ εἶχεν εἶπει ποτὲ τίς ἦν αὐτός. Πᾶν ὅτι ἐγνώριζε περὶ αὐτοῦ ἦτο ὅτι ὠνομάζετο Κυπριανὸς Λεδοῦκ.

III

Τρεῖς ἡμέρας, μετὰ τὴν σκηνὴν ἦν ἀρηγήθημεν ὁ συνταγματάρχης ἐδρασκόμενος εἰς τὸ ἐν Ἠλυσίαις Πεδίαις μέγαρόν του, ἐσκέπτετο καθήμενος ἐν τῷ γραφείῳ του, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις ἦν ἀνέλθειν εἰς παραχώρησις καὶ δὲν ἔμενον ἡ μικρὰ τινα προσκόμματα, ἅτινα δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ ἐκλείψωσιν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοῦ συμποσίου, ὅπερ ὁ συνταγματάρχης εἶχε δώσει, σπουδαία συμβάντα διεδραματίσθησαν.

Πρῶτον ἡ Ὀλίβα ἐξηφανίσθη. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ συμποσίου εἰσερχόμενος ὁ συνταγματάρχης εἰς τὸ μέγαρόν του ἔμαθεν ὅτι ἐπὶ ἠλθε τῇ Ὀλίβᾳ κρίσις ἀλλοκάτου ἀσθενείας, ἣν οἱ ἰατροὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ χαρακτηρίσωσιν.

Ἐπὶ τινος ὥρας ἡ Ὀλίβα ἦν νεκρά.

Ὁ δὲ λέγον ὅτι ἦτο θύμα μυστηριώδους δηλητηρίασεως, ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἀποκαλύψωσι συμπτώματα δηλητηρίου. Πᾶσα ἡ ἰατρικὴ

ἐπιστήμη ἐπέθη εἰς ἐνέργειαν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ διάγνωσιν τῆς τοσοῦτον σοβαρᾶς καταστάσεως τῆς νεκρᾶς γυναικὸς...

Ἄς ὠρελιμώτερον μέσον τὴν συνεβούλευσαν νὰ μεταβῇ εἰς Νίκαιαν καὶ ἀνεχώρησεν.

Αὕτη ἀνεχώρησις, ὀλίγον δὲ ἐνεδείφερον αὐτὸν νὰ μάθῃ πρὸς ποῖον μέρος διηθύνθη τῷ ἦρκει μόνον ἡμέραν τινα νὰ μάθῃ τὴν θλιβερὰν εἶδησιν τοῦ θανάτου αὐτῆς.

Δὲν ἐσκέπτετο δι' αὐτὴν περισσότερον.

Ὅσον διὰ τὸν ὑποκόμητα δ' Ἐσκληρὸν διέφερε τὸ πρᾶγμα.

Ἐνθυμεῖται βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αὐτὸς ἔλαβεν ἐλαφρὰν ἀμυγλὴν, καθ' ἣν καιρὸν συνεπλάκη μετὰ τοῦ συνταγματάρχου καὶ εἶτε ἐκ τῆς ἀμυγλῆς ταύτης, εἶτε ἐξ ἐτέρου συμβάντος ὁ θάνατος ἦν ἄφρευκτος.

Ἄλλὰ μολοντί δὲν ἦτο πλέον νέος, ὑπῆρχεν εἰσέτι ἐν ἑαυτῷ ἀξιοπαρατήρητος πιθανότης ζωῆς, χάρις δὲ εἰς τὰ ἰσχυρὰ ἀντιδραστικά, ἅτινα ἐπιτυχῶς τῷ ἔδωκαν, ὁ θάνατος ἀπεσοδήθη.

Οὐχ ἦτον ὅμως ἀπώλεσε τὸ εὐτολμον ἐκεῖνο βᾶδισμα, δι' ὃ τὸν ἐθαύμαζον. Αἱ παρειαὶ τοῦ ἐγένοντο κοίται, τὸ μέτωπόν του ἀπεγυμνώθη καὶ τῶν τελευταίων αὐτοῦ τριχῶν, τὸ δὲ βλέμμα του ἐφαίνετο ἄτονον καὶ ἀπλαγές.

Ὁ δυστυχὴς ὑποκόμης δὲν ἦτο πλέον ἢ ἡ ἑαυτοῦ σκιᾷ, οἱ φίλοι του δὲν ἠλπίζον νὰ ἐπιζήσῃ πλέον τοῦ μηνός, ὁ δὲ συνταγματάρχης περιέμενε νὰ συλλέξῃ τὸ κέρδος τῶν ἀποτροπικῶν ἐγκλημάτων του.

Δὲν ἔμενε πλέον ἢ τὸ ἄγνωστον παιδίον, ὅπερ ὁ ἐκατομμυριοῦχος Βοννὲ ἐδήλωσεν ὡς κληρονόμον. του καὶ ἐπὶ τοῦ μέτρου τούτου γνωρίζομεν τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐδραματίετο.

Μὴ γνωρίζω τὸν κληρονόμον καὶ μὴ δυνάμενος κατὰ συνέπειαν

νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς ἀπωλείας τούτου, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ γίνη κύριος τῆς δικηῆκας καὶ νὰ μηδενίσῃ αὐτήν.

Τοῦτο ἦν ἐγγλημα καὶ μοιολόγι μίᾳ τοιαύτῃ σκέψῃ δὲν τὸν ἀν-ερχαίτιζεν ἐνδέμιεν ὅτι οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἤξιζε κάλ-λιον νὰ ἐνεργῇ τυχαίως.

Ἐλαβε λοιπὸν καὶ ὡς τὰ μέτρα του. Ἡ Βέρθα ἐπαίξε θυμωσίως τὸ μέρος τῆς δὲν κατέβαλε κόπον ὅπως καταστήσῃ τὸν Λαμβαρ-δὲν φρενῆρη ἐξ ἔρωτος καὶ ἀφοῦ οὕτως ἀπαξ ἔφθασεν εἰς αὐτὴν τὴν κατωφύρειαν, ἦν βέβαιον ὅτι ὁ δυστυχὴς γραμματεὺς θὰ διεκπι-εραίου τὸ ἔργον.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδόν τῆς ἡ Βέρθα ἔλα-βε τρεῖς ἐπιστολὰς ἐξ Ἀγίου Νικολάου, ἐν αἷς ἀπεδικνύετο ἡ βαθ-μιαίως αὐξοῦσα παραλυσία τοῦ πνεύματος τοῦ Λαμβαρδέν... Προ-ρῶνως ἀπόλετο.

Ὀχλὶ ὅτι δὲν ἐδοκίμασε νὰ παλασῇ... ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας συν-εζήτη μετ' ἐνεργείας, ἦτις ἐμαρτύρει τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτός του καὶ τὴν ἐπανάστασιν ἰδεῶν εὐθιότητος καὶ τιμῆς, ἐν αἷς ἔζησεν ὡς τότε. Ἀλλ' ἐκάστη ἐπιστολὴ τοῦ ἐμαρτύρει ὅτι κατελαμβάνετο ἐπι μᾶλλον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἔρωτος καὶ ὅτι ἐπὶ τέλος ἐν βῆμα τῷ ὑπελείπετο, ὅπως κυλισθῆ εἰς τὸ βράθρον, ἐνθα ἡ παραφορὰ τοῦ πάθους τοῦ τὸν ὠδήγει.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του ἔλεγεν εἰς τὴν Βέρθαν:

« Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ! δὲν σκέπτομαι ἢ ὕμᾶς— δὲν ἐλ-
» πῶ ἢ ἐν ὕμιν. Ἐὰν νουθούμαι... ἐὰν χάριν ὕμιν ποιῶ ὅ, τι με
» ἐζητήσατε μὴ λησμονεῖτε ὅ, τι με ὑπεσχέθητε καὶ ἀγαπᾶτέ με
» ἀποχρῶντως ὅπως μοὶ συγχωρηθῆ ἡ πρᾶξις, ἣν ἐπιχειρῶ. »

Ἡ δὲ Βέρθα τῷ ἀπήντησε καθ' ὑπαγρέουσι τοῦ συνταγματάρ-χου.

« Σὲ περιμένω! Μὴ βραδύνετε, καὶ μὴ σκέπτεσθε ὅτι εἴσθε ὁ
» μόνος ὅστις ἀγαπᾶτε καὶ ὑποφέρετε ἐκ τοῦ ἀποχωρισμοῦ. »

Τὸ πᾶν λοιπὸν ἐβάδιζε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ περι-έμενε.

Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ἀνέμνησις τοῦ Κυπριανοῦ Λεδούκ παρίστατο εἰς τὸ πνευμᾶ του χαράττουσα βαθείας ρυτίδας φροντίδος ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Δὲν τὸν ἐπανεῖδον ἀπὸ τῆς ἐν Βελλεβίλλῃ συνεντεύξεώς των καὶ ἠγνόει τι παρεσκευάζε. Πράγματι οὐδὲν εἶχε νὰ ροβῆται ἐξ αὐτοῦ. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ὑποπτευθῆσι διὰ τὸ ἐγγλημα τῆς Ἀργῶνης ὡς καὶ διὰ τὸ τοῦ Ἀγίου Νικολάου οὐδὲν φαινομενικὸν συμφέρον εἶχε διὰ τὴν κληρονομίαν καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν αὐτὴ θὰ ἐγένετο γνωστὴ ἡ Γιλβέρτη μόνον καὶ οὐχὶ ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ ἐνοχοποιηθῆ.

Ὀχλὶ ἦττον ὁ ἀρχιεποῦλαξ τῷ ἐφαίνετο πρόσωπον ἀπειλοῦν αὐ-τόν. Ἐγνώριζε τὸν κληρονομόν καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ ἀπόπειρα τοῦ Λαμβαρδέν θὰ ἀπετύγχανε, θὰ ἦτο ὠφέλιμον νὰ συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ Κυπριανοῦ Λεδούκ.

Ἐπὶ τέλος ἵνα οὐδὲν λησμονήσωμεν ὑφειλομεν νὰ μνημονεύω-μεν ἐκεῖνα ὅπερ συνέβαιεν ἐν Βελλεβίλλῃ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γιλβέρ-την.

Ἦν τι ἀλλόκοτον, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ἀνεξήγητον.

Ὅπως ἐμποδίσῃ πᾶσαν συνέντευξιν τοῦ Ρενέ μετὰ τῆς νεάνιδος εἶχε συστήσει τὴν Γιλβέρτην παρὰ τῇ κυρᾷ Βροσσόν ἐνθα καὶ δι-έμενε.

Ἡ Γιλβέρτη ἐπετηρεῖτο ὑπ' αὐτῆς ἀγρύπνης καὶ ἐπομένως δὲν ἐφοβείτο τὴν παραμέλησιν τοῦ καθήκοντος τῆς κυρᾷ Βροσσόν.

Τὸ μόνον περίεργον εἶναι τὸ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης, καθ' ἣν ὁ Ἰνδὸς καὶ ὁ Ρενέ συνητήθησαν δὲν ἠκούσθη ἐκ-τοτέ τι περὶ τοῦ νεαροῦ ἑραστοῦ.

Τί ἔρα ἐγένετο;.. οὐδὲν ἐγνώριζον.

Δὲν τὸν ἔβλεπον πλέον περιφερόμενον ἐν τῇ οὐρῇ Πιζερικούρ· οὐδεμὶς ἐπιστολὴ ἐστάλη ἔκτοτε τῇ Γιλβέρτῃ.

Τοῦτο μόνον ἠδύναντο ἐλλόγως νὰ ὑποθέσωσιν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ρενὲ παρητήθη τοῦ σκοποῦ του καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὸ τοιοῦτον ἐφαίνετο ἀπίθκνον τῇ κυρῇ Βροσσόν.

Ἡ γράττα προξενίτις ἐγνώριζεν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι οἱ ἔρασταὶ οὐδέποτε φέρονται οὕτω, καὶ ἀπεράσισε νὰ ἔχη τὴν καρδίαν ἡσυχον.

Πρωίαν τινὰ μετέβη παρὰ τῷ Κυριανῷ Λεδούκ ἔνθα, καὶ ἔμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι πρὸ τινων ἰβδομάδων δὲν εἶχον ἴδει τὸν νεαρὸν Ρενὲ.

Ἠρώτησεν ἐὰν εὐρίσκειται εἰς ταξείδιον, ἐὰν ἔμελλε ταχέως νὰ ἐπανέλθῃ, ἐὰν ἐπὶ τέλους ἐγνώριζον τοὺς λόγους τῆς ἀπουσίας του. Δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως, ἢ δὲν ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἐνήμερον ἐπὶ οὐδεμιᾶς τῶν ἐρωτήσεών της.

Αὕτη ἀφῆγήθη τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν συνταγματάρχην.

Ἦτο μυστήριον ὅπερ ὁ συνταγματάρχης ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

Ἄλλὰ ταυτοχρόνως ἢ ὑπόθεσις τῆς διαθήκης εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά του καὶ οὐδεμίαν ἐδίδεν προσοχὴν εἰς τὰ τὸν Ρενὲ ἀφωρῶντα, ὅστις ἐπὶ τέλους ἴσως καὶ ἀπώλετο εἰς ἀπελπίσας.

Ταυαυτὴ ἦν ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ὅποτε πρωίαν τινὰ ἐπανέυρομεν τὸν συνταγματάρχην σκεπτόμενον περὶ πάντων τούτων ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐκ Μασσαλίας ἐπάνυδόν του.

Ἦναψε σιγάρων· καπιζῶν δὲ περιπάτει βραδὲ τῷ βήματι ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, ἀναπύων ἐν πρὸς ἐν τὰ διάφορα ἐπεισόδια τοῦ ταξείδιου του καὶ τὰς περιπτώσεις, αἵτινες διεσκηδάζοντο ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Λαμβαρδέν.

Τοῦτο διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν, περὶ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἤκουσε

τροχηλάσων καὶ ἄμαζα ἔστη παρὰ τὰς κυγαλίδας τῶν Ἡλισίων Πεδίων.

Ἠκροάσθη καὶ σχεδὸν πάρευτα ἤκουσε ταχὺν καὶ ζωηρὸν βηματισμὸν ἐν τῷ διαδρόμῳ.

Παρητήρησεν ἐκ τῆς θυρίδος καὶ διέκρινε τὴν Βέρθαν.

Αὕτη ἐβάδιζε ταχέως κρατούσα ἐν τῇ χειρὶ δεξιᾷν χάρτου.

Ἐν τηλεγράφῳ.

Ὁὐ συνέβη τι νέον.

Μετέβη πρὸς συνάντησιν τῆς Βέρθας, ὑποδεχθεὶς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ γραφείου του.

Ἡ Βέρθα ἦν περιχαρὴς.—Ὁ συνταγματάρχης ἀνεσκόπησεν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε μετὰ ζωηρῆς ἀνυπομονησίας.

— Ἰδοὺ αὐτό! εἶπεν ἡ Βέρθα δεικνύουσα τὸ τηλεγράφῳ.

— Τί!.. τί εἶναι;

— Ὁ Λαμβαρδέν..

— Σοὶ ἀναγγέλλει τὴν ἀφιξίν του;

— Ἀνάγνωτε ὁ ἴδιος.

Ὁ συνταγματάρχης λαβὼν τὸ τηλεγράφῳ, διέτρεξεν αὐτὸ διὰ τυρετώδους βλέμματος.

Προήρξατο ἐκ Λυῶν ἐν καιρῷ νυκτός καὶ περιεῖχε ταῦτα:

«Ἔσομαι εἰς Παρίσιους, αὔριον πρωίαν παρ' ἡμῖν».

— Ἐπὶ τέλους! ἐψέθμισεν, ἐπὶ τέλους! τὸ πᾶν ἐτελείωσε καλῶς! καὶ τῶρα..

Ἄλλὰ βλέπων ὅτι ἡ Βέρθα τὸν παρητήρει, συνέβη ἐπὶ ἐαυτὸν.

— Ἀρχῆθι; ἠρώτησε διὰ τοῦ ἰδίου τόνου.

— Σήμερον τὴν πρωίαν.

— Κατὰ ποίαν ὥραν;

— Ὅτε ἔλαβον τὸ τηλεγράφῳ δὲν εἶχον ἔτι ἐγεγεθῆ τῆς κλίτης καὶ ταυτοχρόνως ἤκουσα τὴν ἀντήχησιν τοῦ κώδωνος.

- Καὶ τὸν ἐπανείδες ;
- Πάραυτα.
- Ἀλλὰ τί ἀπέγεινε . . . ποῦ ὑπῆγε ;
- Ποῦ ὑπῆγε ; ἀπεκρίνατο. — Ἄλλ' εἶναι εἰς τὸν οἶκόν μου.
- Τὸν φυλάττης.
- Τοῦ τῷ ὑπεσχέθην.
- Καλῶς ! καλῶς . . . τόσον τὸ καλλίτερον καὶ μάλιστα ἀφοῦ παρουσάσει τὴν διαθήκην.

Ἡ Βέρθα ἔτεινεν ἔγγραφόν τι τῷ συνταγματάρχῃ.

— Ὁ δυστυχὴς νέος δὲν ἐδίστασε ποσῶς, εἶπε. Δὲν ἀνῆκεν εἰς ἑαυτὸν καὶ μοι ἔδωκε τοῦτο πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἔρωτός του· ἐξ οὗ ἐμὶ εἰσέτι συγκεκλινημένη.

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἐπέμμενε . . . γενόμενος κύριος τῆς διαθήκης, διέτρεξεν αὐτὴν ἀπλήστως.

Ἐν αὐτῇ οὐδὲν ἔλειπε, ἦν πράγματι τὸ ἔγγραφο περὶ οὗ τῷ ὠμίλησαν. Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ δὲν ἠπατάθη.

Ἡ νόμμος δωρεὰ πρὸς τὸν ἀναγνωρισθέντα υἱὸν εὐρίσκειτο αὐτόσε ἐν καλῇ τᾶξει.

Κατ' αἰεματίσας αὐτὴν εἰς ἀπειρα τεμάχια, τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ.

Ἡ Βέρθα ἐπὶ τῇ θῆκᾳ ταύτῃ ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

— Τί δύναμαι νὰ εἶπω τώρα ; ἠρώτησε μὲ κατήφειαν.

— Ὅζ τῷ εἴπῃς ὅ,τι θέλεις.

— Ἄλλ' ἡ πλήγῃ ἔσεται καιρία.

— Ὅχι, πρέπει νὰ τὸν προδιαθέσης. Ὅζ εὔρη αὐτὸ ὅλως φυσικὸν εἶναι τῷ εἴπῃς ὅτι ἐπιθύμεις νὰ λάβῃς ἀντίγραφον τοῦ ἔγγράφου τούτου καὶ ἐπομένως τὸ ταιούτον θὰ σοὶ δώσῃ ἀναβολὴν ὀλίγων ἡμερῶν. Ἄλλως τε ἐλπίζω ὅτι θέλεις τὸν ἀπασχολῆσαι ἀρκετὰ, ὥστε δὲν θὰ δυνῆθῃ νὰ σκερθῇ περὶ τούτου.

— Ἄ ! εἶναι τὸ αὐτὸ ἀπεκρίνατο, στενάζασα ἡ νεαρὰ γυνή. Σῆς ὁμολογῶ ὅτι ἐν ἐσκεπτόμην προηγουμένως . . .

Ὁ συνταγματάρχης τότε ἀνοίξας σύρτην καὶ λαβῶν δεξιὰν τραπεζιτικῶν γραμματίων.

— Ἐλα ! ἔλα τέλος πάντων, εἶπεν . . . ἰδοὺ τί θὰ σὲ παρηγορήσῃ ! . . . Λάβε ταῦτα· εἶναι σχεδὸν περιουσία καὶ ἐὰν ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ἐπιχείρησίν μου ὡς ἐλπίζω, σὲ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς δι' ὅ,τι ἔπραξας.

Ἡ Βέρθα ἔλαβε τὸ προσφερόμεν αὐτῇ.

Τὰ χρήματα ταῦτα ὡς εἶπεν ὁ Ἰνδὸς ἦσαν πράγματι σχεδὸν περιουσία, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἡ Βέρθα ἦτο λυπημένη.

Μολοντί δὲν ἐνόμιζε τίποτε ἐξ ὧσων τὴν εἶχον διατάξει· νὰ πράξῃ μολα ταῦτα ἦν ἀνήσυχος καὶ ὑποπεύετο ἀτιμίαν.

Ἐπορεύθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν.

— Ἀναχωρεῖς ; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Μὲ περιμένει, ἀπεκρίνατο.

— Εὐλόγως. Ὅζ ἀναχωρήσῃ μετ' ὀλίγων ;

— Αὐριον, νομίζω.

— Διὰ Μασσαλίαν ;

— Ὅχι, ὠμίλησε περὶ Νέας Ὑόρκης.

— Ἄ ! Ἄ ! ἀκριβῶς αὐριον ὑπάρχει εὐκαιρία.

— Καλῶς ! Θέλεις νὰ σοὶ δώσω μίαν καλὴν συμβουλὴν ;

— Ὅποῖον ;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρεσαι περὶ αὐτοῦ.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, δὲν ἤθελον ἀρήσει αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ μόνος.

— Θέλετε νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς Πικρούς ;

— Ναι ! . . . ἐπὶ τινα καιρὸν.

- Φοβείσθε τι ἐκ μέρους μου ;
- Δὲν γνωρίζει τις ποτέ...
- Δὲν μοὶ ὠμιλήσατε περὶ τούτου !
- Τοῦτο θὰ ἦτο ἀφροσύνη.

— Ἔ! φοβοῦμαι πολὺ μὴ μὲ περιπλέξατε εἰς αἰσχρὸν ὑπόθεσιν.
 Ὁ συνταγματάρχης λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τὴν ἔσσυε πρὸς
 ἑαυτὸν παρατηρῶν δ' αὐτὴν ἀσκαρδαμεικτί:

— Ἄκουσόν με εἶπε διὰ φωνῆς στερεῆς καὶ συντόνου· ὁ γέγονε
 γέγονε καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπανερχώμεθα εἰς τὸ αὐτό. Μόνον, εἴτε
 ἀκολουθήσης τὸν Λαμβαρδὲν εἴτε τὸν ἐγκταλείψης εἰς τὴν τύχην
 ἧτις τὸν περιμένει, ἐνθυμοῦ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύς ποτὲ τὸ
 ὄνομά μου εἰς ὅ,τι ἂν συμβῇ! ἐὰν δὲ σὲ συνιστῶ τὴν ἐχευσιθίαν
 ταύτην, πρότερον τοῦτο μᾶλλον διὰ τὸ συμφέρον σου ἢ διὰ τὸ ἰδικὸν
 μου· διότι τὴν ἡμέραν καλὴ ἦν θὰ φωνῆς ἀκρίτουμος....

- Τί ἤθελε συμβῆῃ ;
- Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἢ γλυκεῖα Βέρβα ἦν πάντες ἀγαπῶμεν
 ἤθελεν ἀπωλεσθῆ.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἤρξατο ἐρυθριῶσα. Παγετώδες ρίγος διέτρεξε καλὴ
 ἄπαν τὸ σῶμά της καὶ ἐπάτηε εἰς φυγὴν.

Ἀρήχθη θρομαίως εἰς τὴν ἄμαξαν αὐτῆς, ἧτις τὴν περιέμενεν ἐν
 τῇ δίοδῳ, ἤνυξε τὴν θυρίδα καὶ ἐρήθη ἐν αὐτῇ.

Ἡ ἄμαξα ἀπεμακρύνετο, μόλις δὲ ἔκαμπε ἐλιγμούς τινας καὶ ἡ
 νεκρὰ γυνὴ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀγρίαν.

Τόσον τυρλῶς εἶχε ριθῆ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὥστε δὲν παρετήρησεν
 ὅτι ἐκάλητο ἐν αὐτῇ ἄνθρωπος.

Ἡθόλησε νὰ φωνάξῃ τὸν ἀμαξηλάτην, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ τὴν ἐμ-
 πίδισε.

— Μὴ φοβείσθε ποσῶς, εἶπε ταυτοχρόνως· δὲν προτίθεμαι νὰ
 σὲς κακοποιήσω ἀλλὰ νὰ σὲς διακινώσω τι.

- Εἰς ἐμέ ;
- Πρὸς ὑμᾶς δεσποινίς Βέρβα.
- Ἄλλὰ δὲν σὲς γνωρίζω.
- Ὁὲ γνωρισθῶμεν.
- Κύριε !
- Ὡ! σὲς ἐκτιμῶ. Εἶμαι ἐξηκοντούτης καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν
 μου..

— Ἐπὶ τέλους, ποῶς εἶσθε ;
 — Ὅνομάζομαι Κυπριανὸς Λεδοῦκ. Εἶμαι ἀρχαιοπόλαξ παλαιο-
 γράφος καὶ θέλω νὰ συνδιαλεθῶμεν περὶ σπουδαίων.

IV

Ἦν τῷφοντι ὁ ἀρχαιοπόλαξ, ὅστις λαβὼν εἰς τὸ μέρος του τὸν ἀ-
 μαξηλάτην περιττὸν κρίνονεν νὰ εἴπωμεν πῶς εἰσῆλθεν ἐν τῇ ἀ-
 μάξῃ.

Ἄφρῳ εἶπε τὸ ὄνομά του, τὸ ἐπιθετόν του τὴν ιδιότητά του καὶ
 παρετήρησεν ὅτι ἡ Βέρβα ἰκλιμακίως δὲν ἀπεκρίνατο ἐξηκούθησε:

— Σὲς εἶπον, ἐπανελάθειν ὅτι δὲν πρέπει νὰ βοήθησε ποσῶς καὶ
 τὸ ἐπαναλαμβάνω τέκνον μου, μόνον ἐλπίζω ὅτι θὰ ὑπακούσητε
 καὶ δὲν θὰ ἀρνήθητε νὰ μοὶ δώσητε τὰς πληροφορίας, ὧν ἔχω ἀπα-
 λῦτως ἀνάγκην.

— Ἄλλὰ, κύριε ..

— Δὲν θὰ διαρκέσῃ τοῦτο ἐπὶ πολὺ καὶ δὲν θὰ διακινδυνεύσῃ
 ποσῶς ἡ ὑπόληψίς σας, σὲς τὸ διαθεσθαιῶ.— Οὐχ ἤττον πρέπει
 νὰ σπεύδωμεν διότι θὰ ἐπισκεφθῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν συνταγμα-
 τάρχην, ὃν πρὸ μικροῦ ὑμεῖς ἐγκταλείψατε καὶ ἐκ τῶν προτέρων
 πρέπει νὰ ἤμεθε σύμφωνοι... Θέλετε ;

— Τοῦτο εἶναι τόσον παράδοξον ;

— Τὸ ὀλιγώτερον ὀμολογήσατε τὸ εἰς Ἁγίον Νικόλαν ταξειδίον σας.

— "Ε! τί... ἠξέυρετε ;

— Πολλὰ πράγματα· καὶ ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει τι ὕπερ δύναται νὰ ἔχη λυπηρὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς τύχης σας.

— Τί λέγετε ;

— Θὰ ἐξηγηθῶ. Τὴν πρῶταν ταύτην ἐδέχθητε παρ' ὑμῶν τὸν γραμματέα τοῦ συμβολαιογράφου κυρίου Δουρανδώ.

— Τίς σας εἶπε τοῦτο...

— Οὐδεὶς. Ἄλλ' εἶναι ἀληθὲς δὲν ἔχει οὕτως ; Ὁ κ. Λαμβαρδὸν δὲν ἀνεχώρησε χθὲς ἐκ Μασσαλίας καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἔλαβον τηλεγράφημα, ἀγγέλον μοι ὅτι ἀφουκτως ἔσεται εἰς Παρισίους τὴν ἑκτὴν πρῶτην ὥραν. Ἀμφεβάλλον ὅτι θὰ ἤρχετο κατ' εὐθείαν πρὸς ὑμᾶς καὶ ἡμᾶς πράγματι εἶδον αὐτὸν εἰσερχόμενον κατὰ τὰς ὀκτὼ εἰς τὸν οἶκον σας.

— Εἶναι ἀληθές.

— Πᾶν ὅ,τι συνέβη μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Λαμβαρδὸν ἀπὸ τῆς ἀφίσεώς του μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐπορεύθητε παρὰ τῆ συνταγματάρχῃ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθω. Ἄλλ' ὁ κ. Λαμβαρδὸν ἀναχωρῶν ἐκ Μασσαλίας ὑπεξῆρε διαθήκην ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Δουρανδώ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί ἐκάλυπτε αὐτήν.

Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐρωτῆσει ταύτῃ ἡ νέα γυνὴ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὤχρια.

— Ἐὰν διστάζετε νὰ μοι τὸ εἴπητε, ἐξηκολούθησε, θὰ λάβω τὸν κόπον νὰ σας βοηθήσω. Τὴν διαθήκην ταύτην ὁ κύριος Λαμβαρδὸν ἔδωκεν ὑμῶν καὶ ἐσπούσατε ὅπως τὴν ἐγγείρισθε τῷ συνταγματάρχῃ. Ἔστε βεβαία ὅτι οὐδεὶς μοι εἶπε καὶ τοῦτο, ἀλ-

λὰ δὲν ἀμφεβάλλω καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι τὰ πράγματα οὕτως ἔχουσι.

— Τὸ ὀμολογῶ.

— Ἄγαθὴ τύχη! ἐξακολουθήσωμεν, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχῃς γενόμενος κάτοχος ταύτης τί ἔκαμεν αὐτήν ;

— Τὴν παρέδωκεν εἰς τὸ πῦρ.

— Δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. Ἀπὸ ἀπαξ κατεστράφη ἡ διαθήκη ὁ ἔχων ἐπ' αὐτῆς νομίμως ἀξιώσεις ἀπώλεσε διὰ παντός τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας.

— Ἄγνοεῖτε τοῦτο ;

— Σας τὸ ἔρκιζομαι.

— Σας πιστεύω. — Ἄλλὰ τὸ κακὸν δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτον... τὸ χειρότερον πάντων εἶναι ὅτι ἐν περιπτώσει ἀνακαλύψεως, ὁ συνταγματάρχῃς δὲν θὰ καταδεχθῆ. Αἱ καταθέσεις ὑμῶν δὲν θὰ κληρονομήσῃ ἐναντίον τῶν ἀνήσεων αὐτοῦ· εἶναι τόσον βέβαιος περὶ τῆς ἀπιμωρησίας του καὶ ἡ σύλησις δύναται νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν τελεία.

— "Ω! ἐν τὸ ἐγνώριζον...

— Ἄλλὰ δὲν ἠξέυρετε... μὰ τὸν Θεόν!... μόνον ἡ ἄγνοια ὑμῶν δὲν θὰ σας προφυλάξῃ ἐκ τῶν ὑπονοσίων ἐνοχῆς καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Λαμβαρδὸν δὲν θὰ ἀφήσῃ διὰ τινα ἔτη τὸ κάτεργον.

— Θεέ μου! οὐδέποτε ἐσκέφθην τὸ ταιοῦτον. Μὲ εἶπεν ὅτι προὔκειτο νὰ δελεάσω νέον τινα ἐπαρχιώτην παρ' οὗ ἔμελλον νὰ λάβω ἔγγραφο, οὗ οὗτος ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ τὸ περιεχόμενον καὶ νὰ κρατήσῃ ἀντίγραφον. Δὲν ἐσκέφθην τὰ περαιτέρω.

— Δὲν ἀμφεβάλλω.

— Οἱ λόγοι σας μὲ τρομάξουσι... "Ω! ἀπελπίζομαι!

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ συνεμερίζετο τὴν λύπην τῆς νέας γυναίκας.

— Ἐμπρός, εἶπε, διὰ φωνῆς ἐντόνου, δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρ-

νώμεθα, ἀλλὰ νὰ ἐνεργῶμεν ! Θέλετε πράγματι νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπράξατε ;

— Ἐρωτᾶτε ! . . . τί ἀπαιτεῖτε ;

— Σχεδὸν τίποτε.

— Εἴπετε ! εἴπετε ! . . . ἐὰν ὑπάρχη μέσον ὅπως σώσωμεν τὸν χορηγὸν ἐκατὸν νεανίαν.

— Ὑπάρχει.

— Εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

— Ἐνδιαφέρεσθε εὐλικρινῶς ὑπὲρ τοῦ Λαμβαρδέν.

— Ἐἶναι τόσο καλὸς ! — μὲ ἀγαπᾶ τόσο !

— Λοιπὸν θὰ ἐγκαταλείψητε τοὺς Παρισίους . . .

— Μετ' ἐκείνου ;

— Βεβαίως μετ' ἐκείνου . . . ἔχετε χρήματα ;

— Ναι.

— Λοιπὸν θὰ ἀναχωρήσητε ;

— Πότε ;

— Ἀμέσως.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγω ;

— Εἰς Χάβρην.

— Ὅποια σύμπτωσης ! Ἀκριβῶς καὶ ἐκεῖνος ἐσκόπει νὰ μεταβῇ εἰς Χάβρην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀμερικὴν.

— Κάλλιστα ! ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀπέλθῃ μόνος θὰ συναπέλθῃτε καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιβιθασθῆτε διὰ Νέαν Ἰόρκην, θὰ ὑπάγητε εἰς Ἰνκουβίλλην, ἐνοικιάζοντες δὲ παράκτιον οἰκίαν, θὰ συζήτε ὡς δύο τρυγόνες.

— ὦ ! καὶ πόσον θὰ ἦναι εὐτυχής !

— Ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ εἴσθε ἐπίσης. Ἄλλ' ὑπὸ τὸν ἥρον τοῦτον.

— Ὅμιλήσατε ! ὁμιλήσατε !

— Ἀποῦ ἀπαξ ἐγκατασταθῆτε εἰς Ἰνκουβίλλην δέον νὰ διαμείνητε ἐκεῖ.

— Ἐπὶ πόσον χρόνον ;

— Μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θὰ σᾶς ἀπελευθερώσω ἐγὼ αὐτός.

Ἡ Βέρθα ἔθλιψε τὰς χεῖρας τοῦ Κυπριανοῦ Λεδούκ.

— Καὶ ἂν οὕτω πράξω . . . μοὶ διαβεβαιεῖτε . . .

— Ἐὰν πράξητε οὕτω, τέκνον μου, ἀπεκρίνατο ὁ ἀρχιεποῦλάξ διὰ σοβαρῆς φωνῆς, σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἐπέλθῃ οὐδὲν δυσάρεστον. Ταῦτοχρόνως διέτοξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ καὶ ἀνοίξας τὴν θυρίδα κατήλθε.

Τώρα ἐπρόσθεσε μὴ λησμονησῆτε οὐδεμίαν τῶν συμβουλῶν μου. Ἴδου τὸ ἐπισκεπτήριόν μου· γράψατέ μοι μετὰ τὴν εἰς Χάβρην ἀφιξίν σας, τὴν διεύθυνσίν σας, ὅπως ἔλθω καὶ σᾶς ἀναζητήσω ἢ καὶ σᾶς εἰδοποιήσω.

Χαιρετίσας δὲ διὰ τῆς χειρὸς ἀπεμακρύνθη.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Βέρθας ὁ συνταγματάρχης ἔμεινε ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον σκεπτικὸς καὶ κατηφής.

Ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χαρᾶς ἔμεινε ἀφωνος . . . καὶ ἦτο εὐτυχής.

Τὸ πᾶν συνέτεινεν ὅπως ἡ ἐπιχείρησις ἐπιτύχῃ.

Ἡ Ὀλίβια καὶ ὁ ὑποκόμης εὐρίσκοντο ἐν ἀπελπιστικῇ καταστάσει. Ὁ νόμιμος κληρονόμος ἀπεκληροῦτο ὀριστικῶς διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς διαθήκης. Δὲν ὑπῆρχεν ἕτερος ἢ ἡ Γιλβέρτη καὶ ἡ Γιλβέρτη εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, μὴ δυναμένη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν θέλησίν του. Ἄλλως τε, θὰ κατώρθου τοῦτο καὶ διὰ τῆς βίας· δὲν ἤθελεν ὀπισθοχωρήσει βεβαίως ἀπέναντι τῆς βίας, ἐκεῖνος ὅστις δὲν ὀπισθοχώρησεν ἀπέναντι τῆς δολοφονίας καὶ τῆς πυρκαϊᾶς. Τοῦτο ἦν τὸ τελευταῖον διάθεμα ὅπερ ἔμελλε νὰ πράξῃ καὶ δὲν ὤφειλε νὰ διστάζῃ. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἠκτινοβόλει καὶ ἀπεριόριστος χαρὰ ἐπλήρου τὴν καρδίαν του.

Μετὰ τὸ γεῦμα κατήλθον εἰς τὸν κήπον.

Διέταξεν ὅπως ἡ ἡμαξὴ τοῦ ἤτοιμος κατὰ τὰς
Παράδοξος ἐπιθυμίας τῶ ἐπὶ ἡλθε.

Ἐπεφάσαιτο νὰ μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Κυπριανοῦ Λεδοῦκ.

Κατ' ἀρχὰς ἐμειδίασε διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Τὸν ἐξετίμα καὶ περὶ πολλοῦ ἐποίητο τὴν ἐπιστήμην καὶ διορατικότητά του, ἀλλ' ἠσθάνετο βαθεῖαν εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἐθαύμβευτε.

Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐροβεῖτο πλέον. Τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ οὗτος ἐναντίον του; Τῆς διαθήκης ἀπωλεσθείσης, ἡ δικαιοσύνη δὲν ἡδύνατο νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἄλλον ἢ τὸν Λαμβαρδέν.

Οὐχ ἦν τὸν δὲ θὰ ἐνοχοποιήτο καὶ ἡ Βέρθα.

Τοῦτο ὄλιγον τὸν ἐνδιέφερε! Ἡ μαρτυρία μῆς ἐταίρου δὲν ἡδύνατο νὰ ἔχη κύρος ἐναντίον ἐνὸς εὐγενοῦς ὡς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέναντι τῆς γνώμης τοῦ δημοσίου θὰ ἐφαινετο μὴ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο.

Πρὸς τούτοις περὶ τὴν μεσημέριαν ἔλαβεν ἐπιστολὴν παρὰ τῆς Βέρθας ἧτις τῶ ἔλεγε:

« Ἀναχωρῶ μετ' αὐτοῦ ἐπιβιβάσθημεν ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου Χά-
» θρης. Χαῖρε. »

Ἐπὶ συνταγματάρχης δὲν εἰζήτησε περὶ αὐτὸν.

Προδήλωσε ὁ Λαμβαρδέν δὲν εὐρίσκετο ἀσφαλῆς ἐν Γαλλίᾳ καὶ φεβούμενος μὴ καταδιωχθῆ ἀνεχώρει δι' Ἀμερικὴν, συνεπιπέρων καὶ τὴν Βέρθαν.

Ἐθαύμαζε μετὰ πόσης ταχύτητος ὁ ἔρωσ μίζουται ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναίκος καὶ συνέχαιρεν ἑαυτὸν ὅτι ἀπὸ ἀλλαγῆ δύο συνεχόμενων οὐδὲν ἐροβεῖτο μὲν, ἀλλὰ δυνατὸν νὰ καταστασῶσι ἀκρίτωμα.

Προὔτιμα νὰ τοῦς γνωρίζῃ μακροθῆεν. Τὸ πᾶν εἶναι καλὸν ὅταν τὸ τέλος εἶναι καλόν.

Ἐκλάμπειεν ἡδονικῶς περιδιαβάζων ὑπὸ τὰς σκιερὰς δένδρσοτοι-
χίας, ὅποτε μετὰ ἡμίωρον προσῆλθεν ὑπὸ ἡμέρας κρατῶν ἐπισκεπτή-
ριον.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησε λαβὼν τὸ ἐπισκεπτήριον.

Ἦν ἐπισκεπτήριον τοῦ Κυπριανοῦ Λεδοῦκ.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἐδῶ; εἶπε:

— Ὁ κύριος θέλει νὰ τὸν δεχθῆ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, ἐδήγησον αὐτόν.

Ἐπὶ ὑπὸ ἡμέρας ἀπεσύρθη καὶ μετ' οὐ πολὺ ὠδήγηε τὸν ἀρχιεπισκό-
λακκα.

Ἐπὶ συνταγματάρχης ὑπομειδῶν προεῖθε εἰς συνάντησιν αὐτοῦ.

— Μὴ τὸν Θεόν! εἶπε, πόσον εὐχάριστον μοι εἶναι, διότι ἐσκέ-
φθητε νὰ με ἐπισκεφθῆτε ἀκριβῶς προειθήμεν νὰ ἔλθω εἰς ἐπίσκε-
ψίν σας.

— Ἀληθῶς! εἶπεν ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ.

— Πᾶ! πόσος καιρὸς εἶναι ἡδὴ ἀπ' οὗ δὲν σὰς εἶδον... μοι φαί-
νεται δὲ ὅτι θὰ με διακαινώσετε πράγματα ἐνδιαφέροντα

— Τοῦλάχιστον.

— Δι' αὐτὸ ἤλθατε;

— Δι' αὐτό.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ εἰσελθῶμεν;

— Πρὸς τί; εἰμεθα τόσοσιν λαμπρὰ ἐδῶ, ἀλλ' ἐὰν ὑμεῖς...

— Ἐγὼ! προτιμῶ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ εἶμαι συνεπιθιμένος εἰς
τοῦτο. ἐὰν δὲ καὶ ὑμεῖς ἐπιθυμεῖτε, ἔλθετε ὑπὸ ταύτην τὴν ἀνα-
δενδράδα ὅπως συνδιαλεχθῶμεν κατὰ τὴν εὐχαρίστησιν μας.

Ἐλθόντες ἐκαθίσθησαν, καὶ ὁ συνταγματάρχης ὅστις κατὰ βέ-
θος ἀνησύχει ὄλιγον ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἤρξατο
τῆς συνδιαλέξεως.

— Ἰδωμεν, εἶπεν, ἰδοὺ ἡμεῖς μόνοι. Ἔρχετε .· ἀ μὲ ὁμιλήσατε ; σὰς ἀκούω.

Ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ ἐμειδίσεν.

— Ἦλθον, ἤρξατο λέγων, οὐχὶ ὕμνησις ἐκ περιεργείας, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχον νὰ σὰς ἀπειθῶν ἐπιπλήξεις τινὰς.

— Εἰς ἐμέ ;

— Καὶ εἰς ποῖον λοιπὸν ;

— Δικαί ;

— Ἐλησημονήσατε τὴν συμφωνίαν ἣν ἐποιήσαμεν κατὰ τινὰ νόκτα ἐν Βελλεβίλλη, καὶ ἣν ἀμφότεροι ἐδέχθημεν.

— Ἐνθυμοῦμαι.

— Ἐν τούτοις τὴν ἐλησημονήσατε.

— Τί σὰς κἀμνεὶ νὰ πιστεύσητε τούτο ;

— Ἐ ! Θεὲ μου. Τὸ ταξιδίον ἀπλῶς ὑπερ ἀρτίως ἐκάματε εἰς Μασσαλίαν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Βέρθας.

Ὁ συνταγματάρχης ἀνεσκήρτησεν καὶ κατέστη προσεκτικὸς.

— Ἦξεύετε τούτο ; εἶπε, παρατηρῶν τὸν ἀρχιεπιφύλακκα.

— Ἦξεύω ὅτι μετέβητε εἰς Ἅγιον Νικόλαον· ὅτι ἐπωφελήθητε ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ κ. Δουρανδώ, ὅπως ἐκθίσσητε τῷ Λαμβαρδίν, τὸ αἴτιον τῆς ἀριζεύς σας, καὶ ὅτι παρεσύρατε τὸν δυστεχῆ νέον δι' ἀγενοῦς καὶ ἀνηθικοῦ διαγωγῆς.

— Πι ἐνδιαφέρουσι τὰ μέσα ἕπερ μετεχειρίσθητε ! ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης.

— Δὲν τὸ διαφιλονικῶ ἀλλὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν ! εἶπεν ὁ Κυπριανὸς Λεδούκ· δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν σας — ὁ κύριος Λαμβαρδὶν ἐγκαταλιπὼν αἰσινιδίως τὸν Ἅγιον Νικόλαον ἀφίχθη εἰς Παριεῖους πρὸς συνάντησιν νέας ἧς ἡ ὠραιότης καὶ αἱ προσκλήσεις τὸν κατέστησαν μακροῦ.

— Συμφωνεῖτε τοῦλάχιστον ὅτι τούτο δὲν ἀπορῶ ἐμέ ;

— ἴσως, διότι δὲν δύναται τις νὰ παραδεχθῆ εὐκόλως ὅτι ἡ δεσποινὶς Βέρθη ἀφῆθη ὅπως παρεβλήθη ὑπὸ τοῦ νέου τούτου, τοῦ πρωτοτύπου τῆς χρηστότητος· ὑπῆρχε λοιπὸν ἕτερον ἐλαττήριον εἰς τὴν ἀπόπειραν τῆς δικηλοφροῦς καὶ ἠθέλησα νὰ τὸ γνωρίσω.

— Τί ἐπαράξατε ;

— Ἐξήτησα

— Καὶ εὔρετε ;

— Ἐὖν δὲν τὸ εὔρον, τηλεγράφημά τι τοῦλάχιστου ὑπερ ἐλαττον χθὺς παρὰ τοῦ κυρίου Δουρανδώ μὲ ἐφώτισεν ἀρκετὰ.

— Ὁ κύριος Δουρανδώ οὕτως ἀγγέλλει τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γραμματέως του ;

— Πλέον τούτου.

— Τί λοιπὸν ;

— Τὴν ἐξαφάνισιν τῆς διαθήκης ἧς σὰς ἐκαινοποίησα τὴν ὑπαρξιν.

— Ἄ ! ἄ ! εἰς τρόπον ὥστε ἐπωφελήθητε τῆς ἐμπιστοσύνης... ὅπως παρασκευάσητε μηχανοράφημα καταστρέφον ἀπάσας τὰς ἐλπίδας ἅς ἐθεμελίωσα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ Βοννέ.

Ὁ συνταγματάρχης ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς διὰ τὸν θρίαμβόν του.

— Θεὲ μου ! ἐπανέλαθε μετ' ὄλιγον, ἰδὼ ἀκριβῶς ἔγκειται δυστυχία δι' ὑμᾶς· ἀλλ' ὁμολογήσατε ἐπίσης ὅτι ὑπῆρξατε λίαν ἀνόητος καὶ ὅτι δι' ἕνα γέροντα ἀξύνουν ὑπῆρξατε πολλὸν κούρος.

Ὁ ἀρχιεπιφύλαξ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπε διὰ τόνου εἰρωνικοῦ. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἀνοησία ἣν ἐπραξα ἐν τῷ βίῳ μου . . . ἀλλὰ μέχρι τούτου ὑπῆρξα ἀρκούωντος εὐτυχῆς ὅπως ἐπανορθώσω ἀπάσας

— Ἰδοὺ τί ὄφειλε νὰ σὰς ἐμψύχωσῃ . . . Τίς οἶδε μάλιστα ἐὼν δὲν ἐπωφελήθητε ἐκ τοῦ δυσχεροῦς τούτου συμβάντος ;

— Ἐγένετο ἤδη ! . . .

— Διάβουε ! εἶσοθε ταχύς . . . δὲν ὑποθέτω ὅμως ὅτι εὔρετα

μίσην ὅπως κατάσχητε τὸ ὑπὸ τοῦ κυρίου Λαμβαρδὸν ὑπεξαίρεθιν ἔγγραφον.

— Δὲν ἐσκέρθην τοῦτο . . . διότι τὸ ἔγγραφον δὲν ἐμπεριέχει οὐδὲν ὅπερ νὰ μὲ ἐνδιαφέρει.

— "ὦ! ὦ! θέλετε νὰ γελᾶτε.

— (Ὑδίοποτε ὑπῆρξεν σπουδαιότερος Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

— Ναί.

— Τὴν ἀνεγνώσατε ἐπισταμένως;

— Διάβωλε!

— Καὶ δὲν εἶδετε ἐν αὐτῇ ἔκτακτόν τι;

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

— Τί θέλετε νὰ εἰπητε; ἤρώτησε μετὰ δυσπιστίας, ἡ διαθήκη ἦν ἐν κατῆ τάξει καὶ δὲν βλέπω . . .

— "Ἔστω! ἔστω! δὲν θέλω νὰ ἐπιμένω . . . ἀλλ' ὁ τελευταῖος γελᾶσας ἦν γελᾶσῃ ὄραξί.

— Πῶς!

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

— Πολὺ κακῶς ἐνεργήσατε ἀπέναντί μου, εἶπε, καὶ ἔπρεπε νὰ μνησικακῶ ἐναντίον σας, ἀλλ' ἐνδιαφερόμαι ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ τόσον ὅσον καὶ ὑμεῖς καὶ δὲν θέλω νὰ φανῶ τόσον πολὺ δυσηρεστημένος. Μᾶλλον λυπὸν ὅτι ἤμην εἰς Μκσσαλλαν ταυτοχρόνως μὲ ὑμᾶς.

— Εἶναι δυνατόν;

— Δὲν ἐκοπίασα πολὺ νὰ μαντεύσω τὸν σκοπὸν δι' ὃν μετέβητε ἐκεῖ καὶ ἔκτοτε προέβλεπον ὅτι ὁ δυστυχὴς Λαμβαρδὸν ἦν παραφροσύνῃ μὲχρι ἐγκλήματος.

— Λυπὸν;

— Ἐπὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦτο ὅπως σώσω τὸν δυστυχῆ Λαμβαρδὸν, καὶ ὅπως σᾶς δώσω καὶ ἐν μᾶθημα . . .

— Γί ἐπράξατε;

V

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

— Ἐπράξατε τοῦτο;

— Εἰς τρόπον ὥστε τὸ τεμάχιον ὅπερ σᾶς ἐνεχείρισαν δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, δὲν ἰσχύει καὶ ἐπομένως ἐπάθετε μείγα κακὸν δι' ἐν ἑλεεινὸν ἀποτελέσμα.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

— Εἶναι ἀληθῆ ταῦτα τὰ ὅποια λέγετε; ἤρώτησε διὰ πνιγρῆς φωνῆς.

— Ἀμφισβᾶλλετε . . . ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω κάλλιον καὶ ἔχετε ἄδικον νὰ ἦσθε δυσηρεστημένος ἐναντίον μου. Τὰ πράγματα ἀναλαμβάνουσι τὴν προτέραν τῶν θέσιν καὶ μάλιστα καλλιτέραν.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

— Ἐπράξατε τοῦτο; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

— Ἐπράξατε τοῦτο; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀπειθῶν μίαν ἐρώτησιν. Τὴν πρῶταν ταύτην δὲν ἐλάβατε τὴν ὑπεξαίρεθησαν διαθήκην;

Διήλθον οὕτω πως τὰς κηκλίδας αἵτινες ἔφερον πρὸς τὴν αὐλήν καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔστη.

— Ἄλλ' ὁ κληρονόμος οὗτος! ἠρώτησε, πῶς εἶναι; μοὶ ἀπεκρύψατε τὸ ὄνομά του καὶ θέλω νὰ τὸ μάθω.

— Ὅθ' τὸ μάθετε! εἶπεν ὁ Λεδούκ.

— Ποῦ εἶναι;

— Εἰς Παρισίους.

— Καὶ γνωρίζει τίς εἶναι;

— Ἄγνοεὶ τὰ πάντα.

— Ἄλλὰ θὰ μοὶ εἴπητε . . .

Ἐπὶ τὸ Λεδούκ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ ὅτε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διφρος βραδέως σφύρμενος ὑπὸ δύο υπερήφανων ἔκπων διηρχετο πρὸ τῆς κηκλίδος ἐπ' αὐτοῦ δὲ νέος ναυκλῆδς ἐξηπλωμένος ἐκἀπνίξε.

Ἐπὶ τὸ συνταγματάρχης ἀνέστειλε φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Ἄ! ὁ νέος οὗτος! . . . εἶπε. Δὲν ἀπατώμα.

— Τὸν ἀναγνωρίσατε; εἶπεν ὁ Λεδούκ.

— Εἶναι ὁ ἱραστής τῆς Γιλβέρτης.

— Ὁ Ρενέ.

— Δὲν εἶναι πλέον παρ' ὅμιν;

— Μὲ ἐγκατέλειπε πρὸ μηνός.

— Εἶναι λοιπὸν πλούσιος;

— Προφανῶς.

— Ἄλλὰ πόθεν τῷ προήλθεν ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ περιουσία;

Ἐπὶ τὸ Λεδούκ ἐμειδίασε.

— Παρατηρήσατε εἶπε, πῶς συμπίπτουσι πολλάκις τὰ πράγματα· συνιδελεγμένα περὶ τοῦ κληρονόμου τοῦ Βοννέ, καὶ ἰδοὺ ὅτι παρουσιάζεται αὐτομάτως.

— Ἐ! τί! αὐτὸς ὁ νέος;

— Ὁ νέος οὗτος εἶναι ἐκεῖνος, ὃν ἐπιθυμοῦτε νὰ γνωρίσητε.

— Ἄλλὰ πῶς ἐγένετο;

Ἐπὶ τὸ Λεδούκ ἔλαμε χειρονομίαν μυστηριώδη.

— Ὅθ' σὰς ἐξηγήσω πάντα ταῦτα ἀπεκρίνατο μόνον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐμπιστοσύνη εἰδ' ἄλλως σὰς ἐγκαταλείπω. Ὅθ' πιστεύσητε ἀφοῦ σὰς εἶπω ὅτι τὸ μόνον μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ σας εἶναι τούτο· τὸ θέλετε;

— Ναί.

— Ἀγαθὴ τύχη. Εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὰς βλέπω δικαίμενον οὕτω πως καὶ ἐλπίζω ὅτι οὐδὲν θὰ ἐναντιωθῇ ἐπι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

— Ποῦτα εἶναι τὰ σχέδιά σας;

— Εἶναι ἀπλούστατα. Ἐὰν δὲν ἐνεργήτε ἄνευ ἐμοῦ ἴσως· θὰ σὰς συνέδραμαν εἰς τὴν κλοπὴν τῆς διαθήκης. . . Ἄλλ' ἠθελήσατε νὰ μεταχειρισθῆτε δόλον καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς νῦν εἰς δρόμον ἀδιέξοδον, ἐξ οὗ δὲν θὰ ἐξέλθωμεν παρὰ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ νέου τούτου.

— Πιστεύετε ὅτι τὸ τοιοῦτον μὲ ἐμποδίζει.

— Εἶμι πεπεισμένος ὅτι οὐδὲν σὰς ἐμποδίζει! καὶ διὰ τούτου δὲν ὄνειροπολῶ ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς θέσεως.

— Εἶναι σαφές. Ὁ Βοννέ ἀπέθανεν ἐγκαταλιπὼν παιδίον ὄπερ κληροδοτεῖ διὰ διαθήκης ἅπασαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ παρουσιασθῶσιν ἐπιφελῶς οἱ ἄλλοι κληρονόμοι δέον νὰ ἐξαφανισθῇ τὸ παιδίον τοῦτο. . . λοιπὸν θὰ ἐξαφανισθῇ.

— Πότε;

— Αὔριον, μεθαύριον, ὅπταν θέλωμεν.

— Ἄλλὰ διὰ τίνος μέσου;

— Ἄ! διὰ τούτου δὲν ἀπαιτεῖται σκέψις. Ὁ νεανίας εἶναι ἱραστής τῆς Γιλβέρτης· ἡ Γιλβέρτη εἶναι ἐρωμένη τοῦ νεανίου. Ὅθ'

ἦτο εὐκόλον νὰ τὸν προσκαλέσῃτε μίαν νύκτα εἰς τὴν ἐν Βιλλεβίλλη οἰκίαν σας . . . καὶ ἐκεῖ . . .

— Ἐνωῶ.

— Λοιπὸν, καλῶς συνεφωνήθησαν . . . Ὡς σὺς ἀρήσω . . . ἀλλὰ το ἐσπέρως, αὐριον, δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς . . . Ὡς σὺς ἐπανήδω καὶ ὅλ' ἐνεργήσωμεν.

— Ἀναχωρεῖτε ;

— Ναί, ἀναχωρῶ ἀλλὰ μὴ ἀμφισβόλλετε περὶ τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς ὅλ' ἐπισπεύω τὴν λύσιν ἢν ἐπιθυμοῦμεν ἐνθέρμως ἀμφοτέροι. Ἔμετ' ἐπιβλέπετε τὴν Γιλβέρτην ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνην ἐν τῇ ἀνησυχῶ καρδίᾳ τῆς καὶ ἀρήσατε αὐτὴν νὰ ἐλπίζῃ ἀμυδρῶς πως, πρὸ πάντων, ὅτι οὐδὲν πρόσκομμα ὅλ' παρεντελήσῃ εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ρενὲ ἔνωσίν τῆς.

— Δὲν θέλω λείψαι.

— Μετ' ὀλίγον λοιπὸν !

— Μετ' ὀλίγον !

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ταυτοπαρόπως, ὡς ὑπεσχέθη εἰς τὸν Λεδυῆκ, ὁ συνταγματάρχης ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του μετέβη εἰς Βιλλεβίλλην.

Ἐῶρε τὴν Γιλβέρτην ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ, ὅπερ κατεῖχε, καθι- μένην παρὰ τῇ θυρίδι ἐξ ἧς ἰθεῖατο μέγα μέρος τῶν Παρισίων.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ποία ἀγαπητὴ εἰκὼν διήρχετο πρὸ τῶν ὑφ' ἁλμῶν αὐτῆς· διότι μόνος ὁ Ρενὲ κατεῖχε τὴν καρδίαν τῆς.

Δὲν τὸν ἐπανεῖδε πλέον καὶ ἦν λίαν τεθλιμμένη.

Ἄλλ' ἐνόησε ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ τὸν προσελύσῃ πρὸς τὴν ἔκκεντρον ταύτην συνικίαν φοβουμένη διὰ τὴν ζωὴν του ἐὰν ἐξῆθετε αὐτὸν ἐκ νέου εἰς τὴν ὄργην τοῦ συνταγματάρχου.

Ἐν τούτοις ὅλ' τὸν προσεκάλει ἐὰν ἡ ἄπουσά αὐτοῦ παρεῖνετο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλογισθῇ τούτο ἕνευ φρίκης.

Ἐσκέπτετο ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἀπελπίσιν τοῦ Ρενὲ· ἀνελογίζετο ὅτι ἐμελλε νὰ εἶναι λίαν δυστυχὴς καὶ προσήγετο εἰς τὸν Θεόν, ἐκ μέσης καρδίας δεομένη αὐτοῦ ὅπως καταπαύσῃ τὸν σκληρὸν χωρισμὸν εἰς ἃν ἦτο καταδικασμένη.

Κατεῖχετο προσέτι πρὸ πινος χρόνου καὶ ὑπ' ἑτέρου αἰσθήματος ὅπερ ἐτάρχτεν αὐτὴν καὶ εἰς ἃ δὲν ἀπέβιδε καλὴν σημασίαν αἰσθημα παραδόξως ἀμφίβουλον καὶ μυστηριώδες.

Ἐπανεῖδε τὸν συνταγματάρχην, καὶ τὸν εῶρε λίαν καταβεβλη- μένον. Τὸ πλῆθος αὐτοῦ μετεβλήθη οὕτως εἰπεῖν εἰς τρυφερότητα . . . Ἡ φωνὴ του ἐγένετο θαυπευτικώτερα καὶ ἡδυτέρα, τὸ βλέμμα του μᾶλλον ἐνδιαφέρον καὶ φλογερόν.

Τώρα ἑπόταν ἐλάμβανεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του διὰ νὰ ἀσπασθῇ τὸ μέτωπόν τῆς τὴν παρετήρει καὶ τὴν περιέσφιγγε ἐπι μᾶλλον εἰς τὸ στήθος του καὶ ἐφαίνετο λίαν συγκινημένος.

Τί ἐσήμαινεν ἡ μεταβολὴ αὕτη. — Ἡ Γιλβέρτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς ὅ, τι ἰδοκίμαζε. Ἐσθάνετο ἐκείνην καταλαμβανομένην ὑπὸ στενοχωρίας — σχεδὸν φρίκης.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἤκουσε τοὺς ἐπὶ τῆς κλίμακος βη- ματισμοὺς τοῦ συνταγματάρχου δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν ὅπως μεταβῇ εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ.

Ἠρέσθη μόνον εἰς τὸ νὰ ἐγερθῇ, ὅπταν εἰσῆλθε.

Ὁ συνταγματάρχης πλησιάζοντας αὐτὴν ἠσπάσθη τὸ μέτωπόν τῆς.

— Ἀγαπητὸν παιδίον λέγει δι' ἡχρῆς φωνῆς· ἐὰν ἤξευρες πό- σον ἐμὲ τεθλιμμένος ἐκ τῆς ζωῆς ἦν σοὶ ἐπιβόλλω νὰ διέχῃς! Ἄλλ' ἤξεύρεις, καὶ σοὶ εἶπον ὅτι τούτο μοὶ ἐπιβάλλεται ἀπὸ λόγου· ὕψι- στες σπουδικότητος· χρειάζεταιαι ὀλίγη εἰσέτι ὑπομονὴ καὶ πίστευ-

σαν ὅτι ἐπιπεύδω δι' ὄλων μου τῶν δυνάμεων τὴν σιγίμην καθ' ἡν θά δυναθῶ νὰ σὲ θέσω εἰς τὸν προορισμὸν σου.

— Ἀλλὰ δὲν παραπονοῦμαι, εἶπεν, ἡ Γιλβέρτη μετὰ μελαγχολικῆς μειδιάματος.

— Σοὶ γνωρίζω χάριν, — ἐπανελάθειν ὁ συνταγματάρχης δὲν ἀναισθητῶ καὶ ὅταν σὲ βλέπω ὑποφέρουσαν ἀγογγύστως καὶ ὑποτασσομένην τῇ τύχῃ σου συγκινοῦμαι ὅσον ὅσον δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς. Ἴδού ἐρχομαι σήμερον μὲ μεγίστην μου εὐχαρίστησιν νὰ σοὶ φέρω νέον τι, ὅπερ εἶμι βέβαιος ὅτι θὰ διασκεδάσῃ τὴν μοναξίαν σου.

— Νέον! ἐπανελάθειν ἡ Γιλβέρτη ἀναίγουσα τοὺς ὠραίους ὀρθαλοὺς τοὺς ἐμφυχωθέντας ὑπὸ αἰφνιδίου περιεργείας.

— Ἀναμφιβόλως·

— Περὶ τίνας πρόκειται;

— Ὁ συνταγματάρχης κηθεσθεὶς παρὰ τῇ νεάνιδι ἔλαβε τὰς χεῖρας·

— Παρῆλθε σχεδὸν μὴν, εἶπε, ἀφοῦ συνέλαθον ἐνταῦθα τὸν νεανίαν ἐκείνον ὃν συνήτησα καὶ ἄλλοτε εἰς Ἅγιον Μανδῆ· δὲν ἤδυνήθη νὰ χλινώσω τὴν ὀρητικὴν ὀργήν μου, ἐνθυμεῖσαι;

— ὦ! ἐν ἐνθυμοῦμαι! ἐψέλλισεν ἡ Γιλβέρτη, εἶχεν ἄδικον νὰ γράψω εἰς τὸν Ρενὲ, δὲν ἦν ἐκεῖνος ἔνοχος ἀλλ' ἐγὼ.

— Ὅχι... Ὅυτε σὺ ὅυτε ἐκεῖνος εἶσθε ἔνοχοι. Κατὰ τοῦτο μόνον σὰς ἀδικῶ κατ' ἑμὲ δὲν ἐνεπιστευθῆτε εἰς ἐμέ! Ἐκτοτε σκεπθεὶς ὀργιμώτερον ἀνεγνώρισα ὅτι ἐν τῷ ἔρωτι τούτῳ δὲν ὑπῆρχε τι ἐπιληψίμων ἢ ἀσθημα φυσικὸν μεσαῖον ἀνωότητος καὶ ἀγνείας.

— Ἄ! κύριε, κύριε·

— Ἄκουσόν μοι τέκνον μου. Σοὶ ἔλεγον ὅτι ἐσκέφθην ἐκτοτε ὀργιμώτερον καὶ ἐνόησα καλῶς ὅτι ἐγενόμην ἐγνωστὴς ἐκ τῆς πολλῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μου. Θέλω πῆν εὐτυχίαν σου ἀγαπητῆ μου Γιλ-

βέρτη· ἐκν νομίζης ὅτι θέλες εὐρεῖ αὐτὴν ἐν τῷ ἔρωτι τούτῳ θέλον εἶσθαι λίαν σκληρῶς ἐκν ἐναντιοῦμένη!

— Λοιπὸν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν ἀγαπῶ;

— Ὅχ πράξω πλέον τούτου· Ὅχ σοὶ ἐπιτρέψω νὰ τὸν βλέπης.

— Πότε; Μετ' οὐ πολὺ;

— Ὅπόταν θέλῃς.

Δι' αὐτομάτου κινήσεως ἡ Γιλβέρτη ἤρπασε τὰς χεῖρας τοῦ συνταγματάρχου καὶ τὰς ἐσπρῆξε ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχῆς; εἶπεν ὁ τελευταῖος διὰ φιλοστόργου ὄρους.

— Ἄ! εἶσθε καλῶς, ἐψέθυρεν ἡ Γιλβέρτη.

— Λοιπὸν.. μὴ περιμένῃς. — Ἴδού ἐγὼ ἀπέρχομαι — σὺ δὲ γράψον εἰς τὸν Ρενὲ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ αὐμοῦ νὰ ἐρχεται νὰ σὲ βλέπῃ· μαλακαῦτα ἄς λαμβάνῃ καὶ ὀλίγην προφύλαξιν.

— Δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐρχεται τὴν ἡμέραν. Δὲν συμφωνεῖς μὲ τὴν ιδίαν μου.

— Ὅχ πράξω ὅ,τι καὶ ἂν διατάξῃτε.

— Λοιπὸν θὰ ἔλθῃ κατὰ τὰς ἐνέια.

— Ὅχ τῷ ἀναγγεῖλω τούτῳ·

— Καλῶς!... Εἶσαι ἀξιολάτρευτον παιδίον καὶ μὴ ἀμείβεσθε ποτὲ περὶ τοῦ βαθέως μου ἔρωτος.

Ἡ Γιλβέρτη δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἀπαντήσῃ ἀλλὰ παρουσίασε μόνον τὸ μέτωπόν τῆς διὰ νὰ τὸ ἀσπασθῇ καὶ ἀφοῦ οὗτος ἀπεμακρύνθη ἔμεινεν οὕτως εἰπεῖν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἐκαυτὸν τῆς, ἦν δὲ ὅσον συγκεκινημένη ὅσον οὐδέποτε.

Ἐν τῷ χρόνῳ συνίθαινον ταῦτα, ὁ Ρενὲ ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης εἰσῆρχετο εἰς τὸ οἰκίμα ὅπερ κατεῖχεν ἐν τῇ ἰδιῷ Σιρκ.

Μεγάλη μεταβολή διεδραματίσθη πρὸς μὴνός ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Κυπριανοῦ Λεδούκ.

Ἠμέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ἦν ἔσχε μετὰ τοῦ Ἰνδοῦ, ὁ ἀρχιεπιφύλαξ ἔλαθε κατ' ἰδίαν τὸν Ρενὲ καὶ χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ ἀκριβοῦς, νὰ ἐννόησῃ τίς ἦν, τῷ ἐδήλωσε μέρας τῆς ἀληθείας.

Ὁ πατήρ του ἀπέθανεν ἀφ' ἑσῆς αὐτῷ περιουσίαν κολοσιαίαν περιουσίαν ἧτις ἐπωφθαλμιᾶτο ὑπὸ τῶν ἀπλήστων πλαγιῶν συγκενῶν ἀλλ' οὐδένα κίνδυνον διέτρεχεν ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ἀπατιήσεως ἐπειδὴ ὑπῆρχε διαθήκη ὑπὸ τὸ ὄνομά του καὶ ἧτις δὲν ἠδύνατο νὰ προσβληθῇ.

Οὗχ ἦντον ἔπρεπε νὰ λάβῃ προφύλαξιν διὰ λόγους οὗς ὤφειλε νὰ κρατῇ μυστικούς καὶ ἐνδιαφέροτο νὰ ἀπατήσῃ ἐκείνους οὗς ἐξύπνησε σφοδρὰ ἐπιθυμία διὰ νὰ φθάσῃ δι' ἀσφαλτέστερον εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ ἀρχιεπιφύλαξ ἀπεράσισε νὰ ἀναπτέρωσῃ τὴν μεταφρονα ζωνὴν ἐν τῇ μέγρι τοῦδε ἕξῃ ὁ Ρενὲ καὶ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὸν εἰς θέσιν ἐμπέουσαν σέβας τοῖς πᾶσι.

Ὁ Ρενὲ δὲν ἐνόησε μὲν καλῶς ἀλλ' εἶχεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τῷ Κυπριανῷ Λεδούκ, ἐφάνη δὲ δικατεθιμένος νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι οὗτος ἠθέληεν ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ.

— Πιστάκις ἀπεδείξατε πρὸς με στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν, εἶπεν, ὥστε δὲν δικαιῶμαι νὰ ἐπιβέρω οὐδεμίαν παρατήρησιν. Ἐν τούτοις ὑπάρχει λόγος ἀπέναντι τοῦ ὑποσῶ μὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ υποχωρήσω. Ἀγαπᾶ τὴν Γιλβέρτην καὶ δι' ἀπάσας τὰς κληρονομίας τοῦ κόσμου, δὲν ἠθέληεν συγκατατεθῆ νὰ παραιτηθῶ αὐτῆς.

Ὁ Λεδούκ ἐμειδίασεν ἐμμένως.

— Ἐ! καὶ τίς σὲ εἶπε νὰ παραιτηθῆς, ἀπεκρίνατο. Ἐκεῖνο ὑπερ σοῦ προτείνω θὰ σὲ πλησιάσῃ ἐπι μᾶλλον πρὸς αὐτήν.

— Λυπὸν ἐστὶ βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ὑπακούσω τυφλῶς.

— Τοῦτο εἶναι τὸ συμφερότερον, αὐριον ἄρχεται διὰ σὲ νῆα

ζωή. Ἐνθουσίασα κατάλληλον οἰκίημα εἰς τὴν οὐδὲν Σίρα τῆς Ἰνδοῦ ὄψον ὡς καὶ δύο ὠραίους ἵππους, τὰ πάντα εἶναι ἑταίμα· αἱ ὑπηρεταὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς διατάξεις σου καὶ δὲν μένει ἢ νὰ ἐγκατασταθῆς.

— Ἀλλὰ τί ὄφειλό νὰ πράξω;

— Πᾶν ὅ,τι θέλεις.

— Καὶ ἡ Γιλβέρτη;

— Ὅσον δι' αὐτὴν ἀπαιτεῖται ὑπομονή.

Ἐνθουσία αὐτὴν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὡς καὶ πρότερον ἀλλὰ μὴ ζήτηί νὰ τὴν ἐπανδύσῃ πρὶν ἢ λάβῃς τὴν συγκατάθεσίν μου...

— Ἴδου τὸ σκληρόν.

— Πρέπει νὰ ἔγχεις ὄφρα. πρὸ πάντων διὰ τὸ συμφέρον σου.

— Ἔστω! ἔστω! συμφωνῶ καὶ δὲν θὰ λάβῃτε ἀφορμὴν ὥστε νὰ μὲ ἐπιπλήξῃτε.

Μὴν σχεδὸν εἶχε παρῆλθαι ἀπὸ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης καὶ ὁ Ρενὲ διετῆρει τὴν ὑπόθεσίν του.

Ἐν τούτοις τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἦν ἐγκατέστη εἰς τὸ ἐργατῆ ἰδῶ Σίρα οἰκίμα του ἦν εἰς ἄκρον συγκεκινημένος καὶ τεταραγμένος ἐκ τῆς ζωηρᾶς ἀναμνήσεως τῆς Γιλβέρτης.

— Ποῦ ἦν ἄρα αὐτὴ; τί ἀπέγεινε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ συνταγματάρχου Ραβέρτου; ἐλκυσμὸν ἤνεν αὐτὸν ἢ διετῆρει τὸν ἔρωτά του. Ἐγευματίσεν ὀλίγον καὶ ἐξῆλθε πέλξῃ.

Εἶχεν ἀνάγκη συνδιαλέξεως.

Ἦθελε νὰ συνατήσῃ τινὰ μὲθ' οὗ νὰ συνδιαλεχθῇ— ἀλλὰ δὲν ἐγινώριζεν οὐδένα ἐκτὸς τοῦ Κυπριανοῦ Λεδούκ καὶ τῆς Γιλβέρτης. Διτυβύθη μηχανικῶς καὶ χωρὶς νὰ προμελετήσῃ τὴν πορείαν του πρὸς τὴν Βιλλεβίλλην.

Τί κακὸν ἐπραξεν; οὐδέν.

Δεν μετίθαιναν όπως ἴδω την Γιλβέρτην ἀλλὰ τὴν συνοικίαν ἐν ἣ
μίαν νύκτα εἶχε συναντήσει αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε τι ἐπιλήψιμον ἐν
αὐτῷ.

Ὅπουταν ἔρθαιεν εἰς τὴν ἰδὼν Πιζερεκούρ ἤρξατο ὀλίγον κατ' ὀ-
λίγον νὰ ἐπέρχεται· ἡ ἰδὼ ἦν σπάνις διαβατῶν τὰ δὲ περὶ τῆς
διόδου Δουὲ ἦσαν ἔρημα.

Περιήλθε πλειστάκις αὐτὴν, ἀλλ' οὐδὲν προσήλκυσε τὴν περιέρ-
γειάν του.

Εἶτα ἤτοιμάζετο νὰ λάβῃ τὴν εἰς Παρισίους ἀγούσαν ὅτε στὰς
αἰφνης ἀνεσκήρτησε.

Ἐνόμιεν ὅτι ἤκουσε προφερόμενον ὀπισθὲν του βαιζὶ τῆ φωνῆ τὸ
ὄνομά του.

Στραφεὶς ζωηρῶς διέκρινε τὴν κυρὰ Βροσσόν.

Αὐτὴ ἐποίησε κίνημα ἀλλοκότου χειρονομίας.

— Ἄλλ' ὄχι! εἶπε διὰ τόνου ἀνεξήγητου, πράγματι θὰ ἀνε-
γεννήθῃς.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε; εἶπεν ὁ Ρενὲ συγκινημένως.

— Μὰ τὸν Θεόν... ἐὰν δὲν σὰς συνήντων θὰ ἤρχαμην νὰ σὰς
εὐρω.

— Εἶχετε νὰ μοὶ ὀμιλήσητε.

— Ἐγὼ μίαν ἐπιστολὴν νὰ σὰς δώσω.

— Ἐκ μέρους τῆς Γιλβέρτης;

— Ἐ! καὶ ἐκ τίνος ἀγγλοῦ βεβαίως!

— Ἄ! δώσατε! δώσατε!

Ὁ Ρενὲ ἔλαθε καὶ ἀνέγνωσε ἐπὶ τροχᾶδην ταύτην.

— Πτωχὴ καὶ ἀγαπητὴ Γιλβέρτη ἐψύθυσε, μὲ παρακαλεῖ νὰ
μεταβῶ αὐρίον καὶ τὴν ἰδῶ.

— Ναί· τὸ γνωρίζω· μὲ τὸ εἶπε ἡ μικρά· ὁ πτωχὸς Ὀθακυρὸς ἦτο
ὅλας εὐτυχῆς! Φαίνεται ὅτι ὁ συνταγματάρχης συγκατετέθη.

— εἶναι δυνατὸν;

— Θὰ ἔγραψον ποτὲ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ.

— Ἐκείνη σοὶ ἐνεχείρησε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν;

— Ἄναμπαρόλως.

— Τώρα πρὸ πέντε λεπτῶν!

— Εἶναι λοιπὸν ἐκεῖ;

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἴδῃτε αὐτήν;

— Ἄ! κυρὰ Βροσσόν!

Ἡ ἔμπορος τῶν στολισμῶν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν κομικῶς.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἐκείνη δὲν ἔχει αὐδεμίαν εὐλογοφανῆ αἰτίαν
ὅπως ἀρνηθῇ σήμερον ὅτι ὑπόσχεται δι' αὐρίον.

— Λοιπὸν!

— Ἐγὼ, ὡς βλέπετε, ἔσχον πάντοτε ἀδυναμίαν πρὸς τοὺς ἐρα-
στάς! Ὅταν ἤμην νέα δὲν ἄφρονον νὰ τῆκόμην οἱ ἰδικοί μου.

— Ὡ! νὰ τὴν ἰδῶ! νὰ τὴν ἰδῶ! ἐν μόνον λεπτόν...

— Ἀλλὰ δὲν σὰς εἶπον ὅτι ἀνούμαι τοῦτο. Ἄλλως τε πι-
στεύω ὅτι καὶ ἡ μικρά δὲν Ἄκολουθετε με.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ Ρενὲ ἐκάθητο παραπλευρῶς τῆς Γιλβέρτης
ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς.

Αἱ πρώται στιγμαὶ ἦσαν μεθυστικάι.

— Ἀγαπητὴ προσφιλὴς Γιλβέρτη! ἐψύθυσε ὁ Ρενὲ. Ἄ! οὐ
ἐπανερύσσω τέλος. Σὲ ἐνόμιζον ἀπολεσθεῖσαν καὶ ἔμελλον νὰ ἀπο-
θάνω ἐκ τῆς λύπης... Ἐὰν ἤξευρες πόσον ἤμην περιλυτός καὶ τε-
θλιμμένος... ἀλλ' ἰδοὺ σὺ! εἰς τοὺς βραχίονάς μου, ἐπὶ τῆς καρ-
διάς μου... καὶ μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε!

Ἡ Γιλβέρτη προσεπάθει ἡρέμα νὰ ἀπαλλαγῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο
νὰ ἀποσπασθῇ ἐκ τοῦ ἐναγκαλισμοῦ τούτου, ἐν ᾧ εὐρισκεν ἀγνω-
στον αἰσθημα ἀλλ' ἠδονικόν— ὅπερ τὴν ἀπεστέρει πάσης δυνα-
μῶς καὶ θελήσεως.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Ρενέ, εἶναι ἀληθές! μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ βλέπομεθα, πᾶν πρόσκομμα ἐξέλιπε, δυνάμεθα νὰ ἀνταγαπώμεθα ἀνεπιποδίστως καὶ μετ' αὐτὸν πολλὴ θὰ εἶναι ὁ εἶς διὰ τὸν ἄλλον.

Ἡ Γιλβέρτη ἐρρήγησε.

— Ναί! Ναί! εἶπε· ὁ συνταγματάρχης δὲν σὲ ἐγνώριζε· ἐροθήθη μὴ ἐξάπατηθῶ, μὴ κακῶς διέθεσα τὸν ξρωτὰ μου, ἀλλὰ πρὸ μὴνός ἐγνώρισε τὴν ἀπάτην του καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ φέρῃ ἀντιστάσεις.

— Ἄ! εἶναι καλὸς Ρενέ! καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν ἐπίσης.

— Ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶναι περὶεργος.

— Διαιτί;

— Τελευταίως ὅτε εἶδον τὸν συνταγματάρχην ἐδείχθη τόσον σκληρός.

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ σκέπτησαι τοῦτο! σκέφθητι ὑποῖαν εὐγνωμοσύνην τῷ ὄφελω. Αὐτὸς ἐφρόντισε περὶ ἐμοῦ ἐκ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας· αὐτὸς εἶναι ὅστις μὲ ἀπέσπασε ἀπὸ τοῦς ὄνυχας βεβαίου θανάτου. Τί θὰ ἀπεγενόμην ἐὰν δὲν συνήντων αὐτόν; Ὁ Θεὸς τὸν ἐπέμψεν εἰς βοήθειάν μου.

— Σύμφημι καὶ μολαταῦτα...

— Τί λοιπόν;

— Πιστεύω εἰς τι συμφέρον...

Ἡ Γιλβέρτη ἐμειδίασεν ἡδέως.

— Διατί νὰ ἦσαι ὑποπτος! ἐπανάλαβεν, ἐγὼ ἔχω μεγίστην ἐμπιστοσύνην, καὶ ἐὰν ἠθέλησε νὰ μὲ χωρίσῃ πρὸς στιγμὴν, δὲν θὰ εἶχον νῦν τὴν χαρὰν ταύτην ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Πρὸ πάντων ἔχεις πολλὰ νὰ μοι εἴπῃς. Ἐπὶ ἓνα μῆνα εἶπεν ἡμῖν ὅλας μόνῃ καὶ σὲ ἰσκαπετόμην· ἀλλὰ σὺ! τί ἐπραξας; εἰπέ θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα.

— Ἐ! οὐδὲν ἔχω νὰ σοὶ εἴπω, ὅπερ ἤδη ἀγνοεῖς, ἀπεκρίνατο

ὁ Ρενέ· ἡμῖν λίαν δυστυχῆς καὶ ἐγὼ ἐπίσης, καὶ πλειστάκις διενούθηον νὰ ἔλθω πρὸς συνάντησίν σου.

— Θὰ ἦτο ἀφροσύνη!

— Μοὶ τὸ εἶπον.

— Τίς οὗτος;

— Ἀνθρωπὸς τις εἰς ὃν ἔχω μεγίστην ἐμπιστοσύνην καὶ ὅστις ἐπραξε δι' ἐμὲ, ὅ,τι ὁ συνταγματάρχης διὰ σέ.

— Ὁ κύριος Κυριανὸς Λεδοῦκ; ἢ ἄλλος τις συγγενὴς σου;

— Ὅχι, φίλος τις γνωρίσας τὴν μητέρα μου, ἣτις ἀπέθανε.... καὶ πολλαῖς μετέβη μέγας ἀγίου Νικολάου ἵνα προσευχηθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς.

— Ἄ! πράγματι, ἦδη ἐνωῶ διατί τὸν ἀγαπᾷς! ἀλλ' εἰπέ μοι... δὲν εἶπες ὅτι ἡ μήτηρ σου ἐτάφη ἐν ἀγίῳ Νικολάῳ;

— Ναί.

— Ἐκεῖθεν λοιπόν κατάρχεσαι;

— Ἐγεννήθην ἐν αὐτῷ... δὲν σοὶ τὸ εἶπον;

— Ποτέ!

— Ἡ πληροφάνεια αὕτη κυρίως εἶναι σπουδαία καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ σὲ ἐνδιαφέρῃ.

— Τίς οἶδε; ... εἶπεν ἡ Γιλβέρτη καταστᾶσα αἰφνης σκεπτικὴ...

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Ρενέ.

— Τίποτε... τίποτε... εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἀλλ' εἶναι περὶεργον.

— Ἐξηγήθητι.

— Σοὶ εἶπον ὅτι ὄλιγος μικρὰ, ἐλήφθην μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου ὑπὸ ἐργάτου ὀνομαζομένου Σίμωνος.

— Δὲν ἐλησάμηνσκα.

— Μόλις ἐνθυμούμαι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐνδεχόμενον σήμερον νὰ ἴδω τὴν ἀδελφὴν μου ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν γνωρίσω!

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν ὑπῆρχεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς πάντοτε ἐν ὄνομα ὑπερ δὲν ἐλπισμένης.

— Τὸ τοῦ ἀγίου Νικολάου;

— Ἀκριβῶς τοῦτο.

— Τοῦ παρὰ τὴν Μασσαλίαν;

— Ναί, πλησίον τῆς Μασσαλίας καὶ ἐκ ταύτης ἀκριβῶς τὸ ἐνθυμούμαι.

— Λοιπὸν τότε καταγόμεθα ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας ἐκ τοῦ ἰδίου μικροῦ χωρίου.

Ἐνθὺ δὲ ὁ Ρενὲ ἐλάμβανε τὰς χεῖρας τῆς Γιλβέρτης αὐτὴ ἀπέσπετο ἡρέμα καὶ βεβουημένη εἰς σκέψεις ἀνεπὶλεῖ τὸ παρελθόν.

— Πτωχὴ ἀγαπητὴ ἀδελφὴ!... ἐψύχισαι· τί ἐγένου!...

Ἄ! ἰδοὺ ἔμαθες καὶ τὴν ἀνέσπραστον ταύτην λύπην τὴν καταβεβρόσκουσαν τὴν ὑπαρξίν μου... τί δὲν θὰ ἐδίδον ἕνα ἥτο δυνατόν νὰ ἐπανιδῶ καὶ μάθω ἐὰν ἦναι ἐπιτυχῆς περισφίγκουσα αὐτὴν συγχρόνως ἐπὶ τῆς καρδίας μου!

— Διὰ τί σὲ ἐγκατέλειψαι;

— Ἄγνωσ! ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἐνθυμούμαι εἶναι ὅτι μίαν νύκτα... ὁ Σίμων περὶ οὗ οὗ σὰς ὠμίλησα ἐζήτησε νὰ ἐναγκαλισθῆ αὐτὴν, αὐτὴ δὲ πτοηθεῖσα κατέφυγεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ὕπως σωθῆ, ἀλλ' οὕτως ἐξηκολούθει καταδιώκων καὶ ἀπειλῶν αὐτὴν· ἡ σκηνὴ αὐτὴ διέρχεται πρὸ τῆς μνήμης μου ὡς ἄνευρον...

Ἡμῶν εἰσέτι παιδίων καὶ δὲν ἐνόουν. Ἄλλ' ἐκεῖνο ὅπερ γνωρίζω καλῶς, εἶναι ὅτι ἡ ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου τὴν ἐπιστολὴν ἐγκατέλειπε τὴν οἰκίαν.

— Καὶ ἔκτοτε δὲν τὴν ἐπανείδεις;

— Ὅχι!

Ὁ Ρενὲ ἔσυρε τὴν Γιλβέρτην πρὸς τὸ στῆθος τοῦ.

— Μὴ θλίβου, ἀγαπητὴ μου Γιλβέρτη, εἶπεν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σκεπτόμεθα δι' αὐτὴν δύο ἀνθ' ἑνός. Θὰ τὴν ἀναζητῶμεν ὁμοῦ, θὰ διατρέξωμεν ἅπαντας τοὺς Παρισίους καὶ ἔσο βεβαία ὅτι θὰ ἀνεύρωμεν αὐτὴν τῇ βοήθειᾳ τοῦ κυρίου Κυπριανοῦ Λεδούκ.

— Εἶθε νὰ ἐπηλήθευον οἱ λόγοι σου!

— Τώρα πρὸ παντός, ἐπιθύμουν νὰ ἴδω καὶ δηλώσω αὐτῇ τὴν χαρὰν μου καὶ πᾶσαν τὴν προσμεριδιῶσαν ἐν τῷ μέλλοντι εὐτυχίαν μου. Ἰσως καὶ αὐτὴ μὲ ἀναζητεῖ ἢ καὶ μὲ θεωρεῖ νεκρὰν! ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι μέγας! καὶ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μείνωμεν ἐπὶ πολὺ ἐπικεχωρισμένοι, εὐελπιστῶ δὲ, ὅτι θὰ ἐπανεύρω αὐτὴν.

Συνδιελέχθησαν ἔτι μικρὸν περὶ τοῦ παρελθόντος, ἐπανερχόμενοι πάντοτε εἰς τὰς γλυκεῖας ἀναμνήσεις τῶν ἐρώτων αὐτῶν καὶ ἀναμνησόμενοι τοὺς φόβους οὓς ἐδοκίμασαν καὶ ἐλπίζοντες εἰς τὸ μέλλον.

Αἱ ὄραι παρεῖλον ταχέως χωρὶς νὰ τὰς ἐνοήσωσι.

Πρώτῃ ἡ Γιλβέρτη ἐπανῆλθεν ἐν τῇ πραγματικότητι.

Τὸ ὄρολογίον ἐδείκνυε ἐνδεκάτην.

— Ἐνδεκα ὄραι! εἶπε, δέον νὰ ἀποχωρισθῶμεν.

— Ἦδη, εἶπεν ὁ Ρενὲ.

— Ἄς μὴ εἰμεθα ἄφρονες, μὴ καταχρώμεθα τῆς ἀγαθότητος τοῦ συνταγματάρχου Ροβιέρτου καὶ φοβούμαι...

— Περὶ τίνος;

— Περὶ πάντων! ἡ νύξ εἰς τὰ ἀπόκεντρα ταῦτα μέρη...

— Ἄ! μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἀποχωρισθῶμεν πλέον.

— Ὅρθως! Ἄλλως, τε, δὲν θὰ ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους καὶ αὐριον. Σοὶ ἔγραψα... ἔλαθες τὴν ἐπιστολήν μου καὶ θὰ σὲ προσημείω αὐριον εἰς τὰς ἐνέκας.

- Εἰς τὰς ἐννέα, καί.
- Λοιπὸν ἐς πέντε.
- Ἐς αὐριον, ἐς αὐριον.

Ἡ Γιλβέρτη συνώδευσε τὸν Ρενέ μέχρι τοῦ μεσοβάθρου, εἶτα τὸν ἤκουσε κατερχόμενον τὴν κλίμακα καὶ ἀπρὸ ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ πύργος τῶν βημάτων του δὲν ἤκουετο πλέον ἐν τῇ ὕδῳ, ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της εὐθυμῶς καὶ εὐτυχῶς.

Ἐν τούτοις ἠκούσθη θόρυβος, ὅστις τῇ προὔξενησε θανατηφόρους ἀνησυχίας.

Ὁ Ρενέ εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα καὶ εὗρίσκειτο ἤδη εἰς τὴν δειροστοιχείαν τὴν ἄγουσαν ἐν τῇ ὕδῳ ὅποτε αἴφνης ἔστη. Διερχόμενος τὸν τοῖχον ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε ψιθυρισμῶν.

— Ἐκεῖνος εἶναί! εἶπεν ἡ φωνή.

Ὁ Ρενέ ἐστράφη ἀμέσως.

Ἡ αὐτὴ ἦν σκοτεινὴ ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν θυροφύλλων ἐρρίπτετο ἀκτὶς φωτός.

Παρετήρησε καὶ εἶδε δύο ὀρθακμοῦς λήμποντας ἐν τῷ σκότει.

Ὁ Ρενέ δὲν ἔσπερεῖτο μὲν θάρρους καὶ μολοντοῦτο κατελήφθη ὑπὸ τρόμου.

Ἐἰηκολούθησεν ἐν τούτοις τὴν πορείαν του, ἀλλὰ παράυτως ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ αὐτὸς εὐρέθη αὐθις ἐν σκοτίῳ.

Τὸ δεύτερον εἰσέδω τρόμος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἠδιαφόρει διὰ τὰ περὶ αὐτὸν συμβαινόντα.

Ἴσως ἦτο ἡ κυρὰ Βροσσὸν μετ' ἐτέρων φυλάκων καὶ περιέργων γρακιδίων τῆς συνοικίας καὶ ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἀπασχολήσῃ αὐτὸν καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Πράγματι καθὼς ἐσκέφθη ἦν ἡ κυρὰ Βροσσὸν. μετὰ τίνος ἀλλοῦς; κῆτη ἦν ἡ Ὀλιβία.

Μετ' ὀλίγον θὰ εἴπωμεν τί εἰζήτει κατὰ τριαύτην ὄραν παρὰ τῇ ἐμπόρῳ τῶν καλλωπισμῶν.

VI

Ἴνα ἐξηγήσωμεν καλῶς τὸ αἴτιον ὕπερ ὠδήγησεν εἰς Βελιβελλίαν τὴν Ὀλιβίαν δὲν θὰ ἦτο ἀνωφελές νὰ ἀναμνησθῶμεν συμβάντα, ἅτινα διήγειρον ἐν τῷ πνεύματι τῆς νέας γυναικὸς μεγάλῃν ἐπιρροήν.

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις ἔλαβε χώραν ἐν τῷ κήρῳ τοῦ μεγάρου τοῦ συνταγματάρχου μεταξὺ Ὀλιβίας καὶ Ρενέ.

Ἡ Ὀλιβία ἐκυριεύθη ὑπὸ μαρινώδους ἔρωτος πρὸς τὸν νεαρὸν Ρενέ ὡς τὸ πλεῖστον τῶν γυναικῶν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον πᾶν ὅ,τι εἶχεν, ἡ καρδία αὐτῆς κενὴ οὖσα ἕως τότε ἠδύνατο νὰ ἐγκλείσῃ ἔρωτα καὶ στειρήν. Οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει εἰσεῖτι καὶ ἐπὶ τινὰ χρόνον δὲν ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην.

Ἡ θυροβώδης ζωὴ ἦν διήγη τῇ ἐκώλυε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της.

Ὁ βίος οὗτος τῇ ἤρκει καὶ δὲν εἰζήτει ἕτερον.

Ἄλλ' ὅτε ἡμέραν τινὰ συνήντησε τὸν Ρενέ πᾶσα ἡ ὑπαρξίς αὐτῆς διεταράχθη.

Πόθεν ἐπήγασε τοῦτο; ἠγνόει.

Ἦθελε νὰ ἀγαπᾶται ὑπ' ἐκείνου ὃν ἐξελεξεν ἡ καρδία της καὶ ἐν τῷ αἰσθηματι τούτῳ ἀπέκτησε θελήσιν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ.

Ἐκτοτε δὲ εἶχε μίαν σκέψιν τὴν τοῦ Ρενέ. Ἦθελε νὰ βλέπῃ αὐτὸν, νὰ τῷ ἐμιλῇ, νὰ τὸν ἀκούῃ λέγοντα πρὸς αὐτὴν ὅτι εἶναι ὄρακα καὶ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ.

Ἡ ἀδιαφορία ἦν παρετήρησεν ἐν ἀρχῇ τὴν ἐξηρέθειζεν ἐπὶ τούτῳ.

τον ὥστε ἐπαρχόσαστο, ἐθλιέστω, ἀπηλιπίζετο, συγχρόνως δὲ καὶ ἐ-
 βαυκαλιζέτο δι' ἀφρόνων ἐλπίδων. Ὁ ἔρωσ τῆς ἠύξανεον ἐν θλιβεραῖ
 ὑπερηφανίᾳ καὶ ἀρεθῇ ἀπερισκέπτως εἰς πᾶσαν παραλυσίαν, ἣν
 νέα τις κατὰστασις τῇ ἐπέφερε.

Ἄπαξ ἐνόμισεν ὅτι θά θριαμβεύσῃ. Ἦν δὲ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ
 συνταγματάρχου. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπῆρχον ἐκεῖ
 τόσοι φιλοπαίγμονες ἢ δὲ τύχη αὐτῆς ἦν τοσοῦτον στενωῶς συνδεδι-
 μένη ἐν τῇ καταστροφῇ ἥτις ἐγένετο εἰς τὸν ὑποκόμητα δ' Ἑσκληρ,
 ὥστε ἀπώλεσε τὴν εὐκαιρίαν τῆς μετὰ τοῦ Ρενὲ συνεντεύξεως.

Μόλις ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ μέγαρόν της, ἤσθάνθη ἑαυτὴν βαρῶς
 ἀσθενοῦσαν.

Προσκληθεὶς ὁ ἰατρὸς, ἀπεφάνθη ὅτι διέτρεχε κίνδυνον. Ἡ Ὀλβια
 τότε ἐνεθυμώθη τὸ δακτύλιον ὑπερ τῇ ἔδωκεν ὁ συνταγματάρχης καὶ
 δὲν ἀμείβασθε πλέον ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῆς διέτρεχε κίνδυνον.

Προφανῶς ὁ συνταγματάρχης ἤθελε νὰ δηλητηριάζῃ αὐτὴν, καθ'
 ὅτι ἀνεκάλυψεν ὅτι αὐτὴ ἀνήκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Βοννέ.

Ὁ συνταγματάρχης λοιπὸν ἦν ὁ δολοφόνος, ὅστις διέπραξε τὰ
 μυστηριώδη ἐγκλήματα καὶ ὧν ὁ ἔνοχος ἔμεινεν ἄγνωστος!...

Ἡ σκέψις αὕτη τῇ ἐπέφερε ζωηρὸν πυρετὸν καθ' ἅπασαν τὴν νύ-
 κτα, τῇ ἐπῆλθεν εἶδος φρενητίαςεως καὶ σχεδὸν ἠγνῶει τὰ περὶ
 αὐτῆν.

Μόλις ἤσθάνθη ὅτι τὴν μετέφερον εἰς ἄλλην καταικίαν· εἶχεν ἀ-
 τέλῃ ἀντιλήψιν τῶν πραγμάτων.

Συνελθοῦσα δὲν ἐνθυμετο πλέον πόσος χρόνος εἶχε παρέλθῃ ἀπὸ
 τῆς ἐσοτῆς ἐκείνης τοῦ συνταγματάρχου.

Τί ἐπραττε! καὶ τίς τὴν ἀρῦπισεν, ἢ ποῦ εὐρίσκετο;

Δὲν ἐγνώρισε τὸ δωματίον ἐν ᾧ εὐρίσκετο, καὶ διὰ τοῦ εἰσέτι
 τετραχημένου βλέμματός της, διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της

ἀνθρωπον ἰστάμενον καὶ οὐτινος συγκεχυμένως πῶς ἀναμνήσκωτο
 τοὺς χαρακτηριστῆρας.

— Τί εἰζήτη ὑτοῦ καὶ διατί εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμ-
 ματός. Οὗτος ἐνοήσας ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ..

— Ποῖος εἶσθε; τὸν ἠρώτησεν αὕτη ζητοῦσα νὰ ἐγερθῇ.

— Φίλος... ἀπεκρίνατο.

— Τὸ ὄνομά σας;

— Βουβάρ.

— Ἐπὶ τέλους τί θέλετε;

— Ὅ,τι θέλω εἶναι ἀπλούστατον ἀπήνητηεν ὑπομειδιῶν, θέλω
 νὰ σὰς σώσω.

— Ἀσθενῶ λοιπὸν ἐπικινδύνως;

— Εὐρίσκεσθε δύο βήματα μακρὰν τοῦ τάρου.

— Καὶ ποῖος μοὶ ἀπέδωκε τὴν ζωὴν;

— Ἐγώ.

— Πρὸς τί συμφέρον;

— Πρὸς τε τὸ ἰδικόν σας καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης.

— Δὲν ἠπατήθη λοιπὸν.. ἤμην θύμα...

— Ἀποπέρας δηλητηριάσεως... ἡ μνήμη ἐπανερχεται. Τοῦτο
 εἶναι καλὸν σημεῖον.

— Ἀλλὰ... τί λοιπὸν.

— Ἐκαστον κατὰ σειράν.. Ἰδοὺ ὑμεῖς κάλλιον... διὰ δὲ τὰ λοι-
 πὰ ἀπαιτεῖται ἔκτακτος σύνεσις.

— Ποῦ εὐρίσκομαι;

— Εἰς Ἄγιον Μανθῆ, εἰς οἰκίαν ἐν ἣ οὐδεὶς θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς ζη-
 τήσῃ καὶ ἦν δὲν θὰ ἐγκαταλείψητε ἢ ἀποῦ ἐντελῶς ἀναρρώσητε.

— Θὰ ἀναλάβω ταχέως;

— Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἡ νέα γυνὴ ἀνέπνευσε... σκερθεῖσα δὲ ἐπανελάθε.

- Μίαν εισέτι λέξιν.
 — Είπετε...
 — Θέλω νὰ μένω μόνη ἐνταῦθα καὶ ἐπειδὴ ἄπαντες ἀγνοοῦσι τὴν διαμαντὴν μου δὲν θέλω δεχθῆ οὐδένα πρὸς ἐπίσκεψιν μου.
 — Θέλετε νὰ εἶδητε τινά;
 — Τὸν ὑποκόμητα.
 — Εἶναι ἀδύνατον. Ὁ ὑποκόμης ἔσχε μονομαχίαν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου καὶ δὲν ἀνέλαθεν εισέτι.
 — Ἐπληρώθη !
 — Ναί... ἐπληρώθη ! καὶ εἶθε ἡ πληγὴ νὰ μὴ εἶναι θανατηφόρος.
 — Λοιπὸν ἐν ἑλλείψει τοῦ ὑποκόμητος θὰ σᾶς εἴμαι ὑπόχρεως ἔὰν μὲ φέρετε...
 — Ποῦν ;
 — Μίαν γυναικα... πιστεύω ὅτι εἶναι ἐχέμυθος καὶ δύναται νὰ μοὶ δώσῃ πληροφορίας τινὰς περὶ προσώπων, περὶ ὧν ἐνδιαφέρομαι.
 — Καὶ ὀνομάζεται κυρὰ Βροσσόν.
 — Οὐμ !
 Ὁ Βουδάρ ἐποίησε μωρασαμὸν.
 — Ἐχέμυθος, πιθανὸν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ περὶεργος, ὅπερ ἦν ἐπικίνδυνον. Ἐν τούτοις δύνασθε νὰ τὴν ἴδητε.
 — Εἰμὶ πολὺ στενωχωρημένη ἐνταῦθα.
 — Εἶναι ἀληθές !
 — Ἀλλὰ συγκατατίθεσθε ;
 — Ναί, αὔριον θὰ σᾶς πέμψω τὴν κυρὰ Βροσσόν.
 Ἡ Ὀλιβα λαπὸν ἐπανεῖθε τὴν ἔμπορον τῶν καλλωτισμῶν, παρ' ἧς ἔμαθε τὰ διαθρολλυόμενα, ἅτινα ἤγνοιε ὡς ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως αὐτῆς ἐκ τῆς κοινωνίας, εἶτα μετέβη εἰς τὸ κύριον θέμα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς δηλαδὴ τὸ ἀφορῶν τὸν Ρενέ.

- Ἡ κυρὰ Βροσσόν ἐξέπληξεν αὐτὴν διηγουμένη ὅτι ὁ Ρενέ ἐγένετο ἀφιπιδίως πλούσιος, ἔχων ἵππους καὶ ἀμάξας καὶ τέλος ὅτι συνήντα αὐτὸν συνεχῶς παρὰ τῆς λίμνης.
 — ὦ ! πόσον ἐπιθῆμον νὰ ἴδω αὐτὸν ! εἶπε Ὀλιβουσα τὴν καρδίαν αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν.
 — Τοῦτο, θησαυρὸς μου, ἐπανελάθειν ἡ ἔμπορος, εἶναι ἀδύνατον.
 — Διατί ;
 — Διότι γνωρίζω καλῶς ὅτι τοῦ ἀπαγορεύεται.
 — Ἐπὶ τίνων ;
 — Ἄγνοω ! ἀλλ' ἐνούησατε καλῶς ἐκεῖνο ὅπερ πρὸ ὀλίγου σᾶς εἶπον, ἀγαπᾷ ἄλλων...
 — Ἀδιόφορον !
 — Εἰς τὴν ἡλικίαν του τὸ τοιοῦτον εἶναι φυσικόν.
 — Ἀλλὰ τίνα ἀγαπᾷ ;
 — Θελατικὴν νέαν, ἣν γνωρίζω καὶ ἐφ' ἧς ἐπεγορτίσθη νὰ ἐπαγρυπνῶ.
 — Λοιπὸν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν σου ;
 — Ὅδῳ Πιξερκούρ.
 — Καὶ τὴν βλέπει ;
 — Ποτέ . . .
 — Καὶ πῶς δύναται νὰ ἀγαπᾷ αὐτὴν ἀφοῦ δὲν τὴν βλέπει ;
 — Ἵμεῖς τὸν ἀγαπᾶτε ὀλιγώτερον, ἀφοῦ δὲν τὸν συνητήσατε πλέον ; . . .
 — Λοιπὸν μὲ ἀρνεῖται ! εἶπε διὰ τόνου ἐρεθιστικοῦ.
 — Λὲν λέγω τοῦτο, ἐπανελάθειν ἡ κυρὰ Βροσσόν, ἄλλως πρέπει νὰ μοὶ παραχωρήσητε καιρὸν.
 — Ὅλ τῷ ὀμιλήσῃς ;
 — Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.
 — Καὶ θὰ μὲ ὀδηγήσῃς ;

Ἡ γρατὰ ἡμέλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλῶς! καλῶς! εἶπε, βλέπω ὅτι τοῦτο πληγώνει τὴν καρδίαν σας καὶ θὰ πράξω τὸ δυνατόν, ἵνα σας εὐχαριστήσω. Εἶθε εὐχαριστημένη;

Συνιπεῖρ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἡ ἔμπορος ἤρχετο συχνότερον ὅπως ἐπισκέπτηται τὴν νέαν γυναῖκα, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε συναντήσῃ εἰσὶ τὸν Ρενέ.

Ἡ Ὀλίβα ἦτο ἀκράτητος καὶ ἀνυπόμονος. Ἐπόθει διακκῶς καὶ ἴδῃ αὐτόν.

Ἡ Ζηλοτυπία κατέτρωγε τὰ σπλάγχνα αὐτῆς ὅσον καὶ ὁ ἔρωσ. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ρενέ ἠγάπα ἄλλην καὶ ἤθελε καὶ διαμυσηθῆσθαι τὸν τὸν ἔρωτά του μετὰ τῆς νέας ἐκείνης κόρης, ἣν δὲν ἐγνώριζε μὲν, ἀλλ' ἔτρεφε κατ' αὐτῆς μῖσος ἀδιάλλακτον.

Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ γυνὴ τῆς Βελλεβίλλης ἐν ἡ διέμενον ἡ ἀντιζήλος αὐτῆς ἐπαρουσιάζετο πρὸ αὐτῆς.

Τῇ εἶπον, ὅτι ὁ Ρενέ δὲν συνήντα αὐτήν, ἀλλὰ δυνατόν καὶ καὶ νὰ ἐψεύσθησαν ὅθεν ἀπεφάσισε καὶ πληροφορηθῆ ἡ ἰδία καὶ λαβοῦσα ἀμαξῶν ἀνεχώρησε.

Μετέβη παρὰ τῇ ἑμπορῷ, ὅτε ἀρχῆθη, ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει. Ἡ κυρὰ Βροσσὸν δὲν τὴν περιέμενον ἀναγνωρίσασα δὲ αὐτὴν ἀνερῶνθη.

— Ὑμεῖς! παρ' ἐμοὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Καὶ τί τὸ ἐκπλητόν σε; ἐπανέλαβε ζωνρῶς Ὀλίβα.

— Τί ἐργασθε ἐνταῦθα καὶ πράξετε;

— Ἦθελον καὶ σὰς ἐμιλήσω.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ τῆς νέας ἐκείνης καὶ τοῦ Ρενέ.

— Ἀλλὰ σὰς εἶπον...

— Μὲ εἶπες πᾶν ὅ,τι ἤθελες, ἐγὼ δὲ ἐπιθυμῶ καὶ ἴδω τὴν νέαν ταύτην.

— Κατὰ ταύτην τὴν ὥραν;

— Θέλω καὶ τὴν ἴδω, ὅλ μὲ ὀδηγήσης παρ' αὐτῇ ἐπὶ τινι προφάσει.

— Ἀδύνατον.

— Διατί;

— Αὐτὸ τὸ ὅποσον ζητεῖτε εἶναι ἀνόητον, διότι δὲν προειδοποιήθη καὶ θὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις τῆς εἰς τὸν συνταγματάρχην.

Ἡ Ὀλίβα ἔστη ἀπέναντι τῆς κυρᾶς Βροσσὸν καὶ τῇ ἐξετόξευσε βλέμμα πλήρες ὀργῆς.

— Ἄ! ψεύδουσαι! ἀνέκραξεν, ὡσεὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ ὑπονοίας τίνος· θέλεις καὶ μὲ ἀποκρύψῃς τι ὕπερ μαντεύω.

— Μὴ πιστεύετε!

— Ὁ Ρενέ εἶναι ἐδῶ!

— Ὅποια ἰδέα!

— Εἶναι ἐδῶ! ἐπανέλαθεν εἶναι πλησίον τῆς. Ὁμίλει, ὁμολόγησον, ἀλλ' ὁμολόγησον λοιπόν!

Ἡ Ὀλίβα ἐκυριεύθη ὑπὸ ἀκρατήτου ὀργῆς. Τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς ἔλαβον ἔκφρασιν ἀπολύτου αὐθεντίας, τὰ χεῖλη τῆς συνεστάλησαν, καὶ ἀνέπνεε ταχέως.

Ἡ κυρὰ Βροσσὸν συνεφώνησε πάραυτα.

— Λοιπὸν καὶ, ἐκεῖ! εἶναι ἐδῶ, εἶπε καὶ τὸ ἐνοήσατε καλῶς.

— Λοιπὸν! μὲ ἠπάταξ!

— Οὐχὶ δὲν τὴν ἐπανείδον πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔσχον τὴν γενναϊότητα ὅπως σὰς ὁμολογήσω ὅτι ἦθε τὴν ἐσπέραν ταύτην.

— Πλησίον αὐτῆς!... εἶναι ἐκεῖ, εἶναι ὁμοῦ καὶ ἀνταγαπώνται! ἐψέλλισεν ἡ Ὀλίβα κρατοῦσα μετὰ κόπου τὴν ἐκρηξίν τῆς

ὄργης της. . . ἄ ! ἔπραξα καλῶς ἐλθοῦσα, σὺ δὲ ὀφείλεις νὰ μὲ ἐδνηγήσης.

Ἡ κυρὰ Βροσσὸν ὠπισθοχώρησε μετὰ τρόμου.

— Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ ἰδέα σας ; ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Ἐ ! ἀγνοῶ. Ἐλθέ ! ἀπεκρίνατο ἡ νέα γυνή.

— Οὐδέποτε ! Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ἄ ! δυστυχία εἰς αὐτὴν, δυστυχία ! Θεέ μου ! ἀλλὰ δὲν ἐνναεῖς λοιπὸν... δὲν βλέπετε πόσον ὑποφέρω... Ἄ μία ἐκ τῶν δύο εἶναι περιττὴ ἐν τῷ κόσμῳ... καὶ πρέπει τάχιον...

Ἐμελλεν αὕτη νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλ' ὁ λόγος ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων της. Τὶ ἐσκέφθη ; σχεδὸν οὐδέν !

Κρότος βημάτων ἠκούσθη καὶ αὕτη ἐπλησίασε παρὰ τῇ ἡμικλείστῳ θύρᾳ.

— Τὶ παρατηρεῖτε ἐμορμύρισην ἡ κυρὰ Βροσσόν.

Ἡ Ὀλίβα τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν, διαρκέσασαν ἐπὶ μικρὸν.

Σχεδὸν πάραυτα διήρχετο ὁ Ρενέ.

Ὅτε οὗτος ἐγένετο ἄφαντος, αὕτη ἔπεσεν ἐπὶ ἕδρας στηρίζασα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τῶν χειρῶν.

— ὦ ! αὕτη ἡ γυνή ! αὕτη ἡ γυνή ! ἐψέλλισε.

Εἶτα ἀνέστη ὡς ὑπήκουσα εἰς νέον αἴσθημα καὶ πλήρης ταραχῆς ἐπορεύθη παρὰ τῇ Βροσσόν.

— Ἐμπρὸς ! ἐμπρὸς λέγει, ἄκουσον. Ἀποκρίθητί μοι. Αὐτὴν τὴν γυναῖκα, αὐτὴν τὴν νέαν κόρην θέλω νὰ τὴν ἴδω.

— Σὺς εἶπον, ὅτι εἶναι ἀδύνατον. Σκέφθητε λοιπὸν τί θὰ εἴπητε... πῶς θὰ δικαιολογηθῆτε, ἐὰν κατὰ ταύτην τὴν ὥραν...

— Ἴσως. Τοῦτο εἶναι ἀληθές ! ἀλλ' αὔριον αὕτη θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Πρέπει νὰ εὔρητε πρόφασιν ὅπως φέρητε αὐτὴν ἐκεῖ.

— Ἄς ἀνηζήτησωμεν... εἶναι... ποία εἶναι ;...

— Δὲν γνωρίζω.

— Ἀλλὰ δὲν μὲ εἶπες ὅτι ἀνετρέφῃ ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου ;

— Πράγματι.

— Πόθεν κατάγεται ;

— Ἀγνοῶ, πᾶν ὅ,τι γνωρίζω εἶναι ὅτι αὕτη εἶναι ὄρφανή, ὅτι εἶχε ἀδελφὴν ἣτις ἐγένετο ἄφαντος καὶ ἔκτοτε δὲν τὴν ἐπανεῖδε.

— Ἡγάπα τὴν ἀδελφὴν της !

— Περιπαθῶς καὶ κλαίει αὐτὴν εισέτι.

Λάμπις χαρῶς διηλθε τοῦ βλέμματος τῆς Ὀλίβας.

— Ἴδου ἡ πρόφασις εὐρέθη ; ἀνέκραξε ! θὰ ἔλθῃ.. Αὔριον θὰ τῇ εἴπῃς ὅτι γυνὴ τις ἦλθεν ἵνα τῇ ὁμιλήσῃ, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐφαίνετο γνωρίζουσα περὶ τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἂν αὕτη πράγματι ἐπιθυμῇ νὰ τὴν ἐπανεύρῃ νὰ μεταβῇ αὔριον νύκτωρ παρ' αὐτῇ εἰς Ἄγιον Μανδέ.

— Εἰς τὴν οἰκίαν σας !

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου !

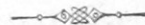
— Ἄλλ' ἄπαξ εισέτι...

— Μὴ παρατηρήσεις ! εἶπεν αὕτη, μὴ μὲ ἀρνηθῆς τὴν χάριν ταύτην καὶ δὲν θὰ μεταμελήθῃς διότι μὲ ἐξυπηρέτησας .. θὰ τὴν συνοδεύσῃς σὺ αὐτή.

— Αὔριον ;

— Ναί, αὔριον ! αὔριον ! Ἄ ! ἐπειδὴ εἶναι ἐδῶ κατέχομαι ὑπὸ ἀνυπομονησίας καὶ ζηλοτυπίας !

Καὶ ἐπὶ τῶν λέξεων τούτων προὔχρησε σπεύδουσα πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐπέβη ἀμάξης, ἣτις ἵστατο παρὰ τῇ ὁδῷ.

Τὰ συμβάντα διεδέχοντο ἄλληλα μετὰ ταχύτητος.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνδιαλέξει τοῦ συνταγματάρχου μετὰ τοῦ Κυπριανοῦ Λεδοῦκ, οἱ δύο ἄνδρες προσδιώρισαν τὰ μέσα δι' ὧν ὠφείλον νὰ στέψωσι τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς των.

Ὁ Ρενὲ προειδοποιήθη καὶ βεβαίως θὰ παρευρίσκετο εἰς τὸ προσδιωρισθὲν ὑπὸ τῆς Γιλβέρτης μέρος καὶ ὅτι ὁ συνταγματάρχης ὠφείλει νὰ τὸν ὑποδέχθῃ.

Ὅσον δ' ἄρρα τὸν Λεδοῦκ οὗτος ἦτο προπαρασκευασμένος καὶ μετέβη νὰ λάβῃ τὰς ἀπαιτούμενας προφυλάξεις ἵνα μὴ ὁ Ρενὲ διατρέξῃ κίνδυνον.

Τὸ ἔργον ἦν τρομερὸν καὶ ἡμῶς εἶδει νὰ καταλάβῃ τὸν συνταγματάρχην ἐπ' αὐτοπόρῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἧ ὁ Λεδοῦκ ἐγνώριζεν ὅτι ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ τινὰ τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ, καὶ διὰ νὰ προλάβῃ ἀπρόοπτα, ἤτινα ἠδύνατο νὰ συμβῶσι κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἦτο ἀνάγκη νὰ προπαρασκευασθῇ.

Ἀπὸ πρώτας εἰργάζεται δραστηρίως καὶ ἦδη ἡ ἐνάτη ἐσήμανεν, ὅτε εὕρισκετο παρὰ τῶν μεγάρῳ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐγνώριζεν ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ τὸν Γεώργιον Βεθῶτ, καὶ πράγματι ὁ νεαρὸς δάκιμος ἦτο ἦδη εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ.

Ἐσπευσε νὰ προσκαλέσῃ τὸν Κυπριανὸν Λεδοῦκ, εὐθὺς ὡς ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον αὐτοῦ.

— Γῆ ἀληθεῖς, εἶπε, χαίρω πολὺ βλέπων ὑμᾶς κύριε· πολλὰ συμβάντα διεδέχθησαν ἄλληλα ἀπὸ συννητήθημεν καὶ μᾶς ἐξεφράσατε βεβαίως ἐλπίδας, αἵτινες δὲν ἐπιλήθησαν.

— Μὴ αἰτιώσθε ἐμὲ, ἐπανέλαβεν ὁ ἀρχιεποφύλαξ, ἔχομεν νὰ δια-

πραγματευθῶμεν περὶ ἑνὸς ἐγκληματοῦ ἐκ τῶν γνωρίμων, γνωρίζετε αὐτὸν ὡς καὶ ἐγὼ καὶ δεῖν νὰ προσέχωμεν μὴ μᾶς ἐνοήσῃ. Ἐμπνέοντες αὐτῷ ἀσπράκειαν, θὰ δυνήθωμεν νὰ τὸν φέρωμεν εἰς σήμεριν ὥστε νὰ προδοθῇ μόσος.

— Ἀλλὰ, δεῖν ἐφθάσατε ἀκόμη ἐκεῖ;

— Οὐχί, κύριε.

— Τέλος ἐλπίζετε ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἦσθε εὐτυχέστεροι;

— Εἰμὶ βέβαιος.

— Πότε δὲ τοῦτο γηνησεται;

— Ὅξ γείνη σήμερον.

Ὁ Γεώργιος Βεθῶτ ἠνωρθώθη ζωηρῶς

— Σήμερον! ἐπανέλαβε, εἶναι δυνατόν! καὶ πότε θὰ τὸν παραδώσετε;

— Ἐγὼ μὲγα σήμερον, νὰ ὑποκρύπτηται μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Δὲν πρέπει νὰ δειχθῇ τις λίαν ἀπαιτητικὸς.

— Καὶ διατί ἤλθετε παρ' ἐμοὶ τὴν πρωίαν ταύτην;

— Ἐγὼ ἀνάγκην τῆς ἀρωγῆς ὑμῶν.

— Καλῶς λοιπόν! εἶπεν ὁ νέος δικηγόρος, ἐκτιμῶ τὴν εὐκλεινεῖαν ταύτην, ἀλλ' εἰς τί δύναμαι νὰ συντελέσω ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ;

— Ἀπλῶς πρέπει νὰ ἐπιτύχητε τῆς συγκαταθέσεως τοῦ κυρίου πληρεξουσίου τῆς Δημοκρατίας, ὅπως εὐαρεστηθεῖς παρευρεθῇ τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ χωροφυλάκων εἰς τὴν διεύθυνσιν ἣν θὰ σὲς ὑποδείξω.

— Καὶ τί θὰ πράξωμεν παρευρεθέντες εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο;

— Οὐδὲν σχεδὸν, οὐδὲν, θὰ τοποθετηθῆτε εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνασθε νὰ ἀκούητε καὶ νὰ βλέπητε, χωρὶς νὰ σὲς βλέπωσι καὶ πᾶν ὅ,τι θὰ ἀκούσητε θὰ σὲς χρησιμεύσῃ μεγάλως διὰ τὴν ἀπασχολοῦσταν ἡμᾶς ὑπόθεσιν.

- 'Ο δολοφόνος θά ἦναι ἐκεῖ ;
- 'Αναμφιβόλως.
- Λοιπὸν τὸν γνωρίζετε ;
- Βεβαίως.
- Καὶ διατί ἐβραδύνετε νὰ τὸν ὑποδείξετε ;
- 'Ἐὰν θὰ ἐπραττον ἄλλως, δὲν θὰ ὑπῆρχον ἡδὴ ἐν τῇ ζωῇ, ὃ δὲ ἐγκληματίας θὰ ἔμεινε ἀτιμώρητος.
- Τὸ πᾶν εἶναι παράδοξον !
- Θὰ πείσητε λοιπὸν τὸν κύριον πληρεξούσιον τῆς Δημοκρατίας νὰ πράξῃ ἐκεῖνο ὅπερ ζητῶ ;
- Θὰ προσπαθῆσω.
- Καὶ ἐὰν ἐπιτύχητε, διαβεβαίω ὑμῖν ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην ὃ ἐγκληματίας ἔσεται εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.
- 'Ο νέος δικηγόρος ἐποίησε νεῦμα παραδοχῆς· εἶτα ἀφοῦ συνεφώνησαν περὶ τῶν προφυλάξεων ἃς ὄφειλον νὰ λάβωσι καὶ τῶν καταλλήλων μέσων πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἀπέπεμψε τὸν Λεδούκ, ὅστις ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς δικαιοσύνης.
- Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λεδούκ, ὃ Γεώργιος Βερθῶ ἔμεινε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φοβερῶν σκέψεων, ὅτε ἐλθὼν ὃ θυρωρὸς εἶπεν ὅτι ὃ Βουβάρ, ὃ τῆς ἀστυνομίας πράκτωρ ζητεῖ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.
- 'Ας εἰσέλθῃ ! λέγει ὃ Γεώργιος Βερθῶ.
- Καὶ ὃ Βουβάρ εἰσήλθε.
- Ζητῶ συγγνώμην, διότι ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀνησυχίσω, χωρὶς νὰ προσκληθῶ, ἀλλ' ἔχω νὰ σᾶς διακαινώσω κατεπειγούσας υποθέσεις, αἵτινες δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολῆς.
- Περὶ τίνας λοιπὸν ; εἶπεν ὃ Γεώργιος Βερθῶ.
- 'Ο πρὸ ἀλίγου ἐξελθὼν νομίζω, ὅτι ἦν ὃ ὄρχησιφύλαξ Λεδούκ ;
- Ναί.

- Λοιπὸν, ἔρχομαι κυρίως ἕνα ὁμιλήσω ὑμῖν περὶ αὐτοῦ.
- 'Αλήθως ;. Τί ἔχετε νὰ μὲ εἰπῆτε περὶ αὐτοῦ ;
- Εἶναι σπουδαῖον ἀπὸ πολλοῦ τὸν παρατηρῶ, τὸν παρακμουνῶ καὶ δὲν θὰ σᾶς κρύψω, ὅτι ἡ διαγωγή του μὲ ἀπαρέσκει.
- Πῶς τοῦτο ;
- 'Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι καὶ ἐὰν τοῦτο, εἶναι, ... θὰ μοὶ εἶπητε τοῦτο ἐλευθέρως, ὃ κύριος Λεδούκ ἦλθεν ἕνα συνδιαλεχθῆ μεθ' ὑμῶν περὶ τοῦ δολοφόνου τῆς 'Αργῶνης, καὶ τοῦ 'Αγίου Νικολάου ;
- 'Αλήθως.
- Πρὸ πολλοῦ μᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ὑποδείξῃ τὸν ἔνοχον, ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον...
- Φαίνεται ὅτι γνωρίζει αὐτόν.
- Τὸ διίσχυρίζεται.
- Βεβαίως μάλιστα, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ τὸν παραδώτῃ εἰς τὰς χεῖράς μας.
- 'Ο Βουβάρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὡς σημεῖον ἀπίθᾳ ὀτῆτος.
- 'Α ! λέγει — ἰδοὺ διατί μοὶ φαίνεται ὑποπτος.
- Διατί ;
- 'Ἐχω καὶ ἐγὼ τὰς ιδέας μου ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἀστυνομίας. Λοιπὸν φοβούμαι μὴ ὃ ἄνθρωπος οὗτος μᾶς ἐμπαίζει.
- 'Ἐκ τίνας συμπεραίνετε τοῦτο ;
- Τὸ πρόσωπον ὅπερ παίζει, ἡ θέσις ἣν λαμβάνει καὶ ἡ ἐπιμονὴ μεθ' ἧς ἀπορεύγει τὴν ἐξέτασιν τῶν κλητήρων ἐπὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ ἀποδεικνύουσι τὸ πᾶν.
- Τέλος πῶς εἶναι ἡ ἰδέα σας ;
- 'Ἡ ἰδέα μου εἶναι περίπλοκος καὶ χωρὶς νὰ εἰσέλθω εἰς τοὺς συλλογισμοὺς ἐξ ὧν ἐσχημάτισα πεποιθήσῃν, θὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου εἰμὶ τῆς ιδέας ὅτι ὃ ἄνθρωπος οὗτος μᾶς διασκε-

δάζει θέλων νά μᾶς ἀπακρίση καί ἐνεργῶν διὰ λογαριασμόν αὐτοῦ τοῦ δολοφόνου.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι φοβερόν...

— Ἐπίσης... εὐρίσκουμαι εἰς ὑπονοίας, ποῖον συμφέρον ὑποκίει τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἂν ὄχι τὸ ἀτομικόν; Ἰνα διανεμηθῇ τὴν κληρονομίαν τοῦ Βοννὲ πρέπει νά ἀποδείξῃ τὸν θάνατον αὐτοῦ· καί τίς μᾶς διαβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἀρχιεπιφύλαξ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν καί δὲν ἐνήργησεν ὥστε νά βραδύνη ἢ ἀποδείξῃς τοῦ θανάτου τοῦ Βοννὲ. Ἄναμνήσθητε, κύριε, ὅτι ὁ Λεδούκ εὐρίσκετο εἰς τὴν σιδοροδρομικὴν ἀμαξίαν τῆς Μασσαλίας, καθ' ἣν στιγμήν ἐγένετο ἡ σύλλησις τοῦ σάκκου τοῦ ἐμπεριέχοντος τὰς πολιτικὰς ἐπιστολάς τῶν Ἰνδιῶν. Μὴ λησμονεῖτε προσέτι ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξαρκάνσεως τῶν ἐπιστολῶν ἐκ τοῦ σάκκου τοῦ Βροσσόν, διήρχεται τὴν νύκτα παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ Ροβέρτῳ! Τέλος δὲ μάθετε ὅτι πλειστάκις εἶδον αὐτὸν ἐξερχόμενον ἐκ τινος οἰκίας κειμένης ἐν Βελλεβίλλῃ, ἐνθα ὁ ταγματάρχης κρύπτει πρόσωπον, ὅπερ δὲν εἶναι οὔτε θυγάτηρ του οὔτε ἐρωμένη του. Ἰπάρχουσι λοιπὸν σπουδαῖα αἴτια ὑπονοίας καί θά ἀναγνωρίσῃτε εὐκόλως, ὅτι ἔχω δίκαιον νά μὴ πιστεύω εἰς τὴν παντελεῖ ἀθωότητά τοῦ ἀρχιεπιφύλακος.

— Πᾶν ὅ,τι λέγετε εἶναι πρᾶγμα σπουδαιότατον καί μὲ καθιστᾷ μίαν ἀμήχανον, ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ὅτι δυσκόλως πιστεύω....

— Παρὰ τοῦ Λεδούκ ἐμάθετέ τι νεώτερον;

— Ναι καί σπουδαῖον· μὲ ἀνήγγειλεν, ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐν ἧ ὁ κύριος πληρεξούσιος τῆς Δημοκρατίας θελήσῃ νά παραιρεθῇ εἰς Βελλεβίλλην, θά παραδώσῃ αὐτῷ τὸν ἐγκληματικόν.

— Τίν τῶν;

— Δὲν ἐξηγήθη.

— Καί πιστεύετε ὅτι ὁ κύριος πληρεξούσιος θά δεχθῇ;

— Ὁλ τῷ ὁμιλήτῳ περὶ τούτου, ἀλλ' ἐκ τῶν παρατηρήσεων ὁμῶν δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὅτι διατάζω.

Ἄ Βουβάρ ὑπεμειδίας.

— Λοιπὸν! ἐν θέλωτε νά μὲ πιστεύσῃτε, κύριε, θά πράξῃτε τὸ ἐναντίον, παρ' ὅ,τι σᾶς προείπεν ὁ ἀρχιεπιφύλαξ. Ὁλ παραιρεθῆτε εἰς Βελλεβίλλην μετὰ τῶν ἀπορρασιμένων ἀνδρῶν, καταλλάξων διὰ τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις καί ἀφήσατε τὸν Λεδούκ νά πιστεύῃ ὅτι ἠπατήθημεν.

— Ἄλλὰ δὲν θέλω νά ἐκθέσω εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τοῦ πληρεξουσίου τῆς Δημοκρατίας.

— Οὐδένα θά διατρέξῃ κίνδυνον... σᾶς τὸ ὀρκίζουμαι! Μόνον ὁ Λεδούκ νά μὴ ὑποπευθῇ καί τοιουτοτρόπως ἐντὸς ὀλίγων ὥρων θά διεκπεριωσώμεν τὴν σπουδαιότατην ταύτην ὑπόθεσιν.

— Εἶθε! εἶπεν ὁ νεαρὸς δόκιμος, εἶθε, δὲν ἐπιθυμῶ τι ἕτερον. Ὁ κύριος πληρεξούσιος τῆς Δημοκρατίας, δὲν θά βραδύνη νά ἔλθῃ καί θά συνηνοηθῶμεν περὶ ὧν τούτων, περὶ δὲ τὴν μεσημέριαν θά δυνηθῶ νά σᾶς διακοινώσω τὰ συμφωνηθέντα.

— Τότε τὴν μεσημέριαν, κύριε.

— Ναι! τὴν μεσημέριαν! ἐπανέλθετε!

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας διήλθεν ἄνευ αὐδενὸς συμβάντος ἀξίου λόγου, ἕκαστος δὲ τῶν ὄρωντων προσώπων ἐσκέπτετο περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μέρους του. Ὁ Ρενὲ καί ἡ Γιλβέρτη ἐγνώριζον ὅτι θά ἴδωσιν ἀλλήλους κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καί ἀνυπομονοῦν διὰ τὴν βραδύτητα αὐτῆς.

Πρὸ μικροῦ χηρότεροι εὐρίσκοντο ἐν ἀπελπισίᾳ καί μονώσει· ἀλλ' ἤδη τοῖς ἠνοίγετο νέος κόσμος τοῖς ἐπιτρέπετο νά ἀγαπῶνται καί νά συναντῶνται, τοῖς ὤμιλουν μέλιστα καί περὶ μελλούσης ἐνώσεως. Ἦσαν εὐτυχεῖς!

Περὶ τὴν μεσημέριαν ὁ Ρενέ εἶδεν ἐρχόμενον τὸν Κυπριανὸν Λεδούκ.

Ἦτο σιωπηλὸς, ἐριθιμμένος καὶ κατηφής καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τούτου.

— Δὲν ἔχω τίποτε ἀπεκρίνατο ὁ Λεδούκ διὰ φωνῆς προσπεποιημένης, ἦλθον νὰ σοὶ ἐμιλήσω, διότι σήμερον ἔχω πολλὰς ἀσχολίας καὶ ἴσως δὲν θὰ θυνηθῶ νὰ σὲ ἐπανιδῶ. Λοιπὸν οὐδὲν νέον ἐκ τῆς χθές;

— Οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ Ρενέ.

— Εἶδες τὴν Γιλβέρτην;

— Ναί.

— Καὶ θὰ μεταβῆς τὴν ἐσπέραν εἰς Βελλεβίλλην;

— Ναί, κατὰ τὴν ἐννάτην.

— Τὴν ἐννάτην! εἶπεν, εἶναι ἀργὰ, ἀλλὰ τέλος εἶναι ἡ προσδιοριθεῖσα ὥρα καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀναβῶ, σκέπτομαι μόνον ὅτι αἱ ἀπόκλειτρα αὐτὰι συνοικίαι εἶναι ἐρημοὶ κατὰ τὰς νύκτας, εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφήν σου ὑπάρχει κίνδυνος μὴ προσβληθῆς αἰφνιδίως ὑπὸ τινος.

— Καὶ τί νομίζετε ὅτι δύναται νὰ συμβῆ; ἡ συνοικία κατοικεῖται ὑπὸ τιμίων ἀνθρώπων.

— Περὶεργον, γνωρίζω τούτο καλῶς, δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ὑπάρχουσι τυχοδιώκται καὶ κλέπται! πρέπει τις πάντοτε νὰ λαμβάνη τὰς προφυλάξεις του.

— Ἄ! τούτο! σὺς ἐνόμιζον γενναῖον, εἶπεν εὐθύμως ὁ Ρενέ.

— Εἰμί γενναῖος, ἐπανέλαθεν ὁ ἀρχιεφόλαξ, ἀλλ' ἡ εὐφροσύνη δὲν ἀποκλείει τὴν φρόνησιν καὶ φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ μῆθης ἀπερισκέπτως εἰς ἐνδοχόμενην τινὰ ἐνέδραν.

— Τί θέλετε λοιπὸν νὰ πράξω;

— Ὁ Λεδούκ ἐξαγαγὼν πολύκορον, εἶπε

— Λάβε καὶ θὺς αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπειδύτου σου καὶ ταυτοπρόπως ἔσμαι ἡσυχος καθότι θὰ ἔχῃς τοῦλάχιστον μέσον, ἵνα ὑπερασπισθῆς.

— Τὸ θέλετε;

— Τὸ ἀπειτῶ.

— Καλῶς, θὰ ὑπάγω ὠπλισμένος. Εἶσθε λοιπὸν εὐχαριστημένοι;

Ὁ Λεδούκ δὲν ἀπεκρίνατο.

— Μίαν λέξιν εἰσέτι, δυνάτον τὴν ἐσπέραν ταύτην ὁ συνταγματάρχης νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν Duée.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ λυπηθῶ, διότι θὰ τὸν συναντήσω.

Ἡ πρὸς ἐμὲ διαγωγή του ἤλλαξε τὰς διαθέσεις μου καὶ θὰ θεώρουν ἐμαυτὸν εὐτυχῆ ἐὰν τῷ ἐξέφραζον τὰς εὐχαριστίας μου.

— Λοιπὸν, καλῶς. Θὰ τὸν εὐχαριστήσῃς, ἀλλὰ θὰ τῷ εἶπῃς ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ μεταβῶ νὰ συναντήσω αὐτὸν εἰς Βελλεβίλλην καὶ παρακαλῶ νὰ περιμένῃ τὴν ἀφιξίν μου, ἵνα ἀποπερατώσωμεν τὴν ὑπόθεσίν μας.

— Ποῖαν ὑπόθεσιν;

— Θὰ σοὶ ἐξηγήσω αὐτὴν ἄλλοτε. Ἐνόησας λοιπὸν καλῶς ἐκεῖνο ὅπερ πρὸ ὀλίγου σοὶ εἶπον;

— Κάλιστα.

— Νὰ περιμένῃ τὴν ἀφιξίν μου!

— Ἴνα διεκπεραιώσῃτε τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἐξέλαια, ἦδη ἐμπρός... ἀλλὰ μὴ λησμονεῖ νὰ φέρῃς ὄπλον.

Ὁ Ρενέ ἔσπριγγε τὴν χεῖρα τοῦ προστάτου του συνοδεύων αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας.

Τὸ συμβῆν τούτο καὶ τοὶ ἀσήμενον, ἠνώχλει ὁμως τὸν Ρενέ.

Πρὸς τί! διεννοεῖτο, ἡ συνέντευξις αὐτῆ τοῦ συνταγματάρχου μετὰ τοῦ Λεδούκ;

"Ίσως θὰ συνεζήτουν περὶ τοῦ γάμου αὐτοῦ καὶ βαυκαλιζόμενος ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ταύτη ἔχαίρει.

"Ὁ Ρενὲ καὶ ἡ Γιλβέρτη εὐρίσκοντο μεταξύ ἐλπίδος, συγκινήσεως καὶ φόβου.

"Ἡ Γιλβέρτη περιμένει ἀνυπομονῶς τὸ ἑσπέρας ἀλλ' ἡ ὥρα περ-
ήρχετο βραδέως, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς.

"Ἐν τούτῳ ἀνεσπίρτησεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἀνήγειρε ζωνῆρας τὴν κεφαλὴν, διότι ἡ θύρα ἐκρούετο.

"Ἐὰν ἦτο ὁ Ρενὲ; διενούηθη.

"Ἀδύνατοι, ἀλλ' ἐν τούτοις, τὸ ἐπίστευε.

"Ἦνοιξε καὶ παρετήρησε τὴν Βροσσόν.

— "Ῥμεῖς! ὤμεῖς! κυρία, εἶπεν... εἰσέλευτε!

— Μὴ σᾶς ἀνησυχοῦ; εἶπεν ἡ ἔμπορος.

— Μὴ πιστεύσητε ταῦτο, εἰμὶ πάντοτε εὐτυχὴς βλέπουσα ὕμᾶς.

— "Ἐχω νὰ ὀμιλήσω πρὸ ὑμᾶς.

— Εἰς ἐμέ!... περὶ τοῦ Ρενὲ ἀναμφιβόλως.

— Οὐχί, περὶ ἄλλου.

— Περὶ τοῦ συνταγματάρχου;

— Οὐχί.

— Περὶ τίνος λοιπόν;

"Ἡ κυρὰ εἶχε μυστηριώδη συμπεριφορὰν ἣτις ἐξέπληξε τὴν Γιλ-
βέρτην, καὶ παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

"Ἡ κυρὰ Βροσσόν ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἔσφου
τὴν κόρην παρὰ τῇ θυρίδι.

— "Ἀκουτὸν με, ὀθραυρέ μου, εἶπε, διὰ φωνῆς σπασμοδικῆς,
νομίζω, ὅτι σᾶς φέρω ἀγαθὴν ἀγγελίαν, ἣτις μέλλει νὰ σᾶς κατα-
στήσῃ εὐτυχῆ.

— "Ἀγαθὴν ἀγγελίαν! ἔ! λέγετε ταχέως!

— Δὲν μοὶ ἐνεπιστεύθητε, ἄλλοτε πρεσβυτέρων ἀδελφῶν, ἣτις
ἐξηγρήθη καὶ περὶ ἧς δὲν ἠκούσατε ἕκτοτε νὰ ὀμιλῶσι;

— "Ἀληθῶς!

— "Ἄγαπᾶτε τὴν ἀδελφὴν ταύτην;

— "Ἀναμφιβόλως! "Ἦμην μικρὰ καὶ ἐρρόντιζε περὶ ἐμοῦ ὡς μήτηρ.

"Ἦμην δὲ τόσο μικρὰ, ὥστε καὶ ἂν ἐπανίδω αὐτὴν σήμερον, δὲν
θὰ τὴν ἀναγνωρίσω... Θεὲ μου! περὶ αὐτῆς λοιπὸν μέλλετε νὰ μοὶ
ὀμιλήσητε;

— Τοῦτο θὰ σᾶς προξενήσῃ εὐχαρίστησιν;

— "ὦ! ἀνυπομονῶ διηγῆθητέ μοι!

— Ναί! περὶ αὐτῆς πρόκειται.

— Ζῆ!

— "Ἀναμφιβόλως.

— Καταικεῖ εἰς Παρισίους;

— Πιθανῶς.

— "Ἄ! θέλω νὰ ἴδω αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, ὀδηγή-
σατέ μοι παρ' αὐτῆ.

"Ἡ κυρὰ Βροσσόν ὑπεμαίδιασε.

— "Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ ἀφίνητε ἑαυτὴν κυριευ-
ομένην ὑπὸ τῆς χαρᾶς.

— "Ἄλλ' ἐλέγετε...

— "Ἐλεγον, ὅτι μοὶ ὀμιλήσαν περὶ προσώπου, ὅπερ θὰ δυνηθῆ
νὰ σᾶς φανῆ λίαν χρήσιμον. Πρόκειται περὶ μιᾶς μεσαζούσης γυ-
ναικὸς, ἣτις κατοικεῖ εἰς "Ἄγιον Μανδῆ, καὶ ἣτις δύναται νὰ σᾶς
χρησιμεύσῃ.

— Θέλω νὰ ἴδω αὐτὴν!

— "Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον νὰ συναντήσωμεν τὴν γυναῖκα ταύ-
την ὅταν θέλωμεν, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ πληροφορηθῆτε πρέπει πέ-
ρατα...

— Τί ! τί ! τελειώσατε.

Ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἐστράφη πρὸς τὸ ὠρυλόγιον, ὕπερ εἰδείκνυε τὴν ἔκταν.

— Λοιπὸν, δέον νὰ ἀπέλθωμεν αὐθωρεῖ

Ἐπιβλέψατε τὸ κίνημα.

— Αὐθωρεῖ εἶπεν, ἀλλὰ περιμένω τὸν Ρενέ.

— Γνωρίζω τοῦτο.

— Ὅχι ἔλθῃ.

— Κατὰ τὴν ἐνάτην, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἔλθῃ ἔχετε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον.

— Πιστεύετε ;

— Σκε, θύε, ὅτι εἶναι κατεπεύγον... ἐὰν ἀπωλέσητε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, ἴσως δὲν θὰ ἐπανεῦρητε αὐτὴν πλέον.

— Λοιπὸν θὰ μὲ συνδεύσητε ;

— Ὅχι πράξω πᾶν ὅ,τι θέλετε,

— Ἐλθετε, ἔλθετε, μὴ χάνωμεν καιρὸν. Σπεύδω ἵνα ἐπιστρέψω ταχύτερον

Ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἔσπευσε νὰ ἐπωρεθῇ ἐκ τῆς ἀγαθότητος τῆς νέας κόρης, ἐζήτησεν ἁμαξάν καὶ μετὰ τινα λεπτὰ αἱ δύο γυναῖκες ἀνενεχώρουν διὰ τὸν Ἅγιον Μανδῆ.

Ἡ Ὀλιβία δὲν ἐστηρίζετο πολὺ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς Βροσσὸν, ἀλλ' ἐν τούτοις περιέμενε.

Ἦν προφανῶς ἀνῆσυχος καὶ ἡ ὀργὴ αὐτῆς δὲν εἶχε κατευνασθῆ εἰσέτι.

Ἡ ζήλοτυπία κατέτρωγε τὰ σπλάγχνα αὐτῆς· περιεπάτει ἐν τῇ αἰθούσῃ σταματώσα εἰς τὸν κρότον τῶν ἁμαξῶν καὶ ἐπανελάμβανε τὸν περιπάτον αὐτῆς ἀφ' οὗ αὐτὸς ἀπεμακρύνετο.

Ἦν ὠχρὰ, εἶχε τὸ βλέμμα ζοφερόν καὶ τὰ χεῖλη συνεσταλμένα.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶδε τὸν Ρενέ ἐξερχόμενον τοῦ δωματίου τῆς

Γιλβέρτης, δὲν ἔζη πλέον. Παράδοθησα εἰς σπουδαίαν συγκίνησιν, προπετάθει νὰ ἀπατήσῃ αὐτὴ ἐαυτὴν, λησμονοῦσα πᾶν ὅ,τι εἶδε.

Ἄλλ' ἦν ἀδύνατον ! ἡ πραγματικότης ἐπαρουσιάζετο ἐκάστοτε εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς τρομερωτέρα καὶ ἀλγεινότερα !

Ὁ Ρενέ ἠγάπα τὴν κόρην ταύτην καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλην.

Τὶς οἶδεν, ἐὰν δὲν περιεφρόνει τὴν ἐρωτότροπον Ὀλιβίαν τὴν ἀναξίαν τοῦ ἐρωτος παντὸς τιμίου ἀνθρώπου !

Ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ τὸ αἶμα συνέρρεε περὶ τὴν καρδίαν τῆς καὶ πέπλος ἐξ αἵματος διήρχετο περὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

Δυστυχία εἰς αὐτὴν ! εἰς αὐτὸ τὸ παιδίον ! εἶναι περὶ τὴν κόρην ! Ἐφ' ὅσον ζῆ, ἡ εὐτυχία τῆς Ὀλιβίας ἐπαπειλεῖται ! δέον νὰ ἀποθάνῃ ! Ἀφρηνὸς δραμοῦσα πρὸς τὴν θυρῖδα ὕψωσε τὸ παραπέτασμα· ἁμαξὰ τις ἐσταμάτησεν ἐν τῷ πεζοδρομίῳ καὶ παρετήρησε δύο γυναῖκας κατερχομένας, τὴν μὲν ἀνεγνωρίσει παράυτα ἥτοι ἡ κυρὰ Βροσσὸν, ἡ δὲ ἡ ἐρωμένη τοῦ Ρενέ ! Κραυγὴν τραχέαν κατέβηεν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῆς.

Ἡναγκάσθη νὰ στηριχθῇ, καθότι ἐκ τῆς ταραχῆς ἐκλονίζετο, κατέστειλεν ὅμως τὴν κατάστασιν ταύτην μνηθεῖσα ἐπὶ τινος παρὰ τῇ θυρῖδι ἔδρας.

Ἡ θύρα ἠνεψύθη καὶ ὑπῆρέτις ἐνεγκρίσθη.

— Τί θέλεις ; ἠρώτησεν ἡ Ὀλιβία.

— Δύο ἄτομα ζητοῦσι νὰ σῶς ἐμιλήσωσι.

— Σοὶ εἶπον τὰ ὀνόματά των ;

— Ἡ μία ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ κυρὰ Βροσσὸν.

— Κάλλιστα ! γνωρίζω. Ὅχι ταύτην τὴν λυχνίαν ἐπὶ τοῦ τρίπουδος καὶ ὀδήγησον αὐτάς.

Ἡ ὑπῆρέτις ἔθηκε τὴν λυχνίαν ἐν τῷ βᾶθει τῆς αἰθούσης, ἥτις ἐρωτήθη ἀσθενῶς.

Ἡ κυρὰ Βροσσὸν προηγέτο, ἡ δὲ Γιλβέρτη συγκεκλιμένη τὴν παρεκλούθει. Ἡ Ὀλίβα παρετήρησεν αὐτὰς ἐστραμμένα ἔχουσα τὰ νῶτα πρὸς τὸ ρῶς καὶ ῥιπτουσα συγχρόνως πλάγιον βλέμμα ἐπὶ τῆς Γιλβέρτης.

— Ἀγαπητὴ κυρία, λέγει ἡ ἔμπορος, ἐρχόμεθα διὰ τὴν γνωστὴν ὑμῖν ὑπόθεσιν σὰς συνιστῶ τὴν δεσπινίδα, ἥτις τρέφει δικακῆ ἐπιθυμίαν, νὰ μάλθῃ ἀφ' ὑμῶν πᾶν ὅ,τι γνωρίζετε περὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

Ἡ Ὀλίβα ἰποίησε νεῦμα συγκαταθέσεως.

— Κάλλιστα ! ἀπεκρίνατο· θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἤθελον εἶσθαι εὐχάριστον τῇ δεσπινίδι.

— Ὅποιά ἀγαθότης ! ἐψέλλισεν ἡ Γιλβέρτη.

— Ἐμπρὸς, ἔλθετε μικρὰ μου, θὰ ἔχω ἴσως πολλὰ μυστικὰ νὰ σὰς εἴπω. Καθίσατε πλησίον μου καὶ μὴ φοβεῖσθε.

Ἡ Γιλβέρτη προχώρησεν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῇ θέσιν, ἡ δὲ κυρὰ Βροσσὸν χαϊρετίσασα τὰς δύο κυρίας ἀπεσύρθη.

IX

— Νομίζω εἶπεν ἡ Ὀλίβα ὅτι ἡ κυρὰ Βροσσὸν σὰς ἐγνωστοποίησε τὸν λόγον δι' ὃν ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἴδω ;

— Ναὶ κυρία ! ἀπήντησεν ἡ Γιλβέρτη σκιρτῶσα, εἰμι πτωχὴ, ὀρφανὴ, ἔχουσα ἄλλοτε ἀδελφὴν ἥτις ἐγένετο ἄφροντος... καὶ ἐὰν ἦτο δυνατόν...

— Οὐδὲν ἀδύνατον, τέκνον μου, ἀκούσατέ μοι.

— Ὁμιλήσατε ! ὀμιλήσατε !

— Κατοικεῖτε παρὰ τῇ κυρᾷ Βροσσῷ ;

— Ναὶ, κυρία.

— Ὅδὸς Πεξερεκούρτ ;

— Ναὶ, ἀλλ' ἄλλοτε κατοίκουν...

— Ἀρετέ μοι νὰ σὰς ἐρωτῶ, εἶπε, καθὼς προτιμώτερον· δὲν θὰ ἀπολιώσωμεν εἰς μίτην τὸν καιρὸν· λοιπὸν κατοικεῖτε παρὰ τῇ κυρᾷ Βροσσῷ καὶ ὁ συνταγματάρχης νομίζω σὰς ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν φροντίδα αὐτῆς ;

— Γνωρίζετε τὸν συνταγματάρχην ; ... εἶπεν ἔκθαμβος ἡ Γιλβέρτη.

— Ἀναμφιβόλως, εἰς Παρισίους πάντες γνωρίζουσι τὸν συνταγματάρχην καὶ ὅτε τὸ πρῶτον ἤκουσα ὅτι κρύπτει εἰς Βελγίαν ὄφρα μὴ δεκαεπταετῆ κέρην ! ἐσκέφθη ἄλλως !

— Διατί !

— Καὶ δὲν μαντεύετε ; ἐν τούτοις εἶναι ἀπλούστατον ὁ συνταγματάρχης εἶναι πλούσιος καὶ εἰσέτι νέος, βλέπων δὲ τις αὐτὸν κρύπτοντα ἐν τῷ σκόφῳ του νεαρὸν κέρην τῆς ἡλικίας σὰς καὶ περιβάλλοντα αὐτὴν διὰ μυστηρίου, δικαιούται νὰ σκεφθῇ ὅτι εἶσθε...

— Τί ;

— Ἐρωμένη του !

— Ἀλλὰ ! κυρία !

Ἡ Γιλβέρτη ἀνύψωσε ζωρῶς τὸ πρόσωπον ὄλω; ἐρυθρὸν καὶ ἔμεινεν ἔκθαμβος παρατηροῦσα ὅτι ἡ Ὀλίβα ὑπεμειδία.

— Ἐ ! ἦτο δυνατόν νὰ μὴ λάβῃ τις τοιαύτας ὑπονοίας, εἶπεν αὐτῇ. Δὲν ἐσκέφθητε λοιπὸν οὐδέποτε περὶ τούτου ;

— Οὐδέποτε !

— Ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης ἐσκέφθη περὶ ὑμῶν Σὰς ἀγαπᾷ.

— Αὐτός !

— Τοῦτο σὰς ἐκπλήττει ;

— Ἀπατάσθε, κυρία, ἀπεκρίνατο ἡ Γιλβέρτη, εἶναι ἀδύνατον, διότι ἐὰν ὁ συνταγματάρχης διανοήθῃ νὰ πράξῃ δι' ἐμὲ τοῦτο ὑπερλίγητε, ἔχω ἀπόδειξιν ἀνακερῶσαν αὐτό.

— 'Αληθώς. και ἡ ἀπόδειξις αὐτή ;
 — Μετὰ ἕτα μῆνα θὰ γίνω συζυγος ἄλλου...
 — Μὲ τὴν συγκοτάθειαν τοῦ συνταγματάρχου.
 — Ἀναμφιβόλως και ἐνοεῖτε βεβαίως, ὑποῖον σέβας τρέφω εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις ἀφοῦ μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν μοναχικὴν και τὴν πτωχικὴν μὲ ἀνέθρεψε και φροντίζει προσέτι και περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας μου.

— 'Η Ὀλίβα δὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἐκ τῆς ὠχρότητος αὐτῆς ἐφάνετο ἡ κατέχουσα αὐτὴν συγκίνησις και ταραχή.

— Ἀγαθὴ τύχη ! εἶπεν, εἰμὶ εὐτυχὴς διὰ πᾶν ὅ, τι μὲ πληροφοροῦτε εἰς τὴν ἡλικίαν σας εἶναι ὄνειρον τὸ νὰ συζευχθῆτε ἐκεῖνον ὃν ἀγαπᾶτε... λοιπὸν τὸν ἀγαπᾶτε ;

— Καὶ τῆς ζωῆς μου πλέον, εἶναι εἰκοσαετῆς και εἰμὶ μόλις δεκαεπταετίας. Ἐὰν ἐγνωρίζετε κυρία... ἰδοὺ δὲν σας ἐγνωρίζον, τὸ πρῶτον ἦδη βλέπω ὑμᾶς, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι σας ἀγαπῶ.

— Ὅποιά τρέλλα !

— Ὅτε ἡ κυρὰ Βριστὸν μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι δύνασθε νὰ μὲ βοηθήσητε νὰ ἐπανεύρω τὴν ἀδελφὴν μου, ἡσθάνην ἄρατον χαρὰν, πᾶσαι αἱ εὐτυχίαι ἤλθον ἄρῳα, και δὲν εἰδίτασα νὰ ἀρῆσω τὴν Βελλεβίλιν τὴν ἐσπέραν ταύτην, καίτοι περιέμενον....

— Τίνας ;

— Τὸν Ρενέ.

— Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ,

— Ὅχ λυπηθῆ πολὺ διὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἀλλ' ὅταν τῷ ἐξηγηθῶ και τῷ γνωστοποιήσω τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ἣν μοὶ ἐδώκατε... ἴδετε σπεύδω, μὴ βραδύνετε σας παρακαλῶ ! Εἶσατε καλὴ και ὑπείκατε νὰ ἐνοήσητε τὴν ἀνυπομονησίαν μου. Πρὸς Θεοῦ ! λέγετε, λέγετε, ἐκεῖνο ὅπερ γνωρίζετε.

Προσφύουσα δὲ τὰς λέξεις ταύτας ἡ Γιλβέρτη ἔλαβε διὰ κινή-

ματος μεστοῦ χάριτος τὰς χεῖρας τῆς Ὀλίβας και ἐπλησίασεν αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Ἄλλ' ὑπισθοχώρησε πάραυτα μετὰ κραυγῆς.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν ἡ Ὀλίβα ὠχρῶσα.

— Οὐδὲν, οὐδὲν, ἀπεκρίνατο ἡ Γιλβέρτη, μοὶ προῦξενήσατε πόνον.

— Ἐγὼ !

— Ὁ δακτύλιός σας τοῦ ὑποῖου ἡ πuelle ἦν ἠνεωγμένη εἰσεῖδυ εἰς τὴν χεῖρα μου. Ὡ ! μὴ ἀνησυχεῖτε εἶναι ἀμυχή ἣτις ἦδη παρήλαε.

Ἡ Ὀλίβα ἐσκυβώπασε. Τὸ στήθος αὐτῆς ἐπαλλε βιαίως και δὲν ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς Γιλβέρτης. Αὕτη παρατήρησασα τοῦτο ἠθέλησε νὰ λάβῃ ἐκ νέου τὰς χεῖρας αὐτῆς—ἀλλ' ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀπέσυρεν αὐτὰς διὰ κινήσεως σχεδὸν βαναύσου.

— Τί ἔχετε λοιπὸν, κυρία ; εἶπεν αἴφνης ἀνησυχίσασα.

— Οὐδέν.

— Εἶσατε τὸσον ὠχρὰ !

— Ἡ αἰφνίδιος κραυγὴ σας μοὶ προῦξενῆσε τρέμον.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ περὶ ὑμῶν· εὐχαριστεῖσθε νὰ ἐξακαλουθῆσωμεν τὴν συνδιάλεξίν μας ;

— Ποῦ εὐρισκόμεθα ;

— Ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς ἀδελφῆς μου.

— Καλῶς !

— Καλῶς ! ἀλλὰ θέλω νὰ ἐπανίδω αὐτήν. Μάθετε ὅτι ἀνηγαπώμεθα. Ἡμῖν μικρὰ και αὐτὴ ἐφροντίζει περὶ ἐμοῦ ὡς ἄλλη μήτηρ. Ἐκτατε παρήλαε πολὺς χρόνος ὥστε και ἂν τὴν ἐπανίδω δὲν θὰ ἀναγνωρίσω αὐτήν.

— Ὅποιαν ἡλικίαν εἴχετε ὅτε ἀπωλέσατε αὐτήν ;

— Διετῆς νομίζω, κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην αἱ ἀναμνήσεις εἶναι ἀμυδράι. Τὸ μόνον ὅπερ ἐνθυμούμαι εἶναι ὅτι ἐλυπήθην και ἔ-

κλαυσα πολύ. Πού είναι αυτή; Τι απέγινε; λυπηρόν είναι νὰ ἀγνωσῶ... ἀλλὰ δὲν ἀγνοεῖτε ὑμεῖς κυρία καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ εἰπητε.

Ἀμφότεραι εἰσήσασαν.

Ἡ Γιλβέρτη ἐστῆριξε διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐζήτησε νὰ ἀναμνησθῇ. Ἀκούσατε! εἶπεν, ὅτε ἠλικιωθὴν γενομένη δώδεκα ἔως δεκατριῶν ἐτῶν, ἐσκεπτόμενη πάντοτε τὴν πτωχὴν ἀδελφὴν μου, ἠθέλησα δὲ νὰ ἐπανιδῶ καὶ τὸ μικρὸν ἐνδιαίτημα ἐν ᾧ ἄλλοτε διεμένομεν ὁμοῦ καὶ πρῶταν τινὰ ἀνεχώρησα μόνη, ἀφιχθεῖσα εἰς Βελλεβίλλην.

— Εἰς Βελλεβίλλην κατωφεῖτε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν; ἤρω-
τησεν ἡ Ὀλίβα ἀνορθοῦσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἀναμφιβόλως δὲν σὲ; τὸ εἶπον;

— Οὐχί, ἐξακολουθεῖτε.

— Λοιπὸν, πρῶταν τινὰ ἀπεράσισα νὰ ὑπάγω μόνη, ἐρωτῶσα καθ' ἑδὼν εἰς τὰς γωνίας τοῦ κλητῆρος τῆς πόλεως οὗς συνήτων καὶ ταχέως ἀφίχθην ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἣν πάραυτα ἀνεγνώρισα.

— Εἶχέ τι τὸ ἐξαιρετικόν;

— Τοῦναντίον, οἰκία κοινή. Ἀλλὰ τὸ μικρὸν διαμέρισμα τοῦ ἰσογαίου μὲ προσεῖλκυσε, καθότι ἐκεῖ εἶχον συγκατοικήσει. Μικρὰ περὶλημμένη κατοικία, παρηλίθον ὀκτῶ ἢ δέκα ἔτη, ἀφ' οὗ δὲν σὲ εἶδον! Ἀλλὰ μετὰ ποίας τρωπερότητος ἀναμνησκόμαι τὰς ὥραις ἐσπέραις ἅς διήλθον ἐκεῖ! Εὐρίσκειτο μεταξύ τοῦ τοίχου καὶ τῆς ἑσθῆς μικρὸς κήπος μὲ ἀγροτικὰ μὲν πλὴν εὖσσμα ἄνηθ, καὶ ἄμπελος ἀναρριχωμένη ἐπὶ τῆς θυρίδος καὶ κατ' ἐξοχὴν σκιδωδὸς τι μέρος περικυκλούμενον ὑπὸ ἀγραμπελίου καὶ ἀνήθων εἰς ὃ πολλαῖς ἀπεκομήθην ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἀδελφῆς μου.

Καὶ ἡ Γιλβέρτη ἐστρεψε τοὺς ὥραίους παιδικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς

ἐπὶ τῆς Ὀλίβας, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ λόγος ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χελείων τῆς καὶ συνήνωσε τὰς χεῖρας ἐκπληκτικῶς καὶ ἰκε-
τευτικῶς.

— Θεέ μου, τί ἔχετε; ἐφέλλισε πλησιάζουσα μετὰ ζέσεως τὴν νεκρὰν γυναῖκα.

Τῶντι ἐπήλθε μεταβυλὴ τοσοῦτον αἰφνίδιος καὶ τοσοῦτον ἀ-
προσδόκητος ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐκπληξέως.

— Ὅχι! Ὅχι! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον... εἶναι ἀδύνατον... τοῦ-
το εἶναι ὡς νὰ ἀμφιβάλλῃ τις καὶ περὶ Θεοῦ.

Εἶτα δραμοῦσα ἔκρουσε μανιωδῶς τὸν κώδωνα.

— Κλαίρη! ἔκραξε διὰ τόνου πλήρους ἀνησυχίας. Διατί μὲς
ἀφίκας τοιουτοτρόπως ἐν τῷ σκότει... Ἄψον τοὺς λαμπτήρας...
πάραυτα... Σπεῦσον.. θέλω νὰ ἴδω... πρέπει νὰ ἴδω!...

Ἐνῶσφ ἡ θαλαμηπόλος ἐξετέλει τὴν διαταγὴν, ἡ Ὀλίβα διέ-
τρεχε τὴν αἴθυσαν διὰ βημάτων ταχέων μὴ τολμῶσα νὰ στα-
ματήσῃ, προφέρουσα λέξεις ἀσυναρτήτους καὶ ἀνυπομονοῦσα διὰ
τὴν φρωταψίαν τῆς αἰθούσης.

Εὐθὺς ὡς ἀνήρθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ οἱ λαμπτήρες διαχύσαντες
φῶς ἄπλετον, ἡ Ὀλίβα διὰ δεσποτικῆς χειρονομίας ἀπέπεμφε τὴν
Κλαίρην καὶ προύχρησε πρὸς τὴν Γιλβέρτην, ἥτις μὴ ἐνοοῦσα ἤρ-
ξατο νὰ ροβῆται.

Ἡ Ὀλίβα λαβοῦσα αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τὴν ἔφερε πρὸς τὸ φῶς.

— Ἰδῶμεν! Ἰδῶμεν! εἶπε, πόσον καλῶς σὲ βλέπω παρα-
τηρήσατε καὶ ὑμεῖς ἐπίσης. Δὲν ἐλέγετε μετ' ὀλίγων, ὅτι εἴχετε ἀ-
δελφὴν, ἥτις σὲς ἀφῆκε καὶ μεθ' ἧς κατωφεῖτε παρὰ τινε ἐργάτῃ,
ὅστις σὲς μετεχειρίζετο κακῶς;

— Οὕτως ἔχει.

— Καὶ ὁ ἐργάτης οὗτος ὠνομάζετο;

— Σίμων!

- Εἶσθε βεβαία ;
 — ὦ ! κυρία...
 — Δὲν ἀμφιβέλλω, ἀλλ' ἐρωτῶ. Θεέ μου ! Εἶσθε τόνον νέα, παιδίον, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλέγετε ! Ἡ ἀδελφή σας θὰ σᾶς ἐπανιδρῆ σήμερον, ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ.
 — Ἀληθῶς.
 — Καὶ ἕκτοτε δὲν ὀνομάζεσθε Γιλβέρτη ;
 — Πράγματι.
 — Ἐφῆρατε πρότερον ἄλλο ὄνομα ;
 Ὁ συνταγματάρχης μετ' ἠλλάξεν αὐτὸ, ἵνα μὴ δυνηθῇ ὁ Σίμων νὰ μὲ ἐπανεύρῃ.
 Ἡ Ὀλίβα ἔφερε φιλοστέργως τὸ μέτωπον τοῦ παιδίου ἐπὶ τῶν χιλιῶν της, ἡ δὲ Γιλβέρτη παρετῆρει αὐτὴν ἐκθαμβῶς.
 — Τί κάμνετε ; ἠρώτησε.
 — Οὐδέν !.. μὴ ἱμιλεῖτε... ἔλθετε ! εἶπεν ἡ Ὀλίβα καθεσθεῖσα καὶ λαβοῦσα τὴν Γιλβέρτην ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, ταιουτοτρόπως εἶπε δὲν ἔπραττεν ἡ ἀδελφή σας ὅτε εἶσθε μικρά ; Θησαυρέ μου, πῶσον ἠύξησας καὶ πῶς ἀπεμακρύνθης τῆς ἄλλοτε μικρᾶς Λουκίας.
 — Λουκίας ! ἐπανέλαθεν ἡ Γιλβέρτη μετὰ τρέμου. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά μου ; Πόθεν γνωρίζετε τοῦτο ;
 — Μοὶ τὸ εἶπέ τις, ἐν δὲν δύναμαι νὰ ὀνομάσω.
 Ἡ Γιλβέρτη συνῆψε τὰς χεῖρας.
 — ὦ ! μὴ μὲ ἀπατάτε εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς . . . ἐὰν ἦτο δυνατὸν !
 — Τί ;
 — Τοῦτο θὰ ἦτο μέγα εὐτύχημα !
 — Πτωχὴ κόρη !
 — Ἄρετέ με νὰ σᾶς παρατηρήσω... Θεέ μου ! δὲν τὸ ἐσκέρθην

ἀμέσως, πλὴν τώρα !... Ἴδου κλαίετε ! ὑμεῖς ! ὑμεῖς ! ᾧ ! εἶσθε ὁ-
 μεῖς, δὲν ἔχει οὕτω ;

Ἡ Ὀλίβα δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ ἐκ τῆς ἱκετευτικῆς καὶ γλυκεῖς φωνῆς μεθ' ἧς τῇ ὤμειλε, ἔλαθε τὴν ὠρκαὶν κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν μετὰ συγκινήσεως ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Πάραυτα ἠκούσθησαν ἀλλεπάλληλα φιλήματα, θωπεῖται γλυκεῖς καὶ τρυφεροὶ λόγοι προφερόμενοι χαμηλοφώνως, ἐν μέσῳ λυγμῶν.

X

Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκει ἐπὶ τινα χρόνον, εἶτα ἡ Γιλβέρ-
 τη ἀποσπασθεῖσα ζωηρῶς ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς της ἀφῆκε ὄξεϊαν κραυγὴν.

Ἡ Ὀλίβα τὴν παρετῆρει ἀνήσυχος.

— Τί ἔχεις λοιπόν ; εἶπε παρατηροῦσα αὐτὴν μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Οὐδέν ! οὐδέν ! ἀπεκρίνατο ἡ Γιλβέρτη ὑπομειδιῶσα, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς χαρῆς καὶ τῆς συγκινήσεως.

— Ἄλλ' εἶσαι ὠροτάτη !

— Ἡ εὐτυχία μὲ κατέβαλε.

— Δὲν ὑποφέρεις ;

— Ἡσθάνθην ἰδρῶτα ψυχρὸν μετὰ ρίγους, ἀλλ' ἤδη παρεῖθε... ἄλλως τε, θέλω νὰ ἀναχωρήσω καθότι μὲ περιμένει... ὁ Πενί... ᾧ ! θὰ τὸν ἴδῃς καὶ ἀφοῦ γνωρίσῃς αὐτὸν θὰ ἐννοήσῃς κἀλλιον, διατὶ τὸν ἀγαπῶ.

Λέγουσα ταῦτα διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, προχωρήσασα δὲ μι-
 κρὸν ἠσθάνθη ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς καὶ ἐστηύχθη ἐπὶ
 τῆς ἐπίπλου ἵνα μὴ πέσῃ.

Ἡ Ὀλίβα προχωρήσασα πρὸς αὐτὴν τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκύ-
λας τῆς ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἦν ἐπίσης ὠχρὰ καὶ περιδεής.

— Λουκία! φιλτάτη μου Λουκία! ἀνέκραξεν, ἀποκριθεὶς μοι!

— Θεέ μου! δὲν θὰ ἀποθάνῃ.

Ἡ δυστυχὴς Ὀλίβα ἐνεθυμήθη πᾶραυτὰ!... καὶ καταπληκτι-
κὸς τρόμος ἐκυριεύσεν αὐτήν.

— Ἄ! οὗτος ὁ δακτύλιος... ἐφέλλισεν, ἐπικατάρκτος ἔστω!

Ἡ Γιλβέρτη συνελθοῦσα κατὰ μικρὸν ἔστρεψε πρὸς τὴν ἀδελφὴν
τῆς ὀρθαλμοῦς πλήρεις στοργῆς.

— Μὴ ἀνησύχει! ἐφέλλισεν ἡσύχασον, θὰ ἀναχωρήσω.

— Μόνη!... ἐν ταιαύτῃ καταστάσει;...

— Ἡ κυρὰ Βροσσὸν θὰ μὲ συνοδεύσῃ.

— Οὐχί, οὐχί! περήμενε, ἄκουσον πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃς. Ἐνθυ-
μοῦμαι κἄθισον! Θεέ μου! ποῦ ἔθηκα λαίπδον τὸ φακίδιον ἐκεῖνο; ἡ κεραλή μου χάνεται, δὲν βλέπω πλέον! καὶ ἤρξατο ἐρευνῶτα
προσεκτικῶς τὰ ἐπιπλά.

Ἡ Γιλβέρτη παρτήρει ἑκαμυβος, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Ὀλίβα ἐπέστρεψε
φέρουσα φακίδιον, ὅπερ ἐπλησίασεν ἐν τάχει εἰς τὰ χεῖλη τῆς
Γιλβέρτης.

— Ἰδοὺ, εἶπε λάβε... πτε!... τὸ ρευστὸν τοῦτο εἶναι σωτή-
ριον, θὰ σὲ σώσῃ ὡς ἔσῃσῃ καὶ ἐμέ.

— Δὲ σὲ ἐννοῶ.

— Μὴ ζήτηε νὰ ἐννοήσῃς, ἀλλὰ πτε!... σπεῦσον, καθότι ἐξ
βραδύνης θὰ ἦναι ἴσως πολὺ ἀργά!

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ Γιλβέρτη προσήγγισε τὸ φακίδιον εἰς τὰ
χεῖλη τῆς, ἄμαξα ἔσταμάτησεν ἀποτόμως πρὸ τῆς θύρας καὶ θά-
μβος ἀντήχησε καθ' ἅπασαν τὴν οἰκίαν.

Ἡ Κλαίρη καὶ ἡ κυρὰ Βροσσὸν ἰδραμον ἐκπληκτικῶς πρὸς τὴν
Ὀλίβαν.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν αὐτὴ ἀνησύχως.

— Ὁ σύζυγός μου ἦλθεν εἶπεν ἡ κυρὰ Βροσσὸν, φέρων ἐπιστολὴν
ἣν δὲν δύναται νὰ ἐγγείρισθῃ εἰς οὐδὲνα ἐκτὸς ὑμῶν.

Ἡ Ὀλίβα λαβοῦσα καὶ ἀποσπραγίσασα τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω
τὰς ἐπομένους γραμμὰς.

«Ὁ Ρενὲ κινδυνεύει μέχρι θανάτου!... Ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον
» νὰ τὸν σώσω!... Ἐχω τὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ τῆς Γιλβέρτης καὶ
» ἐφ' ὑμῶν! Μὴ ἀπολείσατε στιγμὴν... Παρευρέθητε πᾶραυτὰ εἰς
» Βελλεβίλλην εἰς τὸ οἶκημα τοῦ συνταγματάρχου. Ἡ ἐλαχίστη
» βραδύτης ἔσεται ὀλεθρία... Ὁ Θεός ἄς ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτοῦ.
» Κυρίακὸν Λεδούκ».

Ἐρ' ὅσον ἡ Ὀλίβα ἀνεγίνωσκεν, ἡ Γιλβέρτη ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς
φάσμα.

— Ὁ Ρενὲ! εἶπεν, αὐτός! εἶναι δυνατὸν; ἄ! ἄς ἀναχωρήσω-
μεν, πρὸς Θεοῦ, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀλλὰ ποῦ; ἐπανέλαβεν ἡ Ὀλίβα.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ, ἀνέγνω, κινδυνεύει!

— Ὑπάρχει ἄμαξα πρὸ τῆς θύρας καὶ δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω
πλέον ἄς ἀναχωρήσωμεν, σπεύσωμεν, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Αἱ δύο γυναῖκες κατελοῦσαι τῶν βαθυμίδων, εἰσῆλθον ἐν τῇ ἄ-
μάξῃ καὶ μετ' ὀλίγον ἀφύθησαν εἰς Βελλεβίλλην.

— Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη Ὁ Λεδούκ ἔλαβε πάσας τὰς ἀπαιτουμέ-
νας προφυλάξεις, ἐλπίζων ὅτι τὸ σχέδιόν του δὲν ἤθελε παραλλά-
ξει. Ὅτε ἐσήμανεν ἡ ἐνάτη εὐρίσκατο εἰς τὴν δίοδον τῆς Duéθ
ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης δὲν εἶχεν ἀφίχθῃ εἰσέτι, εἶδε δὲ τὸν Ρενὲ
διευθυνόμενον πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Γιλβέρτης.

Τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς. Οἱ τῆς ἀτυνομίας ἄνθρωποι αἵτινες
προειδοποιήθησαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ βραδύνωσι· διηυθύνθη τότε
πρὸς τὴν θύραν τὴν ἔγρουσαν εἰς τὴν δίοδον.

Αὕτη ἦν κεκλεισμένη, ἀλλὰ κρατῶν κλειδα ἀνέφξεν αὐτήν.

Εἶτα ἀφου ὤθησε τὴν θύραν, προὐχώρει διευθυόμενος πρὸν τὴν οἰκίαν. Προχωρῶν εἶδε σικὴν ἐρχομένην πρὸς αὐτόν.

Ἦν ὁ Βουβάρ !

Ἦ συνάντησις αὕτη δὲν τὸν εὐρήσθησεν, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶχε προχωρήσει καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑπισθοδρομήσῃ.

— Ἄ ! ἄ ! ὑμεῖς, εἶπεν ὁ Λεδούκ, μετὰ τινος χριστιανοῦ, δὲν προσεδώκων νὰ εὔρω ὑμᾶς ἐδῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

— Τίς λοιπὸν ἐπληροφόρησεν ὑμᾶς...

— Ὁ κύριος Βελώ.

— Ἐφθασε ;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Τέλος, δὲν μοι ἀπαρесеῖ νὰ ἔχω ὑμᾶς σύντροπον καὶ ἂν εὐχρεστήσθε θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

— Εἶναι ἀνωφελές...

— Ἐν τούτοις...

— Γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν !... Ὁ συνταγματάρχης θὰ ἔλθῃ καὶ πρόκειται νὰ τὸν συλλάβωμεν, ἀλλὰ δεῖν νὰ μὴ δώσῃτε νύξιν εἰς οὐδένα καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐνεργεῖαι σας μᾶς ἐφάνησαν ὑπερταί, ἀπερξαίσαμεν...

— Τί ;

— Νὰ ἐμποδίσωμεν ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ βλάψητε.

— Θὰ πράξῃτε τοῦτο ;

— Μὴ τὸν Θεὸν, τὸ τοιοῦτον διαφεύδει τὰς ἐλπίδας ὑμῶν... δὲν ἀπατώμαι... ἀλλ' ἡσυχεῖτε θὰ περαιοηθῶμεν ὑμᾶς ὡς δεῖ. Μετάθετε ἕπως διέλθητε τὴν νύκτα εἰς τὸ Νομαρχεῖον καὶ αὔριον εἰς δικαιοδογηθῆτε, νὰ δυνηθῆτε νὰ ἀναλάβητε τὰς μικρὰς σας ἐνασχολήσεις εἰς τὴν ἐδὸν Abbaye.

Ὁ Λεδούκ ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Διανοεῖτο ὅτι εἰν ἀπεμακρύνετο, ὁ Ρενέ ἔγκαταλειμμένος εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συνταγματάρχου, θὰ κατεστρέφετο ἀνυπερθέτως, ἢ ὡς τῆς ἀπαγωγῆς αὐτοῦ ἦν κρίσιμος, κατ' αὐτὴν δὲ ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν Ρενέ.

Παρεκάλεισε λοιπὸν τὸν Βουβάρ νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ, ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τῆς υποθέσεως καθότι προῦκειτο περὶ τῆς ζωῆς, νέου ἀγνωστοῦ τοὺς κινδύνους, οὓς διέτριχεν, ἀλλ' αἱ παρακλήσεις αὐτοῦ ἀπέβησαν μάταιαι.

Ὁ Βουβάρ, ἔνευσεν ὁ δὲ Λεδούκ συλληφθεὶς ἀπήχθη δέσιμος εἰς τὸ Νομαρχεῖον.

Μόλις κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ κατάρβασε νὰ γράψῃ τὴν πρὸς τὴν Γιλβέρτην ἐπιστολήν.

Ὁ Λεδούκ ἀνεχώρησε παρωρησιμένος καὶ περοβημένος, ἐλπίζων εἰς τυχαίαν σύμπτωσιν, τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς τοῦ Ρενέ.

Ἄλλ' ὁ Ρενέ ἐφύσκειτο εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συνταγματάρχου, οὐδὲν ἕτερον σκεπτόμενος ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἐπανιδῆ τὴν Γιλβέρτην, ἥτις τὸν ἀνέμενε.

Ἄφ' ἧς στιγμῆς τῷ ἀνήγγειλον ὅτι ὁ Ἰνδὸς συγκατατέθη εἰς τὸν γάμον αὐτοῦ καὶ τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐπισκεπτήται τὴν Γιλβέρτην, οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ τὴν εὐτυχίαν του.

Ἀρικόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Γιλβέρτης οὐδεὶς ἦλθεν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ — Εἰσῆλθε.

Ἦ Γιλβέρτη ἦν ἀπούσα· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ, προὐχώρησε λοιπὸν εἰς τὸν πρῶτον ὄροπον καὶ ἀνέμενε.

Ἦ ἐννάτη εἶχε σημάει, ἠνέφξε τὴν θυρίδα καὶ παρετήρει ἐν τῷ κήπῳ. Ἦτο σκότος ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσυνείθεισεν εἰς αὐτό.

Παρηλθὼν δευτερόλεπτά τινα ἀνευ ἐπισοδίου, ἀλλ' εἶτα, εἶτε φωντασία, εἶτε πραγματικότης, ἐλόμισεν ὅτι περιπάτει τις εἰς τὸν κήπον καὶ ἤρξατο ἀνησυχῶν.

Ἄναμνησθεῖς λοιπὸν τῆς παραγγελίας τοῦ Λεδοῦκ, ἔθεσε μηχανικῶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ πυροβόλου του. Πλὴν τί τοῦτο ἐσθίμαίνε; τὴν αὐτὴν στιγμήν ἤκουσθη καὶ ἕτερος θόρυβος προερχόμενος ἐκ τοῦ ἄνωθεν ὄρουρου, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ τί τοῦτο ἦν.

Οὐδένα εἶδεν εἰσελθόντα, ὃ δὲ ὑπερβεν αὐτοῦ βαδίζων θὰ εὐρίσκειτο βεβαίως ἐκεῖ πρὸ τῆς ἀφίξεώς του. Ἐπὶ τινι δὲ σκοπῷ; διηρώτα ἑαυτὸν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ.

Πρὸς στιγμήν διεννοήθη, ὅτι ἦν ἡ Γιλβέρτη, ἀλλὰ τὸ βῆμα ἦν βαρὺ, ἄλλως τε ἡ Γιλβέρτη ἢ θὰ τὸν προσεκόλει, ἢ αὐτὴ θὰ ἤρχετο πρὸς αὐτόν. Εὐρίσκειτο ἐν ἀμηχανίᾳ... γενναίως δὲ ὦν καὶ ἀποφασιστικῶς δὲν ἠθέλησε νὰ διατελῇ περισσώτερον ἐν τῇ ἀβεβαίωτῃ καὶ ἀνῆλθον.

Ἀφίχθεις ἐκεῖ, παρετήρησεν ἀκτινα φωτὸς, διερχομένην διὰ τῆς ρωγμῆς τῆς θύρας.

Ἐπλησίωσε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔκρουσε.

— Εἰσελθετε, εἶπε φωνὴ τις ἦν πέραυτα ἀνεγνωρίσει.

Ἦν ἡ τοῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ Ρενὲ εἰσῆλθεν.

Ὁ Ἰνδὸς περιεπάτει κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου, κρατῶν ἀνὰ τὰ χεῖλη ἀνημέμον σιγάρον, ὅπερ διέχεεν ἐξἄφρετον εὐωδίαν, καὶ ὑπεμείδισεν ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου.

— Ἄ! ἄ! λέγει φιλοφρόνως, Ἰδοὺ ἤλλατε, ἀγαπητὲ κύριε, χαίρω πολὺ βλέπων ὑμᾶς, ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσω μεθ' ὑμῶν.

Παρατηρῶν δὲ ὅτι ὁ Ρενὲ ἔμενον ἀκίνητος:

— Προχωρήσατε λοιπὸν, φίλε, ἐπρόσθεσε, καὶ καθίσατε. Ἡ Γιλβέρτη δὲν εἶναι ἔδω, θὰ ἔλθῃ ὅμως μετ' ὀλίγον καὶ ἔχομεν καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν. Ἐπιθυμεῖτε;

Ὁ Ρενὲ προσεκίνητο καὶ ἐκαθίσθη.

Ὁ συνταγματάρχης ἐξήγαγε σιγαροθήκην, ἐξ ἧς ἐξέλεξε σιγάρον τῆς Ἀθάνας, ὅπερ προσέφερον εἰς τὸν νέον.

— Καπνίζετε, νομίζω... εἶπε ταυτοχρόνως.

— Ἐνῶστε, ἀπεκρίνατο ὁ Ρενὲ.

— Λοιπὸν, λάθετε. Ἔχω εἰς τὴν Ἀθάναν φίλον ἐργοστασιάρχην, ὅστις καθ' ἕκαστον ἔτος μὲ ἀποστέλλει ποσότητα ἐξαιρετικῆν. Προέρχεται δὲ τοῦτο ὡς ἐκ τοῦ λαθρεμπορίου καὶ σὰς διαβεβαίω ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας δὲν προσφέρει παρόμοιον εἰς τοὺς φίλους του!

Ὁ Ρενὲ λαβὼν τὸ σιγάρον ἀνῆψεν αὐτό.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης... καὶ τώρα ἐπειδὴ ἔχομεν καιρὸν, ἄφετέ με νὰ σὰς διηγηθῶ ταχέως ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς εἶπω.

Ὁ Ρενὲ ἐκαθίσθη, — ὃ δὲ συνταγματάρχης ἔλαβε θέσιν ἀπέναντι αὐτοῦ. Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ ὀμιλήσῃ παρετήρησεν, ὅτι ὁ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενος ἐκινήθη καὶ ἤκρασθη. Ὁ αὐτὸς θόρυβος ὃν ἤκουσεν ἐν τῷ ἰσογαιῷ ἤκουσθη καὶ ἄλιν.

Ὁ συνταγματάρχης ὑπεμείδισεν.

— Ὁ θόρυβος οὗτος σὰς ἀνησυχεῖ, εἶπεν, ἀνοψῶν τοὺς ὤμους, μὴ δίδετε προσοχὴν, γνωρίζω τί τρέχει...

— Ἀληθῶς! τίς εἶναι λοιπὸν;

— Εἷς φίλος.

— Τίς οὗτος;

— Ὁ κύριος Λεδοῦκ.

— Αὐτὸς — καὶ πρὸς τί αἱ προφυλάξεις αὐταί;

— Αὐτὸ θὰ σὰς ἐξηγηθῇ πέραυτα... ὁ Λεδοῦκ σὰς εἶναι ἀφωσιωμένος καὶ μᾶς προετοιμάζει μίαν ἐκπλήξιν.

— Ἐκπλήξιν!

— Ναί, ἀλλ' ἄς μὴ ἐνασχοληθῶμεν πλέον περὶ τούτου, περιμένοντες; ἄς καπνίσωμεν καὶ ἄς ἠμιλήσωμεν.

— Ὁρεῖσθε νὰ μὲ ἀκούσητε, ἀγαπητὲ κύριε Ρενέ, εἶπεν, ἀγνοεῖτε βεβαίως τὸν σκοπὸν, πρὸς ὃν ἀποβλέπω ὅσον ἀφορᾷ τὸν πρῶτον τὴν Γιλβέρτην ἔρωτά σας, δὲν ἀγνοεῖτε τὴν ἀντίστασιν, ἣν κατέβαλον ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν σας. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω ἀπόβως τὴν τοιαύτην ἐπιμονὴν, διότι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐσχισμάτισα σχέδια ἐπὶ τῆς νεκρίας ταύτης πρὸς ἣν ἦμην ἐρωτευμένος.

— Ὑμεῖς, κύριε! ἀνέκραζεν ὁ Ρενέ γενόμενος προσεκτικῶς.

— Ναί, ἐγὼ! καὶ τί τὸ περίεργον, διότι δὲν θὰ ἐκπληθῆτε βεβαίως ὅταν σᾶς εἶπω ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω τὴν κόρην παύτην χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσω, ἐπομένως θέλω νὰ ἦμαι εὐκρινής. Ἐγνώριζον τὴν οἰκογένειαν τῆς Γιλβέρτης, ἐπίσης ἐγνώριζον ὅτι ἦτο συγγενὴς τοῦ Βοννὲ ἐκεῖνου τοῦ σχηματίσαντος κολοσιαίαν περιουσίαν ἐν Ἰνδίας καὶ ἐλόγισα ὅτι τὰ ἐγκλήματα τῆς Ἀργόνης καὶ τοῦ ἀγίου Νικολάου, περὶ ὧν ἠκούσατε νὰ ὀμιλῶσι θὰ τὴν ἀποκαταστήσωσαν ἡμέραν τινα τὴν πλουσιωτέραν τῶν κληρονόμων τῆς Εὐρώπης...

— Ἐγνώριζετε τὸ τοιοῦτον;

— Ὑμεῖς τὸ ἠγνοεῖτε;

— Σᾶς τὸ ὀρέζομαι.

— Τοῦτο σᾶς περιποιεῖ τιμὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρλοκέρδειαν καὶ ὡς πρὸς τὸν ἔρωτά σας, ἀλλ' ἐγὼ εἰμι ὀλιγώτερον νέος καὶ ὀμολογῶ εὐκρινῶς ὅτι ἡ σύμπτωσις αὕτη ἐξήγγειεν ἐτι μᾶλλον τὸν ἔρωτά μου.

— Τῇ διεκινώσατε τοὺς σκοπούς σας;

— Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ συνταγματάρχης ἐκίνησεν ὑπεροπτικῶς τὰ χεῖλη.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, λέγει, διὰ φωνῆς πράξιαι. Ἀγαπήσθε καὶ δὲν θέλω νὰ ἀντιτάξω οὐδὲν κατὰ τῆς εὐτυχίας σας, ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ διὰ τὴν Γιλβέρτην ἀλλὰ καθὼς εἶπον καὶ εἰς αὐτὴν, ἐὰν κατὰ δυστυχίαν σᾶς συνέβαινε τι, ὕπερ τὴν ἀπεστέρει τοῦ στήριγματός σας, ἐγὼ τότε θὰ διεκδικήσω τὰ δίκαια ἔτινα κατέκτησα ἐκ τῆς φιλίας καὶ ἐκ τῆς φρενετότητός της καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀνακηνηθῆ τῆς ὑποσχέσεως, ἣν μοι ἔδωκεν ἵνα ἐπιστραφῶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἣν ὑμεῖς δὲν θὰ δυνήθητε νὰ τῇ δώσητε.

Ὁ Ρενέ ἐπίεσε τὸ μέτωπον διὰ τῶν χειρῶν.

Μετά τινα λεπτὰ ᾤσάνθη τρομερὰν ζέλην, μέλας πέπλος ἐκάλυψε τὴν ὄρασίν του, τὰ ὄντα τοῦ ἤρξαντο βομβοῦντα, τὸ πιεζόμενον στῆθος αὐτοῦ ἐπαλλεν ἀγωνιωδῶς καὶ σπασμωδικῆ κίνησις ἐτάραττε τὰ χεῖλη του, δις δι' ἡ τρις ἐδουκίμασε νὰ ἐγεροθῆ.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, ὅστις ἠκολούθει μετ' ἠνδιαφέροντος τὴν τοιαύτην κατάστασιν τοῦ νέου.

— Οὐδὲν!... οὐδὲν, ἀπεκρίθη ὁ Ρενέ, ἐξακολουθήσατε... σᾶς ἀκούω. Καὶ ἐκάπνισε βραδίως τὸ τελευταῖον κάπνισμα.

Ἐἶτα ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ τὸ σιγᾶρον διέφυγεν ἐκ τῆς ἐξησθενημένης αὐτοῦ χειρός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συνταγματάρχου ἐξήστραψαν εἰς ὑπερέμετρον χάρξι.

— Τί ἔγω λοιπόν; ὑπεβέβησεν ὁ δυστυχὴς νέος διὰ φωνῆς σχεδὸν σθεννομένης.

Ὁ Ἰνδὸς ἐπλησίασε.

— Τί ἔχετε; ἐπανέλαθε διὰ τόνου δηκτικοῦ. Λοιπόν! ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ μάθητε θὰ σᾶς τὸ εἶπω... Τὸ σιγᾶρον ὕπερ ἐκαπνίσσατε, ἦτο δηλητηριασμένον! καὶ εἴσθε κατεστραμμένον!

— Ἄ! ἄθλια!

— Σᾶς ἐδηλητηρίασα, διότι εἴσθε ὁ μὴς τοῦ Βοννέ, περὶ οὗ σᾶς

ώμιλησα πρὸ ὀλίγου καὶ πρέπει νὰ ἀποθάνητε ἕνα ἢ Γιλβέρτη δυνήθη νὰ κληρονομήσῃ τὴν μυθώδη περιουσίαν, ἣν οὗτος ἀρνείει. Ἐννοεῖτε τώρα;

— Γιλβέρτη! Γιλβέρτη; ἐψέλλισεν ὁ Ρενέ.

— Ἐννοεῖτε ὅτι μόνον ὁ θάνατός σου δύναται νὰ μοὶ ἀπιδώσῃ τὴν Γιλβέρτην καὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Βοννέ. Ἐννοεῖτε ὅτι ζῶντος σοῦ, ἤθελον παραιτηθῆ δύο τινῶν ἀτινα ὑπῆρξαν ὁ διάπυρος πόθος τοῦ βίου μου. Ἄ! καταλαμβάνεις λοιπὸν ὅτι ἐδολοφόνησα τοὺς Λεωρρακὶν τῆς Ἀργώνης καὶ τοὺς Βαλενταῖν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀφραῖς σὲ, ὅπως ἐπιστραγγίσῃς τὰ ἐγκλήματα ταῦτα, ἐμπρὸς λοιπὸν! Τώρα σοῦ θανόντος τὰ πάντα βαίνουνσι καλῶς. Ἡ Γιλβέρτη μοὶ ἀνήκει καὶ οὐδεὶς δύναται πλέον νὰ ἐμποδίσῃ, ὅπως ἡ μυθώδης αὐτὴ περιουσία περιέλθῃ εἰς χεῖράς μου! τὸ τελευταῖον βῆμα εὐτόλμως ὑπερπηδήθῃ. οὐδὲν πρόσκομμα ἐνώπιόν μου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς...

Ἐνῶς ὁ συνταγματάρχης ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως ἐν τῇ πενθίμῳ αἰγῇ τῆς νυκτός, ὁ Ρενέ κατέβαλεν ὑπερῶνθρωπον δύναμιν ἕνα ἐκαθέκτου ὄρου καὶ ἀπελπισίας, θέλων νὰ σύρῃ τὸ πολύκροτόν του, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του ἐξέλιπον. Τὸ πᾶν ἐστρέφετο περὶ αὐτόν. ἐπιθανάτιος ὠχρότης ἐχαρρακτηρίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμελλε νὰ διευθύνῃ τὸ ὄπλον του πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ἰνδοῦ νέου λαιποθυμίας τὸν κατέλαβε καὶ ἔπεσεν ἄπνους ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἐνῶς κύβηκ; ἐπ' αὐτοῦ ἐρᾶν ἰκανοποιημένως.

Τότε πορευθεὶς πρὸς τὴν θύραν, ἔθεσε ψυχρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπειδὴ ταραχὴ αἴφνης ἠκούσθη εἰς τὸν κῆπον ἔμεινε κεραυνόπληκτος. Ρυτίς ἀπαισία ἐχαράχθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ἤρξατο τρέμων. Ἀλλὰ διατὶ ἢ ταραχὴ αὕτη! καὶ τίς ὁ προξενῶν αὐτήν! ἔδραμε πρὸς τὴν θυρίδα

καὶ εἶδε δύο γυναῖκας σπευδούσας, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἦτο ἡ Γιλβέρτη, ἣν ἀνεγνωρίσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκίτους, ἡ δὲ ἐτέρη τίς ἄρα ἦν; δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ τοῦτο, διότι μετὰ τινε δευτερό εἴπα ἡ Γιλβέρτη μετὰ τῆς Ὀλίβας εἰσῆλθον δρομικῶς εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ Ἰνδὸς ἀνέπνευσε καὶ μετέβη πρὸς τὴν Γιλβέρτην ἣτις ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἐκτάδην καίμενον Ρενέ καὶ ἐγονυπέτησε

— Βοήθεια, Θεέ μου! ἰατρὸν! ἀνέκραξε. Δι' οἴκτον... πρὸς χάριν!... Ρενέ! εἰμὶ ἐγὼ... ἡ Γιλβέρτη σου... παρατήρησόν με... ἀποκρίθητί μοι... Ρενέ!

— Σύνελθε, τέκνον μου, λέγει ἠπίως ὁ συνταγματάρχης, ἐφρόντισα καὶ προσεκάλεσα ἰατρὸν ἐκ τοῦ περιχώρου ὅστις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ καὶ ἐλπίζω νὰ σώσῃ αὐτόν.

Εἰς τούτους τοὺς λόγους ἡ Γιλβέρτη ἀνηγέρθη μανιώδης καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπαισίαν ἀπέπεμψεν λάμψιν.

— Ἄ! σιώπησον! σιώπησον! διότι σύ! σὺ ἐδολοφόνησας αὐτόν!

— Ἐγὼ!

— Ἄ! ἀφες με.. ἀναχώρησον! μὴ μένε πλέον ἐνταῦθα.. διότι ἡ παρουσία σου μοὶ προξενεῖ φρίκην!

Ἐνῶς συνταγματάρχης ὑπεκλίνατο.

— Καλῶς, λέγει, ἀναχωρῶ. Δὲν θέλω νὰ σὲ παροργίσω, ἀλλ' ἀφοῦ ἄπαξ κατασταθῆς ἤρεμος, εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ λυπηθῆς διὰ τὴν παραφοράν σου καὶ διὰ τοὺς σκληροὺς λόγους οὗς ἐπρόφερες. Τότε θὰ δικαιοσύνης τὴν φιλίαν μου, τὸν ἔρωτά μου καὶ θὰ δυνηθῶ ἄνευ ἀποστροφῆς νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν σου. Καὶ ἐπὶ τῶν λέξεων τούτων ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ ἀλλὰ δὲν προῦχώρησε, καθότι παράδοξον φαινόμενον ὅσον καὶ ἀπροσδόκητον ἐξέπληξεν αὐτόν.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ συνταγματάρχης παρετήρησε τὸν Βουβῆρ ὅστις ἔστειτο ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ἔχων παραπλεύρως δύο δεσμοφύλακας.

— Μὴ προχώρει ! λέγει ὁ τελευταῖος διὰ τρόπου προστακτικοῦ.

— Τὴ σημαίνει τοῦτο ; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Σημαίνει ὅτι ἔχουμεν νὰ λογαριασθῶμεν.

— Μεθ' ὑμῶν !

— Πῶς ! δὲν πρέπει νὰ ἀποθαρρύνηθε. Ἐν τούτοις ἄς μεταβῶμεν νὰ ζητήσωμεν πρόσωπον, πρὸ τοῦ ὁποίου δὲν θέλετε ἀρνηθῆναι νὰ ἐξηγηθῆτε.

Καὶ μὴ ἀναμένων ἀπάντησιν ὁ Βουβῆρ προῦχώρησε πρὸς τὸ βέθως καὶ ἀνέψξε θύραν.

Εὐρίσκατο ἐκεῖ ὁ πληρεξούσιος τῆς Δημοκρατίας μετὰ τοῦ Γεωργίου Βεθῶ καὶ δύο κλητῆρων καλῶς ὠπλισμένων.

Ὁ συνταγματάρχης ἐνόησε.

Ὁ πληρεξούσιος τῆς Δημοκρατίας ἤκουσε τὴν μετὰ τοῦ Ρενὲ γενομένην σκηνὴν, ὡς καὶ τὰς φρικώδεις ὑμολογίας, ἃς ἐποίησατο.

Ἦν κατεστραμμένος !

Ἀναγκαζόμεθα νὰ προσθέσωμεν γραμμίας τινὰς χάριν τῶν προηγουμένων.

Μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα ὁ συνταγματάρχης Ροβέρτος ἐνεργασθῆναι εἰς τὸ κακουργοδοτικόν καὶ ἐπειδὴ τοῦ λοιποῦ δὲν ἐδοκίμασε νὰ ἀρνηθῆναι τὰ κακουργήματά του κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ὑπέστη τὴν ποινὴν του ἐπὶ τῆς πλατείας Rodnéte.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Ρενὲ, οὗτος δὲν ἀπέθανε !

Ἐγκαίρως ἔδωκεν αὐτὸν ἀντιφάρμακον, ὅπερ τὸν ἀνκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἐγένετο μετὰ τινὰς μῆρας ὁ εὐτυχὴς σύζυγος τῆς Γιλβέρτης.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων διαβεβαίωσιν ἡμᾶς ὅτι ἡ Ὀλίβα

ὑπανδρεῖθη τὸν Βοννὲ δ' Ἐσκληρ καὶ ὅτι οἱ δύο σύζυγοι ἀπῆλθον εἰς Ἴταλλαν, ἵνα ἐν τῇ ἀξιεπαίῳ ταύτῃ θλίσει ἀποκρύψωσι τὴν εὐτυχίαν των .

Τέλος ὁ Κυπριανὸς Λεδοῦκ ἐξακολουθεῖ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, εἶναι πάντοτε ἀρχιεφοῦλαξ παλαιογράφος κατὰ τὴν ὁδὸν Abbaye, καὶ ὅσοι τῶν ἀναγνώστων μας ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ γνωρίσωσι τὴν γενεαλογίαν αὐτῶν δύνανται νὰ ἀπευθυνθῶσιν αὐτῷ ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ.

ΤΕΛΟΣ

